

Volumul 3 din trilogia **TREI METRI DEASUPRA CERULUI**

FEDERICO MOCCIA

DE TREI ORI TU

PARTEA II

//bestseller

FEDERICO MOCCIA
DE TREI ORI TU

- Partea II -

Traducere din limba italiană
de Viorica Ungureanu

//bestseller

Federico Moccia, Tre volte te

© 2017 Agreement with Pontas Literary & Film Agency

© 2019 Editura Bestseller, pentru traducerea în limba română

Editor: Ion Bargan

Redactor: Rodica Roșca

Foto copertă: Ivan Troyanovsky

Design copertă: Georgeta Vrabie

Tehnoredactare: Georgeta Vrabie

Descriere CIP a Camerei Naționale a Cărții
Moccia, Federico.

De trei ori tu / Federico Moccia;

trad.: Viorica Ungureanu;

cop.: Ivan Troyanovsky, Georgeta Vrabie.

Chișinău, Editura Bestseller, 2019.

(Tipografia Centrală). - 470 p.

ISBN 978-9975-3248-5-4

Partea II. - ISBN 978-9975-3349-0-7

821.131.1-31

M 84

Website: www.bestseller.md

Facebook: Bestseller

Instagram: [@bestseller_books](https://www.instagram.com/bestseller_books)

Printed in Moldova

La ieșirea din biserică ne întâmpină o cascadă de orez și petale de trandafir, albe și roșii, aplauze și oameni care râd. Și toți se aliniază ca să salute mireasa, iar câțiva și pe mine. Budokanii mă îmbrățișează unul după altul, iar apoi vine și Renzi.

— Păi, sunt fericit pentru tine, totul mi se pare foarte frumos, mai frumos decât în filme...

— Atunci sperăm să avem rating bun!

El râde și se îndepărtează, alți oameni se apropie, rude, prietenii lui Gin, prietenii mei. În timp ce-i salut pe toți, mă gândesc că filmele, de obicei, au succes atunci când sunt dramatice. Cum vor continua episoadele? Mă gândesc apoi că a mers bine și *I Cesaroni*¹ și mă înseninez. Amendola și toți ceilalți ne făceau să râdem, poate și noi vom reuși să trăim cu un pic de veselie.

— Iubitule? Cum te simți? Nici n-am reușit măcar să ne spunem două vorbe...

— Păi, de fapt eu am spus: „Da, o iau.”

Râdem și ne sărutăm.

— Ești bucuros?

— Sunt foarte bucuros.

Dar nu reușim să mai spunem ceva, pentru că un grup practic ne sechestrează.

— Veniți cu noi, am văzut o panoramă extraordinară,

¹ Film italian de televiziune din 2006.

mergem înainte să apună soarele!

Un fotograf, cu trei aparate de fotografiat la gât, împreună cu doi băieți cu multe umbrele de difuzie, o iau pe Gin de subraț. Eu nu pot decât să-i urmez. Și astfel ne regăsim făcând fotografii în acest parc gigantic, zâmbind, sărutându-ne, privindu-ne în ochi:

— Spuneți-vă ceva! Iată așa e bine, încă ceva, vorbiți, haideți!

Până la urmă râdem, pentru că nu știm ce să vorbim.

— Acum dumneavoastră ridicați piciorul.

Gin se revoltă pe bună dreptate:

— Nu, cu piciorul ridicat nu merge.

Asistenții fotografului se privesc și cad de acord.

— E vorba că el e un pic de modă veche.

— Bine, faceți cum vreți. Atunci am terminat.

Ne întoarcem spre biserică, când ajungem în față toți se adună și ne aplaudă.

— Iată-i, trăiască mirii!

Și simultan se aprind luminile care iluminează mesele mari și anunță începutul cinei. Poate că asta au însemnat aplauzele. Mulți se îndreaptă spre locul unde se pregătesc fripturile, o fată și un chelner le scot afară dintr-o friteuză mare și umplu în continuare cornetele din hârtie întunecată, de care am văzut că folosesc vânzătorii de măslina, și le dau oaspeților care se adună în jurul lor. Puțin mai încolo sunt crudități de mare. Pe masa lungă, aranjată astfel încât pare un pește enorm, se succed, etajate, diferite gustări: de la stridii la scoici, de la carpaccio de scoici până la creveți și homari. Imediat după aceea se întinde o masă cu cașcavaluri de orice tip și proveniență, de la cele locale, până la cele

franceze. Apoi bucatele feliate, mortadelă, prosciutto de Parma și San Daniele, jambon iberic și *serrano*. Invitații trec de la o masă la alta, toți își umplu farfuriile de parcă s-ar teme să nu piardă cine știe ce, și sunt mai mult de două sute, așa cel puțin mi-au spus Gin și tatăl meu care, ajutat de Kyra, a vrut să participe neapărat la organizarea evenimentului. Într-o zi, în timpul pregătirilor, când eu eram la el acasă, tata s-a apropiat de mine și mi-a spus:

— Am o surpriză ce ține de călătoria voastră de nuntă, acum însă nu pot să-ți spun nimic, dar sunt sigur că-ți va plăcea. Dacă nu... Ați putea oricând să faceți alta!

Am vorbit cu Gin despre aceasta și ea a început să râdă.

— Vom face alta?! Să vezi, dacă n-o să-mi placă surpriza, pe bune mai mergem o dată!

— Da, da, dar nu te înfuria, încă nu știm nici măcar unde vom merge.

De fapt, încă nu ne-a spus nimic, vom afla mâine unde vom merge în călătorie de nuntă, tatăl meu ne va da biletele la sfârșitul serii. Sunt destul de liniștit, pentru că la această călătorie surpriză au luat parte și Paolo cu Fabiola, și ei cu siguranță nu ne vor trimite în călătorie de nuntă în Iran.

Pe o scenă, care se află un pic mai departe, Frankie e i Cantina Band, o trupă care îi place foarte mult lui Gin și pe care a reușit să o aducă la serbare, cântă cele mai frumoase piese ale lui Rino Gaetano.

— Această nuntă e fantastică.

E Schello, îmbrățișat cu o oarecare Donatella, pe care mi-o prezintă. Nu e la înălțimea fetelor de pe iaht. Din fericire, niciunul dintre invitații de la petrecere n-a venit cu vreuna din acele fete. Cel puțin așa sper.

— Da, îți place?

— Foarte mult. Dacă-i atât de bine, atunci ne vom căsători și noi, așa-i Dona?

Se îndepărtează râzând, cu o farfurie plină de mâncare și un pahar de șampanie cu care, din când în când, în timp ce merge, fără să vrea umezește solul.

Nu credeam că aş cunoaște atâta lume. Mă uit în jur, în parcul mare din San Liberato e un du-te-vino continuu de chelneri. Tocmai trece pe lângă noi unul cu un talger plin cu pahare de șampanie.

— Pofțiți.

Nu mă las rugat.

— Mulțumesc.

Iau două pahare ca să-i dau unul lui Gin, dar ea a dispărut. Le golesc unul după altul, apoi le las din mers pe talgerul unui chelner care trece pe alături. Oh, iată, mă simt mai bine, sunt mai relaxat. E o sâmbătă italiană și ce-a fost mai rău a trecut. Cine știe dacă s-au dus la cinema și la Ghetto băieții care erau la piscină. Dar nu-mi mai pasă de nimic.

— Te-am găsit, iubitele, unde ai dispărut?

— Nici nu m-am mișcat de aici.

— Ascultă, hai să nu ne certăm chiar în seara asta, vai...

Gin și-a ieșit din fire, ar fi mai bine s-o calmez.

— Desigur, scumpo, scuză-mă...

— Vino, mergem să ne așezăm.

Ne apropiem de o măsuță, aranjată pentru două persoane. Când ne așezăm, nu știu cine face să pornească iar aplauze și aud o voce de femeie, poate e Pallina, care strigă:

— Trăiască mirii!

Iar un bărbat, poate Bunny, începe să strige tradiționalul:

— Amar, amar, amar...

Și dacă într-adevăr au fost ei doi, atunci sunt perfecți. Ca să-i fac să înceteze cât mai repede, mă ridic, o trag la mine pe Gin și o sărut cu pasiune. Dacă trebuie, atunci las' să fie, dar cel puțin cum îmi place mie, nu ca aceia care pentru a satisface această rugămintă se sărută cu gura strânsă ca un fund de găină, sau mai rău, pe obraz. Astfel, uralele în sfârșit încetează și, după alte aplauze, toți încep să mănânce. Chelnerii aleargă încontinuu și oamenii de la mese îmi par veseli, iar bucatele alese sunt perfecte, odată ce unii le termină atât de repede. Vinurile curg, iar șampania nu poate să lipsească. Și tata cu Kyra par fericiți, Fabiola hrănește copiii, Paolo din când în când le șterge gurițele, iar Fabiola bineînțeles că îl ceartă pentru ceva. La o altă masă, Pallina și Bunny mănâncă liniștiți, ascultă cum cineva povestește ceva, râd, se simt bine. Pollo nu este prezent în gândurile lor, nu-i deranjează. Un pic mai departe, Budokanii se comportă destul de frumos. La o masă, împreună cu alte rude, îi văd pe buneii mei Vincenzo și Elisa, părinții mamei. Mănâncă cumpătat, ascultă și din când în când pălăvrăgesc cu o mătușă care nu locuiește la Roma. Mă bucur că au venit, că au vrut să participe la fericirea mea, trecând peste iritarea pe care ar fi putut s-o simtă văzându-l pe tatăl meu cu altă femeie. Cine știe cum a fost pentru ei, cine știe cât de mult le lipsește fiica lor, mama mea. Îi zâmbesc lui Gin. Mănâncă o bucățică de mozzarella, dar nici n-a reușit s-o pună în gură, că a venit cineva să o întrebe ceva. Nu-i spun despre acest gând al meu. Mănânc și eu. Îmi lipsește mama. Ar fi fost foarte frumoasă, cea mai frumoasă dintre toate. Ar fi fost alături de mine, ar fi zâmbit cu zâmbetul ei gingaș și apoi ar

fi plâns și ar fi râs din nou. Mi-ar fi spus: „Iată, vezi, mereu reușești să mă faci să plâng!”

Ca atunci când priveam împreună vreun film, când eram mic, și dacă până la urmă se emoționa, era din cauza mea. Mănânc niște paste. Aceste *spaghetti alla chitarra* sunt foarte gustoase, dar nu pot înghiți chiar dacă n-am luat multe în gură. Îmi vine în minte cartea pe care am citit-o, ultimele pagini din *Bright Lights, Big City*². O mamă se simte foarte rău, se recuperează la spital, Michael, fratele personajului principal, petrece fiecare zi din ultima săptămână alături de ea, apoi trebuie să plece pentru puțin timp. Îl roagă pe personajul nostru să-i ia locul și tocmai în acel răstimp când Michael nu este, mama se stinge. Așa e viața, e glumeață, uneori se distrează pe seama noastră, uneori ne dă o mână de ajutor, iar alteori este foarte nedreaptă. Încerc să înghit, dar nu pot. Scuză-mă, mamă. Aș vrea să te îmbrățișez acum și să te țin strâns, aș vrea să te văd pe tine și pe Giovanni al tău fericiți și veseli la o masă aici alături. Aș vrea să nu fi deschis niciodată acea ușă sau după ce-am deschis-o, să fi plecat pur și simplu, v-aș fi dat timp să-mi spuneți despre povestea voastră de dragoste, care poate era frumoasă și merita mai mult timp. Beau un pic de vin alb, rece ca gheața, îl dau peste cap dintr-o răsuflare, termin de băut și-mi recapăt respirația.

— Ai simțit cât e de bun?

Gin mă privește și-mi zâmbește. Vorbește despre vin.

— Da, e foarte bun.

Un chelner, care parcă mă spionează de nu știu cât timp, îmi umple iar paharul.

2 Roman al autorului american Jay McInerney, publicat în 1984.

Îi zâmbesc.

— Da, totul e perfect.

Vin multe alte feluri de bucate și toasturile continuă și apoi pâinea prăjită, șerbeturile și cafelele, și ne apropiem toți de masa cu băuturi tari, iar Guido îmi dă un pahar cu rom.

— E un John Bally, de care-ți place ție.

Ciocnesc și-l beau pe tot.

Marcantonio se apropie de mine.

— Cu mine nu sărbătorești?

Îmi întinde și el un pahar, ciocnim și într-o clipă dispare și acela.

— Veniți toți la tort, vă rugăm...

Cineva direcționează oamenii, ca pe un cârd mare, spre spațiul așezat mai jos. Un tort mare, în vârf cu doi miri îmbrăcați în stil pop, tronează în centru.

— Step, Gin, veniți, așezați-vă aici în față.

Executăm ordinele acestui mare maestru de ceremonii, un domn cu părul întunecat, pomădat, îmbrăcat în smoching. Pare ieșit dintr-un film american de pe timpul prohibiției, când erau interzise consumul și vânzarea băuturilor alcoolice, dar se făcea multă contrabandă. Automobilele erau toate negre și înalte și mereu cobora câte unul ca el, care începea să împuște dintr-o mitralieră. De această dată însă este mai încurajator, are în mână doar o sticlă mare de șampanie. Când suntem lângă el, nu așteaptă nimic altceva decât să scoată dopul care, cu un sunet puternic și un zbor discret, dispare printre tufișuri. Cineva ne aduce două pahare, iar contrabandistul reușește să aplece sticla mare și ne toarnă șampanie. În același timp, la spatele nostru se

aude altă pocnitură. Unul după altul, deasupra capetelor noastre, se deschid focuri de artificii colorate, iar Gin mă strânge de braț și-mi zâmbește.

— Îți plac? Cred că ar putea fi surpriza lui Adelmo, fiul unchiului Ardisio. Îți amintești, ți-am vorbit...

Da, Ardisio, tipul care zbura cu micul lui avion pe deasupra taberei militare și trecea atât de razant, încât putea oricând să-l doboare pe vreunul.

— Da, foarte mult, sunt foarte frumoase.

Văd cum toți se uită în sus, spre stele, admiră exploziile colorate. Apoi întâlnesc privirea lui Guido. Îmi zâmbește de departe, complice și vinovat, dar nu la fel de mult ca mine. Nu reușesc să dau drumul sentimentului de vinovăție, că aud un strigăt:

— *Cake diving!*

Câteva siluete suspecte, ascunse iscusit printre invitați, pornesc din dreapta, din stânga, din mijloc, până și de la spatele meu, conform unui plan bine chibzuit și un tupeu impecabil. Nu reușesc să mă mișc, o văd pe Gin speriată, apoi confuză, îi dau paharul meu și sunt ridicat în sus de Budokani. Într-o clipă mă regăsesc întors cu capul în jos, în mâinile lui Lucone, Schello, Bunny, Sicilianul, Hook, Blasco, Marinelli și încă vreo câțiva pe care nu reușesc să-i văd. Fir-ar, au venit cu toții, poate numai pentru a savura acest moment. O văd și pe Gin cu capul în jos strigând clar și precis:

— Nu, vă rog, nu!

Prea târziu. Mă ridică în sus și mă bagă cu capul în tortul cel mare. În timp ce plutesc în mijlocul cremei de frișcă și gălbenuș de ou, în timp ce simt bezeaua și o pastă fragedă

strivită atât de inocent sub capul meu, îmi vine să râd. De ce mintea mea blestemată, într-un moment ca acesta, mă deranjează cu atâta perfidie? Cum a fost oare nunta lui Babi? Bine pusă la punct și elegantă? Și cum au sărbătorit amicii lui Lorenzo? I-au pregătit ceva haios? Cuvinte de laudă alese special pentru ei doi? O poezie clasică, vreun fragment atât de folosit din Gibran? L-au deranjat pe Shakespeare sau pe vreun alt poet? Când ies din tort, cineva mă șterge cu un șervet, altcineva îmi ia crema de pe față, un altul îmi șterge mai bine costumul. Iar eu, dulce ca niciodată, redeschid în sfârșit ochii. O am pe Gin în fața mea, zâmbitoare, veselă, deloc înfuriată pentru tortul distrus. Mă ia de mână.

— Hai, mergem să dansăm cât încă nu i-au „atacat” pe Frankie e i Cantina Band!

Alergăm printre invitați, cu pahare de șampanie și farfurii cu câte o felie din acea parte a tortului care a scăpat de *cake diving*. Intrăm în ring pe ritmurile melodiei *September* a celor de la Earth, Wind & Fire. Inimile noastre par să bată tocmai în acea tonalitate și dansăm veseli pe acele note, imediat ni se alătură prietenii și prietenele, și devine o adevărată sărbătoare. Un pic mai târziu vin și niște perechi mai în vârstă, se mișcă în stilul lor și nu se simt deloc stânjeniți, chiar se hazardează să facă niște pași în doi. Frankie e i Cantina Band mixează din mers și ne surprind cu *Let's Groove*, iar apoi cu Kool & The Gang, *Celebration*. Toți împreună fac un pas perfect, exact ca tipii din vestita trupă. Câte un chelner trece pe la marginea ringului cu talgerul plin de șampanie. Exact la timp, mai multe mâini îl jefuiesc și eu tot sunt printre ele. Continuă muzica. Într-un anumit moment începe *Stayin' Alive*, iar Frankie reușește să

reproducă vocea celor de la Bee Gees. Schello, în schimb, se duce spre centrul ringului cu o tentativă veselă, dar disperată de a-l imita pe John Travolta. Urmează Abba cu *Dancing Queen* și apoi Rod Stewart cu *Da Ya Think I'm Sexy?* Și Boney M. cu *Daddy Cool*, și Wham cu *Wake Me Up Before You Go-Go* și toți dansează ca nebunii, și vin și alții în ring, tatăl meu cu Kyra și Paolo cu Fabiola, care sunt singuri, au lăsat cu cineva copiii și se pare că se distrează foarte bine. N-ai ce-i face, muzica anilor '80 este într-adevăr frumoasă, aveau dreptate posturile de radio de pe Braccianese. Mă opresc o clipă și mă regăsesc la masa cu băuturi tari și beau niște rom. Cineva mă îmbrățișează, una mă sărută, ah nu, e Gin, iar eu sunt beat și ea râde, și se întoarce în ring cu Eleonora și cu Ilaria, care pare singura care nu are nimic cu acea rochie de bunică pe care o poartă, deși dansează bine și sare în toate părțile.

— O sărbătoare magnifică!

Guido mă îmbrățișează.

— Între ieri și azi ai făcut Bingo, nu?

Clatină din cap și se îndepărtează. Nu reușesc să-i răspund, știu doar că urăsc cuvântul „Bingo” și acele localuri, cu cartele oribile și oameni care fumează și o voce ce pare înregistrată și care continuă ziua întregă să rostească numere. Știu câte ceva pentru că Pollo, înainte de Pallina, se vedea cu o oarecare Natasha care lucra la Bingo de lângă piazza Fiume, acela care a înlocuit cinematograful Rouge et Noir. Îi țineam companie când trebuia s-o așteptăm în schimbul unei beri.

— Ei lasă, e gratis... Berea, nu? Să nu încerci!

Aceasta era replica lui prostească preferată. Îmi lipsești,

Pollo. Aș vrea să te văd acum aici, să râzi, să bei și să dansezi cu Pallina. Aș fi vrut să știu, da, aș fi vrut să te ajut sau cel puțin să vorbim, să nu aflu dintr-o scrisoare și după atât de mult timp. Îmi iau niște rom și-l beau dintr-o înghițitură.

— Dați-mi altul!

Și cât aștept, te privesc cum dansezi, Gin, cum râzi. Te miști ușor, ești veselă, ești frumoasă, ești senină.

— Pofțiți, domnule.

— Mulțumesc.

Îl dau peste cap, de parcă ar putea să mă îndeapărteze de acel gând, de parcă ar putea să-mi dea o ușurare. Ar fi trebuit să-ți spun totul, Gin? Dar nu s-a întâmplat nimic, da, adică, mai pe scurt... Încep să râd singur, aveam în vedere că pentru mine nu contează, iată ce voiam să spun. Un lucru pe care trebuie să-l recunosc este că sunt beat. Dar nici nu reușesc să mă gândesc, că o voce pătrunde în gândurile mele.

— Aceasta este surpriza.

— Tată, m-ai luat prin surprindere.

— Scuze, tata râde. Nunta e foarte bine organizată, iar trupa care cântă e de-a dreptul fantastică!

Exact în acel moment, de parcă ar fi fost un semn al destinului, Frankie e i Cantina Band încep să cânte Y.M.C.A. al lui Village People și toți fac exact acea mișcare cu brațele.

— Tată, vrei să mergi și tu să dansezi?

— Ești nebun? La acest cântec nu, n-aș vrea să se subînțeleagă... Ți-am spus despre o surpriză referitoare la călătoria ta de nuntă.

Scoate un plic din buzunar și mi-l dă.

— Iat-o, e aceasta, mama ta a vrut să ți-o dăruiască. Cred că e minunat, sunt cele mai frumoase insule pe care le poți

găsi făcând ocolul lumii.

Mă uit la plic, îl deschid, este doar o foaie cu antetul agenției.

— Am făcut tot ce m-a rugat mama ta înainte... da, mai pe scurt, înainte să plece. Mi-a spus că dacă într-o zi te vei căsători, ar fi vrut ca tu să faci această călătorie. A plătit din economiile ei.

Rămân să fixez foaia, ca să nu-l privesc în ochi. Îl aud vorbind:

— Plecați mâine seară, la opt și jumătate, așa că aveți timp pentru tot. Mama te iubea, foarte mult. N-ar fi trebuit să faci scandalul cu Ambrosini. Și pe el îl iubea.

Tata pleacă. Ridic privirea și îl văd dispărând în mijlocul invitațiilor care dansează. Mișcă și el brațele, încercând să țină ritmul cu toți, dar nu reușește, chiar nu are talent. Așadar știa? Sau a înțeles mai târziu? Nu mai înțeleg nimic. Mi se strânge stomacul. Abia reușesc să dispar după niște tufișuri, depășesc o pereche care discută, o alta care se sărută și ajung unde nu mai este nimeni. Mă aplec și vomit.

Puțin după aceea sunt în baia din căsuța de lângă biserică. Îmi spăl fața cu apă rece de mai multe ori. Îmi clătesc gura. Iarăși mă spăl. Rămân sprijinit de chiuvetă, mă privesc în oglindă și clatin din cap. De două lucruri sunt sigur: îmi lipsește mama, iar tatăl meu e un mare nemernic.

Eleonora aproape se ciocnește cu Marcantonio.

— Nu, nu pot să cred, ai venit!

— De ce nu? Eu ador nunțile...

— Cu condiția să nu fie a ta, corect?

— Poate fi și a mea. Cu condiția să fie cu femeia potrivită.

Ele știe deja că se va distra foarte bine cu el, așa că mai bea șampanie dintr-un pahar luat din mers de la un chelner care trece pe alături. A fost atât de rapidă și îndemânată, încât chelnerul nici măcar nu și-a încetinit pasul.

— Femeia potrivită este fetișcana aia necoaptă?

Marcantonio râde și, știind că este mai puțin rapid decât Ele, oprește un chelner.

— Mă scuzați... Da, mulțumesc, iau puțină șampanie.

Bea o înghițitură în timp ce chelnerul se îndepărtează.

— Tu, în schimb, cu siguranță o vei face cu tânărul profesor. Explică-mi un lucru, e la fel de talentat și în intimitate?

— În schimb a ta trebuie să fie o sălbatică.

— Nu prea.

Marcantonio mai bea din șampanie până o termină.

— Poate nu-ți amintești, dar la restaurant ne-am sărutat.

— Îmi amintesc, a fost foarte frumos.

— Da, și un apel telefonic putea fi frumos.

— Frumos, dar n-am vrut să deranjez. Orice cuvânt ar fi fost inferior, doar un alt sărut...

Ele râde.

— Da, într-un fel sau altul, reușești să mă duci de nas.

Râde și Marcantonio.

— Dar... Știi, am văzut odată un film care mi-a plăcut foarte mult, *One Night Stand*, cu Wesley Snipes și Nastassja Kinski, care în timpul nunții îi găsesc pe respectivii soți în timp ce făceau dragoste în cabina unde se păstrează uneltele de grădinărit.

— Ce vrei să spui?

— Că trebuie să fie destul de erotic s-o faci în timpul unei nunți cu atâta lume în jur.

— Ești pervers... Printre altele, aici nu-i nicio cabină.

— Este una în spatele căsuței. Mă duc să văd cum e...

Marcantonio se pornește vesel și mai ia un pahar de șampanie. Eleonora îl urmează, luând imediat și ea un pahar de șampanie de la același chelner.

— Mulțumesc.

— Pofțiți.

Chelnerul se îndepărtează.

Eleonora bea un pic de șampanie.

— Și eu am văzut filmul și mi-l amintesc. Mi-a plăcut foarte mult. La sfârșit ies dintr-un restaurant și se întâlnesc întâmplător. Apoi ambele cupluri trăiesc împreună, doar că rolurile s-au schimbat.

— Vezi? Sunt sigur că Silvio și Martina vor fi perfecți.

Încearcă ușa depozitului de unelte.

— Oops... s-a deschis.

Și dispar amândoi înăuntru.

În alt colț al parcului fratele lui Gin, Luke, se apropie de ea.

— Hei, e foarte frumos totul, îmi place, e mai mult decât o nuntă, e o serată disco!

— Eh! Nu-i rău, *brother*. Însă tu ai dispărut în timpul pregătirilor.

— Acestea sunt treburi femeiești, tu și mama erați perfecte. V-am auzit în bucătărie, discutați despre bomboniere... „Nu, *écru*, pentru că este mult mai elegant, nu, nu, roz antic venețian, ei lasă, ca la împărțășanie!”

Gin râde.

— E adevărat, înseamnă că ne-ai spionat pe bune!

— Desigur! Totuși, Frankie e i Cantina Band sunt într-adevăr foarte buni.

— Îți amintești? Deseori mergeam să-i ascultăm la Fonclea, pe via Crescenzo și am reușit să-i aduc aici.

— Dacă-i vorba de asta, până la urmă ai reușit să te căsătorești cu Step, niciodată n-aș fi crezut. Îmi amintesc când v-am văzut prima oară împreună, vă sărutați lângă casă.

— Vai. Te pricepi să strici sărbătoarea, însă vezi că eu am crescut, poate nu ți-ai dat seama, dar sora ta e o doamnă decum.

Gin ar vrea să-i mai spună ceva, dar nu este acesta momentul potrivit.

— Și ești o doamnă foarte frumoasă, această rochie de mireasă îți stă foarte bine. Mă bucur pentru tine, *sister*...

Gin se uită în jur.

— Este și Carolina? N-o văd.

— E acolo jos, dansează.

— Cine știe, poate în curând mă vei invita și tu la o petrecere ca aceasta.

— Eh, nici nu știi ce să zic. Chiar și azi ne-am certat ca doi nebuni. Este foarte posesivă și uneori e foarte geloasă.

— Are vreun motiv?

— Glumești? Mi-a scris o fostă iubită, un simplu salut ca să afle ce mai fac, deoarece m-am întors nu de mult de la Londra, nu? Am fost în afară șase luni și e normal ca cineva să se intereseze. I-am dat să-l citească. N-am nimic de ascuns.

— Știi, dar fostele sunt ca praful în ochi. Când se întâmplă, mereu este neplăcut.

— Bună remarcă, *sister*, n-am mai auzit-o, în schimb aia cu nisipul în chioliți e mai celebră, dar e răștiută. Aceasta e mai faină.

— Da, dar indiferent de cele spuse, evită s-o auzi, e dureros. Crede-mă.

— Okay, am să țin cont. Hai, mergem să dansăm!

Și se îndreaptă spre ring.

Când ies din căsuță, toți încă dansează, muzica te înnebunește, se aude cunoscutul cântec al Gloriei Gaynor, *I will survive*. Zâmbesc. Nu sunt foarte sigur că voi supraviețui, însă mă simt mai bine, mi-a trecut un pic, capul mi se învâрте mai puțin.

— Hei, unde te-ai pierdut? Nu te mai găseam!

Gin mă ia de subraț. Apoi mă privește în față.

— Cum te simți?

— Îmi revin...

— Eu nu mai pot. Am dansat foarte mult, la sfârșit nu

mai rezistam și mi-am scos pantofii!

— Bine-ai făcut.

Mă privește amuzată.

— A fost frumos, nu-i așa?

— Da, perfect.

— Și don Andrea, mi-era teamă că va vorbi mult, dar el a rezumat totul și a ținut o predică frumoasă, scurtă și foarte intensă, adică, a fost și spiritual, dar nu prea, într-un cuvânt, chiar mi-a plăcut.

— Da, dacă ne mai căsătorim o dată, tot pe el îl luăm.

— Cretinule. De-acum te-ai răzgândit?

— Nu, sunt mai convins ca niciodată.

— Bine, și eu. Și dacă ești de acord, eu m-aș duce, deja mulți și-au luat rămas-bun, încet-încet vor pleca cu toții și devine trist, rămân numai cei patru petrecăreți care dansează singuri în ring și sunt și amețiți un pic, probabil se tem să se întoarcă acasă. După părerea mea, acesta este punctul culminant, ar fi mai bine să dispărem...

— De acord.

Fugim în noapte fără să spunem nimănui nimic. Ne însoțește șoferul care fusese prevenit de la început și ne lasă la Villa Clementina, la câțiva kilometri de San Liberato. Ne deschide o doamnă puțin adormită.

— Bună seara, am rezervat o cameră.

Mă uit la Gin și-i zâmbesc.

— Suntem soții Mancini.

Îmi sună atât de ciudat. Ea îmi zâmbeste, e emoționată și veselă. Doamnei, în schimb, nu-i prea pasă, nici faptul că suntem îmbrăcați în haine de mire și mireasă, poate nici măcar n-a observat. Totuși nu spune nimic. Cu atât mai

bine. Urmărește cu degetul în registru.

— Da, sunteți aici. V-am rezervat cea mai bună cameră, urmați-mă.

Mergem imediat după ea, nu avem nimic cu noi, valizele noastre sunt deja aici, Fabiola s-a gândit la toate acestea. În unele privințe este perfectă, cum ar fi organizarea unei petreceri, a unui eveniment sau a unei călătorii. În altele se pierde cu ușurință.

O urmez pe doamnă după Gin, din când în când mă împiedic sau mă lovesc de ceva. De altfel, am destul de mult alcool în corp. Apoi ea se oprește în fața unei uși, o deschide și-mi înmânează cheile.

— Dejunul este de la opt la unsprezece, dar dacă vreți să-l mâncați mai târziu, nu-i nicio problemă. Pentru voi putem face o excepție.

Ne zâmbește. S-a mai trezit un pic. În cele din urmă dispare în lungul coridorului.

Când intrăm, valizele sunt lângă pat, camera este mare, are pereții acoperiți cu picturi în frescă, o fereastră mare ce dă spre grădină, o baie foarte spațioasă cu o mică saună, o cadă cu hidromasaj, două lavoare și o cabină mare de duș. Da, chiar am nevoie ca să-mi revin.

— Eu fac un duș!

Arunc hainele pe jos în baie. Aud vocea lui Gin din dormitor.

— Okay. Știi că în timp ce tu erai nu știu pe unde, eu am aruncat buchetul?

— Cum adică nu știi unde eram? Eram la baie, m-ai văzut doar, mă simțeam rău...

— Ah, da. Păi, ghicește, cine l-a prins?

- Cine?
- Eleonora... Nu știi cum s-au privit cu Marcantonio...
- Ce vorbești!
- Da, imaginează-ți dacă se vor căsători...
- Prefer să nu mă gândesc.

Apoi apare în ușă cu părul desfăcut, într-un set de lenjerie din dantelă și o jartieră asortată pe piciorul drept. Se oprește în prag, aplecată puțin înainte și cu o voce mai joasă decât de obicei și un pic mai sexy, mă întrebă:

- Este loc și pentru mine?
- Deschid ușa de sticlă și zic:
- Desigur.

Se strecoară înăuntru, mă îmbrățișează și-mi dau seama că nu sunt atât de beat.

73

Dimineța ne trezim, luăm dejunul în grădină și trebuie să spun că starea de mahmureală mi-a trecut. Nu mă doare capul și, fiindcă n-am mâncat mult, mă simt ușor. Paolo și Fabiola s-au ocupat de călătoria pe care mi-a dăruit-o mama, totul este perfect, vom pleca diseară la nouă. Mi-au lăsat actele în cameră.

— Fiji, Cook și Polinezia, o călătorie extraordinară. Vom face înconjurul lumii și vom lipsi în total trei săptămâni.

— Privește, sunt și niște pliante, fratele tău este foarte ordonat.

— De fapt, Fabiola. Ea cu siguranță l-a cicălit pentru că

aceasta este călătoria pe care ar fi vrut s-o facă ei când s-au căsătorit.

— Și unde au fost în schimb?

— O săptămână în Franța, la Épernay.

— Păi, oricum trebuie să fi fost frumos, au cea mai bună șampanie... Poate nu e cel mai potrivit lucru după stresul de la nuntă.

— Fratele meu avea de făcut o consultație despre importul și exportul de șampanie franceză și dorea să urmărească îndeaproape cum se petrece totul.

— Chiar așa? Ciudat că ea nu i-a cerut divorțul când a aflat asta!

— Despre călătoria noastră n-ai cum să-mi zici ceva, e un cadou de la mama mea...

— Da, și va fi foarte frumoasă, mă îmbrățișează. Sunt fericită, domnule Mancini, foarte fericită. Mă bucur că sunt soția dumneavoastră.

Se ridică în vârful picioarelor și mă sărută pe buze, apoi zâmbește.

— Am luat un costum nou de baie, odată ce aici este piscină. Eu mă duc imediat, pentru că după tot stresul acestor zile chiar vreau să mă relaxez.

— Vin și eu cu tine.

Astfel ne petrecem dimineața într-o relaxare totală. Mă împart între salteaua gonflabilă albastră-deschis și un pat de pânză albastru-închis, dar mai ales mă pierd privind trecerea lentă a norilor. Gin citește reviste, eu răsfoiesc ziare, sar peste cronica neagră și orice altceva care vorbește despre răutatea umană. Azi am poftă de relaxare și din acest punct de vedere. Nu am niciun gând. Minte mea nu se împiedică

de nimic. Până când Gin strică totul.

— Sunt frumoși ochelarii aceștia! De unde-i ai? Sunt un model vechi.

— Aceștia? Ba nu, au apărut acum, ni i-au transmis la oficiu pentru o promovare, vor să-i folosim într-o emisiune de la Rete, dar nu cred că ar fi posibil, până când nu vom face un contract.

— Sunt frumoși. Este și pentru mine o pereche?

— Trebuie să văd.

— Mancini, nu mă enerva. Răspunsul corect era: desigur, iubito, sau desigur, scumpo, dar oricum desigur. Dacă nu sunt, voi găsi cumva!

— Desigur, iubita mea...

— Iată...

Îmi zâmbește și răsfoiește mai departe *Vanity Fair*. Îmi scot ochelarii, cobor în apă fără să-i ud, mă întind pe saltea și mi-i pun iarăși pe ochi. Balorama ooi. Mi i-a dăruit Babi. Iar rapiditatea cu care am mințit-o pe Gin demonstrează că sunt un autor bun, dar aș prefera să nu mai fiu nevoit să inventez ceva. Mă bălăcesc în apă, în liniște. Soarele cald, o muzică îndepărtată, ciripitul unei păsări, mireasma câmpurilor, spicele încălzite de soare, rășina pinilor. M-am căsătorit, Babi.

De data aceasta a fost rândul meu, tu n-ai făcut nimic. Cine știe unde ești acum, la ce te gândești, dacă ieri te-ai simțit rău la fel cum m-am simțit și eu de o mie de ori. Ai văzut cum e? Te simți neputincios. Ți pare absurd că tot ceea ce ai trăit împreună cu cineva, brusc este șters, anulat. Vorbele, promisiunile, lacrimile, râsetele, săruturile, dragostea, sexul, cuvintele magice pronunțate în acele momente, totul

zboară la fel ca zahărul pudră de pe un tort suflat cu putere și supărare de un copil rebel și capricios. Da, m-am căsătorit. Dar nu văd acest lucru ca pe o dorință de răzbunare, nu e un punct în favoarea mea în acea luptă eternă dintre un bărbat și o femeie. Eu voiam doar să fiu fericit, Babi, și voiam să fiu cu tine. M-am gândit la tot, că ne vom căsători, că vom avea patru copii, o casă înconjurată de verdeață la intrarea în Roma, dar nu prea departe. Îmi amintesc că zâbeam, că eram fericit, hotărât și încrezător că va fi totul așa. Dar când m-am uitat în jur, tu nu mai erai.

O pasăre traversează cerul de deasupra mea. Aud un claxon. O mașină urcă pe colină, ajunge în grădină și aud cum se stinge motorul, se închide portiera și lângă piscină apare el, Giorgio Renzi.

— Ce fac tinerii însurăței? Sunteți gata de călătoria de nuntă? Aș putea să vă însoțesc, dacă nu aveți nimic împotriva, ca să faceți totul liniștiți. N-aș vrea să pierdeți avionul și toate celelalte. Mi-a povestit aseară fratele tău, e o călătorie frumoasă și el, printre altele, e foarte simpatic.

— Vreți să mă scoateți din joc, da? Cine știe ce puneți la cale. Voi doi nu-mi povestiți totul. Poate-i vorba de vreun acord internațional...

Giorgio se așază la o masă de alături.

— Dacă vrei să știi totul, purtăm negocieri cu Spania, Olanda și Germania. Sper să-ți dau vreo noutate bună în această privință. Dar să nu grăbim lucrurile, poate când te vei întoarce din călătorie vor fi niște surprize.

— Adică pot să plec senin și liniștit?

— Mai mult decât atât. Mâine după-amiază eu am o întâlnire cu Dania Valenti, „fica” lui Calemi, rezolv eu totul

și-ți dau de știre. Vezi? Te scap și de așa o plictiseală.

Mă uit vesel la Gin.

— Trebuie să știi că Renzi mă scapă de toată plictiseala care lui îi place, practic face să mă întâlnesc numai cu bărbați, cel mult pot avea o relație strânsă cu Juri Serrano.

Gin închide *Vanity Fair* și se întoarce spre noi.

— Adică? Tipul din *Uomini e Donne*? Nu pot să cred, îl cunoști? Trebuie să mi-l prezinți, e foarte bun!

— Mai ales că este și-un gay foarte bun, cred.

— Da, știam, când vreunul e mai bun decât voi, veniți cu povestea asta.

Se apucă iar de citit *Vanity*.

— Totuși îmi place munca pe care o face Renzi. Tu ești producător, nu poți fi în mijlocul scandalurilor de care sunt pline *Divina e Donna*, *Vip 2000* și toate celelalte, corect, Renzi?

— Exact, așa este.

— Așadar, continuă, atât timp cât are de-a face cu Serrano și alții ca el, Mancini nu riscă nimic. Și apoi acum... putem să-i spunem lui Renzi?

Într-o clipă înțeleg că ar fi mai bine să mă prefac că nu i-am spus nimic.

— Desigur.

— Și apoi, va deveni tătic.

Giorgio îmi aruncă o privire, dar imediat zâmbește.

— Minunat! Aceasta e cea mai frumoasă noutate pe care mi-o puteați spune! Mă bucur mult pentru voi.

Mă privește cu un zâmbet și o naturalețe care mă fac să înțeleg că, pe lângă toate celelalte calități, este și un actor foarte bun.

Ne facem valizele și la ora prânzului suntem acasă.

— Dacă vrei, trec să vă iau la ora cinci ca să mergem la aeroport cu tot calmul.

— Nu, nu te deranja, Giorgio, vom lua liniștiți un taxi.

— De ce? Îmi face plăcere.

— Cum vrei tu. Ești foarte amabil.

Îi spun la revedere, închid ușa și mă duc la bucătărie.

— Îmi pregătesc un suc, vrei și tu?

— Da, probabil.

GIN pune ultimii morcovi și pornește storcătorul centrifugal. Într-o clipă se colorează în verde, apoi se limpezește un pic și până la urmă capătă o nuanță portocalie.

— E foarte amabil prietenul tău Renzi, întotdeauna are grijă de toate și o face într-o manieră politicoasă. Cine știe ce secrete ascunde...

O privesc curios.

— De ce, ce secrete ar putea ascunde?

— În spatele unei persoane atât de împăcate și liniștite trebuie să fie o poveste importantă. Trebuie să se fi întâmplat ceva straniu...

— Tu vezi scandaluri peste tot, de parcă te uiți la emisiunea de la Rai 3, prezentată de o jurnalistă blondă, Federica...

— Sciarelli.

— Ah da, tipa din *Chi l'ha visto*, hotărăște imediat cine

pe cine a omorât, te aud, știi, în timp ce stau acolo, în studio. A fost soțul... Ba nu, este foarte clar că a fost amantul... Cel pe care ea l-a părăsit cu un an în urmă.

Gin toarnă sucul în pahare.

— Da, dar din cele pe care le-am menționat eu le-am ghicit pe toate! Adică, și în cazul lui Renzi aș putea să ghicesc... De exemplu, cum stă cu femeile?

— Ce întrebare! Ce vrei să spui cu asta?

Mă așez în fața ei și încep să-mi beau sucul.

— Cum adică ce vreau să zic? Are multe femei? Iese mereu cu aceeași? Are două, trei pe care le schimbă? Are o poveste cu vreun bărbat?

— Nu știu.

— Cum adică nu știi? Ești zilnic împreună cu cineva de dimineață până seara, și nu știi nimic despre viața lui personală? Nu ești în toate mințile! Viața personală spune totul despre un om. Niciodată n-ați discutat despre a lui?

— Nu.

De fapt, dacă mă gândesc mai bine, am vorbit mereu despre viața mea.

— Nici despre a ta?

Uite, știam, am căutat-o.

— Despre a mea da, adică i-am spus că suntem împreună și că vrem să ne căsătorim.

Renzi ar putea fi mândru de mine, mă descurc bine și la monoloage.

— Și nu i-ai spus nimic altceva?

— Scuze, ce altceva puteam să-i spun?

Ridică sprânceană și bea ultima înghițitură de suc.

— Bine, s-o lăsăm baltă...

— Așteaptă, așteaptă...

— Ce este?

— Odată mi-a spus că a fost împreună cu cineva timp de mulți ani, dar s-au despărțit.

— A spus cu „cineva”. N-a spus cu „o femeie”. Reiese că ar putea fi și un bărbat. Ca să vezi, ne mișcăm înainte. Ce reacție a avut când a făcut cunoștință cu Juri Serrano?

— Zero. Și-a făcut griji să nu-l bat. Mai pe scurt, era o îngrijorare mai mult profesională decât sentimentală.

— Bine, nu-i gay. Nu i-ar fi rezistat lui Juri. Juri este pe placul multor femei, are gloate întregi de fete îndrăgostite de el, iar din câte înțeleg, și de bărbați!

— Eh, și noi l-am angajat în calitate de asistent, suntem tari sau nu?

— Foarte tari. Mergem să ne pregătim valizele. Hai, că de nu, va veni Renzi și ne va găsi cum încă facem presupuneri despre viața lui secretă.

Scot două valize Samsonite și începem să le umplem. Umblăm prin casă, ciocnindu-ne din când în când, ori întrebând foarte des câte ceva.

— Unde sunt costumele?

— Acolo unde au fost întotdeauna, în ultimul dulap din fund, în primul sertar, unde stau halatele și prosoapele.

— Au fost mereu acolo?

Gin râde.

— Mereu. Uneori au fost și în mașina de spălat, dar o mare parte a timpului au petrecut-o aici.

— Okay, e bine de știut.

Continuăm să alegem tricouri, cămăși, pantaloni scurți, pantofi și cel puțin o geacă.

— Oare e frig acolo?

— În Polinezia?

— Poate seara.

— Numai dacă setezi o temperatură mică la aparatul de aer condiționat.

— Maică Precistă, cât ai devenit de antipatic. Dacă știam, nu mă mai căsătoream cu tine!

O scurtă pauză, un toast și o cafea.

— La ce etapă ești?

— Am terminat.

— Și eu.

Zâmbim în timp ce ne bem cafeaua și deodată aproape că o răstorn, dar sprijin iute ceașca.

— Doamne, ce sperietură am tras!

— Ce este? Ce s-a întâmplat?

Gin este îngrijorată pe bune.

— Vai, nimic, toate discursurile tale, poate Renzi e gay, Juri e gay, apoi brusc văd că am inel pe deget. Nu-i vorba că și eu... Ah, nu, dar aceasta e o verighetă, corect... Nu-i nimic! Încă nu m-am obișnuit, e ciudat s-o simt pe deget...

— Bravo, vezi să nu ți-o scoți niciodată și, mai ales, să n-o pierzi pe undeva. Acum fii din nou Step de altădată și închide-mi valiza, eu nu reușesc.

O ajut pe Gin să preseze mai bine valiza și ea se așază deasupra.

— Vezi, așa te ajut eu.

Până la urmă reușim s-o închidem.

Dar Gin e perplexă.

— Am o îndoială, oare nu cântărește prea mult și va trebui să plătim suplimentar? Uneori se ajunge la sume

absurde...

— Nu-ți face griji, mama mea ne-a dăruit o călătorie la clasa business, nu vom avea probleme nici cu greutatea, nici cu spațiul, nici cu burtica ta.

Gin îmi zâmbește.

— Îți imaginezi, încă nu s-a născut, și de-acum zboară!

Mă așez comod pe canapea, mă uit la o emisiune plictisitoare la TV, ascult cum se ceartă cineva într-un talk-show, opresc sunetul, continui să fac zapping fără sunet. Gin pune un CD de Sakamoto, apoi vine să se așeze pe canapea și răsfoiește pliantele călătoriei noastre, cu niște bungalouri pe apă în care ne vom petrece următoarele zile. Atmosfera este perfectă, nunta a trecut cu bine, transmisiunile vor începe în curând, contractele au fost semnate, îmi pare că totul merge din ce în ce mai bine, dar simt totuși un fel de neliniște. Mă gândesc că orice s-ar întâmpla, de la cel mai frumos lucru până la cel mai dramatic, nimeni nu-și dă seama înainte ca acesta să aibă loc. Viața este o surpriză continuă.

75

— Coborâm.

Nici n-a reușit să sune interfonul, că noi suntem deja afară. Renzi ne ajută să încărcăm valizele în Golful lui și puțin după aceea trecem de Parti, în direcția piazzale degli Eroi, ca apoi s-o luăm pe Aurelia și să ne îndreptăm spre Fiumicino.

— Emoționați?

— Bucuroși!

— Da.

Gin stă așezată în spate între două banchete.

— N-am așteptat nimic altceva de mai mult de-o lună, decât să merg în călătorie de nuntă. Iar Ele vrea să se facă *wedding planner*, e visul ei. Pentru mine a fost un coșmar, un stres nebun. Tu n-ai observat, dar eu de multe ori mă trezeam noaptea cu un atac de panică, pentru că ba îmi închipuiam că pastele la recepție ar putea fi rășierte, ba că ar putea să plouă în farfurii, sau că în momentul când se spune „da” tu te-ai putea întoarce și vei pleca, ori că s-ar putea pierde verighetetele. Iar tu continuai să dormi liniștit și fericit, în timp ce eu nu puteam închide un ochi.

— Scuze, cina trebuia să fie pregătită de Pettorini, bucătarul perfect care a organizat cel mai bun catering pentru prim-miniștri, o certitudine.

— Bine, pentru tine totul e simplu.

Giorgio o privește în oglindă.

— Păi, de-acum a trecut, nu? Totul a fost foarte bine, pastele au fost foarte gustoase și nunta a fost frumoasă, veselă, cina nu prea lungă, muzica minunată...

— Da, Frankie e i Cantina Band sunt într-adevăr foarte buni.

Giorgio râde.

— Au reușit să mă facă și pe mine să dansez!

Gin se apleacă înainte.

— Nu mai spune! Nu te-am văzut.

— Poate erați deja plecați.

Gin mă atinge ușor la umăr.

— Dar cu cine ai dansat?

— Câte un pic cu toți, cu cine s-a nimerit. Erau Marcantonio, Pallina și iubitul ei, mai pe scurt, toți pe care îi cunosc.

Mă uit la Gin și zâmbesc, ca și cum i-aș spune: îi pui întrebări evidente și mai ales așa, nu vei descoperi nimic.

— Nu te-am întrebat, dar cum a fost vineri la oficiu?

— Liniștit. Repetițiile emisiunii lui Riccardo au mers bine, Simone a fost introdus în calitate de autor, de azi a început munca la Teatro delle Vittorie, s-a împrietenit cu Vittorio Mariani și cu alți autori și va rămâne acolo să urmărească transmisiunea. Se pare că lui Riccardo i-a picat la inimă. Îi explică detaliat toate pasajele.

— Ce înseamnă „i-a picat la inimă”? Trebuie să ne facem griji? De la Paola Belfiore la Riccardo Valli?

Renzi râde.

— Nu, nu, stai liniștit, a rămas printre noi. Belfiore nu s-a arătat, cel puțin așa mi se pare, iar Riccardo îl folosește în calitate de autor, mi-a spus că este foarte bun.

— Bine.

— Da, și încă deoarece Riccardo are acum toată atenția îndreptată asupra asistentului său, Juri...

Gin se apleacă în față.

— Pe bune?

Renzi încuviințează.

— Anumite voci mi-au șoptit că sunt deja împreună.

Gin e uluită.

— Cu Juri? Nu! Când va afla Ele, va muri de ciudă.

— Lui Ele îi place unul ca Juri?

— Îți jur, mi-a spus că Juri a făcut-o să se simtă femeie pentru prima dată.

— Voi toate sunteți niște țăcănite.

— Eu ce am cu asta?

— Când ți-a spus?

— Uff, cred că l-a văzut când avea vreo cincisprezece ani.

— Bine, chiar sunteți nebune.

— Iarăși! Dar eu nu am nimic cu asta... Totuși Juri îi place la nebunie și Ilariei. Ei n-am să-i spun că s-a cuplat cu Riccardo, ca să n-o deprim și mai tare.

— O ai în vedere pe Ilaria Virgili, domnișoara de onoare?

— Da...

— Scuze, dacă lui Juri i-ar fi plăcut femeile, ea crede că ar fi avut vreo șansă? Dacă numai apăsarea în fața lui cum era îmbrăcată ieri, Juri, chiar și dacă nu era gay, devenea imediat.

— De ce vă luați toți de ea?

— Pentru că nu poți să nu vezi. N-o ajuți dacă te prefaci că nu observi.

Renzi o privește pe Gin în oglindă.

— Dar care era, fata îmbrăcată în albastru, în stilul anilor '80?

— Da, ea era. Ce poți să zici?

— Mai bine nu mă pronunț. Să zicem că se potrivea perfect cu muzica.

— Am înțeles, ai ales cuvintele ca să nu spui că era de rahat.

— Tu ai zis-o!

Gin pornește atacul:

— Ei bine, dar referitor la Riccardo și Juri poți să te pronunți?

— Ce trebuie să spun?

— De unde să știu? Ce zici de faptul că sunt împreună?

— Nu cred nimic, sau mai degrabă, sunt un pic îngrijorat pentru că emisiunea ar putea avea de suferit. Sau va ieși vreun articol în unul din ziarele despre care vorbeai și vom avea și mai mult succes. Altfel spus, rămâne de văzut.

Mă uit la Gin amuzat. Nimic, nici așa nu a reușit să afle ceva. Vedem apoi indicatoarele parcurii de la Fiumicino.

— Am ajuns.

Giorgio încetinește și merge spre trecerea internă.

— Aveți totul? Pașapoartele, actele, biletele?

— Da, totul e în ordine.

— Okay, atunci eu plec. În ce privește întâlnirea de mâine cu Dania Valenti, i-am văzut fotografia și CV-ul. Dacă ești de acord, aș pune-o deja în transmisiunea lui Valli, oricum avem nevoie de zece asistente, va fi loc și pentru ea. Din poze am văzut că e foarte frumoasă.

Gin reîncepe atacul în timp ce Giorgio parchează în fața intrării.

— Acasă nu-ți zice nimeni nimic? Nu-și face griji pentru acest continuu du-te-vino de fete frumoase? În lumea televiziunii uneori e un fel de liberalism. Ea e liniștită?

— Da.

Giorgio îi zâmbește.

— Cu Teresa suntem în perioada de verificare. S-ar putea ca în curând să capitulăm ca și voi. Suntem împreună de patru ani.

— Scuze, atunci de ce n-ai venit cu ea la nuntă?

— I-ar fi plăcut foarte mult, dar avea o obligație de serviciu pe care n-o putea amâna, e avocată, însă am putea să ieșim într-o seară să luăm cina împreună, nu?

— Desigur, când ne întoarcem.

Giorgio ne ajută să scoatem bagajele, mă îmbrățișează, o sărută pe Gin și ne luăm rămas-bun.

— Distrăți-vă, hulubașilor. Eu n-am să te deranjez. Dacă vrei să afli ceva, caută-mă tu.

Urcă înapoi în mașină și pleacă.

În timp ce intrăm în aeroport, Gin e foarte entuziasmată.

— Oh! Am reușit! Nu-i gay și în curând s-ar putea căsători!

— Bravo, Gin! Ești mai bună decât tipa din *Chi l' ha visto*.

— Și mi se pare că au o relație serioasă.

— Da, din câte spune, s-ar putea.

76

Facem check-in-ul, predăm valizele și rămânem numai cu rucsacurile noastre. Când trebuie să pleci undeva, nu-i nimic mai plăcut decât să ai doar un bagaj ușor, cel puțin așa cred eu. Îmi scot Mac Book-ul Air și petrec ceva timp citind poșta electronică și văd un mesaj scris în spaniolă. Încerc să-l traduc, fără să folosesc Google Translate, și înțeleg că sunt interesați să facă emisiunea *Cine pe cine iubește* și încă un serial! Bine că l-am deschis. Îi scriu imediat un mesaj lui Renzi și închid computerul. Mă întorc spre Gin.

— Ce faci? La ce te uiți?

— Fotograful a fost atât de drăguț că mi-a trimis pozele de aseară, privește cât sunt de frumoase!

Îmi arată o mapă cu o sută de fotografii abia descărcată.

Cu un click, le deschide pe toate odată. Una după alta, în succesiune se suprapun și începe să le răsfoiască.

— Aceasta este foarte frumoasă, aceasta e drăguță, acestea sunt cu prietenele mele, aceasta este când am aruncat buchetul, nu, aceasta e groaznică, nu arăt bine deloc.

— Ce vorbești, ești frumoasă, o faci pe spirituala, ai o față simpatică.

— Nu, sunt un monstru. Se vede tot stresul pregătirilor!

— Mie îmi pari frumoasă.

Continuăm să ne uităm la fotografiile cu diferite mese și chiar și acum mi se pare că văd oameni pe care nu i-am cunoscut niciodată.

— Cine-i acesta?

— Uff, dacă tu nu-l știi... Stă la masă cu mătușa ta, sora tatălui tău.

— Da, ea e mătușa Giorgia, dar el nu știu cine-i. Cu siguranță era un nepofit.

— De ce nu? Mare lucru, un necunoscut la nunta lui Step. Tu împreună cu Budokanii erați teroarea petrecerilor din Roma, iar acum te împiedici de un nepofit.

— Da, însă precis a venit să șterpelească vreun buchet de trandafiri albi.

— Desigur. Uite, acestea sunt fotografiile noastre pe care le-am făcut umblând prin parc imediat după ceremonie.

— Da, mamma mia, sunt îngrozitoare.

— Nu, ce vorbești? Nu-i adevărat. Fotografia este frumoasă.

Suntem împreună într-un contrast de lumină, vălul lui Gin e superb, râdem de verighetele noastre, privindu-ne mâinile alături, poza este plină de complicitate și bucurie.

— Da, e adevărat, chiar e frumoasă.

— Privește, Step, aici tu râzi cu ochii închiși, este foarte frumos, îmi place la nebunie când ai această expresie pe față.

— Atunci ar trebui să ne căsătorim mai des.

— Nu mai spune!

— Sau trebuie să zâmbim mai des.

— Așa-i mai simplu.

— Zâmbetul este un semicerc care îndreaptă totul.

— Și asta e de-a lui Renzi? Însă e adevărat.

— Nu, a spus-o Phyllis Diller, o actriță americană.

— Are dreptate, un zâmbet poate face multe, dar dacă nu faci pe nimeni să plângă este și mai bine.

Tocmai în acest moment auzim că se anunță îmbarcarea pentru zborul nostru, așa că închidem totul, ne luăm rucsacurile și mergem spre porțile de îmbarcare. Dar nu știu dacă acele cuvinte au fost spuse întâmplător.

Adoua zi, la amiază. Renzi intră în oficiu.

— M-a căutat cineva?

Alice vine imediat.

— A telefonat Gianna Calvi de la Rete și șeful de departament Aldo Locchi, am trimis facturile la Medinews după cum mi-ați spus și a venit o persoană la dumneavoastră, o fată, Dania Valenti. Am invitat-o în sala de așteptare.

— Ai făcut bine, mulțumesc.

Renzi se îndreaptă spre capătul holului și deschide ușa.

Sprrijinită cu spatele de marginea ferestrei, cu căștile în urechi și o țigară în mână, o fată înaltă, cu părul foarte lung, castaniu-închis, îmbrăcată în niște șorturi foarte scurte. Se mișcă încet, se leagănă în ritmul muzicii.

— Iată-mă, sunt aici, am venit.

Fata se întoarce, îi zâmbește, își scoate căștile și cu o mișcare precisă aruncă țigara pe geam, fără să-i pese cătuși de puțin unde va ateriza în cazul în care trece cineva pe sub geam.

— Salut, ascult ultimul cântec al lui Bruno Mars. E foarte reușit, el este un idol pentru mine, e viața mea.

Îi zâmbește într-un fel aparte, cu buzele ei cărnoase, ușor strălucitoare, umezite cu un ruj de căpșune. Are o aluniță pe obraz și alta lângă sprânceană.

Renzi e surprins că le-a observat, de obicei nu se prea oprește asupra detaliilor, dar fata aceasta l-a atras ca o calamitate și astfel coboară mai jos, și-i privește tricoul roșu, cu o limbă mare albă în centru, și apoi șorturile atât de scurte, cu fermoarul închis până la nasture, aproape sufocat, buzunarele puțin mai lungi și mai întunecate care ies de sub pantalonașii scurți. Renzi se oprește mai mult asupra acelei zone, asupra acelor legături, asupra acelei părți a blugilor un pic decolorată.

— Îți plac? I-am luat azi-dimineață de pe via del Corso.

Îl fixează zâmbitoare, deloc răutăcioasă, atrăgătoare cum nu și-a imaginat vreodată că poate fi o fată, cu mâinile în buzunare și cu un picior ușor într-o parte, căutând o poziție ștregărească sau una care s-o facă să-i placă mai mult bărbatului din fața ei, fără să știe că deja așa și este, l-a cucerit în totalitate.

— Tu ești Renzi sau Mancini?

— Renzi.

— Bine. Îmi place numele tău de familie. Celălalt îmi pare „sinistru”. Numele tău mă face să mă gândesc la un politician, dar tu inspire mai multă încredere.

Renzi râde.

— De ce, mă rog?

— Pentru că el, de fiecare dată când spune ceva important sau serios, la sfârșit face o față de parcă te-ar lua peste picior.

Renzi e amuzat, în fond nici nu știe ce să spună.

— Mergem în biroul meu?

— Nu, hai că e plictisitor. De-acum totul e clar, nu? M-a trimis Calemi și mi-a spus să vorbesc cu voi, dacă este ceva de făcut eu am să fac, voi spuneți-mi ce. Mi-ar plăcea să lucrez la televiziune, dar nu ceva important, pentru că n-aș mai avea parte de liniște în viața mea, și încă pentru că în adâncul sufletului Calemi n-ar vrea. O, Doamne, dar să fiu celebră mi-ar plăcea... Aș putea merge la Pacha, la Ushuaia în Ibiza fără prea multe eforturi, ca să savurez în sfârșit o seară frumoasă cu prietenii mei.

— Însă dacă ai spus că n-ar vrea Calemi...

— Bine, dar pe Calemi îl pot face eu să se mai gândească.

Și râde, într-un mod poate aluziv și continuă:

— Voi toți credeți că viața noastră ar fi una ușoară, dar nu e așa. E dificil să dansezi și să le zâmbești tuturor, chiar dacă ai ceva care te macină, ori dacă te simți nedreptățită, nu te vor crede. Am participat la niște petreceri când îmi venea să plâng, dar a trebuit să râd forțat.

— Nu, desigur, îmi imaginez că așa trebuie să fie.

— Exact, bravo.

Apoi se mai gândește un pic.

— Știi că mi-ar plăcea foarte mult? Un film. Să fiu ca Vittoria Puccini, când o juca pe Elisa di Rivombrosa. Nu aveți ceva de genul? Aceasta m-ar face fericită cu adevărat!

Și apoi îl îmbrățișează. Giorgio privește uimit părul care a explodat pe pieptul lui, cu multe extensii și un entuziasm pe cât de excesiv, pe atât de fragil. Rămâne cu brațele larg deschise, neștiind prea bine ce să facă și-i vine în minte o carte pe care a citit-o în acea iarnă, *Adevărul despre cazul Harry Quebert*. Protagonistă era Nola, o fată foarte tânără care se îndrăgostește de un scriitor cu douăzeci de ani mai în vârstă, toată lumea este împotriva lor, dar ea face tot posibilul ca să afirme adevărul iubirii lor și apoi dispare pe neașteptate. La început a crezut că era unul din acele succese literare construite pentru mase, o strategie de marketing bine gândită. În schimb, puțin câte puțin, înaintând cu lectura, Nola l-a cucerit. Dar s-a gândit că astfel de lucruri există numai în cărți. Acum însă se simte protagonistul unei istorii ciudate, al unei întâlniri neobișnuite și nu știe ce să facă cu Dania care-l îmbrățișează așa.

— Doriți ceva de băut... Vai, scuzați...

La ușă e Alice, care roșește găsindu-i așa, și nu știe bine ce să facă.

Dania se desprinde de Renzi, îi zâmbește, ridică din umeri și mestecă o gumă pe care până în acel moment o ascunsese în gură nu se știe cum. Giorgio însă, ca prin farmec, găsește cuvintele potrivite.

— Îmi mulțumește pentru că probabil vom reuși să-i realizăm visul.

Alice încuviințează.

— Da, desigur.

Și dispăre la fel cum a apărut. Renzi și Dania încep să râdă. Dania ține să sublinieze:

— Oricum nu făceam nimic rău.

— Nu, nu, e adevărat.

— Ascultă, de ce să nu mă însoțești până în centru? Azi sunt reduceri bune la H&M și am promis că voi trece.

Giorgio nici nu clipește din ochi, nu ezită nicio clipă.

— Desigur, cu plăcere.

Și ies din oficiu.

— Ne vedem și mâine.

Renzi închide ușa și-i zâmbește Daniei cu acea dezinvoltură pe care el a criticat-o atât de mult în dragostea scriitorului pentru Nola. Într-o seară, cele două personaje din *Adevărul despre cazul lui Harry Quebert* au fost până și motivul unei discuții la el acasă.

— Dacă nu sunt aceleași valori și aceeași educație, un bărbat nu se îndrăgostește de o fată așa... Măcar și din cauza vârstei.

— Poate crezi astfel pentru că nu ți s-a întâmplat, i-a spus Teresa zâmbind.

— Un bărbat nici nu începe o asemenea poveste.

Ea a fost cea care i-a recomandat cartea și tot ea a înaintat cea teză.

— Până și un bărbat ca tine s-ar putea îndrăgosti de una ca Nola.

— Niciodată, crede-mă.

Dar Renzi nu-și amintește de acea afirmație a sa, nu-și amintește nici dacă a prevenit-o pe Teresa că se va reține, pare să aibă ochi numai pentru Dania.

— Tu unde locuiești?

— În centru. Dacă vrei, pe urmă trecem pe la mine, să-ți arăt unde stau, e o casă foarte veche situată nu departe de piazza delle Coppelle, doar că e mică... Probabil tu ești obișnuit cu mult spațiu.

— Sunt sigur că-mi va plăcea.

Și înainte ca un claxon să sune de trei ori pentru o mașină din rândul al treilea, Renzi deja a renunțat la al său „niciodată, crede-mă”.

78

Pallina iese un pic contrariată din studioul de arhitectură unde lucrează. Adalberto, unul dintre cei patru colegi, din când în când fumează câte-o țigară, și ea, mai ales dimineața, nu-l poate suporta deloc. Îi vine să vomite. Și de parcă n-ar fi de-ajuns, sunt zile în care el, într-un mod sau altul, încearcă s-o agațe.

— Știi că mi-ar plăcea să ne cunoaștem mai bine în afara studioului...

Iar a doua zi:

— Te văd prea serioasă, aș vrea să te fac să râzi un pic...

Și încă una:

— Te-am visat, nu-ți pot spune ce făceam...

Și această ultimă frază a făcut-o să simtă greață. E odios până și numele lui, Adalberto. Pentru Pallina situația este foarte clară. Dacă ar însuma cele mai mizerabile fantezii erotice, țigara și numele, ar trebui să înțeleagă și singur că nu

va ajunge nicăieri cu mine. Dar, în ziua de azi, oare o femeie poate să trăiască senină și liniștită fără să fie deranjată la serviciu? Și nu sunt cine știe ce frumusețe, nu mă găsesc aproape deloc, intenționat evit fustele și colanții de orice tip ca să nu instig la păcate, mă îmbrac ca o călugăriță și el ce face? Se aruncă asupra mea cu visul lui erotic! Din fericire l-am oprit la timp, se gândește Pallina.

— Te rog, nu-mi povesti visul tău, pentru că-mi pare un coșmar.

Dar el a insistat:

— Pur și simplu ne distrăm, erau niște fantezii frumoase. Îți plăceau...

— Da, dar eu nu cred că ar putea să-i placă iubitelui meu. Și dacă te interesează, el este foarte gelos, foarte violent și cu multe dosare, însă pentru el nu contează, colecționează bățiile ca pe un hobby.

Adalberto i-a zâmbit. Nu știa dacă s-o creadă sau nu. Pallina i-a înțeles ezitarea și i-ar fi arătat fotografia lui Bunny, dar nu pe una recentă, ci una veche când Bunny o înfricoșa și pe ea. Dar a hotărât că nu era cazul, a sperat că va fi crezută pe cuvânt. Adalberto însă nu a lăsat-o în pace.

— Păi, putem face astfel, eu ți le povestesc, iar tu nu i le povestești lui. E simplu, nu?

— Foarte greu. Îmi place să-i povestesc totul iubitelui meu. Dumneata, în schimb, obișnuiești să nu-i povestești nimic soției dumitale, e adevărat?

Uite, a atins struna sensibilă. Adalberto și-a schimbat expresia feței.

— Păi, s-a făcut târziu, poți pleca dacă vrei, vom continua mâine.

Pallina a simțit că-și pierde echilibrul, iar Alberto se pare că a făcut un pas înapoi.

— Vom dezvolta oficiul de pe via Condotti.

— Foarte bine, mi-am notat câteva idei, am să vi le arăt.

— Da, da, acum poți pleca.

A ieșit din studio, dar cu toată greutatea aceea pe suflet și o întrebare adecvată: de ce un bărbat nu poate să înțeleagă când o femeie nu vrea să știe de el? Cred că suntem una dintre acele străzi asfaltate și ei, ca niște ciocane pneumatice, continuă să ciocănească fără încetare, convinși că mai devreme sau mai târziu vom ceda. Dar nu e așa. Aiurea! Să sperăm că nu mă va concedia, mie îmi place ceea ce fac și nu vreau să urăsc faptul că sunt femeie. Aș vrea să mă pot îmbrăca cum îmi place, și nu cu ceea ce trebuie să placă prea mult!

Pallina merge cu pas vioi. Tot ce vrea acum e să mănânce.

— Hei, la ce te gândești? Ai o față...

Auzind acea voce, se schimbă la față. Se întoarce.

— Babi! Ce faci aici?

— Te căutam pe tine.

Pallina o privește îngrijorată.

— Nu-ți place ceva din lucrările pe care le-am făcut?

Babi clatină din cap.

— Iar vrei să schimbi totul?

— Nu! îi zice surâzând. Atunci ai crezut că am înnebunit. Ascultă, hai să nu ne mai ascundem după deget, doream să schimb mobilierul, dar mai ales, doream să aflu câte ceva despre Step.

— Și n-ar fi fost mai simplu și mai ieftin dacă mă întrebai pur și simplu?

— Adevărul e că mi-a plăcut foarte mult munca ta! Acum casa este cu mult mai luminoasă, e mai pozitivă. Și apoi faptul că tu ai făcut-o, că alegerea stofei pentru draperii a fost a ta, canapeaua verde ai găsit-o tu, mă face să iubesc și mai mult casa aceea.

Babi are ochii strălucitori. Pallina nu știe ce să-i răspundă, se întreabă în ce constă farsa de această dată. Babi începe să râdă ca să nu plângă.

— Am înțeles la ce te gândești, nu vreau să te mint și acum. Am venit să-ți spun un singur lucru, scuză-mă...

— Dar...

Babi îi face semn să tacă.

— Vreau să-ți cer scuze pentru că n-am fost alături de tine când l-ai pierdut pe Pollo. Vreau să-ți cer scuze pentru că te-am îndepărtat de viața mea, fiindcă credeam că vei aduce înapoi toată lumea aceea pe care eu am hotărât s-o abandonez. Vreau să-ți cer scuze pentru că am ignorat amintirea răsetelor noastre, a prostiilor cu duiumul, a complicațiilor, a secretelor și a micilor descoperiri pe care le-am împărtășit crescând împreună. Dar, mai ales, vreau să-ți cer scuze pentru că am hotărât totul singură, fără să-ți spun nimic, lăsându-te la o parte, purtându-mă ca o proastă, demonstrând doar că sunt o tâmpită, deoarece credeam că voi reuși. De fapt, mi-ai lipsit și-mi lipsești foarte mult. Îmi era rușine când, la mine acasă, alegeam mobilierul, aș fi putut să-ți spun: „La naiba, Pallina, dar sunt eu! Hai să ne îmbrățișăm”, în schimb, continuam să încuviințez, fără să-ți spun un cuvânt, nu reușeam să fac acest pas, drăcie, ca o neputincioasă. Te rog s-o uiți pe acea ultimă Babi, amintește-ți-o pe Babi care se ducea la cursele romanițelor, fugind de

acasă, amintește-ți când veneai să dormi la mine ca să ieșim de capul nostru și să ne întoarcem înainte să vină mama ta să te ia. Tu ești mai bună decât mine, ești mai generoasă, știu că vei reuși, nu-i așa?

— M-ai convins deja atunci când ai spus „scuză-mă”.

79

Renzi se regăsește mergând pe via del Corso ca un băiețandru, un turist, un bărbat care n-a făcut așa ceva de mult. Trece ușor printre oameni, printre parfumuri, printre discuții, printre frazele spuse în dialect romanic de către un expeditor care înmânează ceva și vorbele neînțelese ale vreunui turist japonez sau rus.

Dania e veselă, merge aproape săltând.

— Îmi place via del Corso! Adică, unele magazine sunt un adevărat spectacol. Vino, cotim pe aici și mergem direct spre via Condotti.

Iar Renzi nu spune nimic, urmează în tăcere entuziasmul contagios al acestei fete, privită, admirată, dorită în pantalonii ei scurți provocatori și cu toată frumusețea ei. Poate e doar un bărbat prea ocupat, care se regăsește apreciind din nou timpul liber, acel timp pierdut pe care-l vedea mereu numărând fiecare minut posibil. Într-un film cu Richard Gere se vorbește despre toate acestea. El este un afacerist cinic, unul care-și dă seama dintr-odată cât e de frumos să mergi cu picioarele goale pe iarbă într-o zi cu soare, închizându-și telefonul, pierzându-se în frumusețea

Juliei Roberts. Da, era filmul *Pretty Woman*. El – un influent om de afaceri, ea – o prostituată, dar iubirea nu a privit pe nimeni în față, a trecut peste tot. Iar el, Renzi, este un om de afaceri influent? Nu, el este un angajat. Iar ea, păi, ea... Renzi o privește. Pășește alături de el în pantofi cu toc, cu mâinile în buzunare, cu părul castaniu prins în coadă și sâni pronunțați și strânși în tricoul de culoare roșie. Dania se întoarce și-i zâmbește mestecând gumă.

— Te distrezi?

În film și Julia Roberts mesteca gumă.

— Vrei *crêpe*?

— Dar...

— Hai, îți ofer eu una.

Se oprește în fața unei tejghele care se află în afara unui bar, Galleria San Carlo.

— Salutare, *crêpe* cu afine pentru mine, iar pentru domnul...

Dania se întoarce spre Renzi.

— Ai hotărât? Privește, sunt o mulțime de arome, cu căpșune dacă vrei sau cu banane, cu fistic sau cremă.

— Pentru mine cu ciocolată, mulțumesc.

— Cât de serios.

Apoi i se adresează băiatului care deja întinde foaia subțire de aluat pe suprafața rotundă și aburindă.

— Pune-i și puțină *ricotta* și un pic de sare. Trebuie să-l facem să încerce ceva nou. E prea serios!

Tânărul de la tejghea zâmbește, arătându-și dinții mari și albi, amuzat de simpatia acestei fete. Se uită la Renzi ca să înțeleagă ce să facă de fapt.

Renzi este imposibil, dar până la urmă cedează.

— Bine, poți să faci cum spune ea.

Evident că nu-i permite să plătească și își continuă plimbarea mâncând *crêpe* de pe o farfurie de plastic, murdărindu-se, râzând.

— Ai văzut cât e de gustoasă *ricotta* și cu sare? Nu e un gust nou? Spune-mi adevărul, ai mai gustat ceva asemănător?

— Nu, ai dreptate, e foarte bună.

— Sunt oameni care se țin de tot ce este clasic, iar eu cred că gusturile noi sunt cel mai frumos lucru din lume! Așa cum, de exemplu, înghețata cu șofran și susan de la RivaReno te poate scoate din minți. De fapt, aș vrea ca odată s-o guști și tu. Iar vanilia, biscuiții și caramela cu sare de la Grom sunt cu totul altceva!

Continuă să meargă pălăvrăgind. Renzi s-a lăsat total în voia ei.

— Eu nu mănânc mai puțin de trei înghețate pe săptămână în orice perioadă a anului. Și niciodată în pahar! Înghețata este bine s-o lingi, dacă nu, nici nu are gust.

Îl privește răutăcioasă, dar numai pentru o clipă.

— Vai, uite, trebuie să vezi acest magazin!

Mănâncă ultima bucățică de *crêpe*, apoi aruncă farfuria într-un coș de-alături și-și șterge mâinile de haine.

— Hai! Vino!

Îl ia de mână și-l trage înăuntrul magazinului Scout, iar Renzi abia reușește să-și arunce farfuria și s-o urmeze.

— Uită-te, oare nu-i o nebunie?

Renzi își dă seama de farmecul acestui magazin, plin de băieți care se uită la gecii, pulovere și blugi, perfect amenajat cu obiecte din piele, steaguri, scaune, vase cu flori colorate și dulapuri decapé, maiouri cu inscripții și fără, cămăși cu

pătrățele, cu dungi, fără guler, cu guler mic și multe perechi de pantaloni scurți de cele mai diferite culori.

Dania pescuiește o pereche din grămadă.

— Vai, exact de această culoare îmi doream!

Caută mărimea unei perechi de pantaloni scurți de blugi délavé până o găsește. Stă un pic la îndoială și mai ia o pereche de o nuanță mai întunecată.

— Scuze, unde sunt cabinele? o întreabă pe o fată care aranjează niște cămăși și care cu siguranță este mai tânără decât ea.

— În capătul holului, la stânga.

— Mulțumesc. Vii cu mine?

Renzi o urmează până ajung în fața unei draperii albastre, decolorată la mijloc.

— Ține-i pe aceștia.

Îi întinde o pereche lui Renzi și el rămâne după draperia închisă, în timp ce Dania alunecă jos pe un scaun. Unul dintre cei doi pantofi se rostogolește sub draperie, se oprește, este uzat și puțin murdar, cu curelușele un pic scămoșate și cu toate paietele care, încăpățănate, au rezistat în timp. Peste câteva minute Dania deschide brusc draperia.

— Cum arăt?

Acum e mai scundă, coborâtă de pe pantofi pare mai mult o copilă, se rotește ca o balerină nesigură într-un dans fără muzică, își arată cu mândrie tot ce are de arătat.

— Îți plac? Mă prind mai bine decât ceilalți, nu-i așa?

— Da, cred că da.

După care Renzi o face pe diplomatul:

— Ambele perechi te prind bine.

— Nu-i adevărat! Minți! Așteaptă să probez a doua

pereche.

Dispare după perdeaua albastră la fel cum a apărut. Renzi rămâne zăpăcit, ținând în mână șorturile vechi și cealaltă pereche pe care încă nu a măsurat-o.

— Hei?

Apare iar deschizând un pic draperia. Renzi îi dă perechea de șorturi, în timp ce se pierde în oglinda de la spatele Daniei, care-i reflectă perfect fundul și o părticică din chiloți. Dania se întoarce ca să înțeleagă la ce se uită și, descoperind, zâmbește. Apoi lasă draperia deschisă, fără să se incomodeze, mai mult chiar, continuă să se îmbrace privindu-l în ochi, ca și cum ar fi fost obișnuiți cu lucruri de acest fel. Dania își mușcă buzele, se chinuie să îmbrace șorturile, după ce a sărit un pic cu picioarele goale și s-a lipit de perete ca să le poată trage mai sus. Reușește. E mulțumită, închide fermoarul scurt și încheie nasturele. Se întoarce spre Renzi.

— Vezi, aceștia da, îmi stau bine.

Renzi nu poate face altceva decât să încuviințeze și să-i fixeze cu privirea pantalonii scurți, care se așază perfect pe rotunjimile ei. Apoi Dania și-i pune iar pe ai săi, urcă pe tocuri, redevine înaltă, iese din cabină și lasă perechea nouă de blugi pe tejpheaua unde stau și niște tricouri.

— Vezi, la aceștia îmi place foarte mult culoarea, în aceștia, în schimb, îmi stă foarte bine. Uf, nu-i nimic mai perfect pe lume.

— Scuze, ia ambele perechi. Nu costă scump.

Dania se preface că se îmbufnează.

— Nu ești un cavaler adevărat. Însă dacă ți-aș spune că nu mi-i pot permite?

— Ți-i dăruiesc eu, care-i problema? Mai mult, îmi face plăcere. Când îi vei îmbrăca, te vei gândi la această zi frumoasă pe care am petrecut-o împreună.

— Nu, mă voi gândi la tine.

Îl fixează, și pare dintr-odată mai matură, atrasă de cu totul alte gânduri, aproape că uită de șorturile care un pic mai devreme erau ceva fundamental în viața ei.

— Da, să te gândești la mine.

Devine fericită ca o copilă.

— Atunci îi iau!

Și, cu același entuziasm, adaugă încă două tricouri, o cămașă albă și o pereche de Saucony.

— Sunt atât de ușori! Nici nu-ți dai seama că-i ai în picioare.

Renzi merge și plătește pentru cumpărături, apoi ia pungile, își ia rămas-bun și iese împreună cu ea, care aleargă, sare, se rotește, fericită cum se pare că n-a fost de mult.

— Sunt foarte bucuroasă că te-am cunoscut!

Renzi nu zice nimic, merge cu cele două pungi și se uită în jur, de parcă lumea l-ar arăta cu degetul, de parcă unele mame l-ar privi indignate, iar multe ar râde de el. Dar nu e așa. Toate se gândesc la altceva, oamenii merg voioși, grăbiți sau distrați, îndrăgostiți sau singuri, însă nimeni nu se gândește la el. Respiră ușurat și râde.

— Acum gata cu shoppingul, nu?

— Desigur, gata!

Dania îl ia de braț, merge alături de el ținând pasul. Acum pare mai serioasă, liniștită, își scoate din gentuță un luciu de buze roșu și se dă cu el. Poate Renzi simte mirosul dulce de căpșună.

— Vrei să vezi mansarda mea? E aici aproape. Îți ofer un aperitiv sau, dacă vrei, mâncăm ceva împreună.

Și Renzi, surprins, se regăsește spunând un simplu și succint „da”. Doar da, nimic altceva.

— Bine, sunt foarte bucuroasă!

Astfel mai merg un pic, iar când ajung în piazza delle Coppelle, Dania zice:

— Uite, e aici, am ajuns.

Renzi se scuză:

— O secundă, trebuie să sun pe cineva.

— Desigur, perfect, între timp eu urc și aranjez totul, că de nu, cine știe ce dezordine vei găsi!

Dispare, strecurându-se după ușa mică de lemn întunecat.

Renzi ia telefonul și sună acasă.

— Iubito? Salut, ce faci?

— Privesc *L'eredità*, am ajuns la ghilotină, îți citesc cuvintele: alcoolice, actriță, cântăreț, pictor și roșie.

Renzi răspunde imediat:

— Ferrari. Vinul spumant, actrița Isabella Ferrari, cântărețul din Verdena: Alberto Ferrari, pictorul Ferrari și mașina roșie Ferrari.

Tocmai în acel moment moderatorul emisiunii oprește cronometrarea și, auzind răspunsul greșit al participantului, întoarce cartonașul și arată răspunsul: *Ferrari*.

— Iubitule, ai fi câștigat o sută douăsprezece mii de euro. Ești un monstru!

Renzi zâmbește. Da, dar nu pentru ceea la ce te gândești tu, nu pentru acest răspuns exact.

— Să-ți pregătesc cina? Am luat niște sparanghel care-ți

place foarte mult și dacă vrei, îți fac niște ouă sau paste, sau scot niște carne...

O oprește înainte să enumere tot ce are în frigider.

— Nu, scumpo, scuză-mă, dar voi veni târziu.

— Și în seara aceasta?

— Eh, da... Stefano a plecat și trebuie să înceapă mai multe transmisiuni. Am comandat niște pizza și continuăm să lucrăm.

— Bine, dar să nu te reții prea mult.

— Nu, somn ușor, iubito.

Renzi închide și pune telefonul înapoi în buzunar, fără să simtă greutatea minciunilor pe care tocmai le-a spus. Apoi intră pe ușă, merge până în capătul coridorului îngust și cheamă ascensorul vechi de fier. Când vine, deschide ușa, intră și o închide înapoi. Îl simte cum vibrează în timp ce urcă, exact ca tot ceea ce simte el acum, confuzie, sentiment de vinovăție, excitare, o nebunie ușoară care-i colorează sufletul. Însă are el suflet? Puțin câte puțin urcă și de parcă s-ar înveseli de la toate aceste gânduri, după care vin altele: și-o fi schimbat hainele? Îmi va deschide îmbrăcată în lenjerie? Îmi va deschide un bărbat, bărbatul ei și-mi va da un pumn în față? Râde de unul singur ca un cretin. Da, mă simt un cretin, ca să vezi, dar ascensorul a ajuns, e prea târziu. Închide ușa, mai este una în fața lui. Deasupra soneriei scrie *Dania Valenti*. Nu mai ezită și sună.

— Vin!

Se aude vocea ei și încă un zgomot. Pune ceva la cale. Poate vreo surpriză. Deschide.

— Scuză-mă, căutam tirbușonul.

— Nu-i nicio problemă.

Nu s-a schimbat. Și-a scos numai pantofii. Are niște Havaianas negre, care o fac mai scundă, dar mai sprintenă.

— Atunci, am o bere, un bitter, o Coca-Cola și o sticlă de Fanta. Am niște chipsuri. Le-am deschis.

Îi arată o farfurie plină cu chipsuri și o cutie roșie deschisă alături. Renzi se uită în jur. Un salon mic, bucătăria în ungher, o ușă prin care se întrevede un dormitor și, în stânga, încă o ușă. Trebuie să fie camera de baie. Apoi trei trepte și o fereastră mare.

— Îți place vizuina mea? E mică, dar mă simt atât de bine. Privește ce se vede de aici.

Renzi urcă cele trei trepte. O ușă mică se deschide spre o terasă de vreun metru și jumătate, dar cu o priveliște foarte frumoasă, practic deasupra tuturor acoperișurilor din Roma.

— Ce să-ți aduc?

— O bere, mulțumesc.

Renzi se uită în jur, se vede Altare della Patria, Colosseumul și San Pietro, iar puțin după aceea apare și ea cu paharele.

— Ai văzut ce frumusețe?

Soarbe din Coca-Cola entuziasmată de panoramă, de parcă ar fi un tablou în ulei pictat chiar de ea, un spectacol unic al mansardei sale, deschis pentru puțini, probabil.

— Îți place?

— Foarte mult.

— E la fel de frumoasă ca mine? își înclină capul pe-o parte. Ce-ți place mai mult: panorama sau eu?

Renzi o privește și surâde:

— Tu.

Dania se înalță în vârful picioarelor și-l sărută, la început ușor, apoi mai pasional și rămân așa, sărutându-se printre rândunelele și cerul Romei, cu paharul în mână, până când Dania se dezlipește și-l ia de mână.

— Vino...

Aproape că-l trage după sine, îl face să coboare treptele, se întorc în salon, îi ia paharul și-l pune pe o măsuță. Mișcă un fotoliu de piele mic și roșu, îl așază în mijlocul camerei, în fața acelei ferestre mari. Apoi se întoarce spre Renzi, îl împinge pe piept cu amândouă mâinile și-l face să se așeze în fotoliul moale. Dania stă în picioare în fața lui, bea ultima înghițitură de Coca-Cola, lasă sticla pe măsuță, apoi îi îndepărtează picioarele cu ambele mâini și cade în genunchi acolo în mijloc. Îi deschide centura, continuând să-l privească în ochi, nasturele de la pantaloni, apoi fermoarul și fără să înceteze să-l privească și să-i zâmbească, găsește ceea ce căuta și-l bagă în gură. Acum Renzi vede părul castaniu împrăștiat pe picioarele lui, fereastra mare puțin mai sus, niște antene în depărtare, nori. Din când în când Dania își ridică privirea spre el, îi zâmbește. În *Pretty Woman* ea zâmbea întruna uitându-se la un film de desene animate și simultan făcea același lucru. E frumos filmul, se gândește Renzi. Are un singur defect îngrijorător: Richard Gere se îndrăgostește de acea prostituată.

Fără măcar să-și dea seama, Babi și Pallina se regăsesc așezate la o măsuță colorată, la bistroul del Tiepolo, exact ca mulți ani în urmă, cu două beri în față, chiar dacă niciuna dintre ele nu mai bea ca pe timpuri, dar cu același entuziasm, cu aceeași curiozitate și cu multă vivacitate în ochi ca și atunci. Pallina simte că a dat la o parte orice urmă de supărare, chiar dacă în adâncul sufletului se teme să nu fie rănită din nou, dar preferă să nu se gândească. Discursul lui Babi i-a plăcut atât de mult încât în timp ce o asculta vorbind, își reproșa că va rămâne mereu o romantică incurabilă.

— Și apoi, știi ce mi-a spus Lorenzo? Că îi plăcea salonul mai mult cum era înainte, iar eu îi zic, dacă tu hotărăști s-o faci fericită pe soția ta, să-i satisfaci ceea ce a fost, poate, un mic capriciu, de ce nu ești generos până la capăt? Ai cheltuit atâția bani, dar cu o replică de acest fel strici totul, e ca și cum i-ai reproșa că toți banii aceia ar fi fost aruncați în vânt.

Pallina bea puțină bere.

— Scuze, dar atunci am fi putut să aruncăm în vânt mult mai mult, dacă tot ne-am apucat, nu.

Și Babi bea un pic din berea ei.

— Ai dreptate, știi ce-am să-ți spun? Peste un timp nu-mi va mai plăcea casa și am s-o refac din nou!

Pallina mijește ochii.

— Hai, dar așa va crede că ești nebună și nici nu cred că-

ți va face pe plac!

— Da.

— Adică ar accepta să facă totul din nou?

— Da, ți-am spus, banii nu sunt o problemă, este îndrăgostit de mine și ar face orice. Îți dai seama când un bărbat este îndrăgostit?

La auzul acestei întrebări, Pallina se gândește la Pollo, la cum s-au cunoscut în timpul unei petreceri, când el încerca să fure bani din geanta ei. Pollo și îndrăzneala lui, Pollo, care chiar dacă era atât de îndrăgostit, n-a putut să i-o demonstreze și nu pentru că nu avea niciodată un bănuț în buzunar, dar pentru că n-a avut timp.

— Da, Pollo era, chiar dacă numai în cuvinte. Odată mi-a spus: „Tu mă faci să mă simt deosebit, mă faci să mă simt cel mai bogat bărbat din lume. Acei cincizeci de euro pe care ți i-am șterpelit valorau sute de milioane de euro, și știi de ce? Pentru că m-au ajutat să te cunosc pe tine.”

— Îți lipsește mult?

— Uneori, da. De fiecare dată într-un mod de nedescris. Îmi amintesc încă fraze de-ale lui și-mi pare că-i aud râsetul, sau când mi se întâmplă ceva caraghios, îmi vine să spun: iată, Pollo ar fi spus asta ori s-ar fi dat cu părerea, ori Pollo l-ar fi bătut pe acesta!

— Ah, desigur.

Apoi, o fată cu șorțuleț albastru spălăcit, cu părul blond-deschis, lăsat liber pe spate, și cu un diamant în nas, așază pe masă farfuriile cu bucatele comandate.

— Cartofi copti?

— Pentru mine.

Pallina ridică mâna și ia farfuria, fata îi pune în față lui

Babi un avocado skagen cu cremă de iaurt, creveți și mărar și se îndepărtează.

Pallina deschide mai bine cartofii și toarnă deasupra sosul de iaurt.

— Știi, trebuie să-ți spun ceva. Mă văd cu un băiat.

Babi rămâne surprinsă.

— Pe bune? Îl cunosc?

Pallina încuviințează zâmbind.

— Unul dintre Budokani?

Pallina încuviințează și de această dată și râde mai tare.

— Nu! Nu pot să cred! Nu pot să-mi imaginez cine ar putea fi...

Babi se gândește un pic și o privește de parcă ar fi înțeles.

— Ei lasă, mă iei peste picior?

Pallina izbucnește în râs.

— Chiar crezi că-mi bat joc de tine? Desigur că nu.

Babi se concentrează din nou.

— Sicilianul nu, corect?

— Corect.

— Pentru că el chiar dacă era drăguț, avea mereu niște iubite urâcioase, toate machiate, cu tanga care le ieșeau din pantaloni, iar tu cu siguranță nu ești așa.

— Nu este el.

— Atunci nu-mi vine nimeni în minte, pentru că în afară de el, toți ceilalți erau exact ca în acel film: urâți, murdari și răi.

— Bine, îți spun, fiindcă n-ai să ghicești niciodată. Sunt cu Bunny.

— Cu Bunny? Nu cred, nu e posibil. Pallina! Dar el e respingător de te ia frica, mi-l amintesc murdar, puturos...

— La fel a spus și Step.

— I-ai spus? Și el cum a reacționat?

— Foarte rău la început, chiar dacă nu a arătat asta pe față. Știi cum e el, nu?

— Ah...

Dacă n-aș ști eu, ar vrea să spună Babi, însă se abține.

— Și închipuie-ți că a trebuit să dau o petrecere și să-i invit pe toți Budokanii ca să-l fac să se întâlnească cu Bunny, și Step să-mi dea binecuvântarea lui. Vai, ce chin am avut, am făcut curat două zile la rând, iar Step a fost foarte drăguț.

Pallina se oprește, înțelegând brusc că poate este ceva ce nu merge.

— Acum, scuză-mă tu.

Babi o privește curioasă.

— De ce?

— Păi, poate nu m-am gândit, poate nu vrei să vorbim despre Step, poate te irită.

Babi îi zâmbește.

— Nu, fii pe pace.

— Păi, ziceam, a fost drăguț, m-a făcut să mă simt în largul meu, nu am avut senzația că m-aș fi purtat neadecvat, că l-am „pescuit” pe altul din același grup, că nu l-aș fi respectat pe prietenul lui cel mai bun.

— Când vrea, Step te poate face să te simți că ești la trei metri deasupra cerului.

Pallina izbucnește în râs.

— Corect, anume așa și este.

Continuă să mănânce, să bea bere, să râdă și să glumească.

— Pe bune, Bunny s-a schimbat atât de mult?

— Foarte mult. E alt om, nu l-ai recunoaște, sunt sigură,

nu te mint. Dintre Budokani, unii au decăzut și mai tare, alții au rămas la fel, iar doi s-au schimbat vizibil, Bunny și Schello.

— Și Schello? Nu pot să cred, tipul vorbea râgâind.

— Uite, să zicem că din păcate n-a depășit chestia asta, chiar și atunci când este cu vreo față frumoasă, o face, cred că mai degrabă e un defect din fabrică...

— Groaznic...

Pallina bea un pic de bere, apoi se oprește brusc și lasă paharul jos, de parcă și-ar fi amintit ceva pe neașteptate.

— Ah nu, așteaptă, așteaptă, mai este cineva care s-a schimbat foarte mult.

— Cine?

— Step!

Babi e prinsă în contraatac, Pallina continuă:

— N-ai să crezi, dar a slăbit, adică nu mai are mușchi excesivi, nu poartă gece de care avea și Pollo, se îmbracă elegant și, lucrul cel mai surprinzător, se comportă total diferit, e mai liniștit, mai senin, da, într-un cuvânt, ar trebui să-l vezi.

Pallina își ia din nou paharul și începe să bea.

Babi îi zâmbește.

— Dar eu l-am văzut.

Pallina aproape că se îneacă, își șterge gura și picătura de bere care i s-a scurs pe bărbie după ce a auzit noutatea.

— Cum adică l-ai văzut? Când? Demult sau recent? Însă el nu mi-a spus nimic... Ați ieșit împreună? Ați fost undeva? V-ați sărutat? V-ați certat? Ah, așteaptă, dar el poate nici nu știe, tu l-ai pândit, l-ai văzut, iar el pe tine nu.

— Așteaptă, așteaptă, calmează-te!

Au trecut atâția ani, iar Pallina a rămas la fel, cu entuziasmul și caracterul ei, la bine și la rău, felul ei de a fi ca un râu înspumat. Și anume acest lucru i-a plăcut și-i place lui Babi la ea.

— Îndată-ți povestesc. Dar dacă el nu ți-a spus, înseamnă că tu nu știi și că nici n-ai aflat, clar?

— Foarte clar.

— Jură-te că nu-i vei spune nimic.

— Jur.

— Dacă-i spui ceva, îl vei face să se simtă incomod și dacă din întâmplare ar avea un strop de încredere în mine, l-ar pierde pentru totdeauna.

— Știu.

— Și aș muri. Pentru că el și până acum este cel mai important om din viața mea, împreună cu fiul meu.

Pallina este cu adevărat surprinsă de acele cuvinte, este uluită și emoționată, văzând cât de mare este dragostea pe care Babi încă o mai simte pentru el. A spus: „Este cel mai important om din viața mea împreună cu fiul meu.” Nu „după fiul meu”. Alături de el. Respiră adânc și o blochează cu mâna.

— Mă scuzați?

Văzând-o, chelnerița cea înaltă și frumoasă se apropie de măsuța lor.

— Puteți să-mi aduceți plăcintă cu morcov?

— Da, desigur.

Babi adaugă:

— Și una pentru mine. Mulțumesc.

Fata își notează într-un carnet mic, pe care-l scoate din buzunarul posterior al fustei ei de blugi și se îndepărtează.

— Da, acum e perfect. Scuză-mă, însă fiindcă îmi place și-mi era teamă să nu se termine cumva, nu mă puteam concentra. Dar chiar aș vrea să savurez povestea ta incredibilă.

— Exagerezi! Nu-i nimic incredibil. Așadar, cu ajutorul unui avocat care lucrează pentru soțul meu, dar e de încredere, am aflat despre compania lui Step și unde se află. M-am informat și am descoperit că secretara lua dejunul în fiecare dimineață într-un bar din apropiere, pe care bineînțeles că am început să-l frecventez, astfel m-am împrietenit cu ea și am înflăcărat-o cu povestea noastră, ca apoi, prin intermediul ei, să-i transmit o invitație la o expoziție de la care nu putea să lipsească.

— Și ai spus că nu-i nimic incredibil? E mai tare decât ultimul 007!

Tocmai în acel moment vin plăcintele cu morcov pe care fata le lasă pe masă.

— Puteți să-mi aduceți un orzo în ceașcă mare?

Pallina zâmbește, Babi și obsesiile ei.

— Pentru mine o cafea obișnuită, mulțumesc.

Nici nu reușește fata să se îndepărteze, că Pallina o asaltează pe Babi:

— Și cum a fost revederea? Cum ți s-a părut? S-a înfuriat? A fost drăguț? Cât ați stat împreună? V-ați sărutat? Ați făcut sex?

— Pallina! Nu-ți mai povestesc nimic. Drăcie, sunt căsătorită, am un fiu de șase ani, cu tine mi se pare că m-am întors la liceu, și încă în primul an!

— Bine, deci ați făcut sex.

— Da, la Villa Medici sub un copac.

— Păi, n-ar fi fost rău.

Exact în acel moment vine cafeaua.

Rămase singure, Babi se uită în jur, observă tablouri mici în local, pereți în culori pastelate, tineri care mănâncă la mese, chelneri care nu se opresc deloc.

— Îmi place aici și sunt fericită că te-am putut revedea.

— Și eu.

— Știi, mă gândeam că mă vei face să plătesc scump.

— Nu aș fi Pallina cea de altădată. Ție îți era permis totul și îți mai este încă până astăzi.

Babi zâmbește și-i mângâie ușor mâna. Pallina și-o retrage imediat.

— Ajunge cu dulceleăriile. Să nu fim luate drept lesbiene. Vor crede că ne înțelegem ca două îndrăgostite. Îmi povestești sau nu? Cum ți s-a părut Step?

— Mi-a plăcut foarte mult... Ca întotdeauna, poate și mai mult. S-a maturizat, e mai bărbat. Când ne-am văzut, n-a reacționat rău. Un pic ca și tine, la început era încordat, mai apoi s-a degajat, am vorbit mult, i-am spus cât mi-a lipsit și că viața mea nu are sens fără el.

— Adică, așa i-ai spus? După tot acest timp? Și el ce-a răspuns?

— N-a spus nimic. Însă e adevărat, încă sunt îndrăgostită de el.

— Babi, trebuie să-ți spun o noutate proastă, chiar oribilă, judecând după ceea ce mi-ai povestit, e cea mai urâtă noutate pe care ai putea s-o afli: s-a căsătorit.

— Știu. Știam. Am încercat în toate felurile să-l fac să se răzgândească. L-am rugat să se gândească la mine și la el. Dar se vede că a hotărât altfel. Însă aceasta nu mă poate

împiedica să-l iubesc. Nimeni nu mi-o poate interzice. Nici măcar Dumnezeu.

Pallina rămâne mirată de acest răspuns, poate prea dur. Babi își dă seama.

— Mă poate pedepsi, dar nu-mi poate interzice. Crezi că n-aș fi vrut să fiu fericită cu Lorenzo, cu Massimo, în casa mea frumoasă pe care mi-ai amenajat-o tu? Dar nu sunt, deloc. Inimii nu-i poți ordona. Pare o frază banală, dar nu e. Tu întorci la stânga, iar ea se duce la dreapta. În schimb, inima mea a rămas în același loc. Ca să fiu mai exactă, a rămas la Step!

Pallina râde.

— Știi că în toți acești ani ai fost o proastă, dar ai devenit mai simpatică?

— Bine, hai acum povestește-mi despre nuntă, sunt foarte curioasă.

— Pe bune vrei să te doară?

— Dacă numai mi-o imaginez e și mai rău.

— Nu știi, uite, chiar a fost frumoasă.

Babi închide ochii, strânge pumnii, un pic pentru a părea mai spirituală, un pic pentru că nu știe într-adevăr la ce să se aștepte.

— Hai...

Și atunci, Pallina ridică din umeri și începe să povestească.

— Step purta un costum întunecat, albastru-închis, cu o cravată de mire.

— Dar cum e o cravată de mire?

— Așa cum o avea el.

— Pallina! Povestește-mi mai clar.

— Am și niște fotografii, poate am să ți le arăt.

— Poate? Să mi le arăți numaidecât!

— Da, desigur.

Pallina continuă să povestească despre rochia de mireasă și frumusețea lui Gin.

— Bine, am înțeles, dar nu te opri prea mult, spune mai departe.

Predica frumoasă a lui don Andrea, petalele albe și roșii și orezul de la ieșire, tortul pop și *cake diving*-ul, sticla mare de șampanie, focurile de artificii și apoi Frankie e i Cantina Band și cea mai bună muzică ce i-a făcut pe toți să danseze.

— Mai pe scurt, aș vrea foarte mult să-ți spun că ceva n-a ieșit bine, dar nu pot să găsesc nimic.

— Păi, putea fi și mai bine...

— Cum adică?

— Dacă eu eram mireasa.

Pallina zâmbește.

— Te doare tare?

— Destul. Nu, știi care-i adevărata problemă când se întâmplă ceva de acest fel? Că ai un sentiment de regret,

pentru că ai fi putut fi tu în locul ei și atunci te întrebi unde ai greșit.

Rămân un pic în tăcere. Pallina observă că Babi plânge și-i întinde un șervețel.

— Ține, l-am folosit puțin, s-ar putea să aibă un pic de plăcintă cu morcov.

Babi începe să râdă, își șterge lacrimile și încearcă să-și revină.

— Vezi, până și în momentele cele mai dureroase tu reușești să mă faci să râd. Nu știi de câte ori m-ai ajutat! Nu-i ușor să trăiești cu cineva atunci când inima ta este în altă parte. Am încercat în toate felurile, dar nu am fost în stare. Sunt lucruri care nu au o explicație rațională.

— Cum ar fi?

— Dragostea. Poți să faci tot ceea ce trebuie de făcut, să-i pregătești dejunul și prânzul cu aceeași grijă, să te îmbraci drăguț pentru el, să fii femeia perfectă de lângă el, dar apoi îți dai seama că ești doar o actriță într-un film.

— Lucruri pe care le-am văzut de multe ori și pe care le-am văzut mereu fără tine.

Babi zâmbește.

— Îl citezi pe Lucio. Cât e de adevărat. Dar când ești în brațele unei persoane pe care n-o iubești, filmul tău dispare, puff, se evaporă. E de-ajuns un sărut ca să înțelegi. Cu un sărut știi dacă îl iubești pe acel cineva sau nu. E de-ajuns ca buzele tale să le atingă o clipă pe ale lui, ca să te facă să simți fiori de nedescris sau o plictiseală devastatoare.

— Devastatoare! Ce exagerare.

— Așa sunt eu și nu pot să înțeleg cum am ajuns în această situație, îți jur, îmi pare absurd. Step avea multe calități și

unele defecte, desigur, ca toată lumea. Cel mai absurd este că atunci când era cu mine, aceste defecte dispăreau, ca și cum se calma.

— Erai romanița lui din toate punctele de vedere.

Babi zâmbește.

— Și tu ai devenit mai simpatică.

— Ah, ce vorbești, eu eram deja și nu m-am schimbat câtuși de puțin, tu ești cea care nu înțelege ce face! Nu-i nimic mai dureros decât o prietenie care se sfârșește fără vreun motiv exact. E cel mai trist lucru. Îndeosebi într-un moment atât de delicat. L-am pierdut pe Pollo și mi-am pierdut și cea mai bună prietenă. Dar el n-a avut de ales. Iar tu da.

În clipa în care spune aceasta, Pallina simte că-i fuge pământul de sub picioare. Își dă seama că se minte pe sine însăși. Știe foarte bine că nu a fost așa. Și Pollo a hotărât să plece. Și-a pus capăt zilelor. N-a fost un accident și ea, probabil, l-ar fi putut opri. Pe neașteptate Pallina izbucnește în plâns. Prea multe lucruri ținute înăuntru, prea multe lucruri nedestăinuite de prea mult timp și acum e aici, din nou cu prietena ei Babi și nu este sinceră.

— Nu, te rog, Pallina, scuză-mă, nu se va mai întâmpla, eu voi fi mereu alături de tine. Nu plânge, de nu, încep și eu.

Și fără să vrea, după cum a spus, Babi izbucnește în plâns, lacrimile îi curg fără oprire de-a lungul obrazilor, una după alta, ajung la bărbie, se opresc o clipă și cad jos. Babi le șterge cu dosul mâinii. Încearcă să-i zâmbească Pallinei.

— Dacă vrei, îți dau înapoi șervețelul murdar de plăcintă cu morcov. E doar puțin cam umed.

— Nu, nu, ține-l pentru tine. Mi se pare că iar ai nevoie...
Scuze?

Pallina o cheamă pe fata care aduce felul doi la o altă masă.

— Da?

— Puteți să ne mai aduceți niște șervețele? Le-am terminat.

Fata nu înțelege, dar fără să spună nimic, ridică un coș cu o piatră deasupra, ca să nu ia vântul șervețelele, și le dă câteva.

— Mulțumesc.

Pallina ia unul și încă unul.

— Am înțeles că e un moment de mare fragilitate.

— Și pentru mine, de aceea trebuie să fim alături una de alta.

— Da, iar acum, odată ce suntem, își spun imediat o chestie absurdă pe care nu ți-am spus-o. Pollo n-a avut un accident. S-a sinucis.

— Ce?

Pallina încuviințează și-i povestește totul, descoperirea bolii, mersul dificil, cum ar fi degenerat totul, certitudinea unei imobilități în viitor și astfel acea hotărâre. Un drog care i-ar fi putut opri inima în timpul cursei ca să ascundă adevărul.

— Dar nu era sigur! Poate ar fi putut schimba totul, în medicină se fac descoperiri încontinuu, și apoi fiecare corp reacționează în felul său, poate el...

— Nu a vrut să asculte nimic.

— Însă nu trebuia să renunțe, se mai întâmplă și miracole. Toți oamenii aceia la Lourdes... E totul o invenție?

— I-am spus. Știi ce mi-a răspuns? „Tu ești minunea mea, dar din păcate nu ești de ajuns.”

Babi rămâne în tăcere. Adună cu degetul câteva firimituri în farfuria ei, le apasă, le strivește până i se înfig în piele și continuă așa până când adună mai multe și le mănâncă.

— Imaginează-ți ce va fi când va afla Step.

— I-am spus.

— I-ai spus? Și?

— Nu știu. I-am dat o scrisoare pe care i-a scris-o Pollo.

— Și cum a reacționat?

— Cred că bine. Când a venit la petrecerea mea, m-a rugat să nu mai discutăm despre aceasta. Cred că s-a simțit trădat. Dar și ușurat. El nu avea nicio legătură cu accidentul. Chiar dacă ar fi fost acolo, n-ar fi putut să-l evite. Dacă nu s-ar fi întâmplat în ziua aceea, ar fi fost altă dată. Așa a hotărât Pollo. Nu știi câte soluții și-a imaginat. Voia să plece și gata, dar fără să rămână cineva vinovat. O sinucidere e un fel de faliment pentru cei care te iubesc și care ți-au fost mereu în preajmă, dar n-au fost de-ajuns.

— Da, Step s-a simțit vinovat.

— N-ar fi trebuit să fie așa. Ar fi trebuit să-i dau atunci scrisoarea de la Pollo, când abia s-a întâmplat.

— Însă i-ai dat-o acum?

Pallina încuviințează în tăcere.

— De ce n-ai făcut-o imediat?

— Te rog, nu mă întreba, nu știu. Uneori facem lucruri care nu au niciun sens...

Babi se gândește la viața ei, la tot ce s-a întâmplat. Cum să nu-i dea dreptate?

Pallina o privește, acum e liniștită.

— Îmi pare rău că nu l-am eliberat pe Step mai devreme de acel sentiment de vinovăție.

Babi îi surâde și se gândește. Pallina i-a făcut o destăinuire importantă. Acum e rândul ei.

— Și eu trebuie să-ți spun ceva important.

— Așteaptă, să iau un șervețel...

Îi zâmbește.

— Dacă vei plânge, vor fi lacrimi de bucurie. Cel puțin pentru mine, este cel mai mare motiv de fericire.

Pallina o privește curioasă, stă ca pe ace, vrea să știe despre ce-i vorba, nu-i vine nimic în minte și se gândește la cele mai absurde ipoteze.

— Hai! Vorbește! Nu mai rezist. Care este acel motiv de fericire?

— Fiul meu Massimo.

— Da, l-am văzut, l-am cunoscut...

Pallina încearcă să și-l amintească, îi vine în minte și o pune pe jar. Îl revede într-un anumit moment, când s-a întors și i-a zâmbit. Și în clipa aceea înțelege. O privește uluită.

— Nu!

— Da, încuviințează Babi.

— Nu, nu poate fi.

Babi îi zâmbește și continuă să încuviințeze.

— Așa este.

— E adevărat, seamănă. Dar cum oare nu mi-am dat seama de la început?

Se gândește la toate momentele când a fost la ea acasă, iar apoi îi vine un gând și mai important.

— I-ai spus lui Step?

— Da, i-am făcut cunoștință cu el în acea zi.

— Nu cred! Aceasta este seara dezvăluirilor! Și el?

— Nu știu. N-am înțeles. N-a vrut să-mi vorbească. Cred

că s-a înfuriat, în schimb eu sunt fericită. E o părticică din viața mea care este cu mine până acum.

Pallina clatină din cap.

— La una ca asta nu m-am așteptat! E mai tare ca *The Secret*, *Beautiful* și *Cherry Season* luate împreună. Acasă ai reușit să păstrezi secretul?

Babi aprobă. Pallina e curioasă.

— Cine mai știe în afară de mine?

— Mama, sora mea, iar acum și Step.

— Ce haos! Și a aflat acum când s-a căsătorit.

— Credeam că ar putea să-l influențeze. Poate am fi luat-o de la capăt. Dacă mi-ar fi cerut, l-aș fi luat pe fiul meu și aș fi plecat cu el.

— Ești foarte hotărâtă.

— Acum însă lucrurile sunt mai complicate.

Babi tace câteva clipe.

— Există doar un singur lucru care m-ar putea opri. Dacă ar avea un copil cu ea.

— Despre aceasta nu știu nimic.

— Dar îți spun adevărul, nu sunt foarte sigură că ar putea totuși să mă oprească.

Pallina o privește și clatină din cap.

— După toate aceste revelații nu mai înțeleg nimic. Ascultă, odată ce azi ne spunem totul, trebuie să-ți mai spun ceva.

— Vorbește.

— E ceva de mai demult. Îți amintești seara când ne-am dus la Nuova Fiorentina, când eu am insistat să schimbăm locul, pentru că doreai să mergem la Baffetto și acolo l-ai prins pe iubitul tău cu alta?

— Da, îmi amintesc foarte bine. Marco, eram împreună de cinci luni. Mi-a spus că va sta acasă să învețe, dar de fapt era acolo cu una și eu i-am lătit în cap o pizza roșie cu mozzarella fără sardele, de care-i plăcea lui.

— Uite, eu nu ți-am spus niciodată, dar nu întâmplător am schimbat localul. Știam că Marco era acolo, m-a anunțat proprietarul, Fabio care, printre altele, avea o slăbiciune pentru tine și-i părea absurd ca tu să fii cu unul ca Marco, pentru care nici nu contai.

— Nu cred! În seara aceea m-ai adus până acasă, ți-am dat o agrafă colorată care-ți plăcea foarte mult...

— Da, am rupt-o. Am călcat-o în picioare când ai dispărut și nu mai răspundeai la mesaje.

— Agrafa mea?

— Am distrus-o.

Râd. Apoi se ridică și se îmbrățișează. Babi se desprinde și o privește îngrijorată pe Pallina.

— Aceasta cu Marco nu mi-aș fi imaginat-o niciodată. Mai sunt și alte lucruri pe care nu le cunosc?

— Nu.

— Ești sigură? Poate nu-ți amintești.

— Nu, sunt sigură. Dar tu?

Babi se gândește la petrecerea de burlaci a lui Step, la seara de pe iaht, la peruca ei neagră și la tot restul. Dar nu i se pare corect să-i povestească, cel puțin nu în acest moment, i-ar părea că-l trădează pe Step.

— Ți-am povestit totul, dar pentru el, tu nu știi nimic.

— Okay.

— Promiți?

— Da.

— Săptămâna aceasta sunt singură, de ce să nu vii la cină într-o seară. Cu Bunny, dacă vrei, vreau să văd și eu cum s-a schimbat.

— Desigur! Ne sunăm și stabilim.

Babi se ridică.

— Acum trebuie să merg acasă, trebuie să-i verific temele lui Massimo... Dacă va rămâne în urmă la școală, nu se va simți bine.

Pallina își ia geanta, vrea să plătească, dar Babi o oprește.

— Te rog, eu am venit să te caut. Lasă-mă s-o fac eu.

— Okay, aceasta este pentru împăcare, dar data viitoare plătim în jumătate.

Și se mai sărută o dată.

Aterizăm la New Plymouth și aproape imediat luăm un alt avion spre Fiji. Și așa, după aproape nouăsprezece ore de zbor, ajungem în sfârșit la Aeroportul Internațional Nadi. Când coborâm din acest ultim avion, după ce ne-am luat bagajele și am trecut controlul vamal, vedem un caraghios domn de culoare, are pe cap o cupolă mică cu pătrățele albe și albastre și ține în mână o bucată de carton pe care scrie *Mr. și Mrs. Mancini*. Eu și Gin ne privim și apoi ridicăm mâinile.

— Noi suntem!

Domnul își pune cartonul sub braț și ne vine în întâmpinare.

— Sunteți italieni, nu-i așa? Eu vorbesc un pic de italiană.

Am trăit la Roma. E frumos Colosseumul. E frumoasă Bazilica San Pietro. L-am văzut și pe Papa.

Cine știe prin câte a trecut.

— Bine, în schimb noi n-am fost niciodată pe Fiji.

Râde amuzat.

— E tare asta. Am s-o povestesc.

Ia valiza lui Gin și ne face semn să-l urmăm.

Eu o privesc pe Gin și-i spun încet:

— Probabil voia să ne amuze.

— Vai, da? Chiar a fost amuzant, pe mine m-a făcut să râd.

— Bine, ai devenit o soție tipică.

Urcăm într-o mașină ce seamănă cu un taxi englez după dimensiuni, dar nu și după culoare, pentru că mașina e de un roșu-aprins. Domnul conduce cu viteză maximă de-a lungul drumurilor acestei țări. Pe margini este multă vegetație și este plin de animale, vaci și papagali de cele mai fantastice nuanțe.

Mulți oameni merg pe biciclete. Vedem băieței care se joacă lângă havuzuri, stropindu-se cu apă, udându-și pantalonașii scurți și foarte largi, de culoare kaki sau albastru-închis. Aproape toți poartă tricouri albe. Sunt slabi, cu picioarele lungi și ciorapi scurți, care fac încălțăminte lor să pară și mai voluminoasă. Taxiul roșu-aprins merge pe un podișor, iar sub roți, scândurele de lemn compun o melodie zgomotoasă și naturală.

— Iată, am ajuns.

Coborâm. Ne așteaptă o barcă cu motor albă și mare, iar un bărbat de culoare, fără pălărie și bine făcut, după ce ne-a încărcat valizele, ne ajută să urcăm la bord.

— La revedere, domnule Noodle.

Ne luăm rămas-bun de la taximetristul care în timpul călătoriei ne-a spus cum îl cheamă. Barca se desprinde de mal și ieșiți din micul port, pornește cu toată viteza. Mă uit la Gin care stă așezată pe o cușetă, e un pic obosită, pentru că de fapt călătorim de mult timp.

— Cum te simți?

— Bine.

Îmi zâmbește, dar văd că este obosită.

— Așază-te în mijloc, ca să nu te uzi prea tare și nici vântul să nu te bată.

Ca s-o protejez mai bine, mă așez alături de ea și-i acopăr spatele cu geaca mea.

— Uite, îmi zâmbește. Acum mă simt cu adevărat căsătorită.

După aproape două ore, ajungem la Monuriki și în sfârșit suntem recompensați după oboseala drumului lung, avem un bungalow foarte frumos la câțiva metri de mare. Într-o parte e săpat în stâncă și până la jumătate este construit în nisip. În jur totul este verde, un mic gard viu din flori albastre, cu mijlocul galben și o porțiță de culoare albă. Nisipul ajunge până la fereastra mare de sticlă, înăuntru totul este ultramodern, un televizor plasma mare, boxe și un pat *king size*. O sticlă de șampanie ne așteaptă împreună cu niște căpșune roșii și mari, niște kiwi și struguri foarte frumoși. Un camerist elegant ne arată cum funcționează totul, inclusiv posibilitatea de a folosi cada jacuzzi așezată în mijlocul camerei de baie. E încorporată în stâncă și din ea se poate admira marea, printr-o fereastră rotundă.

— De altfel, ne explică în engleză, dacă doriți, este încă

o cadă jacuzzi mai mare afară, puteți face baie sub cerul înstelat, dar trebuie să fiți atenți pentru că e plin de țăntari care sunt atrași de apă. În așa caz folosiți acestea...

Și ne arată niște chibrituri lungi de tămâie care, după părerea mea, în loc să-i îndepărteze, ar putea să-i atragă și mai mult.

Când rămânem singuri, Gin se lasă pe pat.

— În sfârșit! Credeam că nu mai ajungem. Oare de ce mama ta a ales anume această insulă?

— Nu știu.

Apoi îi zâmbesc.

— Și nici n-am cum să aflu. Poate pentru că e ca aceea din filmul *Cast Away*, unde ajunge Tom Hanks, de fapt suntem pe insulele Mamanuca.

— Ah, uite, acum e mai clar.

În zilele următoare ne distrăm foarte mult, facem deseori înconjurul insulei, care are în total câțiva kilometri, mâncăm mai mult în cameră, mereu avem la dispoziție un chelner și o prestare impecabilă a serviciilor. Seara mergem la restaurantul de pe insulă, mesele sunt departe una de alta și mereu ești foarte liniștit. Este puțină lume, deoarece sunt numai zece bungalouri. Mai sunt și alte perechi în călătorie de nuntă, dar în timpul zilei e ca și cum fiecare ar avea insula sa. Doar într-o seară, la restaurant a fost puțină muzică și apoi un concurs, la sfârșit noi am reușit să eliminăm unica pereche periculoasă, doi tineri din Napoli de numai douăzeci de ani. Ea era plină de bijuterii și poate, când s-a aplecat ultima oară, a pierdut anume din cauza greutateii lor.

— Oricum ați fost foarte buni!

— Mulțumim!

— Dar sunteți atât de tineri.

— În Campania toți se căsătoresc devreme, vrem să evadăm.

N-am înțeles prea bine ce au vrut să spună, însă au vorbit fără încetare, ea despre bijuteriile ei, el despre fabrica tatălui său, unde se confecționează încălțăminte, despre noile piețe externe, despre Rusia pe care o descoperă acum, despre realitatea chineză, fie referitor la forța de muncă, fie în calitate de cumpărători și încă despre multe alte lucruri. Despre noi însă nu au aflat nimic, în afară de faptul că am câștigat.

— Ce-i aceasta? E atât de gustoasă...

— E *kava*, n-o cunoașteți?

— Nu.

Eu și Gin ne privim.

— Suntem prima dată pe Mamanuca...

Râd cu toții. Apoi bem împreună cu ei din această băutură ciudată.

Un tip cu ochelari, care trebuie să fie biolog sau reprezentant farmaceutic și care încearcă să o plaseze pe piață, se pare că o cunoaște perfect.

— E o rădăcină de *Piper methysticum* Forster strivită între două pietre. Dă o senzație de bine... simțiți?

Fata din Napoli, care practic a înghițit-o, închide ochii, se lasă purtată de senzație, zâmbind într-o manieră exagerată și se pare că aproape amețește.

— Eu da, mă simt foarte bine.

Gin îmi spune la ureche:

— Mie îmi pare că are gust de lemn dulce și atât.

Ne luăm rămas-bun și când ne întoarcem la noi în

bungalou, deschidem imediat o sticlă de șampanie rece și sărbătorim victoria noastră.

— E altfel decât *kava* de lemn dulce.

În locul căzii de baie cu țăntari, alegem marea. Ne scoatem hainele și ne aruncăm în apa care este caldă, de parcă am fi în filmul *Laguna albastră*, în jur este plancton, și când ne mișcăm, niște urme fosforescente vin după noi. Totul îmi pare perfect și, ciudat, dar mintea mea pare să-mi dea un pic de răgaz. Totuși, în adâncul sufletului înțeleg că evit o discuție și că aceasta nu-i altceva decât o fugă. Ne îmbrățișăm și Gin vine deasupra mea, mă înconjoară cu picioarele în jurul taliei. Luna strălucește roșie, dar nu pentru că s-ar rușina de ceea ce facem noi.

Petrecem următoarele zile relaxându-ne la maximum. Din când în când verific telefonul, dar toți, știind că suntem în călătorie de nuntă, nu ne deranjează. La prânz mergem la niște cabane unde se gătește pește și crustacee la grătar, mâncăm creveți, languste și crabi. După-amiezile facem plimbări lungi pe o plajă cu nisip alb și fin, care încet-încet se strânge până se pierde în mare. Seara mergem pe la diferite restaurante din lagună unde uneori sunt dansuri maori. Aerul este mereu cald, dar nu este umed, iar la asfințit, uneori, bate un vânt lejer care abia atinge micile drapele arborate deasupra fiecărei locuințe din puținele care sunt.

— Îți place, iubito?

— Foarte mult. Mama ta ne-a făcut cel mai frumos cadou.

— O iubesc și mai mult, și acum aș vrea s-o îmbrățișez cum poate n-am făcut-o niciodată.

— Poți s-o faci cu mine. Sunt sigură că va simți.

O strâng cu putere pe Gin și mă emoționez, am lacrimi în

ochi și mă bucură această călătorie, și mă întreb dacă a fost măcar o singură dată când eu am iubit-o pe mama așa cum o iubesc acum și dacă în acea zi, eu am putut să-i demonstrez asta în vreun fel. Uneori viața noastră e alcătuită din ocazii pentru a spune ceea ce simțim, dar pe care din păcate le pierdem. Gin se dezlipește de mine și mă sărută pe buze.

— Te iubesc.

— Și eu. Întotdeauna am crezut că nu mă voi căsători niciodată.

— Nu ai fi avut ocazia să vezi aceste locuri frumoase.

— Poate aș fi venit să filmez scene din serial.

— N-ai fi venit. Ești un producător prevăzător, nu poți cheltui atât de mult.

— E adevărat.

Gin își atinge burta.

— Cred că locul acesta este paradisul. Îmi promiți că ne vom întoarce cu această mică ființă pe care o port?

— Îți promit.

— Și cu vreun frățior sau o surioară?

— Deja?

— Bine, să nu mai vorbim... Dar îmi faci o favoare? Ai grijă tu, te rog?

Intru în bungalow tocmai în timp ce-mi spune aceste cuvinte și am o strângere de stomac. *Ai grijă tu, te rog?* Sunt aceleași cuvinte pe care le-a scris Babi în bilet. Mă întorc spre Gin și-i zâmbesc.

— Desigur, iubito. Voi avea grijă.

— Vasco, vrei să-ți faci bine temele? Așa nu merge! Nici nu se înțelege dacă ai făcut vreo greșeală sau nu. Învățătoarea îți va da o notă proastă.

— Învățătoarea spune că sunt isteț.

— La școală nu trebuie să fii numai isteț. Isteț ești atunci când nu dormi pe bancă, iar tu trebuie să fii inteligent, educat și pregătit.

— Toate aceste lucruri împreună?

— Mai mult decât atât. Dar nu ți le spun pe toate acum, ca să nu le încurci.

— Bine.

Vasco se apucă mai sârguincios de teme. Ia caietul și încearcă să scrie cât mai frumos. Daniela zâmbeste privindu-l cu dragoste. Filippo, care este alături de ea, o privește amuzat.

— Cum crezi, mama mea se purta la fel cu mine?

— Bine sau rău?

Filippo rămâne perplex o clipă.

— Nu știi dacă bine sau rău. Însă tu o faci cu dragoste, și apoi îmi place că-l tratezi ca pe un matur.

Vasco se dezlipește de carte și-l privește înfuriat.

— Desigur că mă tratează ca pe un matur, eu sunt mare deja.

Filippo se scuză:

— Da, da, ai dreptate, eu am încurcat ceva.

Vasco scrie mai departe. Filippo se întoarce spre Daniela și scrâșnește din dinți, de parcă ar vrea să spună: au, ce tare e băiatul. Iar ea îi răspunde dând ușor din buze:

— Aude totul.

Filippo încuviințează și întreabă:

— Dani, vrei niște suc? Abia l-am făcut.

— Nu, mulțumesc.

— Okay.

Filippo își toarnă un pic, bea, spală paharul și-l așază cu gura în jos pe marginea chiuvetei.

— Eu merg să joc fotbal, apoi am să rămân la cină cu Pietro și ceilalți. Te sun mai târziu. Ne vedem mâine dimineață?

— Mâine merg la universitate.

— Bine, atunci ne sunăm mâine, poate la prânz.

— Okay.

O sărută pe buze, apoi Filippo își ia rămas-bun de la Vasco, ciufulindu-i părul.

— Ciao, campionule, să nu înveți prea mult, bine?

— Bravo, spune-i și mamei!

Daniela se preface că-l privește cu răutate. Filippo ridică mâinile de parcă s-ar justifica.

— Bine, ai dreptate, am greșit.

După care își ia geanta și pleacă.

Daniela clatină din cap și zâmbește, se simte bine cu el. Sunt mai mult de patru luni de când continuă această poveste. Și s-au întâlnit timp de două luni până s-au mutat împreună. De șase luni Vasco îl vede pe acest bărbat la ei acasă și pare să se simtă bine cu el. Glumesc, râd și, când o sărută, Vasco nu este gelos. Daniela s-a gândit și la acest

lucru, când se întâmpla, urmărea cu coada ochiului reacția lui Vasco și nu i se părea să fie deranjat. Dar trebuie să fie atentă, a citit diferite cărți despre copii, și-a înțeles că uneori sunt foarte buni actori, aud și văd totul și suferă din cele mai diferite motive. Sunt atenți și foarte sensibili și Vasco nu trebuie să creadă niciodată că este pe al doilea loc după ceva sau cineva, iar pentru Daniela acesta este punctul cel mai important. A renunțat la multe lucruri de dragul lui și e fericită că a făcut-o, nu credea că poate fi atât de matură. Zâmbește singură în timp ce-l privește. Matură. Ce-i voi spune fiului meu când îmi va cere explicații despre tatăl lui? Am să-i spun că din păcate a murit atunci când el s-a născut? Îl voi minți ca să nu aflu ce fel de fetișcană eram, ușuratică, neserioasă, drogată? Nu-i mai bine să-i spun pentru a evita toate acestea? Și cum m-ar judeca dacă i-aș spune adevărul? Nu mă va mai respecta? Nu va mai asculta ce-i spun? Ar suferi foarte mult sau pentru el nu va conta deloc? Cum va fi el mâine? Și continuă să-l privească cum stă cu capul înclinat, cu limba afară din gură, așa cum face mereu când încearcă să scrie frumos, cu dorința lui de a fi mai bun, sau pur și simplu de a termina mai repede teme. Și parcă simțind că este urmărit, Vasco se luminează, zâmbește și se ridică brusc.

— După ce termin, pot să joc *Mario Bros* 8?

— Acum gândește-te la teme, pe urmă vom vedea. Nu te distrage, trebuie să înțelegi ce copiezi și să-ți îmbunătățești citirea. Diseară tu ai să-mi citești o poveste frumoasă înainte de somn.

Vasco zâmbește, știe foarte bine că mama glumește. Pe neașteptate sună interfonul. Vasco, foarte surprins, își ia din

nou ochii de la caiet.

— Cine-i?

— Trebuie să fie Giulia, mi-a spus că va trece să mă salute.

Vasco repede coboară de pe scaun.

— Ce faci? Unde te duci?

— Vreau eu să deschid.

Aleargă la interfon, ridică receptorul și-l duce la ureche.

— Cine-i?

— Sunt eu, Giulia.

Vasco se întoarce spre Daniela.

— Da, ea e.

— Tu deschizi.

Vasco împinge butonul interfonului și se întoarce să se așeze la masă, aplecându-se cu părul lui lung peste caiet. Un pic mai târziu sună la ușă.

— De data aceasta deschid eu, tu continuă să înveți!

Daniela parcurge salonul și ajunge la intrare. Se oprește în fața ușii.

— Cine-i?

— Giulia.

Daniela îi deschide.

— Ce bine că ai trecut să mă vezi, nu ne-am mai întâlnit de multă vreme!

Deodată își dă seama că Giulia este încordată și preocupată de ceva.

— Ce este? Ce-ai pățit?

— Îndată-ți spun.

Intră în salon și Giulia îl vede pe Vasco făcându-și temele.

— Salut, Vasco...

— Salut.

Însă de această dată el continuă să copieze cuvinte, așa cum i-a spus învățătoarea, fără să se ridice de la masă.

— Putem merge în camera ta?

— Desigur. Tu nu te opri, ai înțeles? Să știi că și din odaia mea eu te urmăresc.

— Da, am înțeles.

Daniela o așteaptă pe Giulia să intre și închide ușa pe jumătate.

Giulia privește în jur.

— Dar ce...

— Bine, nu acorda prea multă atenție dezordinii, azi n-am avut timp să aranjez totul la loc.

— Azi? Credeam că au intrat hoții!

— Ce spirituală mai ești... Însă pot să știi ce s-a întâmplat? Când ai ajuns părea că ai văzut o fantomă.

— Mai rău.

— O, Doamne, acum chiar mi-ai trezit curiozitatea. Uite așa ar trebui să se încheie primul episod al unei telenovele. Toți l-ar privi pe al doilea doar ca să afle ce se întâmplă!

— Da, da, vrei să pari simpatică, dar să știi că această poveste te privește și pe tine.

— Pe mine? Dar cum? Ascultă, nu vrei să-mi povestești odată despre ce-i vorba?

— Așteaptă, așteaptă, imediat ai să vezi... Ai cont pe Facebook, nu?

— Desigur.

— Atunci deschide computerul.

Daniela ridică ecranul MacBook-ului Air și îndată apasă butonul de pornire, se aprinde ecranul, introduce parola și se deschid diferite site-uri, printre care este și Facebook.

— Caută profilul lui Palombi.

— Andrea Palombi? De ce?

— Vezi ce a publicat azi-dimineață și ce mesaj mi-a trimis, prostul.

Daniela scrie repede numele lui Andrea Palombi sus în stânga și iată că apare profilul lui. În mijlocul paginii este un video publicat de el cu titlul *Săruturi interzise*.

— Și ce-i asta?

— Pornește-l și ai să vezi.

Daniela apasă un click și filmulețul pornește. Pe acordurile muzicii lui Prince, *Kiss*, începe o secvență unde mai multe persoane se sărută în semiîntunericul unei odăi mici. Un montaj rapid și de fiecare dată apar persoane diferite. Se sărută, se mângâie, se ating, una se dezbracă de geacă, alta se lasă sărutată pe gât.

— Oprește, oprește! Uită-te.

Daniela se apropie de ecran.

— E o cameră de baie?

— Da.

— Și fata cu părul lung ești tu.

— Da.

— Iar tipul de acolo e Andrea Palombi!

— Da.

— Dar nu mi-ai spus niciodată!

— S-a întâmplat numai în seara aceea și nu mi-a plăcut, tu ai dispărut, am băut, ne-am sărutat puțin... Apoi m-a sărutat pe sâni, privește.

Daniela derulează înregistrarea video mai departe și într-adevăr se vede cum el îi ridică tricoul, îi scoate sutienul și o sărută pe sâni. Acum sunt în fața camerei și ea se vede

perfect. După care apare o altă pereche în cadru și Daniela oprește din nou filmulețul.

— Giuli! E groaznic!

— Ai înțeles? Prostu' naibii! S-a terminat totul aici, dar mi s-a părut că nu era cazul să-ți spun, îmi era rușine. Cu toate că voi de mult nu mai erați împreună, în seara aceea tu mi-ai spus că nu-ți mai plăcea, că după ce v-ați despărțit, el a căzut în depresie.

— E adevărat! Însă oricum ai fi putut să-mi povestești. O, Doamne, ce scenă, e absurd, într-o cameră de baie și...

Brusc Daniela înțelege că e tocmai seara aceea, când ea a luat pastile, când a dansat, când s-a închis cu cineva exact acolo, în baie, când a rămas însărcinată cu Vasco. Se uită iar la imagine. Nu e o baie oarecare, este chiar acea cameră de baie.

— Cum s-a întâmplat? Cum a reușit Palombi să pună mâna pe această filmare? Cum te-a contactat?

— L-am văzut întâmplător în piazza Euclide și el mi-a propus să ieșim împreună. Am refuzat. Iar azi-dimineață mi-a trimis acest mesaj.

Giulia îi întinde telefonul, Daniela citește iute mesajul. *Păcat că nu vrei să ieșim împreună, eram o pereche frumoasă. Uită-te pe pagina mea și ai să vezi cât de bine ne sărutam!*

— Ai înțeles?

Daniela îi dă Giuliei înapoi telefonul, îl ia pe al ei și sună pe cineva.

— Salut, Anna, te deranjez? Bine, scuză-mă că te sun abia acum, dar n-ai putea să vii să înveți la mine? Eu trebuie să ies de urgență, l-ai putea supraveghea pe Vasco? Îți dau cincizeci de euro. Da, mulțumesc. Vino cât de repede poți.

Închide telefonul.

— Giuli, știi unde locuiește Andrea Palombi?

— Da.

— Ești cu mașina?

— Da.

— Okay, îndată după ce vine Anna să stea cu Vasco, ne ducem la el.

— Mamă...

Vasco apare la ușă.

— Am terminat teme, acum pot să mă joc?

— Da.

— Ce bine! Poate am să trec de nivelul opt.

Daniela îl privește cum sare în sus de bucurie, aleargă spre televizor, ia imediat telecomanda în mână și e gata să înceapă cine știe ce partidă. Vasco este fericit, se distrează cu *Mario Bros*, iar odată i-a spus: „Îmi place foarte mult!”

Cine știe ce va spune când va afla cine este tatăl lui.

Ajunse lângă casa lui Andrea Palombi, Giulia Parini sună la ușă. Ea și Daniela așteaptă în fața interfonului mut. Daniela este nervoasă, bate agitată din picioare, nu poate să creadă că ar putea să afle cine este tatăl fiului ei. Se privesc în tăcere, așteptând frenetic să le răspundă cineva. În sfârșit se aude o voce. E tocmai el, Andrea Palombi.

— Cine-i?

Se privesc o clipă ca să decidă ce să spună. Daniela o

împinge pe Giulia, ca și cum i-ar spune: hai, vorbești sau nu?

— Sunt eu, Giulia.

— Vai, se vede că filmulețul a fost bun la ceva. Ce surpriză frumoasă! Urcă, hai, sunt singur, etajul trei.

Se aude un zgomot și ușa se deschide. Daniela intră repede și se grăbește pe scări, urmată de Giulia, care aproape se aruncă după ea.

— Ah, încetinește, te rog. Am să cad!

— Mișcă-te!

Într-o clipă deschid ușa și imediat sunt în ascensorul, care aproape se leagănă din cauza acestei intrări precipitate. Abia ajungând înăuntru, Daniela apasă îndată butonul etajului trei. Bătând din piciorul stâng, așteaptă să se închidă ușa ascensorului. Urcarea i se pare interminabilă din cauza neliniștii și a tensiunii care o fac să se agite. Daniela iese prima, o trage de braț pe Giulia și se apleacă să vadă mai bine numele locatarilor aceluiaș palier. Deodată vede o ușă care se deschide și apare Andrea Palombi.

— În sfâr...

Dar nu reușește să termine vorba că aproape este doborât.

— Daniela? Tu ce faci aici?

— N-ai înțeles? Te denunțăm, te distrugem, am chemat poliția, ești mort, ești terminat, cum naiba ai căpătat înregistrarea, cine ți-a dat-o?

Andrea Palombi ridică mâinile.

— Așteaptă, calmează-te, cum adică ai chemat poliția? Ești nebună?

Sunt deja în bucătărie. Daniela și-a ieșit din fire, vede un suport pentru cuțite, scoate unul, primul care se nimerește, și îl îndreaptă spre el.

— Povestește-mi totul sau te tai și punem capăt aici.

Andrea Palombi face câțiva pași înapoi speriat.

— Ce-i asta, o glumă? Prietena ta a făcut-o întotdeauna pe inabordabila, dar de fapt ne-am sărutat. Ai văzut, nu? Și pe urmă n-a mai răspuns nici la telefon, nici la mesaje.

Giulia se uită zâmbind la prietena ei.

— Ai văzut? Ți-am spus adevărul, a fost o greșeală de-o seară.

Palombi sare orgolios:

— Cum adică o greșeală? Ai spus că mereu ți-a plăcut de mine, că te excitam!

Giulia se uită la Daniela.

— Vezi, a inventat totul, nu-l crede. Chiar dacă și am spus asta, eram beată. Mi-e greață de tine, ești un prost care mi-a dezgolit sânii în public!

— Imediat scot înregistrarea. Promit.

Daniela îl apasă cu vârful cușitului. Palombi sare înapoi.

— Stai, ești nebună? Te-ai țicnit?

— Te fac bucățele. Spune-mi chiar acum cum ai pus mâna pe înregistrare. Cine a făcut montajul, cine?

— Cineva.

— Cine anume?

— Nu știi, îl cheamă Ivano, trăiește în Testaccio, era responsabil de securitate în acea seară la Castel di Guido, peste tot erau camere de filmat, voi n-ați observat?

Imediat conștientizează ce a spus și caută un mod de a se justifica:

— De fapt, erau ascunse foarte bine, ne era frică numai să nu intre cineva să facă vreo prostie. Numai pentru asta, nu ca să vedem cine făcea sex.

Apoi, Palombi se uită la Giulia și zâmbește.

— Noi n-am făcut sex, ne-am sărutat doar. Pe sâni. Este și dovada.

Palombi o privește pe Daniela zâmbind, dar înțelege că situația este mai complicată decât își imagina.

— Glumeam. Totuși, vorbesc serios, scot filmulețul imediat.

— Da, bravo, apoi ne duci la Ivano.

— Dar am niște treburi.

Daniela îl înfige cu cuțitul.

— Încă n-ai înțeles. Eu nu glumesc, este foarte important. Trebuie să fie și o înregistrare cu mine. Scrie-i acum, trimite-i un mesaj. Spune-i că trebuie urgent să-l vezi.

Andrea Palombi ia telefonul și face tot ce i-a ordonat Daniela, apoi așteaptă câteva secunde până aude sunetul că a primit un mesaj. Îl citește și i-l arată.

Okay. Te aștept.

Puțin mai târziu toți trei sunt în mașina Giuliei care conduce. Palombi stă lângă ea, iar Daniela s-a așezat la spatele lui cu cuțitul în mână.

— Mergi tot înainte, după intersecție cotești la dreapta, pe scurtătură. Trăiește mai sus de Teatro Vittoria. Aveam competiție la Padel...

Daniela îi dă un ghiont în umăr.

— Îmi vei spune mulțumesc dacă vei mai putea juca.

— Voi într-adevăr ați sunat la poliție? Eu am scos înregistrarea de pe pagina mea.

— Nici nu trebuia s-o pui.

— Am înțeles, dar a fost o glumă, de ce ați luat-o atât de grav? Se vedeau numai țâțele, nu te-ar fi recunoscut nimeni.

— Eu am recunoscut-o imediat.

— Bine, dar pentru că o cunoști. Tu cum ai fost filmată?

— Nu-i treaba ta. Și acum? Unde trebuie să mergem?

— Aproape că am ajuns.

Mașina Giuliei intră în piazza Santa Maria Liberatrice.

— Uite, este un loc, imediat după pizzeria Reno. Oprește acolo, el trăiește un pic mai departe.

Parchează și coboară. Ajunși în fața ușii zgâriate, Palombi se uită la interfon și găsește apartamentul la care trebuie să sune. După câteva secunde răspunde o voce morocănoasă de bărbat.

— Cine-i?

— Sunt Andrea.

— Urcă.

Ușa se deschide și cei trei se strecoară într-un coridor vechi.

— Vii deseori pe-aici?

— Câteodată.

— Ce ocupație are tipul? Ai spus că e agent de securitate? Andrea Palombi zâmbeste.

— Da, securitate de orice fel. Dacă ai nevoie de ceva... El îți găsește ușor.

Giulia îl privește curioasă.

— Adică? N-am prea înțeles.

Daniela clatină din cap.

— Vinde droguri, le pune în circulație, le asigură securitatea tipilor care nu vor să fie prinși.

— Da, ceva asemănător.

Un pic mai târziu sunt în fața ușii lui. Înainte ca Palombi să sune, Daniela își strecoară cușitul în partea din spate a

pantalonilor. Se aud niște pași și îndată cineva deschide ușa. Un tip cu barbă lungă, roșcată, păr ciufulit, ochelari de vedere și cercei mari negri.

— Bună, Andrea, de ce le-ai adus pe fete? Nu m-ai prevenit, nu-mi place.

— Sunt niște prietene.

— Aici nu trebuie să vii așa. Eu am de lucru.

Daniela arată spre salon.

— Ne lași să intrăm, te rog? N-am venit să te deranjăm, am venit să rezolvăm o problemă.

La auzul acestei fraze, Ivano rămâne dezorientat. Se uită la Palombi și strâmbă din gură, nu-i place toată povestea asta. Totuși le lasă pe fete să intre și închide ușa.

— Ce se întâmplă? Care-i problema?

Daniela se sprijină de un dulap, simte cuțitul lung care o apasă în spate, îi pare absurdă toată povestea și nu știe bine cum să înceapă. Se uită în jur, în casă e murdar, mult praf, draperii grele, două canapele de catifea, una albastră și una de un roșu-cireasă, ambele puțin învechite și ocupă o mare parte a salonului. Rulourile vechi de lemn de la geamuri sunt coborâte. Pe un suport de sticlă stă un televizor mare, poate este chiar alb-negru. Pe o măsuță din fața canapelelor stă o sticlă de bere terminată, o cutie murdară de pizza și câteva scrumiere pline cu chiștoace. Unele n-au fost golite de cine știe cât timp. Pe o scrumieră de argint fals, furată de pe undeva, stă sprijinit un joint fumat pe jumătate.

— Vrei să tragi un fum să te relaxezi?

Ivano a urmărit tot parcursul privirii Danielei.

— Nu, mulțumesc. Nu fumez. Palombi a plasat pe Facebook un video pe care l-a luat de la tine. Prietena mea

s-a pomenit cu sânii goi în public. L-am anunțat pe un prieten care lucrează la un comisariat de poliție. Ei știu deja că suntem aici. Le-am trimis un mesaj cu adresa și numele tău.

Ivano ascultă cu atenție, apoi brusc, fără să se aștepte cineva, sare la gâtul lui Palombi. Îl ia cu mâinile de păr și îl trage în jos, târându-l cu forța pe canapeaua cea roșie. Îl lasă să cadă acolo, sare cu un genunchi pe spatele lui și, ținându-l cu burta în jos, începe să-i toarne pumni în cap mai ales ca să-și reverse furia.

— Ești un nemernic, drăcie, un nemernic! Așa am crezut întotdeauna și acum mi-ai demonstrat, fir-ar să fie.

Ținându-l cu genunchiul între omoplați, îl trage de păr, încât Palombi e nevoit să strige de durere:

— Auu! Lasă-mă, la naiba!

— Nemernicii ca tine trebuie să moară înecați în Tibru!

Apoi Ivano se ridică brusc de pe canapea și-l lovește cu putere în coaste. Palombi urlă de durere.

— Vine aici ca să se dea tare, prostănacul, mi-a șterpelit înregistrarea aceea. Nu i-aș fi dat-o nici în ruptul capului. Ce prost am fost că am avut încredere în el!

Și aproape sufocându-se din cauza efortului făcut până acum, cu care probabil nu prea este obișnuit, Ivano își ia jointul și îl aprinde. Trage din el de două ori și iarăși îl lasă în scrumiera argintie. Se întoarce spre fetele care până în acel moment au asistat la toată scena fără să poată să spună ceva.

— Așa vasăzică? Cum vom rezolva problema?

Daniela se străduiește să pară sigură de sine. Giulia nu este în stare să vorbească.

— O rezolvăm dacă tu ne dai tot materialul pe care-l ai

din acea seară de la Castel di Guido și prietenul meu va uita de mesaj.

— Cum pot să fiu sigur?

Daniela îl privește serioasă.

— Ai încredere. Pe noi ne doare în cot cu ce te ocupi tu aici cu nemernicii.

Arată cu bărbia spre Palombi, care între timp s-a așezat pe canapea și își masează părul. Încă îl mai doare.

— Nemernicii pe care-i asiguri cu marfă. Pe noi ne interesează ca înregistrările care ne privesc pe noi să nu apară pe rețele.

Ivano are un atac neașteptat de furie. Merge spre Palombi și-l lovește în picior.

— Prostănacul' dracului! Tu m-ai băgat în situația asta!

Palombi țipă.

Ivano își duce ambele mâini la frunte și folosindu-le ca și cum ar fi un cerc, își dă părul pe spate. Apoi se calmează. Se întoarce spre Daniela.

— Corect. Voi n-aveți nimic cu asta. E o chestiune de intimitate. Atâta timp cât vor exista nemernici ca el, lumea nu va fi mai bună. Veniți...

Deschide o ușă care duce spre un coridor. Parcă ar fi într-o altă casă. Totul e albastru-deschis, cu margini albe. Sunt multe litografii, diferite imagini cu New York, Los Angeles, San Francisco, tablouri ce reproduc fotografii cu orașe americane. Coridorul se termină și după colț sunt trei uși închise. Ivano deschide una și intră într-un mic birou. Aici iar domnește haosul, dar ambianța este mai bună pentru că e mai multă lumină și pereții sunt vopsiți într-o culoare deschisă. Se vede că această parte a casei a

fost zugrăvită recent. Pe o masă mare sunt niște calculatoare, imprimante Canon 7D și Sony. În jur sunt câteva dulapuri de fier cu multe registre. Unele sunt numerotate cu o inițială și un număr. Ivano deschide un sertar și scoate un caiet mare întunecat. Când îl deschide, Daniela observă că este de fapt un tabel. Ivano îl parcurge cu ochii și se oprește la litera C. Găsește codul corespunzător. A327. Se ridică, ia registrul, îl deschide. E plin de DVD-uri și casete.

— Uite, tot materialul este aici, sunt înregistrări originale. A fost o singură seară la Castel di Guido. Și una foarte reușită. Au fost mai mult de șapte sute de persoane. Camerele au fost solicitate de proprietari. Erau obligatorii.

Ivano nu crede că le-a convins, dar nici nu-i pasă.

— Acum plecați. Eu nu v-am văzut niciodată și, mai ales, nu v-am dat nimic.

Când revin în salon, Palombi nu mai este.

— Nemernicul a șters-o! A înțeles că stăteam pe gânduri dacă să-lucid sau nu.

Apoi le privește.

— Dispăreți și voi și uitați această adresă. Dacă vine tipul de la poliție, Dumnezeu mi-e martor, voi veni să te caut.

Cele două fete pleacă fără să spună nimic. Daniela intră în ascensor strângând cu putere ceea ce conține registrul A327. O clipă mai târziu sunt deja după ușă. Respiră adânc amândouă. Locul acela avea un aer greoi și stricat, miros de mucegai, pe alocuri se simțea până și putoare de urină de pisică.

— Mamma mia, ce scârbos.

— Pe bune.

Giulia tresare.

— Astfel de lucruri mi se întâmplă numai când sunt cu tine.

— Păi, vei ține minte această aventură. Imaginează-ți câte locuri ca acesta mai sunt în Roma, sau poate și mai rele, iar noi nu văzusem niciunul.

— Știi, chiar sunt fericită! N-am pățit nimic. Și sunt sigură de un lucru: Palombi nu se va mai da la mine.

— Ah, nici nu mă îndoiesc.

Intră în mașină râzând, Daniela cuplează centura și așază registrul A327 pe genunchi. Bate delicat cu mâinile pe el, aproape că-l mângâie. În seara aceea, la petrecere au fost mai mult de șapte sute de oameni. Unul dintre ei este tatăl fiului meu și peste puțin timp voi afla cine-i.

85

— Salut, ce bine, ați venit!

Babi deschide ușa și-i vede pe Pallina și Bunny în fața ei, zâmbind.

— Traficul era aglomerat...

— Intrați!

Pallina o sărută și intră în salon, Bunny îi dă mâna.

— Ce mai faci?

— Îl ții minte pe Sandro, așa-i?

— Nu l-aș fi recunoscut! Pari un frate mai slab, mai elegant și mai frumos chiar!

Bunny râde.

— Tu, în schimb, nu te-ai schimbat deloc.

— De fapt, da! Aveam părul mai lung.

— Într-adevăr, îmi amintesc. Dar știi că te plăceau mulți? Însă nimeni n-avea curajul să vorbească cu tine, ca să nu aibă de-a face cu Step.

— Chiar așa? Mi-o spui ca să mă iei peste picior.

— Îți jur, plăceai. Erați o pereche frumoasă. Apoi, când ați apărut în *Il Messaggero* cu Step pe motocicletă ridicată pe o roată după cursa Romanitelor... Păi, de atunci ați devenit o adevărată legendă.

— Exagerezi, dar îmi face plăcere. Doriți ceva de băut? Bunny își amintește de pachetul pe care îl are în mână.

— Oh, scuze, ți-am adus ceva.

Pallina îl privește muștrându-l.

— Sunt fructe în înghețată, trebuie să le pui în frigider ca să nu se topească.

— Desigur, știu că sunt foarte gustoase, mulțumesc, dar ați fi putut veni și cu mâinile goale.

Bunny îi transmite pachetul lui Babi care se duce la bucătărie.

— Acum, pe bune, ce doriți de băut?

Arată spre o comodă din salon pe care este un talger cu diferite sticle.

— Un pic de șampanie? Un prosecco, o Coca-Cola, un vin alb... Mai este Chinotto și bitter.

Pallina se așază pe canapeaua mare albă.

— Eu vreau o Coca-Cola Zero, dacă ai.

— Am, desigur.

Bunny se uită la Pallina, care-i face semn să se așeze.

— În schimb eu vreau un pic de șampanie.

Babi răspunde din bucătărie:

— Foarte bine, am să beau și eu un pic.

Peste câteva clipe se întoarce în salon și începe să toarne de băut în diferite pahare. Bunny privește în jur.

— Felicitări, casa e foarte frumoasă.

— Îți place?

Babi îi întinde paharul de șampanie după ce i-a dat Pallinei paharul de Coca-Cola.

— Foarte mult.

— Și mobilierul?

Bunny se uită la canapele, la draperii, la covoare.

— Foarte mult. Nu prea mă pricep la astfel de chestii, dar mi se pare că e una dintre acele case care apar în spoturile publicitare, perfecte, unde totul funcționează, nu este nimic care să nu se potrivească...

Babi râde.

— Eu le spun casele din Mulino Bianco.

— Da, exact.

— Aceasta este mai bună chiar, pentru că a fost amenajată de un mare designer încă nerecunoscut de marele public, dar va fi în curând.

Pallina lasă paharul pe măsuță.

— Vorbește despre mine, glumește pe seama mea.

— Serios, tu ai amenajat-o?

— Iată încă unul. Oare de ce toți mă subapreciază? Ei bine, Babi, dă-mi un pic de șampanie, să beau cu voi și să mă amețesc, de nu, am să cad în depresie ca un arhitect neîmplinit.

Babi se ridică, ia un pahar și-l umple cu șampanie.

— Vei deveni tot mai celebră și-ți vei deschide un studio, ai nevoie doar de timp.

— Mamă...

Tocmai în acel moment din coridor apare micul Massimo.

— Ce faci aici? Trebuia să fii în pat.

— Pot s-o salut pe Pallina? I-am auzit vocea...

— Te-ai sculat și ești deja aici în salon, înseamnă că nu mi-ai cerut permisiunea, ai făcut totul de capul tău. Hai, vino și sărut-o pe Pallina și fuguța la culcare.

Massimo se apropie de Pallina și o sărută pe obraz. După care se desprinde și-o privește.

— De ce n-ai mai fost pe la noi?

— Pentru că mi-am terminat treaba. Dar vezi, în seara aceasta am trecut pe aici și vei vedea că am să vin încă de multe ori.

Massimo se luminează la chip.

— Ar trebui să vii odată la amiază, ca să ne așezăm pe canapea și să ne uităm la *Stitch*, îmi place foarte mult, sunt sigur că-ți va plăcea și ție. Ai auzit de *Stitch*?

Pallina se uită la Babi, apoi hotărăște să spună adevărul.

— Nu, n-am auzit.

Massimo e și mai bucuros.

— Atunci am să-ți fac cunoștință. Iar pe tine cum te cheamă?

— Eu sunt Bunny.

Sandro, într-o manieră hazlie, îi întinde mâna lui mare în care se pierde mânuța lui Massimo.

— Bunny, Pallina... Îmi plac numele astea caraghioase. Acum merg la culcare pentru că mâine trebuie să mă duc la școală. Dacă nu, mama se înfurie.

— Exact. Începi să mă cunoști.

Babi se ridică de pe canapea, îi pune mâna cu gingășie pe

cap și îl conduce spre holul de unde a venit.

Massimo se întoarce pentru ultima dată.

— Noapte bună, apoi își urmează mama spre camera lui.

Puțin după aceea Babi se întoarce în salon.

— Pallina... S-a îndrăgostit de tine.

— Ce vorbești, îi place numele meu caraghios. Și apoi, nu spune așa pentru că Bunny ar putea fi gelos.

Sandro zâmbește.

— Mai ales pe el! E așa de frumos. Dar știi cu cine seamănă? Știi de cine îmi amintește?

Pallina și Babi fac schimb de priviri și simt că aproape amețesc.

Bunny le privește.

— Ați înțeles de cine?

Amândouă răspund în unison:

— Nu.

Bunny bate cu o mână pe canapea.

— Hai, cu ochii aceia... Da, cu un actor francez, exact, cu Alain Delon!

Amândouă respiră ușurate.

— E adevărat! Are ceva... îl completează Pallina.

Babi îi mulțumește.

— Păi, e un compliment foarte drăguț. Merg la bucătărie să văd cum se descurcă Leonor.

Pallina se ridică de pe canapea.

— Vin cu tine.

Abia intră în bucătărie și Babi închide puțin ușa.

— Mi-a stat inima în loc, pentru o clipă m-am gândit că i-ai spus.

— Ești nebună? Crezi că aș putea divulga așa ceva? După

ce ți-am promis? Mă ofensezi! Ai uitat cine sunt? Pallina, legenda vie!

— Ai dreptate, dar am crezut că am să mor.

— Și eu! Am crezut că singur a înțeles. Acum că știu, când a intrat fiul tău, am rămas înmărmurită. Are același zâmbet și ochii îi închide la fel. E foarte frumos.

Pentru o clipă Pallina își amintește seara aceea cu Step, când au băut mult, când era disperată, când l-a dorit ca pe o ultimă soluție în dragoste după ce l-a pierdut pe Pollo. Și îi este rușine. Nu știe dacă ar fi în stare să-i povestească lui Babi. Nu reușește să se controleze și roșește.

— Ce ai?

— De ce?

— Te-ai făcut roșie toată.

— Nu sunt obișnuită să beau.

— Lasă, poate ai băut prea repede. Tu știi foarte bine să te controlezi.

Mai puțin când mă emoționez, ar vrea Pallina să-i răspundă. Și ar vrea foarte mult să-i povestească totul, dar nu poate, preferă să râdă de una singură, gândindu-se la fraza finală din filmul *Pe aripile vântului* care-i place foarte mult: „Mă voi gândi mâine”. Da, dar, în fond, nu s-a întâmplat nimic.

— Hei, știi că Bunny e într-adevăr drăguț? E alt om, mă bucur pentru tine. Leonor, la ce etapă suntem?

— Totul este gata, doamnă.

— Atunci, așezați-vă la masă, eu am să aduc bucatele.

Pallina iese din bucătărie, iar Babi, ajutată de bucătăreasă, duce farfuriile cu felul întâi și doi și aperitivele.

— Puțin mai târziu te voi chema să ne aduci salata de

fructe din frigider. E în pachetul nedesfăcut pe care l-am pus în freezer.

— Desigur.

— Dacă întâmplător mă strigă Massimo, să mă anunți.

— Bine.

Babi revine în salon.

— Am pregătit *risotto* cu fragi. Am pregătit... Am rugat să pregătească! Încă nu prea mă descurc la bucătărie. Vreți să continuăm cu șampania, ori doriți să deschid o sticlă de vin alb?

Bunny se uită la Pallina.

— Tu ce zici?

— Cum vrei tu.

— Atunci eu aș alege șampanie.

Babi ia sticla și i-o dă lui Bunny.

— Ține, toarnă tu, iar eu între timp așez farfuriile.

Bunny începe să toarne în pahare, apoi se uită la sticlă.

— Moët & Chandon este cea mai bună șampanie, după părerea mea. Am fost la petrecerea de burlaci a lui Step și curgeau râuri de Moët.

Toarnă șampanie și în paharul lui Babi și își dă seama de ce-a spus.

— Scuză-mă.

Babi îi zâmbește.

— Ca să vezi. Amândoi suntem căsătoriți. Nu-i nicio problemă.

Bunny se uită la Pallina.

— Dacă poate doriți să aflați, vă povestesc chiar acum. A fost o petrecere frumoasă, cu muzică și multă șampanie. Erau multe fete frumoase, dar nimeni nu s-a încurcat cu

vreuna, doar ne-am distrat.

Pallina clatină din cap.

— Desigur... Și nici n-ați băut, da?

— Nu, asta nu. Am fost pe un iaht extraordinar, se numea *Lina III*, așa țin minte.

Babi îi întinde Pallinei farfuria, dar n-o privește în ochi.

— Bine, mă bucur că a fost o petrecere frumoasă.

Pallina adulmecă farfuria cu *risotto*.

— Mi se pare foarte gustos.

— Leonor este o bucătăreasă foarte bună. E rusoaică, dar a lucrat ceva timp la niște francezi care deseori organizau cîne. Și așa a învățat.

Bunny gustă din *risotto*.

— E foarte gustos, *al dente*, iar mirosul de fragi este excepțional.

Și Pallina ia un pic, suflă peste furculiță și mănâncă.

— Într-adevăr e foarte bun.

— Și pe nava aceea, continuă Bunny, am mâncat foarte bine. Pește și crudități. Iahtul avea trei etaje, iar ultimul era în totalitate din sticlă.

Pe Pallina o străfulgeră un gând. Imaginea aceea, un iaht cu punte făcută din sticlă, cu canapele de culori deschise... Unde a văzut ceva asemănător? Păi, desigur! Aici! Când am montat draperiile. În bibliotecă am observat fotografia unei nave ca aceasta. Se uită la spatele lui Babi, spre geam, și deodată o vede. Fotografia unei nave acostate la țârm, pasarela și denumirea ei cu litere și cifre romane mari, *Lina III*. Babi mănâncă în tăcere, dar când își ridică ochii, întâlnește privirea Pallinei, care-i mijeste pe ai săi și se uită din nou spre bibliotecă. Babi se întoarce și înțelege ce a

descoperit. Se ridică imediat.

— S-a terminat șampania. Mai vreți?

— Da, probabil.

În realitate sticla este pe jumătate plină. Trecând pe lângă fotografie, o întoarce cu fața în jos, astfel încât să nu se mai vadă *Lina III* și revine cu o sticlă nouă. Bunny se ridică și i-o ia din mână.

— Așteaptă, dă-mi-o, o deschid eu.

— Mulțumesc.

Babi se așază și se uită la Pallina care clatină din cap și zâmbește, dar se preface supărată.

— La cina de alaltăieri mi-ai povestit o mulțime de chestii, dar sunt sigură că mi-ai ascuns ceva.

— Nu, ți-am spus tot ce puteam să-ți spun.

Bunny destupă sticla și toarnă șampanie.

— E bine că vă spuneți totul.

— Vai, într-adevăr.

Pallina își ridică paharul.

— Propun un toast. Pentru prietenie, pentru dragoste și pentru sinceritate!

Babi râde.

— Întotdeauna.

Ciocnesc paharele și beau șampanie, apoi Pallina lasă paharul pe masă.

— Bunny, s-au întâmplat multe, ce-a fost, a fost și nimeni nu va zice nimic dacă vei povesti totul. Dar, apropo, Step s-a dus cu vreuna după petrecere?

— Dacă era vreo femeie pentru el?

— Vai.

— Uff, Guido Balestri a organizat totul. Regula era ca

după focurile de artificii, când vom auzi sirena sunând, să părăsim nava.

— Toți?

— Toți.

— Și Step?

— Nu, el a rămas să doarmă acolo, dar singur, fetele au coborât toate. Sunt sigur de asta.

— De ce?

— Am vorbit cu ceilalți la nuntă. Eram curioși să aflăm cu cine a fost Step. A dormit singur pe iaht. Ei bine, dar petrecerea a fost cu adevărat frumoasă.

Pallina se uită la Babi.

— Da, îmi închipui, doar a visat că s-a culcat cu cineva!

Babi o privește liniștită.

— De-acum și să visezi a devenit un păcat, nu?

Giulia oprește în fața ușii și vrea să stingă motorul, în timp ce Daniela coboară.

— Ciao, ne sunăm mâine.

— Păi, cum? Nu ne uităm împreună? Sunt foarte curioasă.

Daniela rămâne nehotărâtă pe o clipă.

— Nici eu nu știu prea bine ce să fac, ai văzut, nu? Am tăcut tot drumul, iar tu știi cât de mult vorbesc de obicei. Adică, uneori îmi spui să tac, îmi zici că exagerez, că te doare capul. Așadar, imaginează-ți cum mă simt eu acum, dacă am tăcut tot timpul.

Apoi arată spre registrul A327.

— Aici probabil este ceva ce va schimba viața mea, dar mai ales pe a lui Vasco, în bine sau în rău, iar eu nu știu ce hotărâre să iau. Sunt fericită cu Filippo, îmi place, mă face să mă simt bine, îmi oferă siguranță.

— Însă el nu este tatăl fiului tău.

— Da. Iar tatăl fiului meu nu este unul care n-a vrut să-și asume responsabilitatea, s-ar putea să nu afle niciodată.

— Totuși, imaginează-ți, dacă vezi că e unul foarte tare, frumos, înalt, pe care poate-l cunoști? Poate chiar e simpatic, vesel și bogat!

— Da, dar nu cred că Brad Pitt a fost la Castel di Guido.

— Poate a fost Channing Tatum, iar noi nu l-am recunoscut.

— Ascultă, decât să spui toate aceste prostii, nu te-ai gândit că ar putea fi pur și simplu un necunoscut, pe care doar îl voi vedea la față, dar nu-i voi afla numele și cu atât mai mult unde trăiește?

— Am înțeles, dar gândește-te cât de curioasă vei fi când vei vedea imaginile, când te vei recunoaște.

— Nici nu vreau să mă gândesc. Nici nu știu bine ce-am făcut. Nu mă controlam deloc.

— Uite, închipuie-ți cum ar fi fost dacă te vedeai ca și mine pe Facebook, pe profilul unui nemernic!

— Ei lasă, totuși nu ți se vedea fața.

— Da, de fapt, dar pe cât de bine îmi cunosc sânii, îmi părea că m-au recunoscut toți.

Daniela își scoate cheile din geantă și descuie ușa.

— Păi, nu știu ce voi face. Poate am să ard și-am să distrug totul. Am avut totuși o seară plină de adrenalină.

— Da, la următoarea ieșire să ochim mai sus, poate punem la cale o răpire.

— Exact, bravo.

Daniela e gata să intre, când Giulia o strigă.

— Dani! Ai uitat ceva.

Îi arată prin geam cuțitul cu zimți. Daniela începe să râdă și se întoarce să-l ia.

— Te rog, ascunde bine arma crimei.

— Da. Decât să-l înjunghii pe Palombi sau pe Ivano, mai bine voi tăia felii pâinea de casă pe care am cumpărat-o.

— Bravo, astfel nu va avea nimeni de suferit.

Își iau rămas-bun, zâmbind vesele, de parcă ar fi încă în anii de liceu, cu aceeași dezinvoltură când se vedeau după ore, își programau să facă ceva după-amiază, dar lucrurile luau o altă întorsătură și se întorceau acasă înainte de cină și se întâmplau de toate. Sau nu se întâmpla absolut nimic, își petreceau după-amiaza sprijinite de un perete, pălăvrăgind despre toate și despre nimic, iar timpul se scurgea așa și ajungeau târziu acasă fără să fi făcut nimic deosebit. Iar mama ei n-o credea niciodată. Brusc îi vine în minte Raffaella. Oare ce va spune mama când va afla că Vasco are un tată și un nume. Mama... cine știe cum o duce acum, nu prea reușim să schimbăm o vorbă. Daniela intră în casă exact când sună telefonul, pe care l-a uitat pe masă, de grăbită ce era.

— M-am întors!

— Da, suntem aici, în odaia lui Vasco.

— Da, suntem în odaia mea.

— Okay, vin.

Daniela verifică telefonul. Șase apeluri de la Filippo. Îl

sună imediat.

— Alo?

— Ah, unde erai? Te-am sunat de o mie de ori! De-o oră te caut!

— Da, scuză-mă, mi-am uitat telefonul acasă.

— Dar unde-ai fost?

De ce-mi pune atâtea întrebări? De obicei nu mă întrebă nimic.

— Am însoțit-o pe Giulia undeva.

— Ah.

Filippo rămâne pe-o clipă în tăcere de cealaltă parte a telefonului.

Daniela înțelege că o plictisește reticența lui.

— Trebuia să mergă la un medic.

— Ah.

Aude că al doilea „ah” este mai liniștit. Cât de prostuți sunt uneori bărbații. Până la urmă Filippo pare să-și regăsească veselia obișnuită.

— Am o surpriză fantastică! N-ai să ghicești! Am găsit două bilete la avanpremiera filmului *007*, în care a jucat actorul care-ți place ție. Va fi ceva de vis, vor veni toți cu mașinile Porsche și Jaguar folosite în film, iar apoi vom putea merge pe covorul roșu ca să intrăm în cinematograful de pe via Conciliazione, împreună cu toți actorii! Va fi frumos, nu?

— Nu pot să vin.

— Cum adică nu poți să vii?

— Da, trebuie să stau acasă cu Vasco, trebuie să-i verific temele, și apoi, azi n-am stat cu el aproape deloc.

— Însă e vorba de *007*! Găsește o dădacă, lasă-l la mama ta, e ceva ce nu se va mai repeta, nu știi cât de greu mi-a fost

să găsesc bilete!

— Filippo, ai fost foarte drăguț, apreciez surpriza ta, dar nu te supăra. Du-te cu Marco sau cu Matteo, sau cu cine vrei tu, vei găsi o mulțime de oameni fericiți să te însoțească.

— Credeam că și tu vei fi fericită.

— Eu sunt, dar mă tem că în seara aceasta nu mă voi simți în largul meu. Încearcă să mă înțelegi.

— Dar e un eveniment unic... Hai, nu poți să faci un efort?

Și în acel moment Daniela simte că-i plesnește ceva înăuntru. De parcă i s-ar smulge un fragment de țesut și s-ar deschide o rană pe care n-o mai poate coase înapoi. O cuprinde o mare tristețe. Nu are nimic în comun cu mine, nu mă înțelege, nu mă simte, nu observă cum îmi vibrează necesitățile firești, nevoile mele, ritmul meu, dorința mea de a vorbi ori de a tăcea, de a ieși undeva ori de a rămâne cu fiul meu. E ca un disc defect, unul care face 33 de rotații în loc de 45, e ca și cum vocea cântărețului devine ridicolă, un falsetto neașteptat în loc de timbrul care o emoționa atât de mult cândva.

— Îmi pare rău. Rămân acasă. Ne sunăm mâine.

Închide telefonul, deschide robinetul de la chiuvetă, spală cuțitul lung și zimțat, îl șterge și-l pune în sertarul pentru cuțite. Sună iar telefonul. E din nou Filippo.

— Daniela, ce se întâmplă? E ceva ciudat? Nu, spune-mi, pentru că nu înțeleg nimic din toată povestea.

Daniela ridică ochii spre cer căutând un strop de răbdare, și când în sfârșit o găsește, răspunde pe un ton împăcat și liniștit:

— Nu-i nimic ciudat, Filippo. Scuze, dar nu-i vorba

despre ceva ce am așteptat timp de câteva luni și acum eu îți întorc spatele. Nici câteva săptămâni. Nici câteva zile. S-a întâmplat azi. Iar eu azi mă simt așa.

— Da, știi, dar eu am încercat mult timp să le găsesc...

— Am înțeles, dar despre aceasta știai numai tu.

— Ascultă, totuși n-ai putea face un efort?

Ultima frază o înnebunește pe Daniela, el chiar nu vrea să înțeleagă.

— Nu e o chestiune de efort, e vorba că eu vreau să stau acasă cu fiul meu. Înțelegi sau nu? Acum, scuză-mă, dar el mă strigă.

Daniela încheie convorbirea fără să mai aștepte răspunsul, după care începe să pregătească cina.

Au trecut câteva ore. I-a mulțumit și a petrecut-o pe Anna, dădaca. A mâncat cu Vasco și împreună au pus farfuriile în mașina de spălat vase. I-a spus să-și spele dinții și să facă pipi, apoi l-a ajutat să-și îmbrace pijamaua. Au citit *Goosebumps* și în sfârșit a adormit. Daniela a lăsat ușa deschisă și a mers în salon. S-a așezat la masă cu laptopul în față. Alături, stă registrul A 327 încă închis, cu secretele lui, printre care este și cel mai important. Deodată aude telefonul vibrând. Îl scoate din buzunarul de la pantaloni. A primit un mesaj. De la Filippo. *Filmul e foarte tare, e extraordinar. Au venit numai automobilele Porsche. În schimb, pe covorul roșu erau toți: Claudio Santamaria, Stefano Accorsi, Alessandro Gassman, Vittoria Puccini și mulți alții. Păcat că n-ai venit și tu, am mers cu Matteo, te-ai fi distrat. Uneori e bine să faci un efort.* Nimic. Nu înțelege. Păcat. Nu știe că 007 a însemnat sfârșitul relației noastre. Daniela închide telefonul.

Are tot ce-o interesează aici, acasă. În seara asta restul

lunii poate să rămână afară. Se ridică, ia o sticlă de Coca-Cola Zero, caută playlistul ei preferat și, acompaniată de *Brooklyn Baby* cântat de Lana Del Rey, deschide registrul. Sunt în jur de zece DVD-uri și cinci carduri de memorie MicroSd. Ia primul DVD și una după alta încep să apară imaginile. Se vede o cameră de baie, anume aceea. Oameni care intră, se spală pe față, bărbați care urinează, femei care se machiază, unul care se uită în jur, apoi scoate ceva din buzunar. Deschide un pliculeț de hârtie, îl pune pe lavoar și se apropie cu fața de el. După ce a făcut sul o bancnotă, trage pe nas niște cocaină. Daniela apasă pe tastă și grăbește imaginile. Nimic, nu se întâmplă nimic, mai mult sau mai puțin decât a văzut până în acel moment. Pune al doilea DVD și vede cam aceleași lucruri. Intră o pereche. Nu, nu este ea, fata are părul blond. Nu vrea să vadă cu ce se ocupă. Grăbește din nou imaginile până la sfârșit. Al treilea DVD, rulează repede imaginile care sunt toate la fel, când brusc se recunoaște. Oprește înregistrarea. Simte că amețește. Iat-o, e ea, imaginea pe care a oprit-o îi încadrează perfect fața. E sigură că vrea să privească? Se vede numai un braț de-al bărbatului, încă n-a intrat în întregime în cadru. Se uită țintă la imagine. Ar putea încă să nu afle, să rămână cu presupunerile infinite că tatăl fiului ei ar putea fi bun, amabil, educat, elegant, inteligent, generos, cult. Tatăl perfect. Astfel i l-ar putea descrie fiului ei. Și nimeni n-ar putea s-o contrazică. Ar putea încă să născocască o poveste ciudată, despre cum a dispărut într-un accident, în timpul unei călătorii, participând la raliul Paris-Dakar, sau la vreuna dintre multele curse entuziasmante care-l pot face pe un bărbat și mai fascinant, legendar. Sau ar vrea să rezume

totul la o oarecare normalitate umană, poate pur și simplu mizeră sau mediocră? Dar este curioasă, mai mult decât atât, nu rezistă, simte cum inima îi bate tare, simte că ar înnebuni dacă n-ar afla. Gândindu-se astfel, apasă pe butonul play. În imagine apare băiatul. Are păr bogat, cârlionțat, nu reușește să-i vadă fața, în schimb se vede pe ea dezlănțuită, o Daniela de nerecunoscut care-i deschide lui centura de la pantaloni, îi descheie nasturele și-și strecoară mâinile înăuntru. Se vede poficioasă, necontrolată și nu se recunoaște în felul acesta de a se comporta, aproape că-i este rușine, se jenează văzându-se pe neașteptate îngenuncheată. Nu-i vine să creadă. S-a comportat așa cu un necunoscut. Apoi băiatul, doborât de plăcere, își dă capul pe spate. Daniela rămâne cu gura căscată. E tulburată. De fapt, nu este un necunoscut. Rămâne să se uite cu ochii ațintiți la imagine fără să creadă, o vede pe acea Daniela care se sprijină de lavoar, își desface picioarele și-l trage spre sine, aproape îl obligă la un raport sexual. El se mișcă repede, iar ea se agită, ținându-l strâns cu picioarele în jurul taliei. Seamănă mai mult cu un fel de cuplare între doi câini grăbiți și cu aceeași rapiditate cu care a început, se termină totul după câteva secunde. Daniela oprește înregistrarea. Nu știe ce să spună. Bea toată berea dintr-o răsuflare. Tatăl fiului ei este Sebastiano Valeri, colegul ei de clasă.

Babi deschide surprinsă ușa.

— Hei, ce se întâmplă? Cum de-ai venit? Nu trebuia să fii la serviciu?

— Mi-am cerut voie.

— N-ai dormit până târziu? Hai, intră.

Închide ușa în urma ei.

— Sora mea s-a schimbat foarte mult. Obişnuiai să te trezeşti la amiază, îţi aminteşti?

Daniela tace.

— Au, ce faţă ai. Vrei o cafea?

— Da, probabil.

— Te-ai certat cu Filippo?

— L-am părăsit înainte să vin aici.

— Cum adică? Îmi păreaţi atât de drăguţi împreună.

— Toţi sunt drăguţi când stau împreună şi se prefac că se simt bine. Mă călca pe nervi.

— Hei! Nu-mi recunosc sora. Bine că nu-i mama pe-aici.

— Aseară m-a scos din sărite pentru că nu m-am dus cu el la avanpremierea filmului 007. Mi-a spus pe la şapte, eu i-am zis că vreau să stau cu Vasco şi el s-a simţit ofensat.

Babi râde.

— Practic s-a autoapărat.

— Întocmai.

Daniela se aşază pe un scaun din bucătărie şi îşi sprijină coatele de masa mare albă, perfect curată. Babi se îndreaptă

spre aparatul de cafea.

— Vrei o ceașcă mare, corect?

— Da, cu puțin lapte dacă ai.

— Am numai lapte de soia.

— Și mai bine.

Daniela o vede pe sora ei de la spate cum trebăluiește, apoi aude zgomotul aparatului.

— Știi, eu țin la tine și vreau să fii fericită.

Babi se întoarce amuzată.

— Bine, mulțumesc, ți-ai cerut permisiune de la șef și ai venit până aici ca să-mi spui asta?

— Neghioabo.

Babi îi aduce cafeaua, iar între timp își prepară și ei una. Daniela se ridică, ia zahărul, două lingurițe și câteva șervețele.

— Uneori uităm să le spunem celor dragi ceea ce le-ar putea face plăcere.

Babi se întoarce și-i zâmbește.

— Aceasta chiar mi-a plăcut.

— Vezi?

Daniela se așază la loc, își pune o linguriță de zahăr și începe să amestece.

— Când eram mică te uram.

Babi rămâne surprinsă. Își ia cafeaua și se așază în fața ei.

— Serios? Nu mi-am dat seama.

— Nu-mi arătam ura, dar sufeream de moarte. Mă închideam în camera mea și plângeam, uneori cu fața la perete, îmi amintesc bine.

Babi o ascultă în tăcere, tulburată de această destăinuire.

— Tata și mama te preferau pe tine, mai ales mama. Chiar

și în prezența mea, atunci când se întâlnea cu cineva spunea: „Uite cât de frumoasă s-a făcut Babi, uite cât a crescut...” La fel și tata. Tata juca tenis cu tine.

— Dar tu spuneai că nu-ți place să joci tenis.

— Pentru că mă temeam că nu voi fi la fel de bună ca tine, că aș fi putut pierde...

— Daniela, nu era o întrecere, și nici n-a fost niciodată.

— Tu știai să cânți la pian ca și tata, puteai desena, știai să faci mult mai multe lucruri decât mine. Tu erai mai frumoasă, tu erai fiica perfectă, eu nu.

— Nu-i adevărat, toate aceste lucruri ți le-ai închipuit. Te-au iubit mereu exact ca și pe mine.

Daniela ridică din umeri.

— Știi că nu-i așa. Mama mi-a făcut complimente o singură dată, când am fost la New York, pentru faptul că vorbeam bine engleza. Tu n-ai înțeles când un domn ne-a explicat ceva, iar eu da. Era pe 16 noiembrie, la ora 12:20.

— Exagerezi! Mă iei peste picior.

— Nu-i adevărat. M-am uitat la ceas. N-am să uit niciodată.

Babi nu zice nimic, își bea cafeaua, înțelege că ceea ce spune sora ei este adevărat, că a simțit toate aceste lucruri și acum, după cele spuse de ea, gândindu-se la unele momente din viața lor, mai ales din copilărie, își dă seama că Daniela are dreptate.

— M-am simțit atât de singură uneori. M-am gândit chiar să-mi pun capăt zilelor, știai?

Babi nu știe ce să spună. Daniela ridică din umeri.

— Îți jur, mi-am imaginat cum s-o fac și ce scrisoare să scriu. Voiam să se simtă vinovați și ei, și tu.

Babi ar vrea să spună: „Dar eu ce legătură aveam...”

Înțelege totuși că acest discurs ar fi greșit acum. De multe ori, în fața unor dezvăluiri, confidențe, secrete apăsătoare, e mai bine să lași la o parte rațiunea, ce este corect și ce nu este, sau cine are dreptate și cine nu. Trebuie să judecăm cu inima și cu multă dragoste.

— Iartă-mă, Daniela, ar fi trebuit să-mi dau seama și să te fac să te simți frumoasă așa cum ești și ai fost întotdeauna.

Daniela îi zâmbeste, își pleacă puțin capul și se uită în ceașca goală.

— Îmi mai dai una? N-am dormit.

Babi se ridică și se duce imediat să-i pregătească, iar în timp ce stă lângă aparatul de cafea, se întoarce și-i zâmbeste surorii, încercând să întoarcă totul la normalitate.

— Ce ai? De ce n-ai dormit? Am înțeles, ți-a părut rău că n-ai văzut filmul...

— Da' de unde... Nu, nu știi dacă îmi pare rău sau sunt fericită. Nu mai știi nimic. Știi doar că mă bucur pentru că până la urmă am reușit să-mi depășesc ura și să te iubesc, în ciuda la toate prin câte am trecut de mică din cauza mamei și a tatei. Niciodată nu te-am considerat vinovată. Mai curând te-am socotit pe tine familia mea, sora mea mai mare. Nu greșeau atunci când le spuneau tuturor lucruri frumoase despre tine, totul era adevărat. Tu erai mai bună decât mine. Tu și acum ești mai bună decât mine.

Apoi se uită în jur.

— Tu ești căsătorită, ai o casă frumoasă, faci o muncă pe placul tău și ești liberă când vrei. Tu ești așa cum îți dorești să fii.

— Eu sunt așa cum a vrut mama să fiu. Nu sunt fericită.

Ține, ia-ți cafeaua. Cred că alergăm toată viața după o imagine, iar când ajungem lângă ea, ne dăm seama cât de mult nu ni se potrivește. Alaltăieri am privit un film cu Channing Tatum, *The Vow*.

— Ah, l-am văzut și eu, dar cu mult timp în urmă, și mi-a plăcut. Însă nu mi-l amintesc foarte bine. Ea cine era?

— Nu e celebră, nu-mi amintesc numele, totuși a jucat bine.

— Da.

— Iar lucrul cel mai frumos în film e că descrie o istorie adevărată. Paige, după o lovitură puternică la cap, îl uită pe Leo și iubirea lui pentru ea, uită până și faptul că sunt căsătoriți. Și redevine așa cum era cândva, îndrăgostită de un alt băiat, un burghez prostănac și conservator, cu care fusese împreună cinci ani mai devreme. Dar Leo o va aștepta să treacă prin toate schimbările. Leo știa că Paige nu era fericită în viața aceea. Într-o zi Paige se întâlnește cu Jennifer, colega ei de clasă, dar ea n-o salută, se simte stânjenită, dar Paige nu înțelege de ce. Jennifer nu știe că ea a avut un accident și că nu-și amintește nimic. În realitate, Jennifer a avut o relație cu tatăl lui Paige și când își cere scuze de la Paige pentru cele întâmplate, ea se întoarce furioasă acasă și o întrebă pe mama sa de ce nu l-a părăsit pe tatăl ei când a aflat că a înșelat-o cu cea mai bună prietenă a fiicei sale. Iar mama îi răspunde: „De fapt, m-am gândit mult la aceasta. Tatăl tău a făcut multe lucruri bune și frumoase pentru noi, nu pot să-l părăsesc și să distrug familia numai pentru faptul că o dată a greșit.”

— Acum îmi amintesc filmul. E foarte frumos, m-a impresionat că soțul „uitat” nu-i spune nimic lui Paige, dar

suferă în tăcere și speră că ea își va aminti, că într-o zi va deveni așa cum a fost înainte. Aceasta este iubirea adevărată.

— Da. Atunci când am văzut filmul am înțeles că semăn foarte mult cu ea, dar n-am fost la fel de curajoasă.

Daniela golește și a doua ceașcă de cafea. Babi scoate din frigider o sticlă de apă plată și i-o pune alături de un pahar. Daniela bea puțină apă, și când lasă paharul jos, îl ia Babi și bea ce-a mai rămas. Daniela ia apoi un șervet de hârtie și își șterge gura.

— Oh, mă simt mai bine. M-am trezit.

— Bine, mă bucur.

— Totuși nu am venit să-ți vorbesc despre durerea tinerei Daniela Gervasi.

Babi râde.

— Hai să mergem în salon.

Ajung la canapele și se așază una în fața alteia.

— Ieri după-amiază am fost cu Giulia Parini la Testaccio. Am intrat în casă la un oarecare Ivano Cori, cu un cuțit mare zimțat ascuns în pantaloni și l-am făcut să-mi dea niște materiale video.

— Glumești?

Babi se așază mai comod pe canapea.

— Spune-mi că e o glumă.

— Nu.

— Și l-ați ucis?

— Nu! De unde-ai luat-o?

— De unde-am luat-o? Te duci înarmată cu un cuțit acasă la unul împreună cu nebuna de Giulia! În ziua de azi se întâmplă de toate, de ce să nu-ți ieși și tu din minți?

— Tipul e viu și nevătămat.

— Dar cu ce scop v-ați dus?

— Am aflat cine-i tatăl fiului meu.

— Ce? Glumești? Cum e posibil?

— E ceva absurd, dar adevărat. Totul a pornit de la o mizerie pe care i-a făcut-o Palombi lui Giuli...

Și Daniela îi explică amănunțit toată aventura incredibilă și cum, după toți acești ani, ceva ce ei i se părea imposibil s-a întâmplat.

— Adică înțelegi? Nu sunt niciun fel de dubii. Am văzut înregistrarea din seara aceea, eram eu împreună cu cineva. Pentru mine a fost prima oară, îți dai seama? Iar tu mă mai întrebi de ce n-am dormit!

— Într-adevăr, e mai tare decât 007, mai degrabă e *Mission Impossible*. Nu credeam că vei putea descoperi vreodată ce s-a întâmplat atunci.

Apoi rămâne în tăcere pentru câteva secunde.

— Cum a fost să te revezi?

— Groaznic. Nu eram eu, nu-mi venea să-mi cred ochilor. Am mai făcut-o și de alte ori, da, dar nu în așa fel, de parcă eram posedată.

— Ah, desigur!

— Cretino!

— Mai pe scurt, pot să aflu cum îl cheamă pe misteriosul tată descoperit după atâția ani? Niciun episod din *The Secret* n-a fost atât de captivant.

— Eh, da. Ești gata? Te-ai așezat bine pe canapea? Să nu cazi pe spate!

— Pe bune?

— Okay. El este...

— Așteaptă, așteaptă, lasă-mă să savurez plăcerea

descoperirii. Să vedem dacă ghicesc.

— Okay.

— Îl cunosc?

— Da.

— Pe bune?

— Pe bune.

— Îl cunosc bine?

— Bine.

— Bine, bine, bine?

— Ce vrei să spui cu „bine, bine, bine”? De trei ori bine l-ai cunoscut numai pe Step și pe acela cu care te-ai măritat, sau mi-a scăpat ceva?

Babi râde.

— Și pe Alfredo l-am cunoscut binișor, chiar binișor-binișor.

— Okay. Îl cunoști destul de bine. A mers la aceeași școală cu noi.

— Nu!

— Da.

— E frumos?

— Nu, e îngrozitor.

— Pe bune?

— Da.

— Și de ce te-ai încurcat cu el?

— De unde să știi? Poate-mi va spune el în după-amiaza aceasta!

— Te vezi cu el azi?

— Da.

— Spune-mi cine-i!

— Sebastiano Valeri.

— Ce? Dar cum s-a întâmplat?

— Ascultă, eu nu-mi amintesc nimic din acea seară, iar tu mă întrebi cum s-a întâmplat? Ești ca aceia care atunci când pierzi ceva îți spun: dar cum s-a întâmplat? Și unde l-ai pierdut? Scuze, însă dacă știam unde l-am pierdut, l-aș fi găsit, nu?! Eu urăsc asemenea oameni. Mă enervează și mai mult decât faptul că am pierdut ceva! Tu ți-l amintești bine pe Sebastiano Valeri?

— Desigur, toți credeau că e un retardat, avea o voce caraghioasă, râdea mereu, părea că nu înțelege nimic, dar de fapt la școală lua note foarte bune!

— Uite, exact, el este tatăl fiului meu. Are un imperiu imobiliar, s-au îmbogățit foarte repede producând niște mobilă din lemn oribilă, pe care nu se știe cum, dar o vând în toată lumea.

— Da, știi, mereu venea la școală cu șoferul într-un Jaguar negru și nu lua pe nimeni cu el.

— Cum crezi, când am să-l întâlnesc acum, ar fi bine să-i spun?

— Desigur, ce altceva vei face? Sau vei zice că ți-ai amintit dintr-odată că în adâncul sufletului îți plăcea și de asta ai vrut să-l vezi!

— Cretino, adică eu am venit să-ți împărtășesc ție ceea ce-am aflat, iar tu îți bați joc de mine. Totuși Vasco îmi seamănă mie, din fericire e foarte drăguț...

— Să știi că dacă te uitați atent la Sebastiano nu era chiar foarte urât.

— Da, dacă te uitați atent! Ca și cum ai spune: e frumos pe dinăuntru, păcat că nu se vede! Să nu-mi spui acum că îți pare frumos doar pentru că e milionar. Mi se pare că mama

noastră degenerată te-a infectat cu microbul banului. Când vorbești cu ea despre dragoste, în loc de inimă îi bate o casă de marcat.

Babi râde.

— Nu, nu-mi pasă de bogăția lui. Îmi amintesc că la școală îmi părea simpatic, însă nu l-am cunoscut prea bine. Când te vezi cu el?

— Peste o jumătate de oră.

— Vrei să te însoțesc?

—Nu, mulțumesc. Am vrut doar să vorbesc cu tine. Ți-am spus, ești familia mea.

Daniela se ridică de pe canapea.

— Ei bine, eu plec.

Babi o însoțește până la ușă.

— Te rog să-mi povestești ce ți-a spus.

— Desigur.

— Și să nu faci ceva cu el în vreo cameră de baie, n-ar fi serios.

— Da, surioară cretină.

Râd și se îmbrățișează strâns.

— Când mă întorceam din călătorii, de fiecare dată Roma mi se părea altfel.

Las valiza în fața ușii și caut cheile.

— Dar te referi la perioada când erai mic și aveai trei luni de vacanță.

Gin are numai un rucsac mic în spate și o gentuță cu lucrurile cele mai importante în jurul taliei.

— Da, într-adevăr.

Găsesc cheile, deschid ușa și-mi vine în minte Anzio, adolescența mea petrecută pe plajă, prima caracatiță prinsă cu plasa, când eram împreună cu bunelul Vincenzo, și gătită imediat în casa pe care o închiriam la câțiva metri de plajă. Și mama cu tata, care se întindeau pe șezlonguri și priveau asfințitul, și rândunelele care zburau și se auzeau vocile oamenilor din apropiere. După cină ieșeam cu Paolo și ne plimbam până ajungeam la stânci și de acolo admiram împrejurimile. Dacă era lună, încercam să văd vreun pește sau vreo gaură de caracatiță. Dacă era cineva care pescuia, mă așezam alături și mă uitam pe ascuns în găleata de la picioarele lui ca să înțeleg ce-a prins până în acel moment. Ședeam tăcut lângă el și priveam noaptea și întunericul ei. Nu aveam niciun gând, iar părinții mei erau veseli și fericiți, nu se certau niciodată, iar uneori cântau împreună. Când ești mic, ești orbit de fericire și nu vezi decât lucruri frumoase, iar dacă cineva ia o notă falsă, tu nici nu observi, pentru că nu cunoști altceva decât muzica sufletului tău. Iar eu, ce fel de viață îi voi oferi copilului? Voi avea încă unul? Duc valizele înăuntru, le las în odaie și imediat îmi vine ceva în minte. Eu am deja un copil. Și îndată după asta apare un alt gând.

— Gin, eu cobor să verific cutia poștală.

— Da, între timp eu am să deschid valizele.

Se oprește în fața oglinzii și se privește din profil.

— Burtica începe să se vadă.

O spune zâmbind, fericită, cu fața un pic obosită, probabil

din cauza călătoriei.

— Da, dar ești și mai frumoasă.

Gin se întoarce și mă privește răutăcioasă.

— Ce-i?

— Dacă ești atât de bun la spus minciuni, înseamnă că ești antrenat și mă minți întruna.

— Nu ai încredere. Mă întorc repede, n-am să fac ca tipii care spun că se duc să cumpere țigări și dispar.

— Numai pentru că tu nu fumezi.

— Ah, mamma mia, ce luptă. „Faceți dragoste, dar nu război”, spunea o inscripție celebră de pe un perete al universității din Nanterre. Știi că a scris-o un student?

— Sigur că da.

— Bine, revin imediat.

Închid ușa și ies. Puțin după aceea sunt în fața căsuței poștale. O deschid. S-a umplut în aceste douăzeci și una de zile cât am lipsit. Scot totul, închid căsuța poștală și mă uit prin corespondență în timp ce urc înapoi. Sunt tot felul de scrisori cu facturi, reclame, o invitație la deschiderea unei noi emisiuni, câteva plicuri pentru Gin, dar nimic „ciudat” pentru mine. Oare ce face Babi, oare ce crede despre tot ce s-a întâmplat, dacă se mai gândește, dacă a fost numai o aventură de-o noapte, dacă acele cuvinte erau adevărate. Erau atât de frumoase. Mă opresc pe palier și închid ochii. O revăd cu părul ei încâlcit care îi acoperă pe alocuri fața, cu zâmbetul ei, cu lacrimile ei, deasupra mea, vorbindu-mi, povestindu-mi, deschizându-se cum n-a mai făcut-o vreodată, lăsându-mă să-i cunosc greutatea, limitele și defectele, făcându-mă să-o prețuiesc mai mult, să-o iubesc mai mult. Dar e prea târziu, Babi. Unele lucruri au farmecul lor

pentru că s-au întâmplat într-un anumit moment. Deschid ușa.

— Iată-mă, m-am întors.

Închid ușa, încercând să las afară toate acele gânduri.

89

Las scrisorile pe masa din salon.

— Este ceva și pentru tine!

Gin vin râzând din bucătărie.

— Da, nu-ți mai rămâne decât să mă inviți la Maria De Filippi ca să-mi ceri iertare. Să știi că oricât de bună ar fi în calitate de prezentatoare, nu va reuși să mă facă să mă răzgândesc.

— Iarăși? De ce? Nu am făcut nimic, dar deja sunt vinovat! Și-n plus, fără vreo șansă să fiu iertat. Mergem bine.

— Exact, să știi și să fii mai înțelept.

Ia în mână corespondența și o răsfoiește. Deschide un plic.

— Reduceri de 20 de procente la Rinascente, dar ei au numărul meu, de ce au irosit atâta hârtie în loc să-mi trimită un mesaj? Sărmanii copaci! Îți jur, de fiecare dată când deschid un plic care putea fi economisit, mă simt vinovată față de ei.

Gin și iubirea ei pentru întreaga lume. Mai deschide unul.

— Nu pot să cred! Mi-au răspuns de la biroul de avocați Merlini, m-au acceptat.

— Ce frumos.

— Da, însă tocmai acum când aștept un copil. De obicei femeile se angajează și apoi rămân însărcinate, iar eu am făcut invers.

Gin și simțul datoriei. Gin și normele etice.

— Dar nu se vede aproape deloc, cine nu știe, nu-și va da seama.

— Vrei să încetezi cu șmecheriile? Ce-ai să-l înveți pe copilul nostru?

Își atinge burta.

— Să nu fie onest? Să mintă? Nu crezi că ar fi mai frumos și mai puțin obositor să fim clari, direcți și sinceri? Eu nu înțeleg cum reușesc cei care spun minciuni tot timpul să țină minte ce-au spus, îmi pare foarte greu. Adevărul îl ții minte foarte bine, pentru că s-a întâmplat, o minciună nu, pentru că ai născocit-o din nimic.

— Mamma mia, îmi amintești de Renzi. Sper doar să nu mă încurc.

— Adică?

— N-aș vrea să-ți încredințez ție proiectele care-mi plac, iar când îmi vine dorința, să-l sărut pe el.

— Cretinule.

— Ne vedem diseară. Încearcă să nu dormi, ca să putem reveni la fusul nostru orar.

— Voi încerca.

Ne sărutăm ușor.

— Dacă ai nevoie de ceva, sună-mă. Voi fi la oficiu sau pe undeva pe-acolo.

— Okay, iubitele, spor la muncă.

Daniela urmează indicațiile pe care i le-a dat Sebastiano, dar mai ales pe cele sugerate de Google Maps. Continuă să conducă pe urcuș, trece de Giardino degli Aranci până ajunge la via di Santa Sabina, numărul 131. Coboară din mașină și o închide. Vede în fața ei o poartă mare albă, cu un singur interfon cu inscripția S.V. Daniela privește poarta câteva secunde, ca pe un ultim filtru prin care are de trecut înainte să se întâmple totul. Îi vin în minte diferite filme cu băieți care vor să fie recunoscuți de tații lor. *Smoke*, de exemplu. În filmul acela, un băiat de culoare stătea mereu sub peretele unui service auto și-l privea pe un bărbat care lucra, îl urmărea ziua întreagă, până când acela începea să vorbească. Daniela nu-și amintea prea multe detalii din film, dar a fost impresionată de tenacitatea și perseverența băiatului care dorea ca bărbatul să-l recunoască. I-a plăcut filmul, l-a privit la televizor și a plâns. Azi cu certitudine nu s-ar tulbura. Hotărăște să sune. Daniela apasă butonul și aude cum cineva ridică receptorul.

— Cine-i?

— Sunt Daniela Gervasi, avem stabilită o întâlnire...

Nu reușește bine să termine fraza, că ușa mică din interiorul porții se deschide.

Daniela trage ușa, pășește înăuntru și o închide înapoi. În fața ei, o grădină mare cu un gazon bine îngrijit, cu flori de toate culorile, câțiva măslini, niște magnolii, până și un

bananier într-un colț. Daniela merge spre casa cu două etaje, modernă, cu geamuri mari și terase. Are un patio acoperit cu o ușa centrală de fier. Puțin mai departe este un foisor, unde o femeie, îmbrăcată în uniformă, strânge masa. Daniela continuă să meargă. Are un singur gând. Casa este foarte frumoasă, dar oare sunt câini prin apropiere și se pregătesc să mă atace? Tocmai în acel moment ușa se deschide și iese Sebastiano Valeri.

— Dani, ce bine-mi pare să te văd.

Poartă niște blugi întunecați, o cămașă albă perfect călcată, o pereche de mocasini și o centură Montblanc foarte frumoasă. E foarte elegant, are părul mai scurt decât îl avea când l-a văzut ultima dată. Dar când l-a văzut ultima dată? Păi, desigur, în acel video! Daniela roșește exact în timp ce el îi vine în întâmpinare. Sebastiano se leagănă un pic, are un fel de a merge care nu se potrivește cu eleganța lui, totuși zâmbește, e vesel și mai ales pare cu adevărat fericit s-o vadă.

— Dani, cât timp a trecut!

O strânge cu putere la piept, închide ochii, zâmbește, clatină din cap și încuviințează, ținând-o îmbrățișată. Ca și cum și-ar povesti ceva, de parcă el ar fi trăit deja acest moment. Apoi se dezlipește și o fixează cu o privire bucuroasă și ochii puțin mijiți.

— Hai să intrăm. Ce să-ți ofer? O cafea, o Cola, vrei să mănânci ceva?

Brusc îi vine altă idee.

— O înghețată! Vrei o înghețată? Am cumpărat-o de la Giovanni din viala Parioli.

Mai este încă Giovanni, se gândește Daniela, de când n-am mai fost pe-acolo? De foarte mult timp. Când învățam

la școală ne petreceam acolo după-amiezile, poate a fost și el vreodată cu noi. Sebastiano îi pătrunde în gânduri, de parcă le-ar citi.

— Odată la Giovanni ți-am oferit o înghețată.

— Pe bune?

— Da. Azi am luat pentru tine înghețată cu alune, cu scorțișoară și cu ciocolată albă și neagră.

Această din urmă frază îi amintește cumva Danielei de Sebastiano, înainte ca ea să mai facă un efort, el o ajută.

— Sunt aromele tale preferate. Tu și prietena ta Giuli erați înnebunite după ele. Vă auzeam mereu cerând înghețată cu alune.

E adevărat, se gândește Daniela, era obsesia noastră, odată vânzătorul ne-a întrebat: „Cum vreți să fie alunele, fărâmițate?” Iar astăzi Sebastiano a mers să cumpere înghețată de acolo, pentru că mie îmi plăcea? Drăguț din partea lui. Daniela îi zâmbește.

— Vino, să mergem pe aici.

O conduce în casă. Intră într-un salon cu niște canapele întunecate, un televizor mare, un pian și câteva tablouri pe perete. Recunoaște un Schifano, iar în mijlocul peretelui, într-o poziție dominantă, atârnă un tablou cu o pasăre care zboară și mulți oameni deasupra ei. Totul este pictat în nuanțe de maro și portocaliu.

— E Moebius. A fost un pictor remarcabil, am mers la Paris ca să-l cumpăr la o licitație. E frumos, nu?

— Da.

Daniela nu știe ce să mai adauge. N-a mai auzit niciodată de el.

— Îți place să stai în grădină? Este locul meu preferat.

— Da, desigur.

Mergând, se întâlnesc cu un chelner.

— Martin, adu-ne înghețata pe care am cumpărat-o. E în freezer, să mai aduci și puțină apă și o cafea.

Se mai gândește un pic și-o întrebă pe Daniela:

— Vrei o cafea?

— Da.

— Atunci două cafele. Vom fi în birou.

Martin îi zâmbeste.

— Da, domnule.

Astfel ajung în ultimul ungher al salonului, care se transformă într-o verandă bine aerisită, cu o temperatură ideală. Prin geamurile ei se văd niște straturi de flori și o piscină. În odaie sunt niște canapele mari cu pernuțe albastre și portocalii, iar pereții sunt de culoare albă.

— Să ne așezăm aici.

Sebastiano își scoate telefonul din buzunar și-l pune pe o măsuță joasă din fața lor.

— Scuză-mă, dar aștept să mă sune de la serviciu.

— Ca să vezi, tu locuiești aici împreună cu părinții?

Sebastiano zâmbeste.

— Trăiesc aici cu oamenii plătiți să aibă grijă de casă, i-ai văzut, Martin și Idan. Sunt soț și soție. Părinții mei împreună cu sora mea mai mică, Valentina, locuiesc în casa familiei noastre mai sus, la San Saba.

— Ah.

Daniela nici nu îndrăznește să-și imagineze cât de mare ar putea fi cealaltă casă.

— Spune-mi, dar ce mai faci? Sunt atât de fericit că ai trecut pe la mine. Ai crescut, ești mai feminină. Păi, e și

normal, au trecut atâția ani...

— Am devenit mamă.

— Serios! Dar e minunat! Băiat sau fată?

— Băiat.

— Și cum îl cheamă?

— Vasco.

— Îmi place foarte mult numele Vasco. L-au purtat oameni importanți. Vasco Pratolini, neorealismul, la școală am citit *Metello*. Vasco da Gama, mare navigator, și apoi Vasco Rossi, cu celebrul lui cântec *Vita spericolata*, un manifest pentru tinerii anilor '80. Bravo, ai făcut o alegere foarte bună.

Daniela îl privește uluită. Nu știe dacă să-l creadă sau nu. Oare n-o ia peste picior? Îi place numele? Nici n-a știut că am rămas însărcinată și am născut un copil? Poate n-a fost niciodată așa cum îl credeam noi, poate mereu a fost un foarte bun actor? Tocmai în acel moment vine Martin, cu tot ce l-a rugat Sebastiano să aducă. Lasă talgerul mare pe măsută, deschide cutia cu înghețată și este gata să-i servească, dar Sebastiano îl oprește.

— Poți pleca, mulțumesc, ne descurcăm singuri.

— Bine, domnule.

— Tu de care vrei, evident că în afară de înghețată cu alune?

— Cu scorișoară, cu ciocolată albă și... acolo ce-i?

— *Stracciatella*.

— Și *stracciatella*, mulțumesc.

Sebastiano pregătește înghețata și i-o dă împreună cu un șervețel.

— Ia cafeaua, să nu se răcească. Vrei un pic de ciocolată

albă? Ar ieși delicioasă, un fel de *marocchino*.

— Da, de ce nu.

Rămân tăcuți pentru un timp, ca să savureze cea mai bună înghețată de la Giovanni dei Parioli. După care beau cafeaua și la urmă puțină apă. Se simte o ușoară stânjeneală, mai ales din partea Danielei, care nu va mai putea aștepta și va fi nevoită să-și înceapă discursul. Hotărăște totuși să mai târăgăneze un pic.

— Ai mai văzut pe cineva dintre colegii noștri de școală?

— Mă întâlnesc din când în când cu Bertolini și Gradi.

— Pe bune?

— Da, lucrăm împreună la niște aplicații, am inventat câteva, unele merg foarte bine. Am reușit să-l conving pe tatăl meu să-și promoveze activitatea pe internet. Vai, e un încăpățânat. Dar până la urmă tot eu am câștigat și i-am spus: „Dacă anul viitor vei avea pierderi, îți voi întoarce eu banii din buzunarul meu, iar dacă datorită aplicațiilor mele și site-ului vei avea vânzări mai mari, atunci îmi vei da jumătate din profit!” El, care se gândește mereu la bani, a acceptat imediat această propunere. Și a câștigat de două ori mai mult. Adică, tabloul lui Moebius practic mi l-au dăruit aplicațiile.

Râde, și Danielei pentru prima dată i se pare un băiat vesel, pozitiv, simpatic și foarte inteligent. Poate am făcut bine că am venit, se gândește, iar apoi începe să râdă de acest gând al ei, iar puțin după aceea devine serioasă. Iată, a venit momentul.

— Ascultă, Seba...

— Așa îmi spuneai de obicei la școală. Azi, când mi-ai zis: „Salut, Sebastiano”, mi s-a părut ciudat. M-am gândit că ești

supărată pe mine, că ai sunat ca să mă cerți pentru ceva...

Daniela brusc își dă seama că băiatul acesta atât de bogat, inteligent și disciplinat este de fapt și foarte fragil.

— Nu, n-am nimic să-ți reproșez. Am venit aici ca să-ți vorbesc despre un lucru important, dar și frumos. Acum eu am să-ți povestesc, iar tu vei hotărî ce să faci.

Sebastiano aprobă spunând doar:

— Okay.

— Îți amintești petrecerea de la Castel di Guido, localul din partea stângă, în apropiere de Fregene, unde era un conac mare ruinat?

— Da, desigur, cunosc zona aceea. Uneori mergem cu Bertolini să vedem cursele de acolo. Se organizează curse trucate de mașini. Drumul este larg și ele trec ca niște săgeți. Odată...

Daniela îl întrerupe.

— Însă îți amintești petrecerea de la castel? Ți-o amintești bine? Îți amintești că eram și eu acolo?

Sebastiano rămâne tăcut pentru câteva secunde. Își lasă capul în jos. Apoi îl ridică iar. Își scoate ochelarii, mijește ochii, își pune din nou ochelarii.

— Despre aceasta doreai să-mi spui... Da, desigur că-mi amintesc. Era multă lume. A fost o petrecere frumoasă. Iar noi...

O privește, în general nu știe cum să i-o zică. Daniela încearcă să-l ajute, schițează un zâmbet, și astfel Sebastiano continuă:

— Am fost împreună. Da, îmi amintesc, n-am uitat niciodată. Dar credeam că tu nu ai vrea să vorbim...

— De ce?

— A doua zi ne-am văzut la școală și tu n-ai spus nimic, nici măcar nu m-ai salutat. Am încercat să-ți vorbesc, dar de parcă nici nu existam pentru tine. De parcă ție îți părea rău. Te prefăceai că nu s-a întâmplat nimic...

— Dar cum s-a întâmplat de fapt? Povestește-mi.

— Păi, în seara aceea tu te-ai apropiat pe neașteptate de mine și mi-ai spus: „Hai să mergem, vreau să fac dragoste.” Nu voi uita niciodată.

— Așa ți-am spus?

Sebastiano zâmbește jenat.

— De fapt, mi-ai spus: „Hai să mergem, vreau să mi-o tragi.” Dar oricum sensul era acela.

Sebastiano nu știe ce să mai spună, se joacă cu mâinile, le încrucișează, toate dificultățile lui emoționale ies la suprafață. Până la urmă găsește o soluție.

— Mai vrei niște înghețată?

Daniela zâmbește.

— Da, mulțumesc, cu alune, scorțișoară și alune.

— Okay, îți pregătesc.

Sebastiano ia o lingură și caută în vasul unde înghețata a început deja să se topească. Daniela îl privește înduioșată.

— În seara aceea am luat o pastilă, nu eram conștientă. Ai fost primul băiat din viața mea și cu siguranță din cauza drogului eram atât de excitată. În mod normal nu mă comport așa.

Sebastiano îi întinde cupa cu înghețată.

— Dar eu nu știam, n-aveam de unde să știu. Dacă știam, n-aș fi făcut-o. Credeam că tu ai înțeles că-mi plăceai și că doreai să fii cu mine. Când mi-ai spus-o, nu credeam, m-am gândit că poate-i o glumă. Voiam să te întreb dacă am înțeles

corect, dar îmi era frică să nu te răzgândești, așa că am tăcut, iar tu m-ai dus de mână până în camera de baie.

Danielei nu-i vine să creadă că s-a comportat așa, încă puțin și îl viola.

Sebastiano însă nu-și dă seama și continuă să vorbească.

— În seara aceea, când m-am întors acasă, ți-am scris o declarație de dragoste, dar nu ți-am citit-o niciodată.

— Dacă n-ai pierdut-o, mi-ar plăcea să o ascult.

Sebastiano se lasă cu toată greutatea pe piciorul drept, își strecoară mâna în buzunarul de la spate și scoate o foiță împăturită.

— O țineam în sertarul de la masa mea de scris, nu credeam că ți-o voi citi într-o zi... *Nu există numere, invenții sau noi descoperiri ca să-i pot explica lumii cât de frumoasă ești. Școala a devenit pentru mine locul cel mai interesant, și știi de ce? Pentru că aici ești tu. Frumusețea serii de ieri m-a tulburat, așa cum se întâmplă de fiecare dată când îmi zâmbești. Daniela Gervasi, eu te iubesc.*

Când termină de citit, Sebastiano e puțin jenat. Îndoaie foița, vrea s-o pună în buzunar, dar într-un final hotărăște să i-o dea.

— Scuză-mă, însă în ziua următoare eram prea fericit, poate am exagerat.

Daniela se emoționează, ochii i se umezesc, nimeni nu i-a spus niciodată astfel de cuvinte.

— E foarte frumoasă. La fel ca și ceea ce s-a întâmplat atunci.

Sebastiano rămâne surprins, nu-și crede urechilor. Daniela îi zâmbește.

— În acea seară noi am conceput un copil. Sper că într-

adevăr îți place numele Vasco, nu știam că ai fost tu, nu-mi aminteam nimic din acea noapte, de altfel ți-aș fi vorbit mai devreme.

Daniela îi strânge mâna.

— Nu trebuie să-ți faci griji, e un lucru pe care-l știm numai noi doi și nu-mi datorezi nimic, dar îmi părea că ar fi fost corect să știi și tu că ai un fiu. Dacă nu vrei, viața ta nu se va schimba.

Sebastiano se uită la mâna Danielei care i-o strânge pe-a lui. Îi zâmbește exact ca în clipa când a văzut-o la poartă, cu aceeași fericire sinceră.

— E prea târziu, Daniela. Viața mea s-a schimbat. Sunt cel mai fericit om din lume.

Și o îmbrățișează.

91

Când ajung la oficiu, fetele îmi vin în întâmpinare.

— Bine-ați revenit, domnule director! Cât sunteți de bronzat!

Par cu adevărat fericite să mă revadă ori sunt cele mai bune actrițe, tocmai potrivite pentru serialul pe care vrem să-l facem.

— Bine, bine, foarte bine, mulțumesc. V-am adus ceva.

Scot pachetele pe care le înmânez fiecăreia, lui Alice, Silviei și Benedettei.

— Sunt toate la fel, ca să nu creadă cineva că am favoriți ori că nu a primit atenția cuvenită. Doar culoarea este

diferită. Voi hotărâți dacă vreți să faceți schimb sau nu.

Le deschid vesele și curioase, aproape luându-se la întrecere. Alice reușește să-l despacheteze prima și-l privește bucuroasă, strângându-l în mână, de parcă ar putea să-l scape.

— Un peștișor!

— Și al meu, dar e mai frumos!

— Are un ineluș de aur, îl puteți purta la gât sau vă puteți face o broșă. Au fost sculptați din vestitele scoici care poartă noroc. Toți vom fi mai norocoși.

— Bine.

— Mulțumesc!

— Foarte drăguț...

Se întorc la locurile lor.

Vine și Renzi.

— Bine ai revenit! Cum a fost?

— Foarte bine!

— Ați reușit să prindeți toate zborurile, plecările și mutările?

— În afară de primele zile când Gin era epuizată fizic, iar apoi totul a decurs foarte bine, m-aș mai duce o dată.

— Nu, nu, acum avem nevoie de tine aici. Ai văzut că nu te-am deranjat deloc? Ți-am trimis doar acele mesaje pentru că trebuia să acceptăm imediat cererile pentru piața spaniolă.

— Da, am văzut, mulțumesc, și ți-am răspuns prompt, nu?

— Da, așa este.

— Și cum a fost?

— Foarte bine, am cumpărat trei emisiuni și un proiect

pentru serial. După părerea mea, mai întâi vor să vadă dacă vor avea succes în Italia, ca apoi să le facă și ei. De altfel, suntem o companie absolut nouă pe piață.

— Ai dreptate, ține, e pentru tine.

Renzi rămâne surprins luând pachetul.

— Pentru mine?

— Desigur, și pentru tine, este exact același suvenir pe care l-au primit și ceilalți.

Îl desface și găsește peștișorul.

— Dar e singurul de culoare roșie. Știai că este unul dintre cele opt simboluri sacre ale lui Buddha? Reprezintă fertilitatea, belșugul și armonia cu fluxul vieții. La grecii antici peștișorul roșu aducea noroc în căsnicie și relații.

Renzi îl închide în palmă.

— Atunci am să-l țin strâns. Hai să ne mișcăm din loc, au făcut niște schimbări în scenariul emisiunii, mergem la Teatro delle Vittorie.

— De ce-au făcut schimbări?

— Pentru că decurge totul foarte bine, doar că în anumite momente emisiunea de pe Medinews îi întrece. Pare să aibă o idee bună cum să-i depășim. Și ghici, a cui a fost ideea?

— Nu știu.

— A lui Simone, veșnicul îndrăgostit.

— Serios? Bine. Cum se înțelege cu ceilalți autori?

— Minunat, s-a împrietenit cu toți, dar cel mai mult cu Vittorio Mariani și a devenit autorul preferat al lui Riccardo.

— Mă bucur. Și-a ținut promisiunea să nu se mai vadă cu Belfiore?

— Se pare că da. Dar nu aș putea să jur.

— Să sperăm că-i așa. Ce poți să-mi spui despre Dania

Valenti?

Renzi simte o împunsătură în inimă, bătaile i se accelerează, iar el se străduiește să-și stăpânească roșeața care-i năvălește în obraji. Până la urmă reușește.

— Ce ai în vedere? Adică, ce trebuie să-ți spun?

— Este unicul lucru despre care îmi amintesc de când am plecat. Trebuia să te întorci la oficiu ca să te întâlnești cu ea. Cum e?

Renzi ar vrea să-i povestească tot ce s-a întâmplat și ce continuă să se întâmple. A comis o greșeală pe care n-ar fi crezut vreodată că ar putea s-o facă, dar speră să rezolve totul cât mai curând.

— Cum e? Deosebită. O vei cunoaște și tu, lucrează le emisiune.

92

— Am fi putut merge și cu mașina mea, ne-ar fi dus Martin. E comodă, Porsche Cayenne, iar Martin este un șofer bun.

Daniela îi zâmbește lui Sebastiano, conducând mașina ei.

— Cu aceasta parcăm mai ușor și apoi, deja faptul că ești cu mine îi va părea straniu, imaginează-ți ce-ar crede dacă am veni cu un Porsche Cayenne.

— Ai dreptate.

Daniela parchează. Au ajuns la școala unde învață Vasco. Coboară din mașină și merg împreună, alături, ca mulți alți

părinți care vin la această oră să-și ia copiii.

— Ești emoționat?

— Da, foarte mult. Mi-e teamă că n-o să-i plac, că aș putea spune vreo vorbă nepotrivită, că nu voi reuși să fiu simpatic.

Daniela îl privește amuzată.

— Lasă, nu te mai gândi, fii tu însuși, ești simpatic.

Aceasta îl încurajează un pic. Intră în curtea școlii și merg spre ușa de la intrare. Daniela le salută pe câteva mame pe care le cunoaște, unele îl privesc curioase pe băiatul care o însoțește, dar imediat se concentrează toate în altă parte. Mereu au ceva de comentat, vorbesc despre vreo prietenă care și-a făcut operație estetică, despre vreo emisiune, vreun film, despre cum arată Belen.

— Dar de ce s-a operat? Era atât de frumoasă... Și apoi cum mai merge!

— Păi, aceea era sosia ei...

— Într-adevăr?

— Da.

— Probabil de aceea mi se părea că exagerează!

Continuă să meargă și se opresc în fața scării pe care coboară câțiva elevi. Unul după altul vine toată clasa, învățătoarea se oprește cu toți copiii și numai când vede vreun părinte, îi permite copilului respectiv să plece.

— Uite, se pregătește să iasă.

Daniela i-a recunoscut pe câțiva dintre colegii lui de clasă. După puțin timp în vârful scării apare el, cârlionțat, se uită în jur și, când o vede, îi zâmbește, aproape se luminează la față, o trage de sacou pe învățătoare și i-o arată pe Daniela ca să fie liber să plece. Învățătoarea o caută cu privirea printre mamele de acolo de jos, o vede, o salută și-i spune lui Vasco.

— Du-te, du-te.

— Mulțumesc.

Și el aleargă în jos, coboară iute treptele, aproape zburând și, când ajunge la mama lui, o îmbrățișează cu putere.

— În sfârșit, credeam că nu mai vii.

— Ce vorbești?

Ea îi aranjează părul în timp ce el, fără să se dezlipească, își ridică ochii și o privește de jos.

— Tu abia ai ieșit.

— Da, dar te așteptam de mult. Uită-te ce mi-a dăruit Niccolò.

Scoate din buzunarul de la blugi o gumă gelatinoasă ciudată, cu o față hazlie și păr albastru.

— Un Skifidol! E tare, nu? Este foarte drăguț, și dacă se murdărește nu e ca celelalte jucării, continuă să se lipească de sticlă! Am să-ți arăt acasă.

Dar atunci Vasco observă că alături de mama lui este un tip și își schimbă brusc expresia feței. Îi pare curios, e caraghios, are și el părul cărlionțat, poartă ochelari rotunzi, e înalt, slab și-și mijește un pic ochii, e ciudat, dar are o față simpatcă. Se uită apoi la Daniela, ca și cum ar vrea o explicație. Iar ea firește că-i spune.

— El este Sebastiano, când eram mică mergeam cu el la aceeași școală.

— Ah, am înțeles.

— Salut, îmi pare bine, mă numesc Sebastiano.

— Spune-i cum te cheamă pe tine.

— Vasco.

— Ai un nume frumos, Vasco.

— Mergem să ne plimbăm împreună cu Sebastiano?

Vasco nu răspunde și se pornește spre ieșirea din școală. Din când în când Sebastiano îl privește. Chiar e frumos, un omuleț care are deja caracter, este inteligent. Nu înțelege cum poate să știe toate aceste lucruri, dar simte că așa este. Sebastiano privește undeva înaintea, apoi iar se uită la copil. Întâlnește privirea Danielei, dar înțelege că ea vrea ca el singur să hotărască ce să zică.

— Îți plac mult acești Skifidol? întrebă și continuă să râdă.

— Desigur că-mi plac, sunt foarte tari, am deja trei!

— A fost foarte drăguț din partea lui Niccolò să-ți dăruiască unul.

— Da. Nu știi de ce mi l-a dat, a venit la pauză și mi-a spus: „Ține, ți-am adus asta.” Și a plecat.

Sebastiano se uită amuzat la Daniela și continuă să vorbească cu băiețelul:

— Păi, a fost felul lui de a-ți transmite ceva...

Vasco se întoarce și-l privește curios.

— Ce să-mi transmită? Nu mi-a spus nimic altceva.

Sebastiano se străduiește să-i explice cât mai clar:

— Dar dându-ți acest Skifidol... ca și cum ți-a spus „suntem prieteni și-mi place de tine”.

— Ah.

Acum Vasco se înseninează. A înțeles.

— Înseamnă că de fiecare dată când dăruiești ceva, de fapt vrei să mai spui ceva?

Sebastiano zâmbește.

— De cele mai multe ori da. Uneori cadourile sunt însoțite de un bilețel.

— Da, știu, mama mereu îmi scrie bilețele frumoase

când îmi dă un cadou.

Ajung la mașină și urcă toți trei, la fel cum se întâmplă în mașina din spatele lor și în altele câteva. Daniela conduce veselă spre casă, ascultând întrebările lui Sebastiano și răspunsurile lui Vasco și-i aude cum râd împreună.

— Dar tu nu i-ai dăruit nimic mamei când mergeați la școală?

— Nu prea vorbeam pe atunci.

— De ce? Erați certați?

Daniela și Sebastiano se privesc.

— Nu, de fapt ea era mereu cu prietenele ei, iar eu cu băieții. Odată însă i-am oferit o gustare la pachet, pentru că auzisem că a uitat să-și ia bani de acasă...

Daniela se întoarce spre el amuzată.

— Despre asta nu-mi amintesc!

— Eh, s-a întâmplat...

Vasco își lărgeste centura și se apropie cu capul de bancheta din față.

— Și când i-ai dat pachetul, ce i-ai spus?

— Nimic, i l-am dat și atât, n-am spus nimic.

— Nu, nu ce i-ai spus cu adevărat, dar ce ai vrut să-i spui în modul pe care mi l-ai explicat mai devreme, ca atunci când Niccolò mi-a dăruit Skifidolul.

— Ah.

Sebastiano îl privește.

— I-am spus că era frumoasă, că îmi părea simpatică și că eram fericit să fiu într-o clasă cu ea.

Vasco pare mulțumit de acest răspuns, așa că se sprijină din nou de spătar, scoate Skifidolul și începe să se joace cu el.

Puțin mai târziu ajung lângă casă. Daniela oprește motorul.

— Mergi sus, te așteaptă dădaca. Spune-i să-ți dea să mănânci ce ți-am pregătit. Eu îl conduc pe Sebastiano și mă întorc la tine să facem temele.

— Da, mamă. Ciao, Sebastiano.

— E prea lung Sebastiano. Spune-mi Seba. Prietenii îmi spun Seba. Bine?

Vasco zâmbește.

— Da, Seba!

Coboară din mașină, închide portiera și se apropie de interfon, se ridică în vârful picioarelor și sună.

— Sunt eu!

Dădaca deschide. După ce-a văzut că a intrat pe ușă și a închis-o, Daniela pornește.

— Cum ți-a părut?

Sebastiano dă din cap.

— E foarte frumos. Inteligent. Vesel. Pe bune, chiar e frumos. Dar ești sigură că e copilul meu?

Daniela începe să râdă.

— Ești nebun? N-aș spune-o nici în glumă și apoi, drept cine mă iei?

Se gândește iarăși la imaginile din acea înregistrare video, la ce i-a spus lui Sebastiano în seara aceea și la tot ce s-a întâmplat mai târziu. Nu mai este sigură de acea afirmație, dar știe că este sigură de restul.

— Desigur că este fiul tău. N-ai văzut că îți seamănă? Are părul tău cărlionțat și unele gesturi...

— Nu, nu, din fericire seamănă mai mult cu tine.

Rămân pentru o clipă în tăcere, Daniela continuă să

conducă, Sebastiano se uită la drum. Deodată, fără să se întoarcă spre ea, începe să vorbească:

— Azi a fost cea mai frumoasă zi din viața mea. Mi-ar plăcea să știe și el despre asta și să fie fericit că-i sunt tată.

Apoi se întoarce spre Daniela, așteptând neîncrezător răspunsul ei.

— Trebuie să găsec un mod să-i spun, n-aș vrea să nu te accepte. Cred că mai întâi ar fi bine să deveniți prieteni.

Sebastiano îi zâmbește.

— Ai dreptate. Va fi prietenul meu cel mai bun.

93

La Teatro delle Vittorie sunt o mulțime de oameni în mișcare. Toți sunt veseli, glumesc, râd, băieți și fete care pălăvrăgesc, testează terenul, visează că ar putea apărea ceva între ei. Aceasta este atmosfera atunci când ai succes, când o emisiune televizată are audiență. Totul devine mai ușor și mai simplu, iar transmisiunile se încheie fără să-ți dai seama. În schimb, atunci când ceva nu merge, se caută disperat soluții, schimbând totul de zeci de ori și toți se cred împluterniciți să vorbească, fiecare are o teorie a lui, este o stare de nervozitate generală și toți își ies din fire din cauza celor mai stupide lucruri. Insuccesul îl înrăiește pe om. Dar acesta nu este cazul nostru, din fericire.

Roberto Manni discută cu o brunetă frumoasă. Observă după felul lui de a vorbi, după amabilitatea care nu-i este proprie, după zâmbetul constant și continuu, că ar vrea s-o

vadă întinsă în pat. Fata zâmbește și ea, dar e încordată, de parcă încă n-a hotărât dacă să capituleze sau nu. Ajungem noi și o scoatem din încurcătură.

— Bună ziua!

Regizorul se întoarce și se adună imediat, abandonând-o pe fată fără măcar să se scuze.

— Ce surpriză frumoasă!

Vine spre noi cu un entuziasm surprinzător și-mi strânge mâna.

— Ești foarte bronzat! Pe unde-ai fost?

— Pe insule...

— Ah, e adevărat, am aflat că te-ai căsătorit. Felicitări, casă de piatră, așa se zice? Știi, eu sunt căsătorit a doua oară, dar încă nu știu cum se spune!

Îmi face cu ochiul și se apropie de parcă am fi complici.

— Ce-ai să faci, crezi că vei rezista, mă vei ajunge din urmă sau mă vei întrece?

Începe să râdă singur, ca un cretin ce este.

În alte vremuri cred că i-aș fi dat o palmă din acelea puternice după cap, care se dau cu mâna desfăcută după gât și de la care te faci roșu la față, și înțelegi cât ești de tâmpit. Dar acele vremuri au trecut, de aceea îi zâmbesc politicos.

— Cred că voi rezista.

— Bravo, îmi plăci. Ești un băiat dur.

Nu adaug altceva decât „scuze, merg să-l salut pe Riccardo”, și mă îndepărtez cu Renzi, care atunci când suntem puțin mai departe, nu rezistă.

— L-am văzut întins la pământ...

Îi zâmbesc.

— Imposibil, n-am ridicat niciodată mâna la cineva, e o

legendă.

Mergem spre ungherul studioului unde stă așezat Riccardo. Bea dintr-o sticlă de Coca-Cola, iar când suntem mai aproape, observ că nu e singur. Este și Juri. Riccardo stă cu spatele și nu ne vede că venim. Râde și se sprijină cu o mână de brațul lui Juri. El ne zărește și îl anunță cu voce joasă pe Riccardo, care imediat își retrage mâna și se întoarce spre noi.

— Salut!

E stânjenit, dar reușește să-și revină destul de repede.

— Tu ce faci pe-aici?

Îi zâmbesc și ridic din umeri.

— Sunt producătorul.

— Însă atunci când lucrurile merg bine, producătorii nici nu se arată pe platou, nu le place să împartă succesul. Vin numai când vor să pună pe cineva la punct.

Se întoarce spre Juri care firește că râde cu el. Mă face să cred că orice ar spune Riccardo, Juri tot ar râde.

Apoi Riccardo se apropie și-mi strânge mâna cu putere.

— Scuză-mă, dar eu nu ți-am spus nimic, nu ți-am mulțumit și nu voi reuși niciodată să-ți mulțumesc îndeajuns. Nu ți-am trimis niciun mesaj, pentru că îmi părea prea trist, și apoi am aflat că erai în călătorie de nuntă. Totuși, felicitări, la mulți ani! O, Doamne, nici nu știu ce se spune în astfel de cazuri!

El și regizorul sunt la fel, opuși, dar la fel. Doar că Riccardo are mai multe justificări decât regizorul, poate pentru că n-a fost căsătorit niciodată, cel puțin din câte știu.

— „Felicitări” e tocmai potrivit.

— Bine, atunci felicitări și mulțumesc, mulțumesc,

mulțumesc. M-ai făcut mai mult decât fericit.

Încuviințez satisfăcut, chiar dacă nici n-am idee despre ce vorbește. Mă uit la Renzi, trebuie să fi fost trebușoara lui. Îl văd cum îmi zâmbeste, ca și cum mi-ar spune: da, e chiar așa, nu ți-am spus, scuze, domnule director.

Dar imediat Riccardo ne tulbură cu entuziasmul lui.

— Nu, acum însă trebuie să-mi spui, cum ai priceput, cum ai aflat.

— Eh, da...

Încerc să câștig timp.

— Cum am făcut... Știi, secrete de producător.

— Nu, nu, acum să-mi spui.

Se încăpățânează, bate din picior de parcă ar fi o adevărată chestiune de principiu.

— Ei bine...

Renzi îmi vine în ajutor.

— Dai atâtea interviuri încât nici nu-ți amintești ce-ai spus. „Îmi place la nebunie *Looking*, din *Vanity Fair*, numărul trecut.”

— Într-adevăr! Am vorbit anume despre această emisiune...

Îmi dau seama imediat.

— E adevărat. Am spus asta când am primit un exemplar al revistei și am citit articolul.

Riccardo pare aproape emoționat.

— Știi că de-a lungul timpului nimeni nu mi-a spus ceva atât de drăguț? De obicei îți trimit flori, o sticlă de șampanie, ciocolate, dar toate sunt cadouri impersonale, fără vreun semn de afecțiune. Ca și lumea în care trăim...

— Poate ceilalți nu ți-au citit interviurile.

Riccardo râde ca un apucat.

— Vezi, mereu reușești să ai replica potrivită la momentul potrivit, ești nemaipomenit!

Juri evident că râde, iar Riccardo continuă:

— Știi că am făcut o petrecere fantastică cu cutioara ta? Am mers la Sicilianedde de pe viale Parioli, am luat tot felul de chestii siciliene, pizza siciliană, parmezan de vinete, *arancini*, *catalana di gamberi*, *involtini di pesce spada* și am invitat mai mulți prieteni să le arăt *Looking* în noua mea mansardă de pe viale Romania.

Juri adaugă înveselit:

— Am fost și eu. Am adus brișe și *granite* de fistic, duche negre și migdale, i-au înnebunit pe toți!

— A doua zi ne-am dus să alergăm ca să mai dăm jos ce-am mâncat.

Zâmbesc vesel.

— Îmi închipui, dar vă văd în formă, totuși...

Se aude o voce.

— Pregătiți-vă, începem înregistrarea, mulțumesc.

Leonardo, asistentul de platou, îi invită pe toți să-și ocupe locurile. Riccardo și Juri se scuză.

— Datoria ne cheamă.

— Vă rog.

Îi privim cum pleacă și, când sunt destul de departe, îmi vine o întrebare spontană.

— Dar...

— Nu-mi spune nimic, mă oprește Renzi, e mai rău decât îți poți imagina. N-am înțeles dacă-i adevărat că i-au prins când făceau sex în camera de baie a studioului. Într-un fel e ca în cazul lui George Michael...

— Scuze, dar Riccardo are cabina lui.

— Da, și a mai cerut una pentru Juri, lângă a lui.

— Din ce în ce mai bine...

— Încă n-a apărut niciun reportaj, totuși Juri, dacă facem abstracție de povestea aceasta de dragoste și care sper să nu ne complice viața, a fost o idee bună. Ne-a asigurat o vizibilitate mai mare, iar când glumesc și se iau peste picior, câștigăm câteva puncte de rating.

— Serios?

— Da, puterea este gay, s-o acceptăm.

— Glumești? Trăiască homosexualii!

— Hei! În sfârșit ai înțeles și tu!

Deodată o voce ne surprinde de la spate.

— Nu mi-l prezinți pe prietenul tău?

Ne întoarcem. Ne-a vorbit o fată frumoasă cu păr castaniu, nu e foarte înaltă, dar are proporții perfecte și un piept frumos. Are o gură cărnosă și două alunițe care o fac și mai senzuală, un fel de Marilyn Monroe, doar că într-o versiune mai modernă.

Renzi îi zâmbește.

— Nu e prietenul meu, sau mai bine spus, sper să fie, însă cel mai important este că e șeful meu. Și al tău, de altfel! Ți-l prezint pe Stefano Mancini. Ea este Dania Valenti.

Zâmbește amuzată, strângându-mi mâna.

— Eu sunt și mai încântată, știi că ești cel mai frumos șef pe care l-am întâlnit vreodată?

— Păi, mulțumesc.

— Ești atât de bronzat... De regulă, prezentatorii sunt bronzăți, șefii au toți pielea albă.

— Nu chiar toți. Oricum ai dreptate, de obicei nu sunt

așa, am fost în călătorie de nuntă și m-am bronzat.

— Foarte tare! Îmi imaginez cât de frumoasă trebuie să fie femeia care a reușit să te cucerească! E din lumea televiziunii?

— Nu, sunt femei frumoase și interesante și în afara acestei lumi.

— Corect. Drăcie, spui lucruri adevărate! Trebuia să te cunosc mai înainte... Ei bine, plec, începe înregistrarea.

Se uită la Renzi, îi zâmbește cu o dulceață deosebită, se întoarce și fuge repede, fără niciun fel de senzualitate.

— Ea este „flica” lui Calemi.

— Am înțeles... Calemi e un norocos. Dar cum e această Dania?

— Este... interesantă.

— Renzi, eu cred că tu știi mai mult decât te prefaci că știi. Am văzut cum te-a salutat.

— Pe toți îi salută așa. A spus că ar fi vrut să te cunoască mai înainte... ca tu să te căsătorești.

— Sau înainte... de a face alte emisiuni. Eu o interesez în calitate de producător, iar tu nu.

Îmi las capul pe-o parte ca să-l văd mai bine.

— Să nu pățești ca Simone. Hai mai bine să vedem ce pun la cale realizatorii noștri.

Ne îndepărtăm de studio și mergem spre redacție.

— Ne permiteți?

Întrăm, autorii sunt toți aici, împreună cu cineva dintre redactori.

— Salutare.

— Bună ziua.

— Ce mai faceți?

— Ce surpriză!

Ne salută cu toții.

— Felicitări încă o dată!

Simone se apropie și-mi dă mâna.

— Mă bucur că te-ai întors, ai văzut ce succes avem? În această seară vom încerca să facem un lucru, care, dacă ne reușește, ne va propulsa înainte, îi vom rupe pe toți. Ține, acesta este scenariul. Dacă vrei să urmărești transmisiunea...

— Desigur, rămân un pic.

Vittorio Mariani se apropie de mine.

— Salut, Stefano, ești bine? Cum a fost?

— Bine, am văzut cel puțin trei specii de pești pe care nu le cunoșteam.

Îmi zâmbește.

— Bine-ai revenit, ne bucurăm cu toții pentru acest succes al companiei.

— Și eu la fel. Trebuie să-ți spun ceva, când vei avea o clipă liberă, să te apropii.

— Desigur!

Ieșim împreună cu Renzi.

— Așteptați, așteptați...

Simone ne ajunge din urmă.

— Ce e? Ce se-ntâmplă? E vreo problemă?

— Nu, e în ordine, voiam să vă arăt ceva.

În timp ce parcurgem coridorul în direcția studioului, decid să află și părerea lui.

— Cum ți se pare Riccardo?

— Mai bine decât de obicei, este mai vioi, mai proaspăt, e mereu la înălțime.

— Ah, bine. Dar Juri?

Simone se întoarce spre mine și-mi zâmbește.

— Și mai bine, el este fericirea lui Riccardo. Este drogul lui natural.

Se îndreaptă apoi spre parter. Într-un colț stă așezată o fată drăguță, dar nu tocmai frumoasă.

— Țineam să v-o prezint pe Angela, iubita mea. A venit să mă vadă împreună cu o prietenă și-a vrut să privească emisiunea.

— Salut, sunt încântat. Stefano Mancini.

— Giorgio Renzi.

Simone ne explică mai clar:

— Prietena ei a plecat să facă o tură prin Roma, n-a mai fost în oraș până acum. Ea, în schimb, a dorit să vadă emisiunea, este admiratoarea lui Juri. I-a părut rău când i-am spus noutatea.

Angela ne privește veselă.

— Încă nu pot să cred, mi se pare că Simone a inventat totul pentru că e gelos!

— Ah, sunt eu gelos! Voia să demisionez din cauză că aici sunt aceste dansatoare.

— Ce legătură are... zice Angela, zâmbind stânjenită. Nici nu știam că este și Juri.

Această explicație nu se potrivește deloc, dar eu și Renzi firește că ne prefacem că nu știm adevărul.

— Liniște, mulțumesc! Înregistrăm.

— Mergem să ne așezăm, zicem noi.

Simone o sărută și se duce lângă camera centrală, în timp ce eu și Renzi ne așezăm în primul rând.

Mă uit la Renzi.

— Cum crezi, el vrea să fie convingător sau este îndrăgostit

cu adevărat?

— Așa și-așa.

— Zici că o mai sună?

Renzi brusc devine serios.

— În fiecare zi, cel puțin de două ori.

— Ai dovezi?

— Îl am pe el. Azi ne-a făcut cunoștință cu Angela, iar în alt plan al fanteziilor lui este Paola Belfiore. Ți-o amintești bine?

— Perfect.

— Așadar?

— O sună mai mult de două ori pe zi, are o mulțime de mesaje pe WhatsApp.

— Bravo. Acum te recunosc.

Exact în acel moment începe transmisiunea. Un grup de opt fete apare pe neașteptate și dansează pe ritmul piesei *Can't Stop the Feeling* a lui Justin Timberlake. Câteva sunt brunete, una este roșcată, iar trei sunt blonde. Dar trebuie să recunosc că dintre toate strălucește Dania Valenti. Mă întorc spre Renzi și-mi dau seama că el se uită câte un pic peste tot, observă până și cum funcționează camerele. Nu e atât de obsedat după cum credeam. Intro-ul se termină, iar Vittorio Mariani se așază lângă mine.

— Iată-mă aici.

Vorbesc încet ca să nu deranjez, pentru că Riccardo a început deja să prezinte emisiunea.

— Doream să știu ce mai faci și dacă te înțelegi bine cu Simone. L-am angajat și pe el, deoarece acum avem nevoie de doi autori, iar el trebuie să mai câștige experiență.

Vittorio zâmbește.

— Păi, emisiunea merge foarte bine. Atmosfera este plăcută și formăm o echipă bună. Simone este simpatic și foarte rapid, învață din mers. Cunoaște mai multe emisiuni decât ceilalți autori, privește televizorul de când s-a născut și pare făcut pentru acest gen de muncă. Are și o memorie foarte bună. Uneori eu trebuie să urmăresc scenariul, în timp ce el știe perfect ce trebuie să se întâmple.

— Bine, mulțumesc.

Vittorio îmi zâmbește.

— Mă înțeleg bine cu el.

Ne lasă ca să se întoarcă și să urmărească emisiunea.

Mai privim un pic din emisiune. Riccardo și Juri glumesc și râd cu multă dezinvoltură, apoi îi văd brațul lui Jimmy Jib, care se ridică și se duce fără probleme să încadreze punctajul.

— Hei, funcționează totul, pe bune!

— Da, este de necrezut, cât ai lipsit i-am pus pe toți la treabă.

— Da, și ați reușit. Ne întoarcem la oficiu? Trebuie să dau niște telefoane.

— Okay.

Renzi se ridică primul, eu îl urmez, dar nu pot să nu observ că Dania Valenti îi caută privirea ca să-și ia rămas-bun. Renzi nu se întoarce și merge direct spre ieșire, ea se supără, iar când îmi întâlnește privirea, nici nu vrea să-și ia la revedere. Situația este mai gravă decât mi-am putut imagina.

— Bravo, Vasco! Ți-ai făcut bine temele. Până și învățătoarea a spus că ești atent la ore.

— Da, mamă. Pot să te întreb ceva? De ce Filippo nu mai vine pe la noi? V-ați certat?

Daniela zâmbește.

— Nu, el a plecat într-o deplasare peste hotare, dar când se va întoarce va veni să ne vadă. Rămânem prieteni, nu-ți face griji.

— Filippo era simpatic și făceam echipă bună la jocurile pe calculator.

— Dar Seba nu-ți pare simpatic?

— Da, mamă... Însă...

Vasco rămâne un pic în tăcere.

— Spune-mi, nu-ți face griji.

— Are o voce ciudată, și felul cum râde, o face intenționat?

— Nu, nu, așa e mereu, așa era și la școală.

— Nu-ți era milă de el?

— De ce?

— Poate ceilalți îl luau peste picior. Când copiii din clasa mea glumesc pe seama Arianei pentru că vorbește neclar, ea tace, uneori plânge. Mi-e milă de ea.

— Din păcate nu toți sunt ca tine. Totuși, eu niciodată nu l-am luat peste picior pe Sebastiano. Mereu m-a făcut să râd cu vocea aceea a lui, chiar îmi părea și mai simpatic. Ne plăceam.

— Îl inviți deseori la noi.

— Nu-ți face plăcere?

— Îmi place, se joacă cu mine la Wii în locul lui Filippo. Filippo mă bătea deseori, totuși câteodată câștigam și eu. Însă pe Seba îl bat mereu, dar eu cred că el greșește intenționat și mă lasă pe mine să câștig.

— Nu cred, doar îți pare.

— Dar, mamă, mi-am dat seama că așa face. Totuși mi-a făcut un cadou foarte frumos. Stai aici.

Peste o clipă apare din camera lui cu un borcan straniu în mână.

— Privește! E foarte tare. Vezi? Înăuntru este un monstru. E Alien Slime. Este mai bun decât Skifidol. Și a spus că mâine îmi va mai aduce unul. Îmi place Seba, pentru că a înțeles ce-mi place, la început greșea totul.

— Ei bine, pentru că nu te cunoștea.

— Pentru că era un dezastru. Apoi eu l-am ajutat.

— Bravo, ai făcut bine, și îți convine și ție.

— Da, spune Vasco râzând.

— Acum du-te la baie, spală-te pe dinți și mergi la culcare.

— Bine.

Vasco dispare în capătul coridorului, în timp ce Daniela aranjează la loc vesela și termină de pregătit ghiozdanul lui Vasco pentru școală. Pune gustarea înăuntru și verifică dacă sunt toate caietele și agenda. Apoi merge în camera lui Vasco. El este deja în pat.

— Ai fost la baie?

— Da.

— Iar dinții?

— I-am spălat.

— Lasă-mă să văd.

Se apropie și Vasco se ridică de pe pernă, deschizând gura. Daniela se preface că miroase.

— Da, într-adevăr, simt parfum de flori.

— Apropo, e mentă. Doar știi că eu nu-ți spun minciuni. Dacă-ți spun eu că i-am spălat, înseamnă că i-am spălat.

Daniela îl privește. Are dreptate. Cât e de frumos. Cine știe cât timp va mai rămâne așa. Cine știe cum se va schimba și cât va fi de diferit.

— Ce poveste citim?

— *Tarzan*.

— Iarăși?

— Mie îmi place *Tarzan*! De ce trebuie să ascult altă poveste care nu-mi place?

Are dreptate. Judecă destul de corect.

— Bine, îți citesc *Tarzan*.

Daniela găsește cartea, o ia, se așază în fotoliul de lângă pat și este gata să înceapă să citească, când Vasco o întrerupe cu încă o întrebare, de această dată una foarte dureroasă.

— Mamă, eu îl voi cunoaște vreodată pe tatăl meu?

Daniela aproape că ametește. Nu se aștepta deloc. Este surprinsă, apoi se îngrijorează, inima începe să-i bată cu putere. Oare ce putea să-i trezească această curiozitate?

— De ce mă întreb? Cum ți-a venit în minte?

— Pentru că mă gândesc la *Tarzan* și la povestea lui. Când s-a născut, el avea și mamă, și tată. Mai târziu ei au murit în junglă. Mie mi-a fost mai bine, tu ai fost mereu cu mine. Însă mi-ai povestit că tatăl meu nu a murit, nu-i așa? A plecat și a avut o problemă. Dar într-o zi îl voi cunoaște, nu-i așa? Și la școală m-au întrebat.

- Ce anume?
- Despre tatăl meu.
- Cine te-a întrebat?

— Arianna, pentru că spune că tatăl și mama ei întotdeauna se ceartă, de aceea m-a întrebat. Mi-a spus: „Și tatăl tău se ceartă cu mama ta?”. Iar eu i-am răspuns simplu „nu”. Nu i-am spus că nu am tată. Nu am spus „nu se ceartă”, dar nu este o minciună, voi nu vă certați.

Vasco se simte satisfăcut de felul cum a judecat.

- Tu cum ți-l imaginezi pe tatăl tău?

— Nu știu, nu m-am gândit niciodată. Nu-mi doresc un tată anume, vreau să mă iubească așa cum o fac toți tații. Da, de fapt, aș vrea un singur lucru, să nu fie ca Filippo, dar să fie un pic ca Seba.

- De ce?

— Pentru că uneori te auzeam certându-te cu Filippo, în schimb cu Seba nu te cerți niciodată.

Daniela rămâne tăcută și îl privește nehotărâtă, nu știe dacă să facă sau nu acel pas important, dacă este momentul potrivit, dacă nu e prea devreme.

Vasco se întoarce brusc spre ea:

- Mamă, ce faci?
- Cum ce fac?
- Citește-mi *Tarzan*, te rog.

Ajung în grabă la Teatro delle Vittorie, mă oprește agentul de pază care însă, recunoscându-mă, îmi permite imediat să trec. Intru în studio și-l văd pe Simone venindu-mi în întâmpinare.

— Sunt aici, ce s-a întâmplat?

— Avem o mică problemă. I-am scris și lui Renzi, dar e plecat la o întrunire la Milano și mi-a răspuns că nu poate să intervină. Numai din acest motiv te-am deranjat pe tine.

— Nu m-ai deranjat. Este emisiunea mea și asta mi-e munca. Așadar, ce s-a întâmplat?

Simone se dă puțin într-o parte, ca să putem vorbi într-un colț fără să fim auziți.

— Trebuia să punem produsul în scenă. Riccardo trebuia să aibă sticla de apă lângă el și să bea de două ori la mijlocul emisiunii, atât el cât și Juri. Cel puțin așa ne-am înțeles. Dar el a refuzat s-o facă. Regizorul i-a amintit, dar el a spus că nu-i este sete. Roberto atunci s-a înfuriat ca un nebun, pentru că el dorea ca azi să înregistreze cel puțin două emisiuni, dar din vina lui Riccardo n-am ajuns nici măcar la jumătate.

— Unde-i Roberto acum?

— În regie.

— Și Riccardo?

— În cabină cu Juri.

Ridic o sprânceană, ca și cum aș spune: ca să vezi. Simone își desface larg brațele.

— Sunt mereu împreună. Dacă vrei să știi totul, povestea aceasta cu apa i-a sugerat-o Juri. Mi-a spus Dora, fata de la make-up, i-a auzit vorbind în timp ce așeza totul la loc după ce i-a machiat.

— Bine. Mulțumesc.

Străbat studioul și tocmai în acel moment simt telefonul vibrând. Îl scot din buzunar. E Renzi. Răspund.

— Te ascult.

— Ce faci? Au apărut probleme?

— Le rezolv.

— Dar ce s-a întâmplat?

— Te sun imediat după ce rezolv.

— Te descurci singur sau ai nevoie de mine? Sunt la Milano, ies din studio, aici totul a ieșit foarte bine.

— Nu-ți face griji, sper să mă descurc.

— Mă îndrept spre gară, dacă ai nevoie de mine, sună-mă.

— Okay.

Închei conversația și intru la regie. De-abia deschid ușa grea de sticlă groasă, că aud strigătele lui Roberto Manni.

— Drăcie, tocmai noi trebuia să avem de-a face cu proasta asta! Acum are și „logodnică”, care dictează legea și tocmai noi i-am oferit această postură ca să ne ia de fund! Le-o fi plăcând ambilor! Pe-al meu dacă-l visează...

Dar mă vede și continuă:

— Nu putem fi tratați astfel. De-o viață fac emisiuni și nimeni, niciodată nu m-a făcut să mă simt atât de ridicol.

Îl privesc cum stă așezat și dă cu putere un pumn în consola regizorului. Se pare că și-a revărsat mânia, se pare că se liniștește, dar nu, are un alt atac de furie și continuă să

bată cu pumnul de două, de trei, de patru ori.

— Drăcie, drăcie, drăcie!

Până când simte că-l doare. Își masează mâna, în timp ce Linda, asistenta lui, îl întreabă cu voce calmă:

— Vrei puțină apă, Robi?

Probabil este obișnuită cu astfel de scene.

— Da, dă-mi apă de care nu vrea să bea proasta aia!

Încerc să-l calmez.

— Mă duc la el în cabină ca să încerc să-l conving. Dacă ieșim și totul este în ordine, continuăm înregistrarea fără nicio discuție. Te rog să-mi faci această favoare, Roberto. Mulțumesc.

Nu aștept răspunsul lui și ies din sală. Străbat studioul și mă îndrept spre holul care duce la cabine. Bat de două ori.

— Da? Cine-i?

— Sunt Stefano, pot intra?

— Da, intră.

Îl găsesc așezat pe scaunul rotativ, în timp ce Juri stă pe canapeaua din fața lui și răsfoiește una dintre revistele pline cu poze de-ale starurilor.

— Salut, Riccardo. Salut, Juri. Ce se întâmplă?

— Salut, Stefano, îmi răspunde numai Riccardo. Spune-mi tu ce se întâmplă? Noi nu știam nimic despre apa aceasta.

A folosit cuvântul „noi”. Juri se oprește din citit și își ridică bărbia în semn de salut formal, nu se obosește măcar să scoată un cuvânt. Avea dreptate instinctul meu, în ziua aceea trebuia să-l bat.

— De ce spui așa? Am vorbit, am făcut o ședință anume pentru acest lucru și v-am oferit un adaos pentru fiecare emisiune.

— Un adaos... Adică cinci sute de euro. Dar eu n-am înțeles că trebuie să beau apă în fiecare emisiune.

Juri hotărăște să-l susțină.

— Da, n-a fost clar.

— Nu-mi amintesc să te fi văzut la ședință.

Riccardo blochează orice eventuală discuție.

— I-am povestit eu în aceeași seară. E așa cum spune el, n-a fost clar.

Juri mă privește și zâmbește. E mulțumit că a putut înscrie un punct. Riccardo este mai inteligent și evită să-l privească. Sunt tot mai convins că în acea zi trebuia să fac totul de capul meu, dar cu mintea de acum.

— Okay, îmi pare rău că a apărut această neînțelegere. Putem pune lucrurile la punct ca să continuăm înregistrarea?

Riccardo îi trimite o privire lui Juri, iar el face un semn de aprobare cu capul.

— Da, cred că da. Cum te gândești să rezolvi această problemă? Îmi pare rău, dar chiar n-a fost clar că trebuie să bem apă.

— Bine, să nu ne mai gândim, nu e o problemă...

În realitate precis că este scris în contractul pe care l-a semnat, dar hotărâsc să las totul baltă.

— Ai putea accepta o mie de euro pentru emisiune?

Riccardo zâmbește.

— Da, și cinci sute lui Juri.

Apoi mă privește, de parcă ideea aceea i-ar fi venit exact atunci.

— Și el trebuie să bea.

— Bine. Am să cer să se pregătească un alt contract cu aceste condiții. Acordul nostru însă intră în vigoare

imediat. Întoarceți-vă în studio, vă rog, ca să putem continua înregistrarea.

Ies din cabină, fac câțiva pași pe hol și mă uit în jur, nu-i nimeni. Lovesc cu piciorul în prima ușă pe care o văd. O sparg. Trebuie să fie făcute din material ieftin, credeam să sunt mai rezistente. Observ un aparat de cafea. Găsesc în buzunar cincizeci de cenți și-mi iau o cafea. Ating butonul pentru zahăr și aștept să apară lingurița de plastic. Peste ceva timp intru la regie.

— Roberto, începem din nou. Ține, ți-am adus o cafea. E cu zahăr, trebuie doar să amesteci.

Roberto mă privește și pufnește.

— Mulțumesc, întotdeauna ești foarte amabil. Sper că prietenele noastre nu vor mai avea probleme.

— Nu, sper că nu.

Mă întorc în studio și mă îndrept spre rândurile din spate. Tocmai când vreau să mă așez, îmi sună telefonul. Probabil e Renzi, vrea informații noi. Răspund fără să mă uit.

— Alo?

— Unde ești?

Gin. Într-o clipă îmi amintesc despre întâlnirea pe care o aveam și care mi-a zburat din cap.

— Draga mea, scuză-mă, am avut o problemă gravă cu emisiunea *Lo Squizzzone*, sunt la Teatro delle Vittorie.

— Dar mi-ai spus că vei veni.

— Ai dreptate, dar Renzi e la Milano și Simone m-a sunat pe mine pentru că erau gata să se ia la bătaie.

Desigur că exagerez un pic.

— Pe bune? Cine anume?

— Riccardo și regizorul. Trebuie să rămân să verific dacă

totul merge bine.

— Da, desigur. Ai dreptate. Ei bine, atunci eu urc, te sun când ies. Te întorci la cină?

— Da, dacă vrei, putem să ieșim, dacă n-ai poftă să gătești.

— Hotărâm mai târziu.

— Okay, te sărut, iubito, scuză-mă încă o dată. Să-mi spui imediat cum a fost.

— Da, desigur. Pe curând.

Am noroc că e atât de rezonabilă.

Gin intră în clinică și se îndreaptă spre ascensor. Apasă butonul și, în timp ce așteaptă, se gândește că nu demult putea să se întâmple orice, putea să se certe cu oricine, dar el oricum venea. Intră în lift, apasă butonul, ușile se închid. Fie, acum el are mai multe responsabilități. Ajunge la etajul ei, iese și se îndreaptă spre o secretară, care îi verifică numele și, când i-l găsește, îi spune să ia loc. Puțin după aceea vine medicul.

— Ginevra Biro?

— Da, eu sunt.

— Treceți, vă rog.

Ginevra îl urmează intrând într-o încăpere unde este și o infirmieră.

— Întindeți-vă aici, mulțumesc. V-am spus că voiam să faceți analiza de sânge, n-ați mâncat nimic?

— Nu.

— Asistenta vă va face prelevarea. Vă este frică de seringă?

— Nu.

— Bine.

— Dacă nu este prea lungă.

— Nu, nu este.

O asistentă tânără îi dezgolește brațul stâng, fixează bandajul de compresie, pe urmă o lovește peste braț, găsește vena și în sfârșit o împunge cu acul. Prima eprubetă cu numele ei se umple cu sânge. Ginevra se uită fără să-i fie frică deloc, în timp ce infirmiera înlocuiește eprubetele una după alta, până când le umple pe toate cu sângele ei.

— Domnule doctor, am terminat.

— Bine, mulțumesc. Lasă-ne singuri.

Medicul ia un flacon de gel, îi scoate dopul, îl pune în vârful sondei și apoi îi dă indicații lui Gin:

— Dezgoliți burta, vă rog.

Gin își ridică bluza și lasă mai jos pantalonii cu elastic, aleși anume pentru această vizită dintre mai multe haine pentru gravide pe care le-a cumpărat. Se întoarce spre stânga și vede pe monitor imaginea radiografiei. Medicul o liniștește.

— Am încălzit un pic gelul, de aceea n-ați tresărit nici dumneata, nici copilul. Priviți, este aici, îi simțiți bătăile inimii?

Gin, foarte emoționată, face semn că da, în timp ce medicul face niște măsurări ale fătului și înscrie datele într-un carnet pe care-l are deschis alături.

— Totul este perfect, fătul crește. Se vede și sexul. Vreți să-l aflați sau preferați să fie o surpriză?

— Mamă, de ce întârzii întotdeauna? Pe prietenii mei mereu îi așteaptă ori mama, ori tata, eu în schimb permanent te aștept pe tine!

Daniela se scuză:

— Ai dreptate, scumpule, am întârziat, nu se va mai întâmpla.

— Până și de ziua mea ai întârziat.

Sebastiano, care e la volan, încearcă s-o îndreptățească:

— A fost vina mea. Am rugat-o pe mama ta să mă însoțească ca să iau mașina din service, pentru că voiam să vin împreună cu ea. Dar, privește, are ceva foarte frumos, vezi că la spatele nostru este un televizor? Privește acum...

Sebastiano pune un DVD în playerul stereo și pe cele două monitoare pornesc imaginile.

— Nu! E foarte tare! E ultimul film Disney! Chiar doream să-l văd! *În căutarea lui Dory!* Este continuarea lui *Nemo!* Știi, Seba, că eu am văzut *Nemo* de mai bine de zece ori? Împreună cu *Stitch* și *Tarzan* este filmul meu preferat. Atunci e bine că ați întârziat! Acum putem merge unde doriți, iar eu între timp am să privesc filmul.

Sebastiano și Daniela se privesc, ea îi zâmbeste, iar el continuă să conducă liniștit.

— Vasco, vrei un hamburger cu cartofi? Mergem la McDonald's? Daniela, ne permiți?

— Da! Mi-ar plăcea foarte mult! Mamă, vreau foarte

mult... Îmi permiți?

— Pe urmă te va dura burta, ca de obicei.

— Voi mânca încet.

— Mai bine nu.

— Dar e ziua mea de naștere...

— Exact. Aș vrea s-o sărbătoresc văzându-te cum zâmbești, nu cum plângi pentru că te doare burta.

— Bine.

Sebastiano îl vede că s-a supărat.

— Atunci, hai să facem în felul următor, mergem la mine acasă și am să rog să-ți pregătească aceleași chestii gustoase, dar de la care nu vei avea dureri de burtă.

— Și hamburger cu cartofi?

— Desigur! Sun chiar acum.

Sebastiano apelează numărul de acasă, incluzând difuzorul. Răspunde cineva.

— Martin, noi venim, suntem trei: sărbătoritul Vasco, mama lui și eu. Pregătește-ne să mâncăm ceva gustos!

— Desigur, Sir.

— Mulțumesc.

Vasco se ițește printre banchete.

— De ce îți spune Sir? Ești cavaler al mesei rotunde? Ești ca Lancelot și regele Arthur?

Sebastiano se întoarce spre Daniela, iar ea pufnește în râs.

— Bravo, să vedem cum te descurci.

Sebastiano acceptă provocarea.

— Da, să zicem că eu mă așez la o masă, însă pătrată, sunt cavaler al regelui Arthur, doar că în versiune modernă.

— Ce tare!

Vasco se așază să privească filmul mai departe.

Sebastiano îi spune Danielei:

— Ai văzut, e destul să găsești cuvintele potrivite și inventezi explicații pentru orice.

Daniela încuviințează, satisfăcută de felul cum i-a răspuns.

— Da, ai dreptate.

Apoi se gândește în sinea ei: mai devreme sau mai târziu va trebui să găsec și eu cuvintele potrivite, se simt atât de bine împreună, și-l privește din nou pe Sebastiano în timp ce conduce. Mă bucur că anume el este tatăl lui Vasco. M-a surprins cu adevărat, când i-am spus, a fost foarte fericit, n-a avut nicio îndoială și a crezut imediat toată povestea. Poate în primul rând cuvintele mele l-au convins. Când i-am spus: „Eu nu vreau nimic de la tine, n-am făcut asta pentru bani sau pentru a-ți crea probleme, a fost totul atât de ciudat, voiam doar ca tu să știi și atât, îmi părea lucrul cel mai corect.” Iar el mi-a zâmbit și mi-a spus: „Întotdeauna am crezut că tu ești anume așa.” Cuvintele lui m-au umplut de fericire. Uneori lucrurile simple ne fac fericiți. Și a mai adăugat niște cuvinte frumoase: „Chiar dacă îmi seamănă doar un pic, este cel mai frumos copil pe care l-aș fi putut avea. Azi mi-ai făcut un cadou neașteptat, iar eu într-o zi îți voi spune ceva.”

Daniela îi mai aruncă o privire. Încă nu au vorbit, dar ea știe să aștepte. Va veni o zi când îi va spune cuvintele potrivite lui Vasco și va afla acel „ceva”. Daniela nu știe că ziua atât de așteptată va fi chiar astăzi.

Porsche Cayenne-ul lui Sebastiano se oprește în fața porții albe. El ia telecomanda și o deschide. Când ușa este

deschisă de tot, intră într-o grădină mare și se îndreaptă spre parcare. Vasco se apropie de geam.

— Aceasta este casa ta?

— Da.

— Și tot ce este aici e al tău?

— Da.

— Seamănă cu Villa Borghese! E corect să ți se spună Sir, într-adevăr ești un cavalier al mesei pătrate, credeam că mi-ai spus o minciunică.

Dar nu reușesc să coboare din mașină, că dintr-un colț al casei ies toți colegii lui de clasă. Aleargă spre el de parcă ar fi la o competiție importantă, unde se acordă cel mai frumos premiu pe care și l-au putut imagina.

— La mulți ani!

Aproape că-l dau jos îmbrățișându-l.

Vasco rămâne fără cuvinte, cu brațele de-a lungul corpului, zâmbește amețit, copleșit de atât de multă afecțiune. Se uită la Daniela, apoi la Sebastiano și la toți prietenii care, unul după altul, își pun capul la pieptul lui și-i spun fraze ca „te iubesc”, „la mulți ani, Vasco”, și fetițele îl sărută pe obraz, iar câte una, din greșeală, și pe buze, iar Vasco, cum e și firesc, se șterge cu marginea tricoului. A venit și verișorul lui, Massimo, care îl îmbrățișează mai tare decât restul. După ce l-au felicitat toți colegii, de el se apropie Daniela.

— Ai văzut ce surpriză frumoasă? Acum ne ierți? Ai înțeles de ce am întârziat? A fost ideea lui Seba.

El, un pic emoționat, se justifică într-un fel în fața lui Vasco:

— Ideea mi-au sugerat-o cavalerii mesei pătrate. Ei mi-

au spus: „Invită-i prietenii la ziua lui de naștere, ai să vezi că lui Vasco îi va face plăcere!”

— E adevărat!

— Dar nu numai asta mi-au spus. Vei vedea câte se vor petrece după ce veți mânca. Aici sunt niște oameni care te vor însoți toată ziua. Iată-i.

De ei se apropie trei fete și un magician cu o perucă albastră și o pălărie mare pe cap și imediat îi conduc pe toți copiii de-acolo.

— Veniți, mâncarea este pregătită. Fiecare se va așeza la locul lui care deja îl așteaptă!

În pavilionul mare stă o masă, iar drept semne pentru locuri s-au folosit păpuși cu fața fiecărui copil imprimată și lipită deasupra. Albastre pentru băieți și roz pentru fete. Până și păpușa lui Vasco are poza lui lipită pe ea cu o coroană pe cap.

— Păi, acesta sunt eu!

O ia în mână și o întoarce spre Daniela foarte fericit.

Sebastiano intervine:

— Desigur, deoarece cavalerii mesei pătrate au decis că azi tu ești regele, fiindcă este ziua ta, alături ai o domniță și un scutier de nădejde.

De fapt, în dreapta lui stă o păpușă cu fața lui Niccolò, prietenul simpatic care i-a dăruit Skifidolul, iar în stânga lui este o păpușă de culoare roz cu fața Margheritei, fetița despre care Daniela știe că-i place mult. Vasco se așază și este cel mai fericit copil din lume. În farfuriile copiilor sunt cartofi pai și sendvișuri moi cu prosciutto și salam, feliuțe de pizza cu roșii și costițe tăiate exact pe măsura guriței lor și pe care copiii le fac repede să dispară. Dintr-un stereo

răsună cântece vesele. Cele trei fete sunt atente să umple farfuriile în continuare, paharele de Coca-Cola, Fanta și apă nu prea rece. Din când în când, câte una dintre ele îi însoțesc pe copii la baie. Încep trucurile magicianului și spectacolul teatrului de marionete, apare până și un personaj din desene animate în carne și oase, iar cineva dintre prietenii lui Vasco se sperie, dar o fată îl convinge să-l atingă și-l ajută să-și depășească frica. Pe urmă se joacă cu niște bule de săpun, care ies dintr-un vas mic și reușesc să cuprindă cu totul câte un copil, și apoi se rup deasupra capetelor lor. O fată vine cu un microfon și încep să răsunе cântece din desenele animate preferate, câțiva copii cântă și-și transmit microfonul de la unul la altul, ca într-un fel de concurs muzical. Iar în calitate de ultimă surpriză este ceva asemănător cu Pentolaccia, un suport mare pătrat, suspendat de ramurile unui măslin, de care sunt lipite multe premii împachetate. Toți copiii au câte un buzdugan de plastic în mână și se distrează nebunatici lovind cadourile pe care le fac să cadă și le iau, ca apoi să le despacheteze și să sară în sus de bucurie, fiindcă fiecare dintre ei găsește ceva frumos. Daniela vede cât este de fericit fiul ei și cât de frumos este acest moment, apoi se întoarce și-și dă seama că Sebastiano este și el acolo, se uită la copii cu un zâmbet larg imprimat pe față, fericit și el pentru surpriza splendidă care le-a ieșit perfect.

La ora șapte poarta se deschide și intră una după alta mașinile părinților. E ca un fel de carusel, se opresc, îi salută, le mulțumesc, își iau copiii și pleacă toți până la ultimul, este și un întârziat inevitabil care părăsește vila scuzându-se.

— Ei, ce spui? Ți-a plăcut petrecerea surpriză?

— Foarte mult, mamă.

O îmbrățișează strâns.

Sebastiano le cere scuze și intră în casă ca să le mai dea niște indicații lui Martin și lui Idan, dar mai ales pentru că vrea să-i lase singuri pe Daniela și Vasco.

— Ai văzut, mamă, ce cadouri frumoase mi-au făcut colegii mei de clasă? Sunt tot felul de chestii pe care le-am văzut la televizor, unele doream să i le cer lui Moș Crăciun, dar mi le-au dăruit ei.

— Da, am văzut. Însă cel mai frumos cadou ți l-a făcut Seba. A fost ideea lui. A căutat numerele de telefon ale tuturor taților colegilor tăi, ca să-ți facă această surpriză!

— A fost foarte frumos. Eu îl iubesc pe Seba. Acum pot să-ți spun că țin la el mai mult decât la Filippo.

Daniela râde. Și deodată înțelege că acesta este momentul potrivit ca să-i spună, dar nu prea știe cum să înceapă. Își amintește de filmul despre care a discutat cu Babi și îi vine un gând.

— Vasco, trebuie să-ți spun ceva. Sebastiano, cu mult timp în urmă, a avut o lovitură la cap, nu-și amintește nimic, dar în realitate el este tatăl tău.

Vasco deschide gura, rămâne surprins, dar nu șocat.

— Pe bune?

— Da.

— Ești sigură?

— Desigur...

— E foarte simpatic. Eu am un tată foarte tare. Totuși cum îi vom spune? Ori, poate, mai devreme sau mai târziu își va aminti?

— Eu cred că dacă te vei duce tu și îi vei spune, memoria îi va reveni și va fi foarte fericit.

— Ești sigură, mamă?

— Sunt foarte sigură. Când îi vei spune, își va aminti totul într-o clipă. Dacă mama îți spune, așa va fi. Ți-am spus eu minciuni vreodată?

Vasco rămâne puțin perplex, apoi îi zâmbeste. E adevărat, mama lui nu spune minciuni și astfel se duce spre intrarea principală a vilei. Sebastiano este acolo, în picioare, dă indicații cuiva și aude cum este strigat.

— Seba...

Se întoarce și-l vede pe Vasco singur în salon. Daniela îi privește de la distanță.

— Voiam să-ți mulțumesc pentru petrecere. A fost foarte frumoasă, o surpriză care mi-a plăcut foarte mult.

Sebastiano rămâne în picioare și-i zâmbeste.

— Mă bucur că te-ai distrat.

— Trebuie să-ți spun ceva. Mi-a plăcut foarte mult și pentru că am aflat un lucru. Tu nu-ți amintești, dar eu trebuie să-ți spun. Tu ești tatăl meu.

Atunci Sebastiano, surprins, se uită la Daniela și o vede cum îi zâmbeste și încuviințează de la distanță și el, fără să aștepte, se așază în genunchi în fața lui Vasco și-l strânge cu putere.

Vasco, cu vocea aproape sufocată din cauza îmbrățișării, îi repetă:

— Acum îți amintești? Cel puțin un pic?

Sebastiano se dezlipește și îl privește emoționat și tulburat.

— Îmi amintesc foarte bine. Mi-a venit în minte tocmai acum... Sunt atât de fericit să fiu tatăl tău.

Atunci Vasco se îndepărtează și merge spre ușă, apoi se

întoarce pentru ultima dată și-i zâmbește.

— Dar să nu mai uiți, bine?

— Nu, desigur că nu.

Vasco aleargă spre Daniela, strigând cu voce tare:

— Mamă, mamă, i-am spus! Aveai dreptate, și-a amintit imediat!

— Ai văzut? Nu-ți spun niciodată minciuni.

— Acum putem merge acasă, vreau să încep noul joc video Wii pe care mi l-au dăruit!

Vasco se duce să-și ia cadourile din pavilion, în timp ce Daniela se apropie de Sebastiano.

— Cum ai reușit?

— Am avut un profesor bun. A fost destul să găsesc cuvintele potrivite.

Sebastiano zâmbește.

— Într-adevăr.

— I-am spus că ți-ai pierdut memoria. M-am inspirat dintr-un film bazat pe o poveste de dragoste adevărată.

— Ți-am zis că trebuie să-ți spun ceva... Când am aflat că Vasco este fiul meu, am fost cel mai fericit om din lume. Mai demult mă gândeam că nu voi avea niciodată un fiu. Poate fiindcă credeam că nu voi găsi niciodată o femeie pentru mine. În schimb, tu ai fost cea care m-a găsit.

Rămâne în fața ei, cu ochii întredeschiși, îi zâmbește într-un fel numai al său și-i spune pur și simplu:

— Mulțumesc.

— Nu, eu trebuie să-ți mulțumesc pentru această petrecere frumoasă în cinstea fiului tău.

Îi aud vocea care vine din salon.

— Așadar, cum a fost? S-au luat la bătaie?

Îmi atârn sacoul în cuierul din antreu, iar cheile le las în suportul de pe comoda mexicană din stânga.

— Nu, din fericire nu. Dar nu mai era mult până îi băteam eu pe amândoi.

Gin stă așezată cu picioarele pe măsuța joasă, cu o pernuță sub cap, foarte relaxată, privește televizorul cu volumul sunetului la minimum.

— Hei? Ce faci? Mă trădezi? Te uiți la această oră la Canale 5?

Râde în timp ce mănâncă o bucată de chimen dulce dintr-un coș albastru, pe care-l ține sprijinit de burtă.

— Mie îmi place mai mult Bonolis! Riccardo e mai mult actor de teatru. Uneori, pentru a spune că un răspuns este corect, face un joc inutil de cuvinte. Îi citează pe Molière, Cehov, odată l-a citat până și pe Schnitzler. Dar tu știai că Arthur Schnitzler avea o operă care se numea *La Ronde*?

— N-am știut. Ești sigură?

— Da, Riccardo a spus. Eu am căutat pe Google. E adevărat. Sunt zece scene în care vorbesc câte doi actori, de fiecare dată diferiți, iar scena se încheie cum ei fac sex. Apoi unul rămâne în scenă și îl întâlnește pe personajul următor.

— Cu care face sex.

— Exact.

— Păi, vezi, acum și tu cunoști opera lui Arthur Schnitzler.

— Ei bine... Pentru mine Riccardo este prea înfumurat.

— Înfumurat? Unde-ai auzit așa cuvânt? Tot Riccardo l-a spus?

Gin râde.

— Nu, pe acesta îl știam de mai demult. Că doar am mers la școală. Înfumurat este un om care se complăce pe sine. Provine dintr-o comedie în care pe protagonist îl chema Vanesio, adică „vanitos”, și se comporta exact la fel. De atunci se folosește acest termen. Riccardo este așa, dar poate că nici nu-și dă seama. Aș putea să prezint eu emisiunea în locul lui.

— Mai știi, mi-ai putea scoate castanele din foc.

— Așteaptă, așteaptă...

Ia telefonul și caută.

— A scoate castanele din foc. Zicala completă este a scoate castanele din foc cu laba pisicii. Provine dintr-o fabulă de La Fontaine. O maimuță o laudă într-atât pe o pisică, încât o convinge să ia castanele de pe jărătic. Pisica așa și face, dar își frige laba! O pisică... înfumurată, vezi? Da, am hotărât, prezint eu, dar după ce nasc.

— Într-adevăr, scuză-mă, nu te-am întrebat nimic. Cum a fost?

— Foarte bine. Dimensiuni perfecte, se dezvoltă normal. Am aflat și sexul.

— Nu, nu cred. În sfârșit!

Gin ia o fișă medicală pe care mi-o întinde, dar când încerc s-o iau, ea o trage înapoi spre sine.

— Nu, nu ți-o dau. Trebuia să vii la întâlnire.

— Însă nu am venit nu pentru că am uitat. Pur și simplu

n-am putut veni. Renzi era plecat la Milano și nimeni nu putea să rezolve problema aceasta. Îți jur, trebuia neapărat să rămân.

— Desigur, dumnealui e producătorul...

— N-ai ce vorbi.

Gin îmi întinde din nou fișa medicală, eu încerc s-o iau, dar ea este mai rapidă și trăgând brațul în jos, mă face să pierd din nou.

— Drăcie, ești groaznică.

— Groaznic de răzbunătoare. Hai să facem un joc, vreau să ghicești tu sexul, care este scris aici. Dacă ghicești, îi alegi tu numele. Dacă greșești, îl aleg eu. Joci?

— Bine.

Gin îmi zâmbeste. Lasă fișa pe spătarul canapelei, chiar în fața mea. O privesc în ochi și încerc să înțeleg.

Ea ridică sprânceana.

— Nu-ți dau niciun indiciu.

Pe neașteptate, inevitabil, dramatic, îmi vine în minte Babi. Cum i-a spus ea noutatea soțului său? A aflat sexul copilului de la prima vizită la medic? Iar când a aflat, i-a spus imediat? L-a așteptat acasă? I-a trimis un mesaj când tocmai a ieșit de la ginecolog? Fotografia unui băiețel, o panglică albastră, ghetuțe azurii, simbolul genului masculin, cu un cerc și o săgeată deasupra în dreapta, semnul zeului roman Marte?

— Așadar? La ce te gândești? E băiat sau fată, n-ai cum să greșești! Că doar nu-ți cer să-i ghicești greutatea!

Zâmbesc, dar sunt enervat. Încerc să n-o fac să vadă, dar o senzație de neliniște îmi vine din adâncul inimii. Copilul care trăiește cu Babi și cu soțul ei este al meu. Și așa, prin

contrast, fără să mă gândesc cu adevărat, pentru a răspunde și ca să alung starea de iritare, îi spun răspicat:

— Fată.

Gin rămâne cu bucașica de chimen dulce abia ruptă în gură, apoi se apucă de mestecat.

— Bravo. Fir-ar, mereu ai noroc!

— Ei bine, aveam o șansă de 50 de procente. Mi-a ieșit bine. Să vedem atunci... Iată: Gertrude! Gertrude îmi place foarte mult, e un nume neobișnuit, un nume important. Gertrude era regina, mama lui Hamlet.

— Dar ție cine îți spune lucrurile acestea? Riccardo nu le știe. Poate Renzi? Aș prefera să fii un ignorant! Crezi că aș permite ca pe fiica mea s-o cheme Gertrude? Auzi cum sună...

— Foarte frumos, unic, special. Am câștigat și eu hotărâsc numele.

— Însă am spus-o așa, într-o doară! Și apoi, Gertrude o chema și pe călugărița din Monza.

— Serios?

— Desigur! Și acest lucru l-am învățat la școală. N-aș vrea ca fiica ta să fie o păcătoasă...

Continuăm să căutăm nume de fete. Giorgia, Elena, Eva, Giada, Francesca, Ginevra ca și mama ei, Anastasia, Anselma, Isadora, Apple ca pe fiica lui Chris Martin și Gwyneth Paltrow, sau Lourdes Maria ca pe fiica Maddonei, sau numele fiicei lui Cher și a lui Sonny Bono, Chastity! Continuăm să glumim, dar toate acestea îmi aduc aminte de mine și de Babi când am intrat în casa de pe malul mării și am găsit halatele cu cele două inițiale și, după ce am făcut baie, ne-am înfășurat în ele și am început să inventăm nume

dintre cele mai absurde, exagerând intenționat. Până la urmă, Amarildo și Sigfrida s-au îmbrățișat ca să privească stelele, fericiți, simțindu-se la trei metri deasupra cerului. Am o împunsătură în inimă. Voi reuși oare vreodată să mă eliberez de ea, de fiecare gând, amintire, bucurie sau durere, de tot ce are legătură cu ea și mi-a rămas pentru mulți ani în suflet?

98

Babi iese din dormitorul lui Massimo.

— Ți-am trimis trandafiri roșii, iar tu nu mi-ai răspuns nici măcar cu un mesaj...

Lorenzo stă în mijlocul salonului.

— Am fost toată ziua în oraș și știam că te-ai întors. Trebuia să-i verific temele lui Massimo.

— Pentru aceasta avem o dădacă.

— Vreau ca fiul meu să crească cu mine, să-mi audă vocea. Urăsc când la școală copiii vorbesc cu intonație filipineză.

— Mereu ai fost o rasistă.

— Sunt persoana cea mai tolerantă și mai deschisă din lume. Vorbind despre fiul meu și educația lui, uneori mă uimești. Credeam că mă cunoști, nici nu-mi plac dădacele. Nici când eram mici, eu cu sora mea, nu le-am avut.

— Noi putem să ne permitem...

Babi îl privește cu răutate.

— Și părinții mei și-ar fi putut permite, dar au preferat să facă altfel.

Se apropie de trandafiri, îi dă puțin într-o parte, ia biletul așezat acolo și-l citește. *Te iubesc ca la început.* Îl închide.

— Mulțumesc, sunt foarte frumoși.

— Știi de ce ți i-am dăruit?

Babi nu zice nimic. Pune la loc câteva figurine care au rămas pe jos după ce s-a jucat Massimo.

Lorenzo o privește în timp ce ea stă cu spatele.

— Pentru că azi este aniversarea primului nostru sărut. Era noapte, era foarte târziu, eram la Gianicolo. Am coborât din mașină, era frig și tu mi-ai zis: „Îmbrățișează-mă.” Eu te-am îmbrățișat și am stat așa cuprinși. Apoi te-am sărutat, tu ai râs și mi-ai spus: „Și ce înseamnă aceasta? Că suntem împreună?” Iar eu ți-am răspuns: „Nu, că vreau să ne căsătorim.”

Lorenzo zâmbește, scoate un pachet de țigări din buzunar și își aprinde una.

— Acum îți amintești?

— Perfect. La fel cum tu îți amintești că în casă nu se fumează.

Babi iese pe terasă, Lorenzo ia o scrumieră și o urmează. Lasă scrumiera pe marginea balustradei și se apropie de Babi. Stau amândoi tăcuți, privind mașinile de pe Nomentana. Traficul este un pic aglomerat. Pe un acoperiș îndepărtat flutură drapelul unei ambasade, iar puțin mai departe se vede splendida cupolă a Bisericii Santa Costanza.

Lorenzo privește în jur.

— Terasa este foarte reușită. Îmi place mult și iluminarea. Să ne așezăm acolo? îi arată canapeaua de lângă niște arbuști și un pin maritim, iluminat cu lumini albastre.

Babi îl ajunge din urmă, în timp ce Lorenzo se apropie

de întrerupător și micșorează ușor intensitatea luminilor de pe terasă. Când Babi se întoarce, nu-l mai vede, dar aude că din boxe începe să răsunе piesa *Meraviglioso* a celor de la Negramaro și imediat apare Lorenzo zâmbind, cu telecomanda în mână.

— Te rog să faci muzica puțin mai încet, mă tem că n-am să-l aud pe Massimo dacă mă va striga.

El îi arată că în cealaltă mână are un interfon pentru copii aprins.

— Cu acesta îl vom auzi neapărat.

Îl lasă pe măsuța joasă din fața ei.

— Vrei ceva de băut?

— O cafea, mulțumesc.

Lorenzo intră înapoi în casă și după puțin timp revine cu un talger, pe care este cafeaua pentru Babi și o sticlă de whisky Talisker, cu un pahar și un vas cu gheață. Se așază, pune cubulețe de gheață în pahar și își toarnă whisky deasupra, până aproape îl umple. Ia o înghițitură, se sprijină de spetează, își desface brațele și se uită spre cer.

— Sunt mereu plecat, mă învârt ca un titirez, dar în realitate aș vrea să fiu aici alături de tine.

— Însă și atunci când ești în Roma nu prea ne vedem. Nici măcar nu vii să mănânci acasă, nu-l iei pe Massimo de la școală, iar seara întotdeauna ai ceva de făcut sau te vezi cu prietenii. Totul mă face să cred că ai pe cineva.

— Poate.

Babi se întoarce și-l privește mirată, nu înțelege.

Lorenzo bea până golește paharul de whisky. Își mai toarnă și bea, apoi scoate pachetul și-și aprinde o țigară.

— De când eram mic mă gândesc la tine. Am alergat

toată viața mea după tine, te-am căutat, te-am sunat, te-am invitat la petreceri, mereu ai fost obsesia mea.

— N-aș fi crezut niciodată că sunt atât de importantă pentru tine. Acum nu ești mulțumit că ți-ai împlinit visul? Te-ai căsătorit cu mine.

Lorenzo golește din nou paharul, îl umple și bea din nou. Apoi trage un fum.

— Nu eu m-am căsătorit cu tine. Tu te-ai căsătorit cu mine. Mai bine zis, cu o parte din mine, partea care-ți trebuia pentru a-ți umple spațiul pe care îl puteam ocupa în viața ta. Încă n-am înțeles de ce ai avut nevoie anume de mine. De ce m-ai ales. Poate ai vrut să mă pedepsești pentru ceva.

Babi începe să râdă. Lorenzo o trage spre el și o sărută. Pentru o clipă ea îi permite, chiar dacă nici nu deschide gura. Atunci el îi ridică rochia, îi atinge picioarele, încearcă să i le îndepărteze și să-și strecoare mâna în chiloții ei, dar ea se opune, își strânge picioarele, nu-l lasă s-o atingă. Lorenzo depune mai mult efort, își așază piciorul peste ale ei încercând să i le desfacă, și în acel moment începe un fel de luptă, dar brusc Lorenzo se dezlipește pentru că ea îl mușcă de buză.

— Auu.

— Începei să exagerezi.

— Te doresc.

— Așa nu.

— Știi de cât timp n-am mai făcut dragoste? De mai mult de opt luni. Tu nu înțelegi că eu încă te iubesc? Ce trebuie să fac pentru ca tu să înțelegi asta? Ești unica pe care o doresc, care îmi place, care mă excită.

— Merg să văd ce face Massimo.

Babi se îndepărtează, făcând un cerc larg. Lorenzo o privește cum pleacă.

— Aș vrea să mă iubești pe mine cel puțin a zecea parte din cât îl iubești pe el.

Își ia înapoi paharul și-l golește dintr-o sorbitură.

Babi intră în casă. Chiar și a zecea parte ar fi prea mult.

Gin se trezește devreme și se duce la bucătărie. Știe că Step are o întâlnire dimineața la prima oră. Găsește un bilet sprijinit de ceașca ei.

Mult succes pentru azi, te sărut.

Gin ia repede telefonul și-i scrie un mesaj.

Mulțumesc. Și eu te sărut.

Observă însă că nu apare semnalul de vizualizare de la WhatsApp, care să indice că mesajul a fost citit.

Gin își pregătește dejunul, pune apa să fiarbă, iar între timp mănâncă, cu îmbucături mici, un biscuit, după care răsfoiește ziarul, citește câteva noutăți, se uită pe pagina dedicată spectacolelor. De mult nu am mai mers la teatru. Mi-ar plăcea să văd *Due partite* de Cristina Comencini. Este despre tinerele anilor '60 care devin mamele fetelor din al doilea act. O idee bună. În spectacol joacă patru actrițe foarte bune. Poate să iau bilete și să-i fac o surpriză. Dar se răzgândește. Mai bine nu, dacă are vreun eveniment sau vreo întâlnire importantă, atunci sunt sigură că refuză. Aude că fierbe apa, se ridică, stinge focul, ia un pliculeț

de ceai verde, îl mișcă în sus și în jos, și apoi îl scoate. Cu un șervet, ca să nu se frigă, așază ceainicul pe masă. Își umple ceașca, adaugă în ea o lingură de miere și începe se amestece ca să se topească. În acest timp mai mănâncă un biscuit. Se uită la ceas. Mai este timp. Sunt prea fericită, este un moment cu adevărat frumos în viața mea. Aurora care se va naște în curând, camera pe care am pregătit-o pentru ea, lui Step îi merge foarte bine la muncă, și-a schimbat mult caracterul spre bine și azi, de parcă nu era de-ajuns, am fost chemată la un interviu după ce le-am trimis CV-ul. Doar că am făcut-o cu șase luni în urmă, când încă nu știam că în curând vom fi două. Așa că se pregătește calm, face un duș, își usucă părul, se machiază, rămâne indecisă dacă să-și ia o fustă sau pantalonii albaștri, o cămașă albă, o centură mare și pantofi negri nu prea înalți. Până la urmă hotărăște și îmbrăcată ca la carte, urcă în mașina ei Fiat Cinquecento L. Îndreaptă oglinda. Da, mai calmă decât atât nu poate fi. Puțin mai târziu se află deja pe viale Bruno Buozzi. Oficiul este aici. Găsește repede unde să parcheze și acesta i se pare un semn bun al destinului. Închide ușa și intră într-o clădire frumoasă. Vestibulul este în întregime din marmură. În colț, lângă scara principală, sunt două plante mari bine îngrijite. La stânga se află recepția, unde un domn, așezat la o măsuță de lemn, sistematizează corespondența de curând primită.

— Bună ziua, caut oficiul Merlini.

— Da, trebuie să luați al doilea ascensor, etajul trei.

— Mulțumesc.

GIN urmează indicațiile și ajunge în fața unei uși mari, cu o plăcuță pe care sunt înscrise numele angajaților oficiului. Apasă pe sonerie. Observă că în stânga, deasupra ușii, este o

cameră de supraveghere. Cu siguranță cineva o vede acum. Ușa se deschide cu un sunet electronic.

Intră, închide ușa după ea și i se adresează unei secretare tinere cu părul scurt, așezată la o masă de scris.

— Bună ziua, sunt Ginevra Biro, am stabilită o întâlnire cu Carlo Sacconi.

— Da, vă rog...

Fata iese de la locul ei și se pornește de-a lungul coridorului.

Gin o urmează, privind în jur. Oficiul este mare, cu diferite birouri unde avocați tineri, bărbați și femei, lucrează de zor.

Fata se oprește în fața unei uși deschise.

— Domnule avocat Sacconi, a venit persoana pe care o așteptați.

Gin intră. Un bărbat care are mai puțin de patruzeci de ani se ridică, iese de la masa lui și-i vine în întâmpinare.

— Îmi pare bine să vă cunosc, vă rog, vă rog, luați loc.

Gin se așază, iar bărbatul, după ce a închis ușa, se întoarce spre ea.

— Mă bucur că ați acceptat să veniți la această întâlnire. Mă face să cred că încă nu ați fost angajată în altă parte.

Gin zâmbește.

— Exact, până acum nu am spus da nimănui. Cu excepția soțului meu cu câteva săptămâni în urmă!

— Ah! V-ați căsătorit de curând! Felicitări!

— Îmi revin câte un pic după nuntă. A fost foarte frumos s-o pregătim, dar și obositor. Din fericire, am făcut o călătorie de nuntă foarte relaxantă.

— Unde-ați fost?

— Pe insulele Fiji, Cook și Polinezia.

— Trebuie să fi fost o călătorie frumoasă. Eu cu soția mea am fost pe Mauritius. Dar nu prea ne-a plăcut. Acum vrem să vizităm insulele Seychelles.

— Am auzit că sunt magnifice.

— Da, de exemplu insula Praslin, dar locul cu adevărat magnific pare să fie La Digue.

— Și soțul meu tot așa mi-a spus.

— Gin continuă să vorbească, ea însăși e uimită că nu se simte stânjenită, mai mult decât atât, i se pare cel mai firesc lucru din lume.

— Poate că vreodată ne vom întâlni acolo într-o vacanță.

— Da, uneori se întâmplă astfel de coincidențe.

Vorbesc în continuare despre particularitățile insulelor Seychelles. Iar avocatul Sacconi pare să cunoască totul, în special despre climă.

— În iulie și august este frig.

Știe și despre pepenele verde, planta cu cele mai mari semințe, despre primitivul arbore-meduză, despre papagalul negru de Praslin și despre *muscicapa striata*, pasărea paradisului.

— Credeam că ați pomenit pur și simplu despre Seychelles, dar văd că sunteți un adevărat fan. Să mergem dar împreună, ne veți fi ghid.

Avocatul Sacconi râde.

— Desigur, am să vă anunț din timp. Ei bine, acum să ne întoarcem la ale noastre. Și dumneavoastră aveți un fan, știți? Este vorba despre șeful nostru, însuși directorul Merlini. A citit teza dumitale despre dreptul digital și o consideră fenomenală. A spus exact așa „fenomenală”,

pentru că știe cum să încadreze fenomenul din punct de vedere legal. Ce părere aveți?

— Pot să vă spun că mă bucur, am scris teza cu mult entuziasm și sunt fericită că i-a plăcut avocatului Merlini. Însă trebuie să fiu sinceră...

Avocatul Sacconi o oprește pe Gin cu mâna.

— Nu-mi spuneți nimic, nu vreau să știu nimic, poate e vorba de un alt birou al unor prieteni pe care-i cunosc și nu vreau să fiu incorect. Noi, în afară de practică, vă oferim o rambursare a cheltuielilor și un tichet de masă săptămânal. Nu vă zic că sunteți angajată, dar aproape sunteți. Aceste indicații le-am primit de la șef.

Apoi avocatul Sacconi o privește pe Gin zâmbindu-i.

— Sper că sunteți interesată și veți accepta oferta noastră.

— Sper că și dumneavoastră veți putea accepta condiția mea. Am o fiică.

— Vreți s-o angajăm și pe ea?

— Poate peste douăzeci de ani, acum studiază înăuntrul meu.

Gin își atinge burta ca să fie mai explicită.

— Bine, felicitări. Am să-i comunic avocatului Merlini, dar sunt sigur că nu va fi o problemă. Ne veți da și nouă o pauză de gândire pe perioada nașterii, dar cred că vom merge înainte mână în mână și treptat vom găsi soluțiile cele mai potrivite, sunt sigur.

La auzul acestor cuvinte, Gin rămâne surprinsă.

— Desigur, îmi face plăcere. Așadar, îmi veți da de știre?

— Cât de curând posibil.

Avocatul Sacconi se ridică și se îndreaptă spre ușă.

— Veniți, vă însoțesc.

Ies împreună și parcurg coridorul până ajung la intrarea în birou.

— Pe curând.

— Vă mulțumesc că ați venit. Apreciez sinceritatea dumneavoastră.

Avocatul pleacă. Secretara vrea să-i deschidă ușa și tocmai când vrea să iasă, Gin aproape că se ciocnește de un băiat.

— Mă scuzați.

— Ginevra! Ce surpriză! Ce faci aici?

Are nevoie de câteva secunde ca să-l recunoască.

— Nicola! Salut!

Se sărută pe obraz.

— Am venit la un interviu. Dar tu?

— Eu lucrez aici, îi arată plăcuța de pe ușă. Vezi? Înseamnă că nu-ți amintești numele meu.

Într-adevăr. Îl cheamă Nicola Merlini, cum de nu mi-a venit în minte? Însă nu l-am văzut de mult, am o scuză.

— Ai dreptate, dar nici nu m-am gândit.

— Ca să vezi! Să bem o cafea, ce zici? Aici la parter este un local.

Coboară cu ascensorul, iar Gin îl privește curioasă. Nicola avea o slăbiciune pentru ea, ar fi încercat chiar să se apropie, dacă nu ar fi apărut Step în viața ei.

— Nu ne-am văzut de mult, nu ne-am întâlnit nici măcar întâmplător.

— Bine că s-a întâmplat azi. Apropo, cum a fost la interviu?

— Bine, cred...

— Sacconi e de treabă.

Intră în bar.

— De care vrei?

— O cafea decafeinizată.

— O deca, iar pentru mine o cafea neagră obișnuită, mulțumesc.

Pe neașteptate Gin are o revelație. Oare nu cumva Nicola a vrut s-o angajeze când i-a văzut CV-ul?

— Nicola... tu n-ai nicio legătură cu întâlnirea de azi, nu-i așa?

— Categoriec nu.

— Știi că dacă aș afla că am fost recomandată, anume din această cauză n-aș accepta.

Vine cafeaua.

— Pentru dumneavoastră.

— Mulțumesc.

Amândoi adaugă zahăr, apoi Nicola zâmbește.

— Știu foarte bine cum ești și de asta îmi plăci. Totuși eu n-am nicio legătură. Știam că tatălui meu i-a plăcut una din teze, dar nu știam că era vorba de a ta.

Gin gustă cafeaua.

Nicola o privește și zâmbește. Îi place și mai mult de ea. A făcut bine că a insistat ca tatăl lui s-o angajeze.

La Vanni este multă lume. Toți pălăvrăgesc, râd și flirtează încontinuu. Cineva pretinde că are o întâlnire de serviciu pentru a cunoaște o fată frumoasă și a o convinge să

facă ceva împreună. Altcineva a venit să muncească serios aici, dar o altă fată frumoasă crede că a fost invitată din cu totul alte motive, fără să știe că greșește amarnic, deoarece tipul este gay. Apoi îl vede, așezat într-un colț, citește un ziar cu ochelarii așezați pe vârful nasului și cu un cappuccino ținut în aer cu mâna stângă.

— Enrico Mariani, cel care mi-a permis să intru în această lume de podoabe false și paiete strălucitoare.

El lasă ziarul și ceașca pe masă și se ridică.

— Vino aici, pungașule.

Îmi place acest cuvânt vechi spus de vocea lui caldă, potrivită pentru un sexagenar care este fascinant și cult, morocănos și simpatic, un domn al altor vremuri, de o eleganță pe care mulți nici nu reușesc să și-o imagineze.

Mă îmbrățișează cu putere, apoi îmi pune mâinile pe umeri și mă strânge.

— Stai să te văd.

Mă cercetează cu atenție.

— Ești în formă.

Mă lasă și ne așezăm.

— Și tu la fel.

— Nu te linguși. Eu sunt bătrân și vlăguit, tu ești tânăr și puternic...

— Aceia erau trei sute... și au murit toți!

Începe a râde.

— Ești un ticălos adevărat. Pungaș și ticălos. Îmi imaginez femeile pe care le ai.

— Abia m-am căsătorit!

— Într-adevăr. Nu mă simțeam prea bine, că de altfel aș fi venit cu plăcere la nunta ta. Mulțumesc pentru invitație, știu

că n-ai invitat pe nimeni din domeniu. Așadar, acest lucru m-a făcut să mă simt onorat.

— Nu cred că ai mulți prieteni printre colegii de breaslă, iar eu sunt un începător, poate...

— Glumești? Ai o carieră incredibilă. Viitorul are succes.

— Suntem abia la început de cale.

— Un lucru bine început...

— E pe jumătate făcut.

Mă amuză acest joc, îl făceam și atunci când lucram împreună.

— Vreau să-ți propun câteva idei.

— Ești binevenit.

— Cu condiția că poți să mi le critici ca pe ale oricui altcuiva.

— Dacă nu sunt bune...

— Desigur!

— Dacă nu, le cumpărăm ieftin ca pe ale oricui altcuiva.

Mariani începe a râde.

— De acord! Ți-a plăcut cadoul meu?

— Foarte mult...

Mă privește și-și ridică sprânceana, ca și cum s-ar gândi că nu-mi amintesc ce mi-a dăruit.

Îi zâmbesc.

— Mă pui la încercare?

Bea puțin cappuccino și mă cântărește cu privirea, încercând să înțeleagă dacă trișez sau nu. Rămân impasibil.

Își șterge gura și lasă ceașca pe masă.

— Okay. Dacă pierd, comanzi tot ce vrei, dacă nu, plătești tu. Eu cred că tu nu trișezi, știi bine ce ți-am dăruit.

— Okay. Pâine prăjită și un cappuccino rece.

Mariani ridică mâna și imediat vine Anna.

— Da, Enrico?

— Încă un cappuccino cald pentru mine, un cappuccino rece și pâine prăjită.

Anna se îndepărtează.

— Joci contra, dar eu aș putea să-ți spun totul invers... Aș putea să pretind că nu știu.

— Știu că nu m-ai minți.

— Într-adevăr. Îl am în salon, la intrare. Un tablou de Balthus. Este fantastic.

Nu știe că atunci când l-am văzut, pentru o clipă m-am gândit că mi l-a trimis Babi. Nu puteam să-mi cred ochilor, dar din fericire avea un bilet de însoțire. Îl citez: „Autorului unei povești frumoase, povestea ta. Prezentul nu mai are timp pentru durerea de ieri.”

— Îți amintești.

— Desigur, am încercat să-i înțeleg sensul.

— Ce spiritual mai ești...

Ne aduc cele două cești de cappuccino și pâinea prăjită.

Enrico Mariani își scoate portmoneul din buzunar și plătește.

— Mulțumesc, Anna, păstrează restul.

Fiecare își soarbe propriul cappuccino în tăcere. Eu mușc din când în când din pâinea prăjită.

Mă ia prin surprindere:

— Vasăzică... Ceea ce s-a întâmplat la Teatro delle Vittorie te-a legat și mai mult de fata aceea și te-ai căsătorit cu ea.

— Da.

— Și ești fericit?

Toți sunt obsedați de această întrebare. Până la urmă cred că sunt, cred că pot să spun fără să mint.

— Da, sunt foarte fericit.

— Oh, în sfârșit cineva care nu se jenează! Aici se pare că toți se tem să fie fericiți. Bine faci, savurează acest moment, celebritatea, succesul, onoarea, banii, poate pe parcurs va veni un copil. Este corect să fim fericiți când ne putem permite. În schimb, fiul meu niciodată nu reușește să fie. Chiar și acum când face prima lui emisiune în calitate de autor, și nu știu dacă trebuie să-ți mulțumesc ție, iar acesta este un alt succes, păi, tot nu-i fericit!

— Este vorba de o neliniște specifică vârstei, e bine că-i așa. Fă-l să-și trăiască nefericirea, poate îl va face mai creativ. Va veni și timpul când se va simți fericit.

Mariani bea din al doilea cappuccino.

— Mmm, nu mă convingi. Ai vorbit cu el?

— Nu.

— Okay, spune-mi sincer, cum îți pare?

— Un autor foarte bun.

— Și ca om?

— Un băiat foarte bun.

— E gay.

— Nu, adică nu cred. Îl văd pălăvrăgind cu dansatoarele, dar fără să le dea prea multă importanță. Cred că este foarte concentrat asupra lucrului, și-ar dori să-și depășească tatăl, dar nu va fi ușor.

— Bine, m-ai convins. Drăcie, trebuia să ne întâlnim mai devreme! M-ai calmat într-o clipă, acum sunt mai liniștit în privința lui Vittorio. Mie nu-mi pasă deloc dacă e gay sau nu. Aș vrea doar să mă invite odată la un prânz și să-mi spună:

„Tată, nici nu știi cât de bine m-am simțit ieri, cât de mult m-am distrat!”

— Se va întâmpla, sunt sigur. Din punctul meu de vedere, este un băiat foarte bun.

— Bine, mă bucur că te-am văzut.

Se ridică și mă îmbrățișează.

— S-o facem mai des!

— Te aștept la birou cu proiectele tale minunate pentru care voi plăti foarte puțin.

— Da, iar eu voi încerca să obțin cât mai mult, fiindcă știu că sunt cele mai bune.

Și pleacă șchiopătând un pic, cu barba lui scurtă, părul alb, corpul uscățiv dar puternic, ca al unui luptător. Un fel de Hemingway televizat, care mereu a știut să pescuiască numai fete frumoase. Mă întorc și-l observ pe Renzi la tejghea. Îl văd din profil, râde, glumește și mănâncă ceva. Are o bere în mână și o față în fața lui, dar nu reușesc s-o văd prea bine. Apoi fata, care gesticulează cu mâinile, se dă puțin la o parte și o recunosc. Este Dania Valenti, „fiica” propusă de Calemi. Vreau să-mi întorc privirea, dar este prea târziu, m-a văzut și ea și, zâmbitoare, îi spune și lui Renzi. El se întoarce spre mine, la început încordat, apoi, când îmi întâlnește privirea și vede că zâmbesc, își regăsește atitudinea firească a unuia care n-a făcut nimic rău, cel puțin deocamdată. Mă apropii de ei.

— Ce sărbătoriți astăzi?

— Ieri am avut 18 procente, iar Dania a fost asistenta lui Juri toată emisiunea. Zici că un punct și jumătate în plus este meritul ei...

Dania își ridică paharul.

— În cinstea simpatiei mele! Nu neapărat în cinstea frumuseții mele. Aici sunt o mulțime de fete cu mult mai bune decât mine.

După felul cum o privește Renzi, aș vrea să-i spun: „Ce vorbești? Ciudat că el nu și-a dat seama sau mai degrabă, după părerea mea, nici n-a văzut că mai sunt și alte fete.”

Dania este euforică.

— Emisiunea este foarte tare, deoarece combină între ele întrebările din poveștile tuturor personajelor...

Renzi îi ascultă teoria televizată cu o adevărată curiozitate, când o fată vine alergând.

— Dania! Ești la Roma!

Îi sare în spate doborând-o cu un entuziasm potrivit pentru filmele de după-amiază, de la Disney Channel. Apoi, nou-venita se dezlipește și sare în sus pe ambele picioare, ca un cangur ciudat cu părul lung.

— Prea frumos! Foarte frumos! Cât sunt de fericită să te văd!

Dania, ca o fată educată, ne prezintă:

— Pot să ți-i prezint pe Giorgio Renzi și Stefano Mancini, producătorul?

Fata își scoate ochelarii și-mi zâmbește.

— Însă noi ne cunoaștem, sunt Annalisa!

Abia acum o recunosc.

— Desigur, cum să nu, ce mai faci?

— Bine, chiar dacă nu m-ai luat la emisiunea voastră.

Dania pare să regrete.

— Ei lasă, ai fost la probe? Am fi putut fi împreună, ce păcat...

— Ah, în schimb tu lucrezi la emisiune? Ce bine, ar fi fost

minunat.

Dania se uită la Renzi ca să înțeleagă dacă este vreo posibilitate s-o angajeze, însă în acel moment aud pe cineva venind la spatele meu și o strigă pe nou-venită.

— Annalisa, ține, ți-am cumpărat iaurt înghețat cu glazură de care doreai.

— Nu! Eu am vrut cu *granella*! Vezi că nu mă ascuți niciodată?

Dar, în pofida acestei greșeli de neiertat, hotărăște totuși să ni-l prezinte:

— El este Lorenzo, un prieten de-al meu...

Nu l-am mai văzut pe tip... Ah da, era cu ea, ceva timp în urmă, exact aici la Vanni, se sărutau. Brusc, îl recunosc.

— Însă eu și Stefano ne cunoaștem deja.

Mă privește cu un zâmbet fals.

— Ne știm de când eram mici, sunt soțul lui Babi.

N-aș vrea s-o fac, dar mă uit la Renzi. El pur și simplu închide ochii, dar din fericire, tocmai în acel moment vine Simone Civinini.

— Veniți repede în studio, a avut loc un scandal.

IOI

Agentul de pază ne permite să trecem, chiar dacă venim în fugă. Când ajungem înăuntru, Simone își încetinește pasul.

— Poți să ne spui pe scurt ce s-a întâmplat?

— Sunteți pregătiți? Riccardo a încercat să se sinucidă.

— Ce? De ce?

În schimb Renzi are o altă curiozitate.

— Cum?

Simone se uită la noi amândoi.

— S-a închis în cabină și a înghițit pastile. Noi îl așteptam ca să începem, nu venea, așa că am bătut la ușă, nu răspundea, și atunci am forțat ușa. Era întins pe podea, avea spumă la gură și am chemat ambulanța. I-au făcut spălături gastrice pe loc, dar el n-a vrut să meargă la spital. De ce a făcut-o? Iată, priviți.

Scoate din buzunarul de la geacă un ziar deschis exact la pagina care trebuie. Sunt poze cu Riccardo și Juri mâncând la restaurant, apoi mergând seara pe stradă, apoi sărutându-se în fața ușii de la intrare, și în sfârșit Juri intrând, iar Riccardo privind în jur ca să fie sigur că nimeni nu i-a văzut sau nu i-a urmărit. După care intră și el și închide ușa.

— A verificat totul, doar că n-a văzut că cineva îi fotografia!

— Așadar?

— Înainte de filmări a venit Gianfranco Nelli, producătorul care lucrează la Milano. S-au închis în cabină și și-au spus totul. Practic am fost informați de croitoresele care erau acolo cu hainele pregătite pentru emisiune. Gianfranco a spus: „Trebuia să aflu din ziare că mă înșeli? Nici măcar n-ai avut curaj să-mi spui? Am aruncat în vânt patru ani din viața mea pentru cel mai mizerabil vis pe care-l puteam avea: tu.” Cel puțin așa mi-au povestit croitoresele.

Renzi zâmbește.

— Frumos discurs, probabil l-a scris din timp.

Ne privește, și doar în acel moment își dă seama de

cinismul său. Și ca să se justifice, adaugă:

— Păi, e autor, nu?

— Mergem să vedem cum se simte?

Străbatem clădirea teatrului. În mijlocul scenei, așezat la locul lui obișnuit, stă Juri. Ne vede trecând și zâmbește cu expresia lui dintotdeauna, de parcă nu s-ar fi întâmplat absolut nimic. Puțin mai târziu suntem în fața cabinei lui Riccardo. Ușa este pur și simplu trasă. Nu mai are broască și toată marginea ușii este așchiată.

— Ușile acestea sunt făcute de mântuială.

Renzi mereu reușește să observe detaliile.

Bat.

— Pot să intru?

Nu primesc răspuns.

— Riccardo, sunt eu, Stefano Mancini, pot să intru?

Nimic. Astfel, împing încetișor cu mâna ușa care se deschide, dând la iveală o cabină complet devastată, de parcă ar fi trecut hoții pe acolo. Îi văd picioarele lui Riccardo. Deschid larg ușa. Stă întins pe canapea, cu picioarele pe măsută și cu un șervet ud pe frunte. Are ochii închiși, totuși e viu, odată ce își mișcă mâna și și-o pune pe burtă.

— Mă simt rău.

Apoi șoptește:

— Nu trebuia să se întâmple.

Începe să plângă. Se apleacă înainte și își adună picioarele sub el, pune coatele pe genunchi și continuă să plângă, aproape în hohote.

— Eu îl iubeam. Am făcut o prostie, nu mi-o va ierta niciodată. Eu îl iubeam, cum am putut? Drăcie, drăcie, drăcie!

Bate cu călcâiul drept în podea, de mai multe ori, cu furie și disperare. Plânge și-și trage nasul, se șterge cu mâna și continuă să plângă. Clatină din cap, cu părul ud de transpirație, cu palmele pe față și din când în când încearcă să se șteargă pe la ochi și este alb ca varul.

Mă întreb: în cele mai mari momente de disperare, în durerea nesfârșită pe care am simțit-o, în deznădejdea și neputința mea, cu toată furia care m-a zdrobit, am reacționat și eu așa? Clatin din cap. Fiecare reacționează în felul său. Același lucru se poate spune și despre dragoste. Mă apropii de el și-i pun mâna pe umăr.

— Pot să te ajut cu ceva?

Îmi ascultă vocea în tăcere, se gândește puțin.

— Ar trebui să ai puterea de a opri timpul, să mă întorc înapoi și să nu mai greșesc.

Vorbește cu fața ascunsă în palme și ceea ce vedem pare o scenă suprarealistă. Pe masă stă sticluța de pastile goală, o sticlă de whisky, o cutie de Coca-Cola Zero, o felie de pizza într-o cutie de carton, o sticluță goală de apă, fără capac, iar un pic mai într-o parte, pe podea, pe mocheta veche se văd niște urme de vomă șterse nu prea bine.

— N-am asemenea putere.

Ies din încăpere. Simone și Renzi mă urmează fără să spună nimic. Când suntem în coridor, de parcă ne-am fi înțeles, ne oprim și facem o ședință în trei.

— Încă puțin și intrăm în direct. Mai avem o oră. Ce facem?

— Încercăm să-l reanimăm?

Renzi e visător.

— Nici măcar cu cocaină, e un depresiv cronic! Nici nu

sunt sigur că-și va reveni.

Simone este hotărât și surprinzător cu această declarație a sa.

— Așadar?

— Trebuie să sunăm la Rete și să le zicem să pună un film pe post.

Renzi clatină din cap.

— Glumiți? Ar fi absurd. În seara aceasta avem celebrități în calitate de participanți. Ieșim în direct pentru prima dată. Poate ați uitat, dar tocmai pentru că totul mergea atât de bine, ne-au dat seara de vineri! Nu putem să dezamăgim pe nimeni acum.

Rămân o clipă în tăcere, îmi vine în minte o idee.

— Mergem în redacție, cheamă-i și pe ceilalți autori.

Puțin mai târziu decizia este luată.

— Dar suntem siguri?

— Este unica soluție care mi-a venit în minte, dacă aveți altele mai bune, acum e momentul să le spuneți.

— Nu avem.

— Foarte bine!

— Atunci să încercăm așa.

— Am sunat la departament. L-au acceptat pe Juri. De fapt, au spus că oricum este bine, dat fiind că este o urgență. Mai mult, sunt aproape fericiți, au spus că ar fi o ocazie foarte bună să pună la încercare un nou prezentator.

— Adică nu au curajul să pună la încercare prezentatori noi? Au nevoie de ocazii ca acestea pentru a experimenta?

— Se pare că da. Oricum am intrat în dans. Ce facem?

— Dansăm.

Când vorbim cu regizorul, ne privește uluit.

— Voi sunteți nebuni? Chiar în seara aceasta, când suntem în direct cu toate vedetele care participă la emisiune? Dar lui Juri i-ați spus?

— Încă nu, așteptam părerea ta.

Roberto Manni ne privește și clatină din cap.

— După mine, acela e bun să facă numai un singur lucru de unul singur, nu mă faceți să-l spun care, sunt și doamne pe-aici.

Linda, asistenta regizorului, se uită în jur și zâmbeste, văzând că este unica femeie.

— Nu avem alte soluții. Trebuie să sunăm la Rete și să-i anunțăm.

Roberto se gândește o clipă, apoi încuviințează.

— Mergeți să vorbiți cu el, să încercăm, eu fixez camerele, dar mai întâi să vedem ce spune. Eu cred că nu este în stare nici să gândească, nici să acționeze.

Ieșim de la regie și mergem în studio.

Roberto Manni se lasă pe scaun.

— Știam că vom avea necazuri cu ăștia doi.

— Vittorio? îl strig pe Mariani, care cred că este cel mai de încredere autor. Pregătește prompterul cu toată emisiunea!

— Toată?

— Da. Trebuie să punem copia pe prompter, cuvânt cu cuvânt...

— Dar Riccardo nu are nevoie.

— De fapt, Riccardo nu va prezenta emisiunea. O va face Juri.

— Ce? Juri? Vai, mamma mia.

Mă privește și înțelege că nu-i de glumit.

— Mă duc imediat.

— Chemați-i pe toți autorii și pe Juri în sala de ședințe.

Puțin după aceea suntem cu toții acolo. Când Juri intră în sală e îngândurat, probabil crede că va fi învinuit pentru ceea ce s-a întâmplat. Imediat încerc să-l readuc în apele lui.

— Juri, avem nevoie de ajutorul tău. Numai tu ne poți salva în această situație. Totul este în mâinile tale, dar noi îți vom fi alături și te vom urmări pas cu pas.

Privește în jur, e încă bănuitor, nu înțelege ce se întâmplă, se preface că-i pare rău.

— Da, știu.

— Tu trebuie să prezinți emisiunea.

Deodată se aprinde, zâmbește imediat, fericit pentru această însărcinare, fără pic de îngrijorare, în pofida lipsei totale de experiență și, mai ales, a incapacității lui. Îl privesc drept în ochi.

— Te vei descurca?

Brusc devine serios.

— De mult așteptam.

— Bine. Atunci, toți își ocupă locurile. În scurt timp vom intra în direct, mergeți să verificați dacă totul este în ordine și anunțați concurenții și oaspeții despre schimbarea survenită.

Într-o clipă realizatorii ies din redacție, o fată ia foile cu scenariul și începe să le împartă.

— Aruncați foile precedente, le veți folosi pe acestea.

Mă uit la ceas, mai sunt douăzeci de minute până intrăm în emisie. Renzi se uită și el cât e ora.

— Aș vrea să mai fie încă douăzeci și patru de ore, și nu douăzeci de minute.

— Da, dar nu le avem. Să mergem acolo.

Mariani este lângă Juri, îl așază în locul lui Riccardo și-i explică niște fragmente din scenariu.

— Ai făcut de-acum treizeci de emisiuni, aceasta nu se deosebește de celelalte, știi tot ceea ce se întâmplă și trebuie doar să te încadrez în timp, jocurile sunt aceleași. Cunoști vedetele care participă?

Juri pare liniștit și aproape nepăsător în siguranța lui excesivă.

— Le cunosc viața, moartea și miracolele fiecăruia dintre ei, până și cu cine și-o trag.

Vittorio Mariani îl privește resemnat.

— Uite, despre aceasta să nu le spui.

— Nu, desigur că nu.

E bine că poate răspunde, dar oare în ale cui mâini suntem? Vittorio continuă să-și facă treaba.

— Ține minte că aici, după prima parte, ai publicitate. Apoi am să vin și-o să vorbim despre partea a doua. Dacă e să te gândești bine, trebuie să înfrunți numai primele cincisprezece minute, restul vor trece pe neobservate.

— Da, desigur.

Vittorio Mariani îl privește, Juri pare calm, a înțeles totul, nu este îngrijorat. Cu atât mai bine.

— Ține minte că deschizi uitându-te în camera centrală, i-o arată. Urmărește luminițele care se aprind și fii liniștit și zâmbitor cu publicul care te urmărește de acasă.

— Desigur, drept cine mă iei? îl privește aproape cu răutate. Eu îmi iubesc publicul. La fel cum el mă iubește pe mine.

Vittorio Mariani încuviințează.

— Desigur, perfect. Ți-e clar totul?

— Da.

Vine Simone Civinini, vrea să verifice.

— Cum merg treburile?

Juri îi răspunde zâmbind.

— Foarte bine, va trece ușor.

Simone se uită la Vittorio care dă aprobator din cap: așa se pare.

— Bine, perfect. Ai totul pe prompter. Numele concurenților, numele vedetelor și întrebările.

Îi arată monitorul cu un text de probă între camerele doi și trei.

— Pentru orice eventualitate, eu sunt aici alături, cunosc pe de rost toată emisiunea. Așadar, să te uiți numai la mine. Eu te voi anunța când să începi și-ți voi da indicații. Nu te panica, fii tu însuși și ai să vezi că totul va fi bine.

— Care panică? Nu mi-e frică de nimic.

Simone se uită spre Vittorio, care însă hotărăște să nu-l privească.

— Okay, noi mergem să verificăm dacă și-n rest totul e în ordine. Oricum suntem aici.

Îi arată un spațiu în spatele prompterului și camerei centrale.

Juri zâmbește.

— Fiți liniștiți. Totul e sub control.

Vittorio și Simone se îndepărtează.

Vittorio, abia când sunt mai departe, nu rezistă.

— Cum îl vezi?

— Ca dintr-un basm... Nu l-ai auzit? Fiți liniștiți.

Zâmbesc, dar ambii sunt îngrijorați cu adevărat. Timpul se scurge, concurenții intră în studio, celebritățile își ocupă

locurile. Juri stă așezat în mijlocul scenei și în loc să revadă textul de deschidere, vorbește la telefon.

— Mamă, include Rete Uno, în sfârșit mă vei vedea. Ce? Nu, mamă, Rete Uno. Acum trebuie să închid.

Imediat după aceea mai sună o dată.

— Tina, ce faci? Include Rete Uno. N-ai să crezi. Eu prezint emisiunea! Da, pe bune, nu glumesc.

Se uită la ceasul de deasupra monitorului central.

— Peste zece minute mă vei vedea. Nu, Riccardo Valli nu se simte bine, nu știu ce are. M-au preferat pe mine.

Închide și continuă să-și anunțe prietenii, rudele, oamenii care nu au crezut sau nu au pariat pe el până în acel moment.

— Peppe? Îți spun un singur lucru: mulțumesc. Mi s-a îndeplinit un vis. Include Rete Uno. Dacă sunt aici, este doar meritul tău, eu n-am să uit.

Se aude vocea lui Leonardo, asistentul de studio.

— Atenție, treizeci de secunde.

Juri închide telefonul și-l pune în buzunarul interior al sacoului. Se așază mai comod, își aranjează gulerul de la cămașă, se trage un pic înainte și-i face lui Leonardo semnul „pregătit” cu degetul mare. Leonardo, la rândul lui, își desface larg brațele, încuviințează și clatină din cap.

— Atenție, începem.

Camera centrală numărul doi se aprinde, lumina roșie semnalizează că transmisiunea a început. Operatorul, cu mâinile ferme, ține una pe zoom, alta pe manivela laterală. Suntem în emisie. Juri se uită în cameră și zâmbește. Tace și continuă să zâmbească, un pic prea mult, ne gândim cu toții, iar apoi începe să vorbească.

— Bună seara! Cum vă simțiți? Eu mă simt foarte bine. Din păcate, Riccardo Valli a avut o problemă și astfel în această seară puteți... Nu, în această seară puteți să ne vedeți. Exact. Puteți vedea emisiunea noastră ca de obicei...

Deodată Juri își pierde zâmbetul, se uită în prompter, dar de parcă nici nu-l vede, se uită la celelalte camere stinse și o face fără niciun motiv, apoi își fixează privirea asupra camerei centrale, care este aprinsă, și spune pur și simplu:

— Exact, da, puteți...

Vittorio își duce mâna la gură.

— Oh, fir-ar să fie.

În regie, Manni începe să bată cu mâna în masă.

— Drăcie, drăcie, drăcie, proasta nu știe să spună nici două cuvinte în cruce, s-a blocat!

Mă uit la Renzi și încerc să mențin calmul.

— Ce facem?

Renzi pare sleit de puteri, clatină din cap, stă cu mâinile întinse de-a lungul corpului.

— Nu știu.

Mă uit la fața împietrită a lui Juri care fixează camera doi cu o privire idioată, în tăcerea și mai jenantă. Ies din regie, alerg spre studio, mi-a venit altă idee.

— Repede, dați-mi un microfon.

Îl iau din mâna lui Leonardo și i-l transmit lui Simone.

— Tu știi emisiunea pe de rost. Du-te. Fă-o tu, prezintă mai departe.

— Eu?

— Nu văd altă soluție.

— Dacă zici tu.

Simone bate o dată în microfon, își dă seama că este

deschis și intră în scenă.

— Bună seara, bună seara tuturor! A fost o glumă!

Într-o clipă ajunge în mijlocul studioului alături de Juri.

— Adică, n-am glumit că Riccardo Valli nu se simte bine, iar eu, Simone Civinini, unul dintre autorii acestei emisiuni, am primit sarcina de a prezenta ediția din această seară! Te rog, Juri, ocupă-ți locul tău obișnuit...

Juri coboară de pe scaun, abandonează amuțit această unică și ipotetică șansă care i-a fost acordată, schițează un zâmbet trist, într-un fel îi mulțumește lui Simone și se întoarce să fie asistentul dintotdeauna.

Simone, în schimb, cu o simpatie incredibil de firească, începe liniștit să prezinte emisiunea.

— Mi-au dat anume mie posibilitatea să moderez cea mai surprinzătoare emisiune a întregului sezon! În această seară, împreună cu concurenții noștri, vor juca și cunoscutele vedete! Și vreau să vi-i prezint pe toți!

Cu multă carismă, Simone Civinini glumește și râde cu cele mai vestite celebrități, se încadrează în timp, se joacă cu greșelile concurenților și face și mai distractiv și plăcut ceea ce ar fi putut fi cel mai mare dezastru televizat al tuturor timpurilor.

Și astfel, în timp ce emisiunea continuă fără alte probleme, intru iarăși în regie. Renzo stă așezat. Roberto Manni schimbă camerele una după alta, stând în picioare în

fața monitoarelor și pocnește din degete.

— Unu, patru, trei. Este o adevărată plăcere, iată cum se prezintă o emisiune. Șase! Cinci!

Simone Civinini are un schimb interesant de replici cu un concurent care a greșit răspunsul și se aude cum publicul din sală râde.

— Acesta știe să improvizeze, este vesel, amuzant și știe să distreze lumea. E un amestec dintre Bonolis și Conti. E un monstru! Șapte, dă-mi-o pe cinci, cinci!

Continuă să lucreze, distrându-se și urmărindu-l pe noul prezentator.

Mă uit la Renzi care-mi zâmbește.

— Iar noi credeam că el este doar un autor foarte bun.

— Da. În sfârșit am comis greșeala pe care o așteptai de mult.

Îl privesc curios.

— Adică?

— Nu i-am oferit un contract de prezentator.

— Dacă ai fi prevăzut și acest lucru, cu siguranță m-ai fi îngrijorat.

Tocmai în acel moment îmi sună telefonul. Nu cunosc numărul. Totuși răspund.

— Alo?

— Alo, bună seara, vrea să vă vorbească directorul Bodani. Pot să vă fac legătura?

— Desigur.

Aștept la telefon când aud pe cineva care preia apelul.

— Alo? Stefano Mancini?

— Da.

— Felicitări întâi de toate și-mi cer scuze că n-am reușit

să vă sun până acum.

— Nu vă faceți griji, important e că totul merge bine și sunteți mulțumiți.

— Așa e, suntem. Dar în special aș vrea să știu cine a avut ideea de a-l pune pe acest băiat în locul lui Riccardo Valli.

— N-a fost o idee. A fost o necesitate.

Nu înțeleg dacă e furios ori nu. Renzi îmi face semn întrebându-mă cu cine vorbesc. Acopăr telefonul și-i șoptesc.

— Directorul Bodani.

Mișcă mâna în sus și în jos ca și cum ar spune: e tare. Da, vorbesc cu el la telefon, emisiunea este în direct și desigur că eu nu pot să dau înapoi.

— A fost decizia mea.

— Atunci vreau să-ți spun... Ești un geniu. În sfârșit ai găsit un prezentator nou. Pentru prima dată mă distrez privind o emisiune de-a mea și... Fir-ar să fie! Vin repede să vă gălesc.

Astfel încheie convorbirea.

Imediat Renzi mă întrebă curios:

— Ce-a spus?

— Că sunt un geniu.

— Într-adevăr. Ai fi putut să pui pe oricine, dar l-ai ales pe el. De ce?

— Pentru că-i nebun. E un maniac. Are o minte care așază totul în ordine. Are o memorie fenomenală și își iubește munca. Este cinic și rece, cu siguranță nu s-ar speria de lumina unei camere de filmat, cum a făcut celălalt.

— Da, de fapt Juri, fără pantofi, sacou și părul dat cu gel, nu valorează nimic.

În acel moment începe publicitatea. Roberto Manni se ridică de la locul lui și se apropie de noi.

— Sunt de acord cu tine. Țineți-l strâns pe acesta, cu el puteți face toate emisiunile pe care le doriți.

Apoi le spune celorlalți:

— Avem o pauză de publicitate de două minute.

Și iese din sala de regie.

Îl urmărm. În mijlocul studioului, în jurul lui Simone s-a strâns foarte multă lume. Toți îl felicită, până și vedetele care participă la emisiune, în timp ce Juri, dintr-un ungher îndepărtat, se uită cu ură și dezamăgire la trenul care a plecat, iar el n-a reușit nici măcar să-și composteze biletul.

— Felicitări, bravo, ce replici bune și cu adevărat amuzante.

Cineva din public se ridică din primul rând și se apropie cu telefonul.

— Scuze, pot să fac un selfie cu dumneavoastră?

Simone râde, surprins de această celebritate neașteptată.

— Desigur!

Doamna plinuță se dă mai aproape de el și abia reușește să facă o poză, că imediat vine invitația lui Leonardo de a se întoarce fiecare la locul său.

— Ocupați-vă locurile, iute, iute! Continuăm transmisiunea, eliberați scena.

Toți se îndepărtează. Rămâne numai Vittorio Mariani alături de Simone, explicându-i niște lucruri.

— Uite, ține minte că pot să joace împreună și poți să-i propui și tu concurentului pe cine să aleagă drept adversar.

Simone îl privește înveselit.

— Da, desigur.

Apoi se apropie de Vittorio și-i șoptește la ureche:

— La naiba, am urmărit emisiunea aceasta de treizeci de ori la rând, am înțeles cum funcționează, nu sunt Juri... Fii liniștit!

Și ambii încep să râdă.

— Ai dreptate, scuze.

— Mereu m-ai subestimat.

— N-ai de ce să zici așa.

— Nu, nu, așa este.

Continuă să glumească între ei. Îmi place această complicitate. Mă apropii.

— Ne-ai mințit, nu ești doar un bun autor, ești și cel mai bun prezentator!

— Nu-i adevărat. Eu nu mint niciodată, și pentru mine a fost o descoperire. Acasă, de mic, mie și surorii mele Lisa ne plăcea să ne jucăm de-a prezentatorul și asistenta lui.

— Atunci trebuie s-o rugăm și pe ea să lucreze la emisiune.

— Ca să vezi, ea este biolog și trăiește în Germania. Dar o asistentă în locul lui Juri ar fi o idee bună. Iar dacă Riccardo nu-și revine, ce facem? Cred că Juri este prea înfuriat pentru că n-a reușit să prezinte. Se pare că starea lui este imposibil de suportat, dacă sunteți de acord.

— Da, mă gândeam și eu. Totuși acum nu te gândi la asta, termină emisiunea, pe urmă vom merge cu toții să luăm cina și vom discuta calm.

— Okay.

Se aude semnalul de încheiere a publicității. Leonardo pornește aplauzele publicului, care de această dată este foarte călduros și binevoitor.

— Suntem din nou aici, bună seara tuturor celor care au aprins televizorul abia acum. Nu sunt modificarea genetică a lui Riccardo Valli, dar sunt cel care-l înlocuiește, pentru că el nu se simte prea bine. Îmi face plăcere să mă aflu aici, dar n-am făcut nimic ca Valli să nu poată veni. Mai pe scurt, mă adresez și comisarului Montalbano, nu l-am otrăvit eu!

Publicul râde, iar în regie se amuză și autorii. O singură persoană se uită bănuitor, este vorba de Juri care stă într-un colț cu un plic în mână. E momentul lui, i-l înmânează prezentatorului.

— Mulțumesc, Juri, te rog să te faci comod...

Îl salută și nu-i mai spune nimic altceva. Nu-l lasă să rămână așa cum făcea mereu Valli. Juri se întoarce la locul lui, gândindu-se la o serie de justificări pentru a-și accepta calm insuccesul răsunător. Poate Riccardo va reveni curând și totul va fi ca înainte. Încă suntem acel cuplu care făcea foarte bine această emisiune și aveam și cele mai bune rezultate. Pentru că, până la urmă, aceasta contează. Eu mă simt bine alături de el, sunt mai puternic în calitate de asistent, încă n-a venit momentul să moderez.

Între timp Simone deschide plicul și zâmbește. Dacă va continua să prezinte emisiunea, Simone Civinini are deja idee cu cine să-l înlocuiască pe Juri Serrano, iar ideea i-a venit imediat. De fapt, n-a încetat niciodată să se gândească la asta.

— Vă rog, luați loc.

Secretara o invită pe Gin într-o mică sală de așteptare, unde sunt și alte viitoare mame cu burtă mai mult sau mai puțin pronunțată, unele au burta atât de mare încât cu siguranță au venit aici să nască. Una caută ceva în telefon, una răsfoiește un ziar, alta se joacă cu fiica ei care are vreo patru ani.

— Dar de ce să-l cheme ca pe bunicul? Și apoi, când am să zic Ugo, am să-l chem pe el sau pe bunicul?

— Pe amândoi, îi spune mama zâmbind.

— Ah.

— Doamna Biro?

Gin se ridică și merge spre secretară.

— Vă rog, domnul doctor Flamini vă așteaptă.

— Mulțumesc.

Gin merge de-a lungul holului, trece pe lângă ușile altor medici, până ajunge în fața plăcuței pe care este scris numele lui Valerio Flamini. Bate la ușă.

— Intrați.

Intră, iar medicul se ridică și vine să o salute.

— Bună ziua, Ginevra, cum te simți? Ești obosită?

— Nu foarte mult, și apoi, am urcat cu ascensorul.

Îi zâmbește.

Medicul o privește și face un semn de aprobare.

— Te rog să iei loc, îi arată scaunul din fața mesei sale.

— Mulțumesc.

Se așază și el. Deschide o fișă medicală.

— Ai avut dureri? Amețeli? Ai simțit oboseală?

— Da, un pic.

Medicul își scoate ochelarii, îi lasă pe masă, își împreunează mâinile, se sprijină de spătar și pentru o secundă închide ochii. Apoi îi deschide și o privește. Gin încremenește brusc, înțelege că ceva nu-i în ordine. Medicul încearcă să zâmbească, dar nici buzele lui nu sunt sigure.

— Avem o problemă.

Gin simte cum inima începe să-i bată repede, nu-i ajunge aer.

— Fetița?

— Nu, dumneata.

Paradoxal, dar se liniștește, bățiile inimii încetinesc, ca și cum și-ar spune în sinea ei: ah, bine, mi-am imaginat cine știe ce.

Medicul își pune ochelarii și ia o foaie din fișă.

— Părea că totul merge bine, dar am văzut o inflamație minusculă cauzată de un nod limfatic îngroșat, de aceea v-am cerut să faceți analize suplimentare. Speram să fie o simplă inflamație, dar din păcate nu este așa. Dumneata ai o tumoră. Și este o tumoră problematică, este un limfom Hodgkin.

Pe neașteptate, Gin simte o împunsătură și de parcă s-ar asculta, întră înăuntrul său, devine mai sensibilă, încearcă să perceapă cea mai subtilă diferență, cea mai mică supărare, vreun obstacol minuscul, dar nu simte nimic. Nimic. Îl privește mirată pe medic și ar vrea să-i spună:

„Poate ați greșit?” Totuși tace, iar întrebările începe să i le pună destinului: de ce tocmai eu, de ce tocmai acum, acum când o aștept pe Aurora? Medicul o privește și, cu regret, nu poate să admită o posibilă eroare.

— Am cerut să faci analize de două ori, tocmai pentru că speram să greșesc sau că putea fi altceva. Dar nu-i așa...

Rămân în tăcere câteva clipe și Gin vede tot ce a făcut în ultimul timp, nunta, pozele cu invitații, călătoria de nuntă, primele ecografii, și i se pare că totul și-a pierdut culoarea. Apoi reușește să iasă din această stare de amorțeală, clatină din cap, încearcă să-și regăsească echilibrul și luciditatea.

— Ce putem face?

Medicul îi zâmbește.

— Am avut noroc. Vizitele în legătură cu sarcina ne-au permis s-o depistăm la un stadiu incipient, așa că trebuie să începem imediat procedurile de radioterapie și chimioterapie, în felul acesta va slăbi cu totul.

— Dar fetița?

— Ca să începem acest tratament și să învingem tumoarea, trebuie să întrerupem sarcina.

Gin rămâne năucită la auzul acestor cuvinte. S-o piardă pe Aurora, s-o piardă așa, după ce abia a văzut-o, i-a auzit inima bătând repede, după ce a simțit din când în când orice mișcare a ei, să n-o mai poată vedea. Să n-o poată întâlni niciodată, nici măcar întâmplător.

— Nu.

Medicul o privește uimit.

— Cum adică nu?

— Nu, nu vreau să-mi pierd fiica.

El încuviințează.

— Îmi imaginam că-mi vei da un asemenea răspuns. E decizia dumitale. Poate ai nevoie să te mai gândești? Să vorbești cu soțul, cu familia?

— Nu, am hotărât deja. Care pot fi urmările dacă aștept aceste câteva luni?

— Nu știi, limfomul ar putea crește foarte lent și n-ar fi o mare problemă să începem tratamentul după ce vei naște fetița. Dar ar putea fi și agresiv, iar în acest caz ar trebui să ne străduim mult mai mult. Totuși trebuie să te gândești bine, nu este o tumoare care poate fi subestimată. Eu aș vrea să insist, ar trebui să începem imediat.

Gin clatină din cap.

— Nu.

— Acum șansele de însănătoșire sunt de optzeci la sută, peste cinci luni vor fi de șaizeci.

Gin schițează un zâmbet.

— E un procent bun, mă așteptam la mai rău.

Medicul Flamini oftează.

— Dumneata ești o fată optimistă și pozitivă, te rog mult să continui să fii și să gândești la fel. Starea noastră de spirit poate influența foarte mult starea corpului nostru, în special când suntem bolnavi...

Îi zâmbește, îi mângâie mâna și o face cu un gest patern.

— Să nu fii prea aspră cu tine însăși. Gândește-te bine. Dacă poate te răzgândești, să nu-ți fie frică să spui, chiar dacă azi ai hotărât altfel în fața mea. Multe femei s-au aflat în situații asemănătoare și și-au spus: dacă se va naște, dar nu va avea mamă? N-ar fi mai bine să nasc această fetiță când mă voi simți mai bine?

Gin zâmbește.

— În viață putem să ne spunem tot felul de minciuni, și acest lucru îl știți și dumneavoastră, și mama aceea. De fapt, ar fi a doua fiică. Ați spus că eu sunt optimistă, atunci știți cum va fi? Eu sper să le am pe ambele.

104

Sunt în trenul spre Milano. Renzi mi-a luat bilet la clasa întâi. Atât de special sunt eu. Mă întâlnesc cu Calemi ca să încheiem un contract pentru două emisiuni la Medinews Quattro, dacă totul va fi bine. Viitorul ar face un salt important înainte. Mă uit la ceas. Gin avea programată o vizită la medic pentru Aurora. Trebuie să fi ieșit deja. Încerc s-o sun și ea îmi răspunde imediat.

— Hei, cât ești de rapidă! Credeam că ești în mașină sau pe jumătate goală în fața medicului.

Gin râde.

— Exagerezi... Cel mult îmi descopăr burta. Trebuia să fac numai ecografia, am făcut-o repede și sunt de-acum acasă.

— Și cum a fost?

— Foarte bine, Aurora este sănătoasă și crește, am văzut-o cum își suga degetul, am făcut o poză, ți-o trimit îndată.

— Minunat. Dar tu? Ești îngrijorată? Cum te simți?

— Sunt în cea mai bună formă. Azi după-amiază voi merge la prima lecție de înot pentru gravide. Medicul mi-a recomandat, ca să fiu mai elastică.

— Dar tu ești mega-elastică.

— Da, desigur, pot sălta bine, asta ai vrut să spui?

— Ce vorbești, ca mămică ești și mai frumoasă.

— Gin închide ochii. El nu știe câtă plăcere îi face acest compliment și cât de mult o ajută. Încearcă să-și ascundă îngrijorarea. Totul va fi bine.

— Ești un tip fain, dragă Mancini, dar spune-mi, vorbele acestea îți sunt sugerate de partea ascunsă a acelei inimi care se află un pic mai jos?

— Ah, am înțeles, te referi la ficat! El nu-mi spune absolut nimic.

— Aveam în vedere alt organ. Acela care îți sugerează orice doar ca să-ți atingi scopul! Dar care acum trebuie să stea la dietă din cauza Aurei.

— Nu-i adevărat, medicul a spus că se poate.

Din păcate, Step, medicul a mai spus și alte lucruri, dar tu nu le cunoști. Acum trebuie să închid că de nu, voi izbucni în plâns.

— Scuză-mă, mă așteaptă mama, te sun mai târziu.

— Desigur, iubito, nu-i nicio problemă.

— Ah, spune-mi un singur lucru, cum a ieșit emisiunea? Am văzut ieri un fragment și mi-a plăcut foarte mult!

— Încă nu avem datele despre rating, când le aflăm, îți spun.

Încheiem convorbirea. Într-adevăr, încă nu mi-au trimis nimic, de ce oare? Este 10:41, de obicei rezultatele veneau la această oră. Îl sun pe Renzi și el îmi răspunde imediat.

— Sunt foarte curios, cât am luat? Îmi spui?

— După părerea mea au tărgănat pentru că nu puteau nici ei să creadă. Avem cu cinci puncte mai mult. De la 18 am ajuns la 23. Îți dai seama?

— Nu, nu se poate, glumești.

— M-au sunat toți. Până și directorul general. Sunt fericiți, chiar au zis că era nevoie de o gură de aer proaspăt.

— Ca să vezi, l-am adus pe Simone de la Civitavecchia și va ajunge să cucerească America, va fi un nou Mike Bongiorno.

— Da, dar cu Mike a fost invers, s-a născut la New York și a cucerit Italia.

Renzi le știe pe toate.

— Ei bine, s-o lăsăm baltă. Acum ce facem cu noul nostru prezentator?

— Am vorbit îndelung, pentru moment nu semnează cu nimeni nimic, vrea să se gândească. A spus că nu se grăbește. Stă la el în birou, a primit o mulțime de telefoane și chiar cadouri de la Rete. Vor să continue cu el.

— Pe bune? Dar Valli cum se simte?

— După ce a văzut că i-am găsit înlocuitor, și-a revenit imediat. După ce a aflat că a luat cu cinci puncte mai mult, s-a enervat, iar dacă va afla că Simone Civinini va continua în locul lui, mi se pare că va încerca din nou să se sinucidă.

— Ești sigur că așa au hotărât?

— Desigur!

— Și este posibil?

— Contractul le permite totul. I-au cerut lui Civinini să prezinte toată săptămâna, cred că vor să vadă dacă va merge tot așa, sau dacă a mers atât de bine numai pentru că a trezit curiozitatea spectatorilor la prima emisiune. Într-un cuvânt, vor să vadă dacă este un fenomen sau nu. La sfârșitul săptămânii vor hotărî ce să facă.

— Dar l-au anunțat pe Valli?

— Nu. Au spus că trebuie să vorbești tu cu el, ești producătorul.

— Eh, desigur, își amintesc de asta când vor ei...

De cealaltă parte Renzi râde.

— Stefano, sunt pro și contra rolului tău. Sună-l, sunt sigur că te vei descurca foarte bine.

— Tu te-ai descurca și mai bine, judecând după cum știi să te lingusești.

— Dar...

— Totuși trebuie s-o fac eu, știu, am înțeles, sunt producătorul. Îl sun chiar acum și apoi am să-ți spun cum a fost.

Închei convorbirea. Rămân pentru o clipă în tăcere, apoi deschid notițele din telefon și-mi fixez niște puncte de reper pe care să le folosesc în discuție. Mereu fac așa, ca să nu se întâmple ca discuția s-o ia în altă direcție, le-am încercat deja pe toate și am cântărit care va fi cel mai potrivit lucru de spus. Recitesc notițele și apelez numărul lui.

— Riccardo, bună ziua, cum te simți?

— Cum trebuie să mă simt? Ca unul care a fost trădat și înjunghiat în spate de prieteni, de toți care se prefăceau că țin la mine.

— De ce spui așa? Scuze, dar nimeni nu i-ar fi dat emisiunea ta altuia, dacă ieri tu n-ai fi avut problema aceea.

— Care problemă?

— Păi, ieri tu nu erai în formă.

În notițele mele era scris: *să nu spun absolut nimic despre sinucidere.*

— Am înțeles, dar dacă știam că emisiunea oricum trebuia să fie pusă pe post, mă adunam! Credeam că

vor difuza vreun film în loc, nu că va prezenta altcineva emisiunea mea!

— Ai dreptate, Riccardo, dar ieri, după tot ce s-a întâmplat, a fost mai bine așa. Nu te simțeai bine, s-ar fi văzut.

— Nu, spectatorii n-ar fi observat nimic, eu știu ce să vorbesc, la fel ca și acela, Civinini. E simpatic, dar urăște publicul. El nu-i ca mine, eu îmi iubesc spectatorii...

— Da, ai dreptate...

— Printre altele, a greșit multe lucruri în privința vedetelor... Și apoi, se putea glumi și mai mult, putea să-i pună în dificultate, el, în schimb, i-a făcut să pară foarte culți.

— Da...

— A luat 23 de puncte datorită faptului că este nou. Păcat că nu va afla niciodată cât de mult ar putea coborî! Pentru că diseară revin eu și vei vedea că, după cele întâmplate ieri, vom acumula din nou 23 de puncte, ori poate chiar și mai mult!

— Uite, anume pentru asta te-am sunat. Cei de la Rete ar vrea ca săptămâna aceasta să prezinte Civinini.

— Ce? Ați înnebunit? Eu am făcut această emisiune, eu am creat distracție, eu am inventat scenetele cu Juri! Eu... eu vă dau în judecată!

— Nu cred că poți s-o faci. Juriștii de la Rete au studiat contractul ca să vadă dacă poți să-i denunți. Este clar că nu ai nicio șansă, de altfel nu s-ar fi hazardat să facă una ca asta.

Rămâne pentru o clipă în tăcere, iar eu continui să încerc să-l conving.

— Riccardo, după părerea mea, ție îți convine să accepți această decizie. Ascultă-mă pe mine, îți dau un sfat, ieși

din această stare de haos. Acum odihnește-te un pic, pune-ți la punct chestiunile personale, doar ai văzut ce a părut în ziare. În curând vei vedea că ai dreptate, „fenomenul Civinini” se va stinge și tu vei reveni victorios, dar mai ales, din nou liniștit și senin. Eu, când am o problemă acasă, îmi dau seama că până n-o rezolv, nu pot merge mai departe...

Riccardo nu zice nimic. Apoi mă atacă hotărât:

— Te înșeli, dragă Mancini, pentru mine ar fi perfect să continui să-mi prezint emisiunea, tu, în schimb, mă dai la o parte pretinzând că-mi faci o favoare.

Îmi vine să râd, dar mă străduiesc să mă abțin.

— Nu, categoric nu, vorba e că ne aflăm amândoi în fața unei decizii deja luate de Rete și te asigur că nu depinde de mine.

— Okay, îmi voi suna avocatul.

— Poți să faci cum vrei, după aceea mai vorbim. Dar te rog să nu-ți pierzi controlul.

— Bine.

Riccardo închide.

Nu pot să cred. Am reușit să-i bag mințile în cap unei primadone isterice și l-am făcut să înțeleagă ce avantaje are într-o situație care, pentru el, oricum e consumată. Nu mă mai recunosc. Cel mai trist este că s-a gândit numai la interesele lui, la emisiunea de succes pe care o pierde, dar nu și la povestea lui de iubire care se duce la fund. Nu s-a gândit la omul pe care l-a dezamăgit și care se pare că îl iubește atât de mult. Ieri se sinucidea pentru el, însă azi, pentru bani și succes, este dispus să facă orice. Înseamnă că-i adevărat că homosexualii sunt la fel ca noi. Păcat, credeam că sunt mai buni.

Renzi bate la ușa lui Simone.

— Pot să intru?

— Desigur, intră, intră.

Renzi deschide puțin ușa și observă că în fața lui Simone stă așezată Angela, logodnica lui.

— Ciao, scuze, credeam că ești singur.

Simone zâmbește.

— În prezența ei pot spune totul, este o parte din mine.

Fata, auzind aceste cuvinte, zâmbește fericită și se emoționează.

— Bine, voiam să-ți spun că suntem cu toții foarte mulțumiți, este un succes incredibil la care nu se aștepta nimeni.

— Păi, când mi-a spus Stefano că eu trebuie să moderez, m-am gândit: „Vrea să vadă dacă voi ajunge ca Magalli?”.

Renzi rămâne surprins.

— Ah, știi și tu povestea...

Angela îl privește amuzată.

— Simone știe totul despre televiziune, practic o cercetează dintotdeauna, singura care n-a auzit de Magalli sunt eu.

Renzi se uită la Simone și-l lasă pe el să-i explice.

— Trebuie să știi că Giancarlo Magalli era unul dintre autorii emisiunii prezentată de Enrica Bonaccorti, *Pronto*,

*chi gioca?*³ În timpul concediului ei de maternitate, el a înlocuit-o și a făcut-o atât de bine, încât a fost promovată de la autor la prezentator.

Renzi zâmbește și adaugă:

— Anul următor a prezentat iar emisiunea, deoarece Bonaccorti a plecat de la Rai⁴ la Mediaset.

— Care atunci se numea Fininvest, precizează Simone.

— Corect, însă emisiunea și-a schimbat denumirea: *Pronto, è la Rai?*⁵, adaugă vesel Renzi.

— Adevărat.

Angela zâmbește.

— Hei, puteți merge la *Rischiatutto*, nu știu care dintre voi va câștiga, răspunzând la întrebări despre istoria televiziunii.

Renzi arată spre Simone.

— El. Are o memorie mai bună, își amintește până și despre emisiunile apărute cu foarte mulți ani în urmă.

Angela dă aprobator din cap.

— Uneori îmi spune tot felul de chestii din trecutul meu cu o precizie de sută la sută, lucruri despre care nici eu nu mi amintesc, și cred că mă trage pe sfoară.

Simone devine serios.

— Eu niciodată nu inventez, mereu spun adevărul, chiar dacă aș putea face pe cineva să sufere.

Pentru o clipă se pare că se creează un fel de tensiune. Renzi schimbă iute subiectul.

— Ai hotărât cum vei continua emisiunea?

— Da, mă gândeam să-ți propun ceva. L-am chemat la

3 Alo, cine joacă? (it.)

4 Radiotelevisione Italiana este postul public de televiziune italian.

5 Alo, aici e Rai? (it.)

oficiu pe Vittorio Mariani și pe alți autori ca să revedem câteva momente din scenariu și apoi, dacă sunteți de acord, am invitat-o și pe Dania Valenti, care îmi pare singura dintre toate cu adevărat capabilă și foarte simpatică.

Angela încuviințează.

— Și cea mai frumoasă sau cel puțin cea mai feminină! Este sigură de sine, calmă și nu se întrece cu celelalte.

Simone desface larg brațele.

— Vezi? Nici măcar n-am pregătit-o. Rar se întâmplă ca o femeie să vorbească astfel despre o altă femeie... Ție îți place?

Renzi înmărmurește, dar încearcă în toate felurile să n-o arate.

— Da, mi se par corecte aprecierile voastre.

Simone îl privește, schițează un zâmbet straniu, ca și cum ar fi înțeles că între ei este ceva, dar totuși are o îndoială.

— Deci toți suntem de acord.

— Dar ce-ai vrea să faci cu ea?

Pronunțând această întrebare, Renzi se jenează de supărarea care îl încearcă. Îi pare absurd să fie atât de gelos, fără vreun motiv, cel puțin în acest caz.

Simone deschide calculatorul.

— Privește, mi-am notat scenetele drăguțe pe care le-am putea face, dar mai ales așa vrea s-o am alături și pe ea, și pe Juri. Mai mult, anume între ei s-ar putea crea situații ciudate, eu nu mă pot comporta cu Juri la fel cum făcea Riccardo. Între ei era o legătură foarte strânsă...

Apoi râde.

— Ei bine, în toate sensurile, dar nu la aceasta doream să mă refer. Îmi place mai mult să curtez, să glumesc sau să mă

înțep cu o femeie. Dania, cred eu, este perfectă pentru acest rol. Ești de acord?

În acest moment Renzi trebuie să judece numai din punct de vedere profesional.

— Da, într-adevăr.

— Și apoi, Juri s-ar putea preface că simte ceva pentru ea sau că suferă din cauza relației noastre și a faptului că ea, încet-încet, îi fură locul de pe scenă. Astfel vor intra într-o competiție și de fiecare dată îmi vor face tot felul de surprize, pe care mi le-am notat aici în calculator...

Întoarce monitorul spre Renzi, arătându-i o listă care este deja destul de lungă.

— Acestea sunt doar niște idei, le voi formula mai clar împreună cu ceilalți autori.

— Ne permiteți?

Exact atunci apar la ușă Vittorio Mariani împreună cu alți trei autori și, evident, Dania Valenti.

— Salut, desigur, intrați.

Simone se ridică de la masa lui.

— Îndată aduc scaune pentru toți. Sau poate să mergem în sala de ședințe? Întreabă adresându-i-se lui Renzi.

— Desigur, veți sta mai comod și veți lucra mai bine.

Și astfel ies cu toții.

Angela îl sărută pe Simone.

— Eu plec. Ne auzim mai târziu.

— Bine, iubito, pe curând.

Ea își ia rămas-bun de la toți și iese din oficiu, în timp ce Renzi o privește zâmbind pe Dania, iar ea face la fel și intră împreună cu ceilalți în sala de ședințe. Simone închide ușa, Renzi rămâne să-i privească prin ușa de sticlă. Îi vede cum

vorbesc, dar nu aude nimic. Râd, glumesc, urmăresc ceva pe un monitor mare. Apoi devin serioși, ascultă ce le explică Simone, susținut de Vittorio, după care Simone își continuă discursul. Unul dintre băieții mai tineri, un oarecare Adelmo, se apropie de Dania și-i spune ceva la ureche. Ea râde, el mai adaugă ceva și ea, drept răspuns, îi dă un pumn în spate, dojenindu-l veselă pentru ceea ce a îndrăznit să-i spună. Dania îi spune să înceteze, vrea să-l asculte pe Simone. Într-un anumit moment se pare că ea simte că cineva o urmărește cu privirea. Se întoarce spre ușă și, la capătul coridorului, îl vede pe Renzi care o privește. Dania îi zâmbește fericită. El face la fel, dar abia intrat în biroul lui, se înfurie din cauza geloziei care îl încearcă.

106

Raffaella îi dă ultimele indicații menajerei sale, Iman.

— De ce încă n-ai înțeles ce ți-am spus? Eu vreau ca tacâmurile să fie așezate în această ordine, cea mică pentru aperitiv să fie prima de la margine.

— Însă uneori vreți să fie în fața farfuriei, până la începutul prânzului sau cinei.

— Când mâncăm tort sau alt desert. Vezi aici vreun desert?

— Păi, sunt multe în congelator.

— Vezi vreunul dezghețat?

— Nu, dar...

— Bine, putem continua așa până mâine dimineață. Tu

oricum trebuie să faci ceea ce-ți zic și punct.

— Da, dar nu voiam să greșesc.

Raffaella ridică vocea.

— Nu mai avem ce discuta! Faci așa și gata!

Iman, redusă la tăcere, schimbă tacâmurile unul câte unul în ordinea cerută, umblă în jurul mesei, în timp ce Raffaella verifică florile de la intrare, care sunt prea înghesuite una lângă alta într-o vază de cristal, dar abia le atinge și petalele lalelelor galbene cad toate odată pe podeaua de lângă bibliotecă.

— Claudio! strigă cu voce tare.

Într-o clipă el apare.

— Tocmai veneam la tine.

— Doreai să ceri scuze înainte să afli? A plecat trenul din gară. Uită-te ce flori ai luat. Numai le-am atins și s-au scuturat toate.

— Am încercat să economisesc, am fost la buticul din Ponte Milvio, de unde le cumperi tu de obicei!

— Ți-au dat din cele înghețate, care au petalele lipite, eu doar le-am atins și au căzut.

— Vrei să ies și să cumpăr altele?

— Las-o baltă, se vor mulțumi cu florile de pe terasă. Iman! Iman! o strigă cu voce ridicată.

Ea vine repede din bucătărie.

— Da, doamnă?

— Aruncă florile astea la gunoi, fii atentă când le atingi să nu se împrăștie peste tot.

— Da, doamnă.

— Și după ce le-arunci, să dai cu aspiratorul, că de altfel Daniela le va simți. Ea are astm și mai mult ca orice o irită

polenul. Cum poate o femeie să fie alergică la flori? E ca și cum un bărbat ar fi alergic la fotbal.

Claudio zâmbește.

— Cine vine în seara asta la cină?

— Numai fiicele tale, neînsoțite.

— Ah.

— Ele m-au rugat să organizez această cină.

Claudio încuviințează și zâmbește, dar de fapt se gândește dacă într-adevăr trebuie să iasă ca să cumpere alte flori. Ele știu cum e la noi acasă. Sunt fiicele noastre, nu sunt niște necunoscute.

Raffaella aranjează draperiile care stau prea îngrămădite.

— Ce doreai să-mi spui? De ce mă căutai? Spune-mi măcar cât ai plătit pentru flori?

— Doisprezece euro.

Raffaella mormăie ceva. Dacă se mai gândește, îi convine prețul, păcat doar că a mințit-o Claudio, de fapt a plătit douăzeci de euro cash și ea nu are cum să-l controleze.

Claudio prinde curaj.

— Îți amintești că prietenul meu Baroni este șeful acelei filiale mari? Ne-a oferit o informație confidențială despre acțiunile în care a investit el pentru început, iar noi după el. Noi am cumpărat cu unu și douăzeci, dar acum costă unu și treizeci. Trebuie să mai cumpărăm, am putea s-o facem înainte de începutul verii și acoperim investiția, iar apoi ne putem cumpăra o casă nouă sau ce vrei tu. Dacă totul va fi bine, vom depăși de cinci ori investiția. Este vorba despre o companie farmaceutică ce este pe cale să explodeze. Însă trebuie să cumpărăm și alte acțiuni promițătoare pe piață.

— Și Baroni a investit?

— Da, douăzeci de milioane, am văzut cu ochii mei. De altfel nu mai investeam.

— Ești sigur?

— Întocmai, niciodată n-aș risca. Aici negreșit vom câștiga. Trebuie numai să facem acest ultim mic efort și totul va fi okay.

Claudio lasă hârtiile pe comoda de alături și-i dă un pix. Îi arată apoi rîndul de jos din dreapta.

— Iată, trebuie să semnezi aici.

Raffaella semnează repede foaia, Claudio o ia și-i arată același punct pe a doua foaie.

— Și aici, trebuie să le semnezi pe toate.

Raffaella pufnește și continuă să semneze, apoi aude că cineva sună la ușă.

— Sunt ele, ia foile de aici, nu vreau să ne cunoască afacerile personale.

Claudio ia mapa și, ajuns în micul lui birou, le pune în primul sertar al mesei de scris și-și masează mâinile. Este foarte satisfăcut de această afacere. Riscă mult, dar faptul că și Baroni e implicat, îl încurajează. Acest profit le va permite să trăiască așa cum și-au dorit dintotdeauna. Bogat, comod, vor putea să-și petreacă vacanța pe Maldive în fiecare an, așa cum și-a dorit Raffaella, dar de acum încolo fără să verifice dacă în contul lor bancar n-a apărut un sold negativ. Claudio aude cum se deschide ușa de la salon și apoi vocea soției lui.

— Ah, în sfârșit, ce frumos, numai noi patru ca pe vremuri. Unde v-ați lăsat copiii?

Babi o sărută pe Raffaella.

— Sunt ambii la mine acasă, au rămas cu Leonor. Se uită la desene animate și apoi vor dormi împreună.

Vine Claudio.

— Mă bucur că Massimo și Vasco se înțeleg atât de bine.
La fel ca noi!

Le sărută strângându-le pe amândouă la piept, lucru pe care Babi și Daniela l-au urât de când erau mici, dar n-au avut niciodată curajul să-i spună.

— Atent, tată! strigă Daniela. Am niște gogoși cu ciocolată!
Raffaella i le ia din mână.

— Încă puțin și tatăl vostru ar fi putut să facă vreo prostie.
Haideți să ne așezăm la masă. Iman!

Menajera vine ca să asculte ce are să-i spună doamna și să le salute pe fete.

— Ia pachetul și du-l în frigider.

Când Iman dispăre, îi zâmbește Danielei.

— Ce drăguț, ați trecut pe la Euclide, ca pe vremuri.

Babi precizează:

— Da, am luat *mignon*, îmi place mult să pot gusta diferite, și apoi, sunt șase trufe, așa voi reuși să mănânc cel puțin două.

Claudio se amuză și-o sâcâie:

— Vreau să încerc să ți le șterpelesc pe toate.

— Tată, nici să nu încerci! Când va veni momentul, eu însămi am să le scot din frigider.

Claudio o îmbrățișează și-i șoptește:

— Deja i-am spus lui Iman ce să facă cu ele.

Se preface că râde batjocoritor.

— Uite...

Daniela se așază.

— Când eram mică și râdeai așa, mă temeam de tine.

Și Raffaella se așază.

— Reiese că de fiecare dată când plângeai era din vina lui, îți aminteai de acest râset...

— Nu, mamă.

Se uită la Babi, amintindu-și de destăinuirea pe care i-a făcut-o.

— Era din alte motive.

— Ei bine, ce mâncăm gustos? Azi sunt foarte fericită și nu-mi pasă de diete!

— De fapt, chiar sunt curioasă să aflu de ce v-ați autoinvitat la noi acasă.

— Pentru că nu ne prea vedem.

Raffaella se uită la Daniela și ridică o sprânceană.

— Chiar crezi că mama ta e atât de proastă?

Nu-i dă timp să răspundă.

— Iman, poți să aduci aperitivul, te rog?

Toți încep să mănânce liniștiți. Daniela povestește câteva situații hazlii care i s-au întâmplat la serviciu. Toți își lasă grijile de-o parte și se implică curioși în discuție râzând întruna. Până și Raffaella, care a fost mereu mai diferită, râde amuzată. Babi și Daniela se privesc mirate, dar sunt fericire și savurează cu bucurie această raritate incredibilă până vine momentul desertului. Atunci Daniela se ridică în grabă.

— Mă duc eu!

Se grăbește spre bucătărie, depășindu-l pe tatăl ei care a încercat să se ridice.

Se întoarce cu pachetul, îl pune pe mijlocul mesei și-l desface. Un pic de frișcă și puțină cremă cu ciocolată au rămas lipite de hârtie. Daniela trece cu degetul pe deasupra și-l duce la gură.

— Daniela! Ce faci?

— Savurez, mamă!

— Nu te mai schimbi...

— Ai dreptate, dar în seara aceasta nu am venit pentru plăcerea de a sta cu voi la masă, dar pentru a vă spune două noutăți care nu au nicio legătură între ele.

Raffaella o oprește:

— Așteaptă o clipă.

Apoi spune cu voce tare:

— Iman! Ne faci câte-o cafea?

Se aude răspunsul din bucătărie:

— Bine.

— Mulțumesc. Spune mai departe.

Claudio profită și ia o trufă și doi gogoși cu ciocolată și le pune în farfurie.

Daniela îl privește.

— Tată, pot să continui?

Claudio tocmai și-a băgat o gogoasă în gură și nu poate vorbi, dar bombănește ceva.

Babi observă și râde.

— O, Doamne, ai grijă că mama te va lua la rost.

Dar Raffaella nici nu-l privește.

— Ți-am zis să spui mai departe, mi-ai trezit curiozitatea.

Daniela se joacă cu niște firimituri de pe masă și își continuă discursul:

— Ziceam că am două noutăți care nu au legătură între ele. Prima este că m-am despărțit de Filippo.

Raffaella se preface că este surprinsă.

— Vai! Cum așa? Spuneai că ești atât de îndrăgostită, că-ți pare persoana potrivită.

— M-am înșelat. Nu s-a întâmplat nimic ciudat, dar am înțeles că eu, ca să trăiesc cu cineva, trebuie să fiu îndrăgostită cu adevărat, ori cel puțin să cred că sunt. Dacă îmi dau seama că nu-l iubesc deloc, oricât m-aș strădui, nu reușesc să găsesc un motiv care să mă convingă să stau cu el. Așadar, i-am dat papucii. El a venit la mine, a încercat în toate felurile să mă convingă, mi-a trimis până și trandafiri roșii cu coadă lungă...

Claudio se gândește la florile lui congelate de mai devreme.

— Doisprezece la număr, dar n-au servit la nimic. Așa că sunt din nou singură.

Raffaella o privește ușor caustică.

— Și ai vrut să vii ca să ne spui această noutate tristă?

Daniela îi zâmbește.

— Nu, mamă. Nu doar asta.

În acest moment intră Iman cu un talger cu patru cești de cafea pe el, dar se pare că nimeni n-o observă. Numai Claudio șoptește un „mulțumesc” abia auzit.

— Să-l las aici?

Raffaella nici măcar n-o privește.

— Da, mulțumesc. Lasă-ne singuri.

Babi nu este de acord, dar se gândește că nu e casa ei.

— Scuză-ne, Iman.

Menajera pleacă din salon și Daniela continuă să vorbească.

— A doua noutate este că am aflat cine e tatăl lui Vasco.

Auzind aceasta, Raffaella mijește ochii. Claudio înghite și a doua gogoasă aproape înecându-se. Babi, care știe toată povestea, savurează scena.

Raffaella o străpunge cu privirea pe Daniela, foarte tulburată.

— Cum ai făcut-o? Ești sigură? După atâta timp? Cum a fost? Este chiar el?

Își toarnă singură niște apă și o bea încercând să se calmeze, în timp ce Daniela continuă.

— Sunt absolut sigură, iar el a confirmat. Am aflat într-o serie de împrejurări pe care n-am să vi le explic, dar cel mai frumos lucru este că el e fericit să fie tatăl lui Vasco. Vrea să-l recunoască.

Raffaella își ia cafeaua, adaugă zahăr și amestecă lent cu lingurița, gândindu-se bine ce să-i spună fiicei. Până la urmă optează pentru fraza:

— Dacă ești bine, mă bucur pentru tine.

În realitate însă ar vrea să afle totul despre acest tată.

Daniela îi zâmbește.

— Mulțumesc, mamă. Vă imaginați, cândva el a încercat să se apropie de mine, dar eu l-am respins. Nu știa că eu nici nu-mi aminteam nimic din ceea ce s-a întâmplat. El este foarte bogat, dar eu n-am de gând nici să mă mărit cu el, nici să-i cer bani.

Raffaella se oprește din amestecat cu lingurița în ceașcă. Bea încet un pic de cafea. A luat această hotărâre ca să-mi facă mie în ciudă, nu pentru binele fiului ei, se gândește ca astfel să mă pedepsească. Oare de ce fiica mea mă urăște atât de mult? Ce i-am făcut?

Daniela îi zâmbește.

— Vreau ca el să înțeleagă că este important în calitate de tată, iar eu sunt cea mai fericită femeie din lume pentru că l-am găsit. Totuși vă spun cine-i: Sebastiano Valeri.

Raffaella își ridică brusc privirea.

— Sebastiano Valeri de la Valeri Mobili?

— Da, exact.

Raffaella nu poate să creadă, este una dintre cele mai bogate familii din Roma. Ia ultima înghițitură de cafea și, nu știe de ce, dar i se pare mai puțin amară.

— Ce noroc pe capul tău...

— Pentru mine el va fi mereu Sebastiano, tatăl lui Vasco.

Claudio o privește emoționat, îi ia mâna și i-o strânge în timp ce zâmbește.

— Bravo, fata mea, bravo.

Danielei îi vine să plângă, se gândește de câte ori și-ar fi dorit să audă acea frază când era mică, când astfel de cuvinte erau potrivite numai pentru Babi, dar reușește să-și rețină lacrimile.

— Mulțumesc, tată.

— Te iubesc.

Raffaella în schimb își ia o gogoasă cu cremă și-o pune pe farfurie. Apoi ia furculița și cuțitul, dar le găsește numai pe cele mari și se enervează. Iman a comis o greșeală de neiertat. Pentru o clipă i se pare că toți sunt împotriva ei, că fac totul intenționat, ca de obicei. E greu să găsești pe cineva care să facă lucrurile corect, fără să fie nevoie ca tu să-i spui de fiecare dată.

Teresa, partenera lui Giorgio Renzi, este acasă. Termină de așezat la locul lor câteva lucruri, când aude că se deschide ușa. Se uită la ceas. E 21:48. Nici nu m-a prevenit, de obicei o face, munca îl acaparează în totalitate.

— Salut, ce faci?

Renzi este încordat, dar îi zâmbește.

— Bine, foarte bine.

Teresa se apropie și Renzi o sărută ușor și repede pe buze, nu se oprește nicio secundă în plus, îngrijorat că ea și-ar putea da seama de ceva, un parfum sau poate mirosul buzelor care nu mai sunt doar ale ei.

— Am terminat târziu, știi, schimbările din emisiune au creat o serie de probleme.

— L-am văzut pe tipul despre care îmi spuneai, Simone Civinini, corect?

— Da.

— Este isteț, simpatic și are un comportament mult mai firesc decât Valli. Îmi place mai mult. Am pregătit rulouri de carne cu sos, cum îți plac ție, și o salată, e bine?

— Foarte bine.

Renzi se duce spre frigider, îl deschide și scoate o sticlă de bere, o destupă și o duce pe masă. Mănâncă în bucătărie ca în toate serile. Renzi își toarnă apă rece în pahar și-i zâmbește în timp ce ea așază farfuria pe masă. Teresa îi zâmbește și ea, dar simte că ceva nu merge.

— E totul în regulă cu Stefano Mancini?

— Da.

— Tu cum te simți?

— Bine.

Îmi răspunde monosilabic pentru că nu are chef de vorbă? Sau pentru că e nervos? Teresa se așază, Renzi pare liniștit, mănâncă o felie de pâine și bea un pic de bere. Se relaxează, se gândește, probabil a avut ședințe după ședințe și acolo toți vorbesc foarte mult. Teresa îi pune un rulou de carne în farfurie.

— Să-ți dau două?

— Da, mulțumesc.

I-l pune și pe-al doilea, în timp ce el ia salată cu tacâmurile pentru salată și își umple cealaltă farfurie pe care o are alături. Încep să mănânce în tăcere. Renzi ia din mâncare.

— Gustos, a ieșit foarte gustos.

— Mai gustos decât data trecută?

— Da.

Teresa zâmbește.

— Data trecută ai spus că erau stratosferice, îmi amintesc că ai folosit anume aceste cuvânt.

Renzi încuviințează. Atunci încă n-o cunoștea pe Dania.

— În seara aceasta sunt și mai stratosferice.

Ea râde. El încearcă să fie spiritual. Mai spune câte ceva, dar își dă seama că este slab, că n-o face să râdă, că nu reușește. Nu este obișnuit cu subterfugiile, minciunile și prefăcătoriile. Lui îi place să facă filme, dar nu să le joace. Pe de altă parte, aceasta este viața mea, nu sunt eu stăpânul vieții mele? Mănâncă nervos, mestecă repede, înghite o îmbucătură și trece la următoarea, o privește

aproape pe ascuns, cu furie, cum oare nu înțelege? Teresa ar trebui să se bucure de acest nou moment al meu, ar trebui să mă iubească într-atât încât să înțeleagă această nouă și incredibilă fericire a mea. S-o împartă cu mine, da, să nu fie geloasă ori posesivă, să înțeleagă că oricum este iubită, dar într-un alt mod, nu așa cum o doresc eu pe fata aceea, într-un mod obsesiv, tulburător, nelimitat. Apoi se oprește. De fapt i s-a umplut stomacul. Nu mai vrea să mănânce. Toate aceste lucruri mă încordează prea mult acum. Cu Dania nu mă irită nimic, până și chestiile cele mai murdare cu ea îmi par curate. Nu mi s-a mai întâmplat. Renzi aproape lasă cuțitul și furculița să cadă de pe masă. Teresa se sperie. O privește și își schimbă expresia feței. Nu se mai poate preface.

— Am făcut cunoștință cu o fată.

Teresa zâmbește, crede că este începutul unui banc din acelea pe care el le povestea mereu când se întorcea seara. Era mulțumită, se simțea mai aproape de el, de acea lume atât de îndepărtată. Și aici Teresa așteaptă curioasă restul povestirii. Dar de această dată totul este altfel. Renzi o privește o clipă, apoi își lasă privirea în jos, dar nu pentru ca să mănânce, nu pentru a căuta sarea sau altceva, doar pentru a fugi de judecata ei. Fața Teresei se transformă lent, zâmbetul ei se stinge, colțurile gurii se lasă în jos, își pierde până și strălucirea. Ia șervețelul din poală, își șterge gura, îl pune lângă farfurie. Se ridică, dă scaunul la o parte și se duce în dormitor. Renzi aude cum se trânteste ușa și închide ochii. Îi vine în minte prima oară când s-au întâlnit. Era acasă la niște prieteni, la o petrecere. Începuseră să pălăvrăgească și, când Renzi a aflat cu ce se ocupă, i-a spus: „Sper să nu am nevoie de tine!” Ea a intrat în joc. „În calitate

de avocat? Sunt de acord. Dar și în alte privințe? Înseamnă că ești acuzat.” După care au dansat, s-au privit tot timpul cu dorință și curiozitate, încercând să descopere încă ceva, să se cunoască mai bine din toate punctele de vedere. Începutul este întotdeauna mai frumos decât sfârșitul, pentru că ambii sunt veseli și fericiți. Când o poveste se încheie, unul dintre cei doi plânge și se întreabă de ce, dar mai ales regretă că a pierdut atâta timp în zadar.

Teresa este acum în dormitor. Probabil se gândește ce să facă, cum să se comporte. Renzi este surprins, dar și ușurat de faptul că ea nu l-a întrebat nimic, cum a fost, ce s-a întâmplat. Poate că acum plânge. Teresa este mereu atât de delicată, îmi pare rău că am rănit-o. Pe neașteptate ușa de la cameră se deschide și iese ea, altfel decât el își închipuia. Este plină de furie, are ochii strânși, nu umflați, și intră în grabă în bucătărie.

— Ce naiba mai înseamnă și asta? De când a început povestea? Ți-ai tras-o cu ea, nu? Că de altfel n-ai fi venit să-mi povestești. Vrei să-ți descarci sentimentul de vinovăție asupra mea, ca să te simți ușurat, nu-i așa? Mâine este aniversarea noastră. Ar fi șase ani de când suntem împreună, m-ai făcut să cred că anul viitor, dacă totul va fi bine, ne vom căsători, și acum? Acum, pentru că ai cunoscut-o pe una care-ți desface picioarele cu ușurință, arunci totul în aer, ca un copil care aruncă cu mingea într-o vitrină de sticlă și zice: „Vai, ce-am făcut?” Și apoi, liniștit, fuge.

— Îmi pare rău.

— Ți pare rău? Numai atât ești în stare să zici? Imediat îmi spui numele și prenumele ei, câți ani are, ce-ați făcut! Îmi spui totul!

Îl apucă de gulerul cămășii, descheindu-i primul nasture. Și continuă înrăit:

— Am înghițit cu forța prânzurile cu părinții tăi, mereu cu aceleași discursuri inutile, plicticoase și triste, fără o viziune cât de mică asupra vieții, cu cei doi frați ai tăi și soțiile lor enervante. Am stat împreună cu rudele tale, care sunt o rușine pentru cuvântul „ignorantă”. Dar am trăit mereu aceste lucruri cu plăcere, bucurie și ușurință, pentru că am făcut-o de dragul tău, pentru ceea ce credeam că am cu tine. Și acum tu îmi spui pur și simplu că ai cunoscut-o pe una? Tu chiar ești atât de prost? Nu ți-e rușine?

Renzi nici nu clipește.

— Ah, cu tine vorbesc! îl trage iarăși de cămașă. Cu tine! Cu tine!

Începe să strige, smucindu-l, împingându-l, ajungând de-a dreptul să-l tragă de păr.

Renzi, cu riscul de a-i face rău, îi scoate mâinile din păr și se ridică. Se duce spre ușă, își ia sacoul, cheile și fără să spună nimic, iese din casă. Teresa izbucnește în plâns, aleargă în camera ei și trânteste ușa cu o violență nemaivăzută, voind aproape s-o facă să explodeze. Renzi își îmbracă sacoul și urcă în mașină. Nu mai putea trăi în minciună. Odată Teresa i-a spus: „Dacă vei avea vreodată o poveste cu altcineva, trebuie să-mi spui. Aș putea să te înțeleg și să te iert. Dar dacă voi afla eu, mă voi înfuria cum nici nu-ți imaginezi. Vreau să știi că nu voi da mâna cu cineva care ți-a ținut scula în mâna sa și-mi zâmbește, simpatică, în bătaie de joc.” „Nu se va întâmpla.”

Renzi și-a ținut promisiunea. Teresa în schimb n-a reacționat așa cum a spus. Dar dragostea ne surprinde,

dragostea ne motivează să facem lucruri de care nici nu ne-am închipuit că suntem în stare. Renzi ia telefonul și o sună pe Dania. E închis. Probabil că deja doarme. A avut de învățat tot felul de scenete pentru emisiunea de mâine. Era foarte obosită. Cel puțin așa vrea să creadă, trebuie să creadă, că de nu, în zadar își dă viața peste cap.

108

Scot o sticlă de bere din frigider și o deschid. Îmi torn puțin în pahar și aprind televizorul. Ediția aceasta a emisiunii a fost înregistrată și a ieșit bine. Chiar sunt curios să văd ce rezultat vom avea mâine. E adevărat că a doua emisiune de obicei coboară un pic, dar cine știe ce se va întâmpla în acest caz. Cu alt prezentator e ca și cum ar fi ceva nou. Sunt curios să aflu ce pune la cale Riccardo Valli. Mă îndoiesc că s-a liniștit, poate a plecat la Milano să-și caute iubitul ca să se împace. Azi Juri a reacționat pozitiv la ideea de a o avea alături pe Dania Valenti. O fi înțeles că i-ar fi de folos, dar chiar dacă n-ar fi fost de acord, nimic nu s-ar fi schimbat. Cel puțin el a înțeles lecția. Aud cum se deschide ușa.

— Gin, tu ești?

— Nu, iubitele, un hoț.

Merg spre ea zâmbind.

— E adevărat, mi-ai furat inima.

O îmbrățișez.

— Ascultă... La început ai fost autor de televiziune, acum ești producător, dar eu cred că tu rămâi mereu un escroc, un

șmecher care cine știe de câte ori a folosit aceste texte. Hai, arată-mi scenariul nostru, hai, unde îl ții?

Îi arăt spre capul meu.

— Totul este ascuns aici... apoi îmi duc mâna la inimă.

Și aici.

Se dezlipește de mine îmbrâncindu-mă.

— Pe bune aș vrea să pătrund acolo înăuntru, să cotrobăiesc peste tot și să văd ce este ascuns în acele safeuri!

Încep să râd.

— Îți imaginezi ce descoperire dramatică ar mai fi dacă le găsești goale, dacă nu-i nimic.

— Mi-e frică de asta.

— Nu se va întâmpla niciodată...

Mă îndrept spre bucătărie.

— Vrei și tu o bere?

— Poate un suc, mulțumesc.

— Okay, ți-l aduc.

Umplu un pahar cu suc, pe al meu cu bere și mă întorc înapoi.

— Hei, dar nu mi-ai povestit despre vizita de astăzi. Cum a fost? Eu eram în tren și semnalul era slab. Apoi am alergat prin studiouri, scuze că nu te-am întrebat mai devreme.

Gin a încercat să nu se gândească. Acum simte o împunsătură, dar preferă să se prefacă.

— Bine, totul este în ordine.

Zăresc o umbră pe chipul ei.

— Ești sigură?

— Da, absolut.

Deschide geanta și-mi dă o fișă medicală.

— Sunt rezultatele de astăzi. Creștere de 10 procente, este

într-o formă sclipitoare.

— Bine, mă bucur.

Arunc o privire prin foi, citesc măsurările luate, mă uit la fotografia corpului minuscul și, în timp ce sunt distras de frumusețea a tot ceea ce creăm acum, nu observ tristețea care o cuprinde brusc. Gin a umblat toată ziua prin oraș încercând să-și uite durerea și să găsească pe cineva cu care să împartă disperarea acelei descoperiri.

Eleonora răspunde la telefon fără măcar să se uite cine-i.

— Ele, ce faci?

— Gin! Ce surpriză! Nimic, adineauri m-am întors acasă.

— Cobori?

— Ești jos?

— Da.

— Vin.

Și peste câteva clipe Eleonora iese pe poartă. O privește, o cercetează în tăcere, nu știe bine ce să spună, ce să creadă. Apoi recurge la cuvintele un pic inutile pentru a începe discuția.

— Ce se mai aude?

— Nimic.

— Să nu-mi spui „treceam pe-aici”, că-ți sar în cap!

Gin abia schițează un zâmbet.

— Mi-e frică.

— De ce?

Gin tace câteva secunde, dar își dă seama că n-o va face, nu poate să vorbească.

— Că nu voi fi o mamă bună.

Eleonora clatină din cap.

— Ascultă, dacă tu nu vei fi o mamă bună, eu cel mult aş putea avea grijă de un peştişor, dar nu sunt deloc sigură că nu-l voi sufoca.

Se îmbrăţişează, iar Gin îi şopteşte:

— Să-mi fii mereu alături.

— Mereu. Chiar dacă uneori seara voi ieşi cu un oarecare Marcantonio.

Gin se dezlipeşte de ea.

— Ei lasă! Mă bucur foarte mult! De data asta încercaţi să rezistaţi! Sunteţi perfecţi împreună, ceilalţi doi nu aveau nimic în comun cu voi... Nu ştii, s-au cuplat între ei?

— Nu. Aşa ceva se întâmplă numai în filme. El s-a întors la o fostă iubită, iar ea cred că se vede cu un coleg de clasă.

Continuă să pălăvrăgească, glumind pe alocuri. Gin râde dar, în timp ce o priveşte pe Ele, o cuprinde o tristeţe fără margini. Nu pot să vorbesc cu prietena mea cea mai bună, nu pot să-i povestesc despre problema mea, nu-i spun nimic, continui să râd, dar îmi vine să plâng...

Mai târziu Gin trece pe la mama ei.

— Hei, ce faci aici? Am auzit cheile şi am crezut că e tatăl tău.

— Nu, nu, sunt eu, încă pot să folosesc cheile, nu? Le am de la vârsta de paisprezece ani şi de atunci nu mi le-a luat nimeni.

— Desigur, sunt ale tale, n-am să ți le iau niciodată.

Auzind aceste cuvinte, Gin se străduieşte să nu izbucnească în plâns şi în acea clipă îşi înţelege fragilitatea. Se întoarce cu faţa în altă parte şi zice:

— Trebuie să iau ceva din camera mea...

Se îndepărtează de-a lungul coridorului, dar puțin după aceea, regăsindu-și echilibrul, apare zâmbitoare.

— Hei, totul e în ordine?

— Da, iată ce căutam, țineam minte că o aveam aici și mi-a venit o dorință s-o citesc.

Îi arată mamei *Trei camere în Manhattan* de Georges Simenon.

— Frumoasă carte, și mie mi-a plăcut.

— Stefano nu are nicio carte de-a mea, într-o zi va trebui să vin să le iau pe toate, că doar biblioteca este un pic și a mea.

— Desigur.

Se duce spre ușă și, în timp ce se îndepărtează, se gândește: dar dacă nu-i spun nici mamei mele, atunci cui să-i spun? Și exact în aceeași clipă găsește răspunsul. Tu știi ce ți-ar spune. Ți-ar spune să începi tratamentul. N-ar vrea să-și piardă fiica, la fel cum tu nu vrei s-o pierzi pe a ta. Se simte atunci mai puternică și se întoarce convinsă.

— Pa, mamă. În curând vom lua cina împreună, n-ai uitat?

— Nu, cum să uit?

Și iese zâmbitoare din casă. Francesca rămâne pentru câteva secunde să fixeze ușa închisă, sperând că fiica ei n-a mințit-o, că totul este bine, că nu are probleme cu Stefano. Respiră adânc și se întoarce la bucătărie.

Gin intră în ascensor, apasă butonul, ușile se închid și ea se privește în oglindă. Păi, un lucru este sigur, ca actriță mă descurc mai bine. Hotărăște să se plimbe cu mașina prin oraș, fără niciun scop, ascultă muzică și cântă, încercând să evite semafoarele. De fiecare dată când trebuie să se

oprească, simte niște ochi ațintiți asupra ei, cineva o fixează, dar ea privește înainte și cântă mai departe. Acum a dat peste Vasco și se potrivește de minune. Cântă cu voce tare: *Voglio trovare un senso a questa vita, anche se questa vita un senso non ce l'ha.*⁶ Și deodată, în timp ce cântă aceste cuvinte, se întrerupe și izbucnește în plâns. De ce tocmai mie, de ce tocmai acum? Se simte îngrozitor de singură, nu are curajul să-i încredințeze nimănui durerea ei. Ar vrea să fie îmbrățișată, ajutată, să nu aibă nicio posibilitate de alegere. Și poate anume acest lucru o sperie mai mult decât orice, să creadă că s-ar putea schimba ceva, că ar putea lua o altă decizie... Dar eu o vreau pe Aurora, o vreau pe Aurora mai mult decât orice pe lume. Sunt sigură că apoi totul va fi bine pentru că Dumnezeu nu poate...

— Gin!

— Da?

De parcă s-ar trezi pe neașteptate. Mă găsește fixând-o, sunt în fața ei și-i zâmbesc.

— La ce te gândea? Aveai o față ciudată... La început erai încordată, părea că înfrunți cine știe ce discuție, iar la sfârșit ai zâmbit de parcă ai găsit o soluție pentru toate...

Gin mă mângâie pe față.

— Da, este exact așa.

— Ești sigură că totul merge bine?

— Da, foarte bine.

— Vrei să ieșim? Am o invitație la o petrecere cu ocazia deschiderii unui nou canal Fox.

6 Vreau să-i găsesc un sens acestei vieți, chiar dacă viața aceasta nu-l are. (it.)

— Nu, mulțumesc, sunt un pic obosită, azi am avut o zi grea. Îți amintești că am început să lucrez într-un birou de avocați? Încă nu sunt obișnuită.

— Bine, cum vrei, eu merg să fac un duș.

Gin termină de băut sucul. Chiar trebuie să mă duc la birou, munca îmi va ține mintea ocupată și, mai ales, medicul Flemini are dreptate: inima trebuie să-mi fie senină și optimistă, până și asta are puterea de a vindeca.

109

Lorenzo intră în casă.

— Iată-mă, am venit.

Dar nu aude niciun răspuns. Se duce în salon și găsește masa aranjată pentru o singură persoană, cu două farfurii acoperite. Apoi apare Babi. Are o rochie lungă neagră, o poșetă în mână, părul adunat într-o coafură originală și un machiaj perfect dar ușor totodată, care-i scoate și mai mult în evidență ochii albaștri. Lorenzo nu poate să nu observe cât e de frumoasă. În seara aceasta mai mult ca niciodată. Babi îi surprinde privirea și zâmbește.

— Mi-a spus Leonor că te vei întoarce, așa că ți-a pregătit paste reci, mozzarella, roșii și *vitel tonné*. Este și salată sau poți să-ți încălzești niște spanac, ți-am pus la rece un Blanche, dacă îți convine, sau poți să iei un Jermann sau un Donnafugata, de fapt este tot ce vrei. Nu l-am deschis pentru că nu știam ce preferi.

Lorenzo se apropie de ea și-i zâmbește.

— Un Blanche ar fi minunat, ai făcut cea mai bună alegere.

Mângâindu-i brațul, continuă:

— Ești foarte frumoasă, îmi ții companie în timp ce mănânc?

— Nu, îmi pare rău, vreau să ies. Massimo doarme în camera lui, vezi să nu faci zgomot. Dacă vrei să ieși, nu-i nicio problemă, poți s-o faci, Leonor va rămâne cu el și dacă se va întâmpla ceva, ne va suna...

Babi vrea să iasă, dar Lorenzo o ține hotărât de braț. O strânge intenționat.

— Tu ești soția mea. Nu poți face tot ce-ți trece prin cap. Nici măcar nu m-ai anunțat că vei ieși.

— N-am știut că te vei întoarce, credeam că și în seara asta vei rămâne în oraș... cu Annalisa Piacenzi.

Lorenzo pălește la față. O eliberează din strânsoare, iar apoi, brusc, totul îi este clar.

— Înseamnă că te vezi cu Stefano Mancini, iubitul tău Step. M-am întâlnit cu el la Vanni, eram cu ea, dar a inventat totul. Ce greșos, a făcut-o ca să se culce iar cu tine, nicidecum nu te poate uita.

— Nu mă văd cu el și nici nu vorbesc și, mai ales, chiar dacă l-aș fi întâlnit, nu mi-ar fi spus nimic. Este un bărbat adevărat, iar tu nu înțelegi aceste lucruri. Azi nu-mi funcționa calculatorul și l-am folosit pe al tău. Ai lăsat chatul vostru deschis, cu toate fanteziile voastre frumoase și tot ceea ce s-a întâmplat într-adevăr între voi. Felicitări. I-ai spus că eu voiam să fac dragoste pe terasă, că am insistat și că tu practic ai spus nu. Să fii mai atent. Avem un fiu care a învățat deja să citească, nemernicule.

Babi pleacă.

— Tu nu te duci nicăieri.

Lorenzo o apucă din nou de braț. Babi se întoarce brusc, cu o viteză absurdă și-l lovește cu poșeta.

— Să nu mă mai atingi, nici să nu te gândești. Am făcut screenshot, am copiat chatul și l-am trimis avocatului. Sper să ne despărțim într-un mod civilizată și educat. Să rămânem în relații bune de dragul fiului nostru. Dar nu-ți voi mai permite să intri în viața mea sau să mă controlezi. Te asigur că am și știu totul ca să te pot distruge.

Apoi îi zâmbește.

— Dacă ești nervos nu mânca prea repede și nu bea prea mult. Massimo ar suferi dacă ți s-ar întâmpla ceva. Seară bună.

Lorenzo rămâne s-o privească, în timp ce ea își ia haina pe care a lăsat-o pe canapea și iese fără să se uite în urmă. Babi așteaptă ascensorul, sperând doar să nu audă cum se deschide ușa și Lorenzo apare ca să-i spună ceva. Dar secunde trec una după alta și ea se simte mai bine, mai ușoară, fericită pentru cuvintele pe care le-a rostit și mai ales, pentru decizia pe care a luat-o. Oare cum de mi-a venit în minte să mă mărit cu unul ca el? Nu are nimic în comun cu mine, cu viața mea, cu ceea ce-mi place, îmi trezește curiozitatea, mă amuză... Clatină din cap, din când în când mă gândesc că sunt nebună, nu mă recunosc, de parcă o parte a vieții mele a fost dirijată de altă persoană. Și când face prostii de acest fel, aș lua-o la pumni! Apoi intră în ascensor și partea cea mai sănătoasă din cele două izbucnește în râs.

II O

Când ajung la studiourile de pe via Tiburtina, în față stau aliniate diferite mașini. Le depășesc pe toate și ajung la pasajul prevăzut numai pentru motocicletele. Nu mai este nimeni altcineva. De mine se apropie un agent de pază cu lista invitațiilor în mână.

— Bună seara.

— Bună seara, Stefano Mancini.

Parcurge cu privirea prima pagină, nu mă găsește, ea se termină înainte de litera M. Întoarce foaia și se uită, îmi taie numele cu un pix și întoarce înapoi la prima pagină.

— Vă rog, ascultați-mă, trebuie să mergeți până în capăt și apoi la dreapta. Veți găsi Studioul 7, acolo are loc petrecerea.

— Mulțumesc.

Pornesc și înaintez spre interiorul studiourilor. Câteva persoane îmbrăcate elegant, care probabil au lăsat mașina afară, intră pe jos. Alții stau la coadă în mașinile lor. Din când în când câte o fată, care nu mai poate să aștepte, coboară din mașină și fără măcar să-și ia la revedere de la tipul cu care a venit, pornește spre teatru. Practic l-a folosit pe băiat ca pe un oarecare, ca pe un simplu șofer. Ajuns la Studioul 7, parchez motocicleta. Scot casca și o las în geantă împreună cu casca pentru însoțitor. Mă îndrept spre intrare. Niște agenți de pază ne opresc la ușă. Sunt în jur de zece cu listele în mână, ca să nu facă pe nimeni să aștepte.

— Sunt Stefano Mancini.

Imediat îmi găsesc numele.

— Mă scuzați, trebuie să purtați aceasta.

O fată îmi pune o brățară la mână și-mi zâmbește.

— Purtând-o, aveți acces peste tot.

Îi mulțumesc și mă pornesc pe hol. Aud muzica răsunând, mă uit la fragmentele din filmele vechi pe care le-au folosit ca să decoreze clădirea teatrului. Când intru pe ușa masivă, îmi dau seama că sunt o mulțime de oameni, fascicole luminoase cad peste invitați și-i colorează în verde, albastru și galben. Câțiva tineri costumați în romani antici, cu măști pe față dansează urcați pe niște cuburi împrăștiate peste tot. Au pieptul gol și mușchii masați cu ulei, saltă și mai tare sub reflecția luminilor și creează o scenă splendidă. De după diferite tejghele așezate lateral, câteva așa-zise vestale foarte dezgolate îi servesc pe invitații însetați cu tot felul de băuturi. Mai mulți chelneri adună paharele goale. Nu văd nimic de mâncare. Au investit mult în băuturile alcoolice gândindu-se că mulți sunt la dietă, și toți beau. Petrecerea se desfășoară de-a lungul Studioului 7 și continuă în cel de alături. Cu ajutorul culorilor și al desenelor de pe pereți, au făcut ca localul să arate unic cu ocazia petrecerii. Recunosc o casă din anii '60, interiorul unui submarin, fațada unei clădiri, o odaie unde ar fi locuit un maniac după modelul celui din *The Cannibal* sau *Hostel*, deoarece în ea sunt instrumente de tortură de toate tipurile, dar și niște măști din piele.

— Salut, Stefano!

— Salut.

Îi zâmbesc unei fete care trece pe alături împreună cu altele două, atât de repede încât n-o pot recunoaște. Mă

ciocnesc de câțiva jurnaliști, unii își fac notițe pentru munca lor, îi salut pe toți, dar nu mă opresc să vorbesc cu niciunul. Îmi continui hoinăreala, purtat de acest trenuleț de invitați mai mult sau mai puțin parfumați, mai mult sau mai puțin cunoscuți. Din când în când, în fluxul de oameni obișnuiți, apare fața unei celebrități de cândva, potrivită pentru emisiunea *Meteore*. Apoi Studioul 7 se strânge într-un tunel și-i face pe toți să reapară puțin mai târziu în Studioul 8. Aici luminile sunt altfel, chiar și muzica. În calitate de DJ este o femeie cu o cască în urechea stângă, în timp ce cu mâna dreaptă lucrează la console. Este îmbrăcată pe jumătate în stil military, cu o cămașă albă și lenjerie neagră dedesubt, poate se gândește că ar fi versiunea feminină a unui amestec ciudat dintre Bob Sinclar și David Guetta. Sunt sigur că are un onorariu de zece ori mai mic, dar muzica nu e rea. Toți dansează și se mișcă în ritm, relaxați și visători, ascultând piesa *A far l' amore comincia tu*, cântată de Raffaella Carra, crezând fiecare că imită în felul său *La grande bellezza*. În centrul acestui studio este un ring mare, ridicat la vreun metru și jumătate, la care se ajunge urcând pe niște trepte. Un bodyguard îi verifică pe toți cei care urcă, la spatele lui sunt tot felul de canapele negre, mese joase, scaune moi și diferiți oameni aleși drept VIP-uri din motive mai puțin cunoscute. Când trec pe alături, observ că pe o canapea, între un băiat frumos cu părul lung și tânărul șef de departament de la Rete, Aldo Locchi, stă Dania Valenti. Și ea mă vede, se scuză și aleargă spre marginea ringului.

— Hei, salut! Mă bucur să te văd aici! A venit și Renzi?

— Nu, nu cred.

— Mi s-a descărcat telefonul. Dacă te sună, îi spui că

sunt aici? Nici nu știu cum am să mă întorc acasă. Știi că s-ar putea să vină și Calemi? A avut o cină, dar a spus că va trece pe-aici. Vrei să stai un pic în privé cu noi? Îi spun tipului.

— Nu, mulțumesc, mă mai uit...

— Okay, cum vrei. Eu stau aici, poate am să cobor să dansez.

Pleacă, unduindu-și șoldurile în pantalonii ei scurți de piele, cu geacă de blugi, o cămașă argintie și niște pantofi de seară. Poate am să cobor să dansez... Cine știe ce altceva mai are în cap, dar nu reușesc să mă întorc, că dau peste ea.

— Ești chiar tu. Te-am văzut de departe, dar nu eram sigură. Salut.

Îmi zâmbeste, e mai frumoasă decât de obicei, cu ochii ei albaștri, într-o rochie neagră elegantă, cu părul strâns. Frumusețea ei pare nelalocul său în comparație cu tot ce am văzut până acum. Delicatețea ei, umerii, brațele subțiri, puținul aur alb pe care-l poartă. Se apropie și mă sărută pe obraz. Închid ochii, până și parfumul ei atât de delicat și proaspăt nu are nimic în comun cu tot ceea ce mă înconjoară. Dar poate numai eu o văd așa? Reușesc să spun doar:

— Ce faci aici?

Râde și clatină din cap.

— De data aceasta nu e deloc intenționat. Îți jur! Nu e vina mea că ești aici, nu ți-am trimis eu invitația. Ne-am întâlnit întâmplător.

— Da, te cred...

Respiră ușurată.

— Uite...

Îmi arată litera F mare din denumirea canalului care saltă proiectată, prezentă pe toate paharele, până și pe marginile

ringului de dans.

— Îți place cum a ieșit? Eu am făcut-o. Am fost invitată în calitate de graficiană.

— Da, e originală. Ai lucrat bine.

— Mulțumesc.

Stăm apoi în tăcere în acea muzică asurzitoare. Până la urmă Babi nu rezistă, își satisface curiozitatea pe care poate a avut-o de la început.

— Ești singur?

— Da.

Aș vrea să mai spun ceva, dar nu știu de ce îmi iese numai „da”. Și de parcă n-ar fi de ajuns, îmi vine să adaug:

— Dar tu?

— Da, și eu.

— Okay.

Mă privește zâmbind.

— Poate ne mai vedem.

— Da.

Rămânem iar tăcuți câteva clipe, apoi îi zâmbesc și mă îndepărtez, dar peste un timp nu rezist, mă întorc și văd că intră în ring. Mă pierd printre oameni. Nu mai am nimic în comun cu ea. N-a fost nimic, a fost doar o noapte petrecută împreună cu o escortă. Însă eu știu că pentru mine nu este așa. Continui să merg printre oameni. Acum muzica îmi pare mai răsunătoare. Vreau să mă pierd, să mă afund, să șterg totul. De ce sunt aici? Scot biletul din buzunar. *Vino, te aștept. Pietro Forti. Director marketing. P.S. Sunt la Tempio.* Mă uit în jur, văd o scară mare care face o curbă și se pierde mai sus, într-o construcție antică. Pare o încrucișare ciudată între Partenon și un templu roman, cu un fel de nuanță budistă.

Încep să urc treptele când îl văd venindu-mi în întâmpinare.

— În sfârșit, ce mai faci, Stefano?

Se apropie de urechea mea.

— Pot să ți-i prezint pe directorul nostru Arturo Franchini, responsabilul de vânzări Sonia Rodati și creatoarea noastră, Flavia Baldi?

Dau mâna cu toți, zâmbesc, dar în acea zăpăceală și cu muzica asurzitoare, am priceput numai niște fragmente din numele și importanța rolului lor, mai ales după felul în care le accentua Pietro Forti. Îmi oferă de băut, îmi spun că le-a plăcut foarte mult proiectul nostru „game” de familie în vacanță, că ar vrea să-l achiziționeze și să colaboreze mai mult cu noi, că Viitorul este o companie care lucrează bine și că este anume ceea de ce au nevoie. Încuviințez, termin de băut șampania, fata de la masa noastră îmi zâmbește și-mi umple din nou paharul. Îi mulțumesc și mă apropii de ei ca să fiu auzit.

— Mă bucur, veți vedea că vom lucra bine împreună. Am să trec în curând pe la voi.

Aceasta îi liniștește într-un fel. Atunci eu mă ridic, mă duc la marginea acestui templu, mă aplec peste balustradă, urmez ritmul muzicii, dar în realitate e ca și cum n-aș auzi nimic. Mă uit în jos. Lumea dansează, se mișcă, unii par că dansează încetinit, alții prea repede, unii o iau razna de tot. Apoi o văd. Stă așezată pe canapeaua de piele, vorbește cu o fată, nu râde. Mi se pare că vorbesc despre serviciu. Babi dă aprobator din cap, este de acord, fata mișcă din mâini, îi explică ceva. Apoi vine un băiat, se oprește în fața lor, i se adresează lui Babi, vorbește cu ea. O văd cum zâmbește, el îi dă un bilet, ea îl ia, îl citește, el o întreabă dacă poate

să se așeze lângă ea, Babi încuviințează și-i face loc. Băiatul se așază, îi zâmbește. Este gentil, are părul lung, întunecat, umerii lați. Trebuie să fie un tip frumos. Cealaltă fată se scuză, se ridică și îi lasă singuri. Ei îi spun la revedere, apoi el cheamă un chelner. O întreabă pe Babi dacă vrea ceva de băut, ea îi spune o denumire, el îi repetă totul chelnerului care se îndepărtează. Băiatul se apropie de ea și-i spune ceva la ureche. Ea rămâne surprinsă, la început zâmbește, iar apoi devine serioasă. Astfel eu nu mai aștept răspunsul ei. Cobor repede treptele. Dau pe cineva la o parte, fac un slalom, încercând să nu mă ciocnesc cu nimeni dintre cei care dansează, nu știu dacă reușesc sau nu, nu simt nimic, nimic mai mult, nicio durere, nu. Știu doar că trebuie să fiu cu ea. Într-o clipă sunt pe scara care duce spre ring. Agentul de pază, văzându-mă venind în fugă, înmărmurește. Când ajung sus, îmi iese în întâmpinare, mă blochează și încearcă să mă oprească. Nu spun nimic. Mă privește, mișcă dezaprobat din cap și zice:

— Scuze?

Eu zâmbesc și-mi desfac larg brațele. Din fericire, el vede brățara albastră pe care am primit-o la intrare.

— Ah, mă scuzați.

Și îmi permite să trec. Într-o clipă sunt în interiorul ringului, mă uit în jur la canapele, până când o văd. Tipul continuă să-i vorbească la ureche, aproape, prea aproape, din când în când îi zâmbește și pare că se apropie de gura ei, iar ea îi permite, ascultă, încuviințează. Nu mai văd nimic. Ajung lângă Babi și o iau de mână.

— Avem o problemă, trebuie să vii cu mine... Ne scuzați.

Nu mai aștept răspunsul tipului. O iau cu mine. O trag

după mine pe scară, printre oamenii care dansează, în mijlocul nou-veniților, printre cei care se mișcă în sens invers și se ciocnesc de noi, dar până la urmă ne lasă să trecem. Se pare că suntem singurii contra curentului, evităm oamenii, îi dăm la o parte, la dreapta sau la stânga, și mergem spre ieșire fără să ne oprim. După ce ieșim din studio, văd un colț întunecos, mă îndrept într-acolo și numai când ajung, mă opresc. Suntem în picioare, unul în fața celuilalt, ne revenim după fugă. Ea, cu respirația și ochii ei expresivi. Eu, privind-o în tăcere, îmi dau seama că n-a trecut nicio clipă de-atunci. Apoi Babi îmi zâmbește.

— Speram că mă privești... Și visam să mă duci de-acolo.

Și atunci o sărut, fără rușine, fără gânduri, stăpân rebel al vieții mele. Continuăm s-o facem așa, de parcă am fi doi adolescenți care i-au trântit lumii ușa în nas, care vor să rămână singuri, care dintotdeauna au așteptat acest moment, pentru că cei care iubesc nu au frică. Sărutul ei este unic, e iubire, e poveste fără sfârșit, e lacrimile mele și e durerea mea, e fericirea mea și viața mea, e blestem și dorință, e condamnare și libertate. Este ceea ce-mi doresc și fără de care nu pot trăi.

III

Puțin mai târziu ajungem la motocicletă și abia reușesc s-o văd pe Dania Valenti, mergând de mână cu un bărbat care are în jur de patruzeci de ani, dar nu-i treaba mea. Luăm căștile și într-o clipă ieșim de acolo în vântul nopții. Ea mă

strânge la fel ca și cândva. Nu-i este frică, are încredere, știe cum conduc. Din când în când însă mă strânge mai tare, vrea să mă simtă, nu poate să creadă ce senzație frumoasă trăim: noi doi suntem din nou împreună. Își strecoară mâna sub cămașa mea, îmi atinge pielea, mă mângâie ușor, simte nevoia să mă atingă, să se convingă că totul este adevărat, că nu visăm. Mă întorc spre ea, îi zâmbesc.

— Unde mergem?

— Mergi spre Aurelia. Am o idee.

Văd cum ia telefonul și-i scrie cuiva un mesaj. Conduc urmând indicațiile ei. O jumătate de oră mai târziu se ridică o bară, lăsându-ne să trecem. Mai mergem câțiva metri, când o văd în fața mea. *Lina III*. O ajut pe Babi să coboare, sprijin motocicleta și cobor și eu. Căpitanul ne așteaptă pe scăriță.

— Mă bucur să vă revăd.

Ne scoatem pantofii și urcăm pe navă. Căpitanul se apropie de Babi și-i șoptește:

— I-am trimis pe toți la culcare, așa cum m-ați rugat, și am cerut să fie pregătit tot ce doriți.

— Perfect, Giuseppe. Nu știi cât e de bine când ai pe cineva în care poți avea încredere.

— Păi, dacă nu mai aveți nevoie de nimic, eu merg să mă culc. Totuși, mă puteți suna, vă stau mereu la dispoziție.

Babi îi zâmbește.

— V-am cerut destul și încă în ultimul minut. Noapte bună și mulțumesc.

— Noapte bună.

Giuseppe dispare pe holul care duce spre cabinele echipajului.

— Vino, mergem sus.

De această dată Babi mă ia de mână și mă face să urc pe o scară lată, în spirală, acoperită cu o mochetă moale, de culoare albă. Ajungem într-o zonă înconjurată de geamuri mari cu lumini albastre slabe. Canapelele sunt din piele, de-o culoare deschisă, pe podea stă așternut un covor albastru pastelat cu bej. Pe o comodă mare stă un televizor modern, alături este un frigider argintiu și un difuzor Bose cu un iPod. Babi îl ia, caută ceva, apoi se întoarce un pic răutăcioasă și copilăroasă.

— Este playlistul meu.

Îl pornește și eu aud primele note și pe urmă cuvintele: *Ripenserai agli angeli... Al caffè caldo svegliandoti...*⁷

— Își amintești?

— Desigur că-mi amintesc. Mereu îl ascultam. Eram nebuni după Tiziano Ferro. Și după acest cântec.

— Era cântecul nostru de când ne-am cunoscut.

Babi cântă odată cu el:

— *Mentre passa distratta la notizia di noi due...*⁸

Continuă să cânte și se mișcă pe ritmul acelor note, până când mă ridic și cânt împreună cu ea:

— *Di sere nere... che non c'è tempo, non c'è spazio e mai nessuno capirà...*⁹

Ne privim în ochi și cântăm pentru noi înșine, pentru lumea care doarme și nu ne ascultă.

— *Perche fa male, male, male da morire senza te.*¹⁰

Ne îmbrățișăm și continuăm să ascultăm în tăcere acest

7 Să te gândești la îngeri... La cafeaua caldă trezindu-te... (it.)

8 În timp ce trece neobservată noutatea despre noi doi... (it.)

9 Despre serile întunecate... nu este timp, nu este spațiu, și nimeni, niciodată nu va înțelege... (it.)

10 Pentru că mă doare, mă doare fără tine. (it.)

cântec splendid în care se vorbește despre timpul pierdut și despre cât de mult ne-a durut acel „fără tine”. Ochii noștri văd durere și fericire, văd tot ceea ce eu nu știu, văd gelozia ei, dorința ca eu să fiu al ei pentru totdeauna. Mă strânge cu putere, foarte tare, și-mi șoptește la ureche:

— Te rog, să nu mă mai lași fără tine.

— Da, promit.

Și de parcă acela ar fi fost cel mai mare jurământ posibil și ea aproape că se jenează că mi l-a smuls, se lipește de mine și, fără să mă privească în ochi, mă întreabă:

— Vrei ceva de băut?

— Da, orice.

Deschide frigiderul și caută ceva, apoi se întoarce spre mine și-mi zâmbește, sfioasă în această nouă intimitate a noastră.

— Uite...

Îmi pune în față o sticlă de bere L'Una și un păhăruț de rom.

— Este Zacapa XO.

După care îmi întinde și un pahar mare.

— Poți să bei berea aici, cum îți place ție.

Îi urmez indicațiile. Umplu paharul cu bere și adaug în el conținutul păhăruțului, romul coboară legănându-se, naufragiază la fund și dispare încet. Beau cu poftă, savurând fiecare frântură a acestui moment, ea se apropie de mine, eu o îmbrățișez și ne sărutăm. Mă excit imediat.

— Cum facem?

— Nu știu... Dar e mai bine să nu ne gândim.

Ea râde.

— Ai dreptate, întotdeauna greșesc întrebarea.

Și urcă deasupra mea scoțându-și rochia.

Am însoțit-o pe Babi până acasă, acum conduc încet în noapte, se văd primele raze ale răsăritului când deodată îmi amintesc acele cuvinte.

— Ești fericit?

Întrebarea îmi mai răsună în cap. Don Andrea stă tăcut în fața mea, cu ochii închiși. Așteaptă răspunsul meu. Cu cât mai mult timp trece, cu atât tăcerea devine mai apăsătoare, deranjantă, supărătoare. De parcă ar accentua și mai mult tot ceea ce nu se spune. În depărtare se aude cântecul unei păsări nocturne, un pic mai departe vocea veselă a lui Gin pălăvrăgind cu părinții ei, Francesca și Gabriele. Pe neașteptate, vocea lui don Andrea, joasă, gravă, dar în același timp plăcută, sparge tăcerea.

— Ai înțeles întrebarea pe care ți-am pus-o? Nu este foarte grea, te-am întrebat dacă ești fericit?

Deschide ochii, se întoarce spre mine și mă privește liniștit, ca și cum răspunsul pe care îl așteaptă ar fi cel mai simplu din lume. Totuși stăm în tăcere, așa că până la urmă îmi zâmbește.

— Păi, dacă îți ia atât de mult timp ca să răspunzi, înseamnă că într-un fel mi-ai dat deja un răspuns. Îmi pare foarte rău.

— Nu e atât de ușor.

— Știi, pare o întrebare simplă, dar în realitate este complicată fiindcă presupune o grămadă de lucruri.

— Aș vrea foarte mult să fiu.

Mă privește și râde.

— Dar cine n-ar vrea? S-a făcut și un film frumos pe această temă, *The Pursuit of Happiness* de Gabriele Muccino.

— Da, l-am văzut...

— Protagonistul, un actor de culoare vestit, cum îl cheamă...

— Will Smith.

— Exact, el reușește să-și găsească fericirea, și știi de ce? Pentru că neavând nimic, se mulțumește cu puțin. Oamenilor care au de toate le este mai greu s-o găsească. Pirandello zicea că adevărata fericire este de a avea puține necesități, iar Camus spunea că nu vei fi niciodată fericit dacă vei continua să cauți în ce constă fericirea. Eu cred că fiecare dintre noi știe ce l-ar putea face cu adevărat fericit. Totul depinde de faptul dacă avem curajul să fim. Într-un cuvânt, cum zice Borges: „Am făcut un singur păcat în viață, n-am fost fericit.”

Între noi se lasă iarăși tăcerea. E foarte deosebit acest preot. Îi plac filmele și citatele și-mi pare simpatic. Și atunci îl văd ca pe un prieten, mai mult, îmi vine să râd, gândindu-mă că poate Pollo s-a reîncarnat în el, și încep să vorbesc.

— Gin este o fată minunată, frumoasă, optimistă, veselă, pragmatică, inteligentă și nu este vicleană, ceea ce pentru mine contează mult...

Face un semn de aprobare ascultându-mă, este de acord cu mine.

— Da, ai dreptate. O cunosc bine.

— Ah, desigur. Corect. Uitasem, anume ea v-a ales să oficiați căsătoria noastră.

— Exact...

Îmi zâmbește și eu continui.

— Sunt sigur că va fi o mamă foarte bună.

— Sunt de acord cu tine. O văd foarte fericită.

— Și eu sunt la fel.

— Ah, bine, mă bucur.

Dar apoi rostesc acele cuvinte pe care nu mi-am imaginat că le voi putea spune.

— Mi-e frică.

Don Andrea îmi pune mâna pe braț și mă privește cu afecțiune.

— Într-un asemenea caz, frica este un sentiment nobil. Ți-e frică pentru că ții la ea.

— Și la părinții ei, și la copilul pe care îl vom avea. Mi-e teamă că nu voi putea fi la înălțime.

— Au reușit s-o facă o mulțime de oameni cu mult mai puține calități decât voi doi.

După care îi spun adevărul.

— Alaltăieri am întâlnit o femeie, întâmplător. N-am văzut-o de mai mulți ani și speram să n-o mai întâlnesc niciodată. Îndeosebi din cauza sentimentelor pe care le-am avut pentru ea.

— Și pe care le mai ai.

— Da.

Don Andrea ridică sprânceana, închide ochii și mișcă ușor din cap.

— Atunci lucrurile stau altfel. În acest caz este greu să fii fericit.

Se uită la Gin, care râde cu părinții ei, tatăl ei o trage spre sine și o îmbrățișează, iar mama ei se îngrijorează, îi auzim

vocea până aici.

— Gabriele! Ai grijă, nu exagera, să n-o doară!

— Ce vorbești, glumeam!

Don Andrea continuă să vorbească fără să mă privească:

— Așadar, ce vrei să faci? Vrei să te căsătorești sperând că te vei clarifica sau vrei să anulezi căsătoria?

— Nu, așteptăm un copil.

Se întoarce spre mine.

— Este o noutate minunată, nu-i așa?

— Da, e minunată.

— Dar dacă îl veți crește într-un cuplu nefericit, cu certuri și toate celelalte, îl veți face și pe el nefericit, iar el va purta toată viața povara acestei nefericiri. Dacă-l iubiți cu adevărat, nu-i puteți face una ca asta.

Rămân în tăcere, iar don Andrea continuă.

— E ciudat că tu nu mi-ai pus întrebarea pe care o aud uneori în astfel de cazuri.

Devin curios.

— Care anume?

— Dacă poți să iubești două femei?

Îmi vine să zâmbesc.

— De fapt, m-am și gândit la acest lucru, dar îmi părea absurd să pun o întrebare de acest fel unui om ca dumneavoastră.

— Bravo, pentru că este o prostie, este doar o scuză pentru cineva care nu știe să-și asume niște responsabilități. Cine are această dilemă trebuie să facă o alegere, s-o părăsească pe femeia pe care crede că o iubește, cu toată durerea și posibilele neplăceri, și să aibă curajul de a fi fericit cu femeia pe care știe că o iubește. Pentru că în adâncul sufletului noi

știm întotdeauna totul.

— Așteptăm un copil. Gin este minunată și vreau să ne construim viața împreună.

— Bravo. Înseamnă că te-ai gândit, ai analizat și ai făcut o alegere. Dar să nu regreti cu trecerea anilor, să nu-ți imaginezi cum ar fi putut fi viața ta... Ar fi un gând zadarnic, pentru că oricum n-ai putea afla, poate ar fi fost mai rea...

Clatină din cap.

— Dar, mai ales, nu trebuie să te mai vezi niciodată cu femeia aceea.

Atunci zâmbesc.

— Ce se întâmplă?

— Tocmai de asta și mi-e frică.

— Te cunosc de puțin timp, dar am înțeles cum ești. Dacă hotărăști că va fi așa, așa va fi. Este viața ta. Acum să mergem la ei.

Se ridică, face câțiva pași și se întoarce spre mine. Mă așteaptă. Îl ajung din urmă. Mă ia de subraț și-mi zâbește.

— Te-am convins?

— Nu, mi-e teamă că fata aceea ar putea fi mai puternică decât voința mea. Pe de altă parte, dacă ar fi atât de ușor să facem o alegere de acest fel și am reuși imediat, atunci mărturisirile, toate aceste Ave Maria și mai ales voi, preoții, n-ați folosi la nimic. Păcatul meu, dacă voi păcătui vreodată, vă va justifica.

Don Andrea mă privește, dar de această dată fără să zâbească.

— Hei, bună dimineața!

Gin intră somnoroasă în bucătărie. Poartă o cămașă de noapte subțire și are părul prins sus cu un elastic.

— Nu te-am auzit când ai intrat.

— Am făcut-o foarte încet. Am încercat să nu te trezesc.

— Și ai reușit.

— Vrei o cafea?

— Nu, prefer un ceai. E mai slab.

— Îți pregătesc imediat.

Gin mă privește, stau cu spatele la ea în timp ce umplu ceainicul. Îl clătesc, îl umplu din nou și-l pun pe aragaz.

— Cum a fost aseară? Era multă lume?

— Foarte multă. A fost frumos, dar nu ți-ar fi plăcut. Prea mult fum, aglomerație, au exagerat cu invitațiile.

— Ai întâlnit mulți cunoscuți?

— Practic pe cine vrei.

Acesta îmi pare unicul mod potrivit de a răspunde fără a spune o minciună, dar în aceeași clipă mi-e rușine. Problema nu constă în faptul pe cine am întâlnit și ce-am făcut, dar în ceea ce simt. Încerc să nu mă gândesc.

— Am discutat mult cu directorul canalului, Pietro Forti, vrea să achiziționeze câteva proiecte, sunt foarte mulțumit.

— Mă bucur pentru tine, iubitele...

Se apropie și-mi mângâie mâna, se întinde un pic și mă sărută. Este un sărut ușor, care abia mă atinge, și totuși mă

sint mai vinovat în acest moment decât aseară, cu tot ceea ce s-a întâmplat.

Îi zâmbesc în timp ce se întoarce să se așeze. Cine știe la ce se gândește.

Îl privesc. Este un moment atât de frumos și mă bucur pentru el. Aș vrea să pot povesti tot ce mi-a spus medicul, dar la ce-ar folosi? Am luat o hotărâre, trebuie să fiu puternică, i-aș provoca numai neliniște, s-ar putea să avem o discuție, pentru că el ar vrea ca eu să aleg altceva, dar eu nu mă răzgândesc, deci e mai bine să nu-i spun nimic acum. Îi voi spune la sfârșit, când va fi momentul, când va trebui să încep lupta.

Oare la ce se gândește Gin? N-aș vrea să bănuiască ceva. Nu cred că m-a auzit când am intrat, practic am avut timp doar să fac duș și să pregătesc dejunul.

— Hei, e totul în regulă? La ce te gândești? Ești atât de absorbită.

— La nimic... Adică la ceva da, la ceaiul care nu mai fierbe!

— Nu, nu, iată că fierbe!

Sting focul, desfac pliculețul, îl pun înăuntru și îl salt în sus și în jos.

— Nu prea mult, îl prefer slab.

Scot pliculețul, așa cum m-a rugat ea, și-l las în chiuvetă. Apoi, apuc ceainicul cu mânușa de bucătărie și-i umplu o ceașcă de ceai.

— E gata.

Gin ia mierea, ia lingura în spirală care nu lasă mierea să se scurgă, o învârte în borcan și o scufundă în ceașcă.

— Atunci eu plec, am o întâlnire de afaceri.

— Desigur, spor la muncă. Eu voi merge la biroul de avocați. Ne vedem diseară. Ciao, iubitele.

De data aceasta, sărutând-o, mă simt mai puțin vinovat. N-ai ce face, așa este omul: se obișnuiește cu toate și în ciuda la toate.

II4

Când intru în oficiu, văd multă agitație. Alice îmi vine în întâmpinare cu niște foi.

— Bună ziua, totul e în ordine? Doriți o cafea? Țineți, sunt datele de ieri.

Le iau și mă îndrept spre biroul meu.

— Mulțumesc. Spune-mi, cum a mers emisiunea?

— Foarte bine, i-am întrecut din nou pe concurenți, iar Simone Civinini a acumulat cu un punct mai mult.

Mă așez la masa mea. Îmi las geanta și foile pe masă. *Simone Civinini a acumulat cu un punct mai mult...* Adică nu e vorba numai de emisiune, rezultatul este meritul lui. Mă uit la grafic, este incredibil, cei din fața noastră ne cedează 11 procente, punctele succesive de audiență sunt luate toate de noi. Prima ediție 23, a doua, care de obicei coboară puțin cu un punct sau două, dar poate ajunge și la șapte puncte în minus, a urcat cu un punct și am încheiat cu o medie de 24,

ceea ce este de-a dreptul năucitor.

— Ai văzut? Am creat un monstru...

Renzi stă la ușă cu două cafele în mână.

— Da. Ce să zicem, suntem foarte buni.

— Desigur. Este în întregime meritul nostru, mai mult al tău, ca să fiu mai exact.

Îmi întinde una dintre cele două cești.

— Mulțumesc.

— Îmi permiți? îmi arată spre canapeaua din colț.

— Desigur.

Îl privesc mai atent, este un pic neîngrijit.

— Ce se întâmplă? E totul bine?

— Mai pe scurt, am avut o mică discuție acasă. Teresa este foarte nervoasă în această perioadă, de ceva timp lucrurile nu prea merg între noi și m-am mutat la Hotel Clodio.

Termin de băut cafeaua și las ceașca pe masă.

— Îmi pare rău. Ne gândeam împreună cu Gin să vă invităm la noi la o cină ca să ne cunoaștem mai bine.

Renzi se ridică.

— Poate se va întâmpla, dar mai târziu, cine știe. În acest moment nu vreau să mă gândesc. Avem trei transmisiuni care trebuie să înceapă, plus serialul. Trebuie să-mi eliberez capul de astfel de chestii. O perioadă de reflecție ne va face bine la amândoi.

— Da, poate, ai dreptate, când iei decizii în grabă nici nu-ți dai seama dacă ai făcut bine sau nu.

În realitate, situația mea este mult mai gravă decât a lui, deci cred că ar fi mai bine să nu mă gândesc.

— Ieri am fost la prezentarea unui nou canal Fox. A fost o petrecere foarte frumoasă, organizată bine, muzica, locația,

totul a fost perfect. Ți-au trimis și ție o invitație. N-ai trecut pe acolo?

— Nu, aseară am avut discuția cu Teresa, nu aveam starea potrivită. Și apoi, se poate întâmpla să întâlnești pe cineva dintre colegi, îți zice o chestie care te enervează și tu răspunzi fără să te poți controla. Mi s-a întâmplat altă dată, așa sunt eu, și nu vreau să repet aceleași greșeli.

— Atunci ai făcut bine. Eu, în schimb, m-am întâlnit cu directorul de la Fox, au o echipă bună, sunt tineri și mi se par hotărâți.

— Da, așa sunt.

Renzi râde.

— Mi-au scris un e-mail, au cumpărat *Familia în vacanță* și au ales și alte patru proiecte. Nu știu ce le-ai spus ieri-seară, dar i-ai convins.

— Ca să fiu sincer, mi-au oferit de băut la masa lor, apoi m-am întâlnit cu un prieten, după care am plecat fără să-mi iau rămas-bun de la ei.

— Se vede că atitudinea ta i-a impresionat. De obicei, ceilalți producători sunt reverențioși și exagerat de lingușitori când vor să obțină ceva. Grăsanul, de exemplu, nu i-ar fi lăsat deloc în pace. În schimb tu, cu acest comportament, i-ai dat gata, s-au gândit că nu ai nevoie de ei, că ești sigur de produsele tale, că ei nu sunt atât de importanți și ai putea să le dai altor canale.

— Așa s-au gândit?

— Da, orice-ai face, tu crezi legende!

— Până aici aproape că te-am crezut, acum însă am înțeles.

— Ce anume?

— Că mă iei peste picior.

— Ei bine, glumeam. Printre altele, Simone Civinini a fost chemat la directorul de la Rete. Cine știe ce vor de la el.

— Într-un fel sau altul vom afla în curând.

— Ah, desigur. Oricum este foarte bun și vesel, i-a venit ideea ca Juri să fie însoțit de o fată potrivită.

— Dar mai ales este un bun autor. Apropo, aseară am văzut-o și pe fata aceea, Dania...

— Ah.

Renzi se întunecă pentru o clipă, dar încearcă imediat să treacă peste asta, nu pricepe că eu mi-am dat seama.

— Da, a fost foarte drăguță, m-a întrebat dacă vreau să intru într-un privé, crezând că eu nu am permis. Și apoi m-a întrebat dacă ești și tu.

Renzi zâmbește.

— Acum tu mă iei peste picior.

— Nu, îți jur, pe bune m-a întrebat.

— Vreau să te cred.

— Nu se glumește cu așa ceva, o știi bine.

Râde. Într-un anumit mod, încearcă să reziste, dar până la urmă cedează.

— Cu cine era?

— Nu știu, făcea parte dintr-un grup, erau diferite persoane.

În fond, nici de această dată nu spun o minciună. Renzi aruncă paharul în coș.

— Păi, eu plec, trebuie să răspund la niște e-mail-uri.

— Okay, mai vorbim.

Mă ridic și închid ușa. Mă așez la calculator și încep căutările. Îndată găsesc ceea ce căutam. Vorbesc la telefon cu

o domnișoară foarte amabilă și profesionistă. Îmi explică cu multă răbdare ofertele pe care le au, îmi arată niște poze, îmi descrie avantajele, și după aproape o oră de pălăvrăgeală, o surprind eu.

— Okay, îl iau.

— Așa, la telefon? Nu doriți să-l vedeți?

— Desigur, ne cunoaștem și vă aduc tot de ce aveți nevoie. Angelica, așa mi-a spus că o cheamă, începe să râdă.

— Dacă ar fi toți clienții ca dumneavoastră, atunci eu aș avea cel mai bun loc de muncă din lume. Îmi place foarte mult și muncesc cu pasiune.

— Se simte.

— Doar că uneori întâlnești persoane foarte nehotărâte, pierzi cu ele mult timp și nu ajungi la nicio înțelegere.

— De această dată ne-am înțeles la telefon.

— Da, dar să nu rămână doar cu atât.

— Mă interesează doar cel despre care am vorbit. Și este extrem de important. Am nevoie de el imediat. Nu mă faceți să-mi pierd timpul, că aș putea să caut în altă parte.

— V-am spus. Cred că nu vor fi probleme. Să-mi dați un telefon, ca să fiu sigură.

— Mulțumesc.

Închidem. Mă uit din nou la datele despre emisiune. Mă surprinde cum crește curba, telespectatorii rămân și în timpul pauzei de publicitate, nu schimbă canalul, și acesta este cel mai bun lucru. Dacă se va face și anul viitor, vom cere mai mult. Îl sun la telefonul intern pe Renzi, care îmi răspunde imediat.

— Da, spune-mi.

— Contractul pentru emisiune este pe doi ani?

— Nu.

— Au vreo opțiune?

— Nu.

— Reiese că putem ridica prețul?

— Da, au vrut să economisească, dar nu știu cât au fost de proști, dacă va continua să meargă așa, putem cere dublu.

— Eh, da. Într-un fel sau altul, am făcut bine că am investit în Simone Civinini.

Închei convorbirea exact la timp ca să-i pot răspunde Angelicăi.

— Așadar, ce-mi spuneți?

— Perfect, totul este cum vă doriți.

— Foarte bine.

Îmi spune adresa.

— Ne vedem acolo peste un sfert de oră.

Ies repede din birou, luându-mi rămas-bun de la toți.

— Pe curând.

Renzi, care vorbește la telefon, încearcă să înțeleagă unde mă duc. Îi fac semn că mă voi întoarce. Iau motocicleta, mă opresc doar o clipă într-un magazin ca să cumpăr ceva ce nu putea lipsi, și ajung la Angelica. Este acolo unde mi-a spus. Poartă pantaloni negri, o cămașă deschisă și o mapă cenușie sub braț. Are părul negru tuns bob, breton, ochelari de vedere dreptunghiulari, este josuță și plinuță, dar în general e drăguță. Cobor de pe motocicletă, iau un plic din rucsacul meu, las casca înăuntru și-l închid.

— Iată-mă.

— Bună ziua, știam că veți veni cu motocicleta, mă așteptam. Nu sunteți tipul care să stea prins în trafic.

Îi zâmbesc.

— Sufăr foarte mult, e adevărat. Am intuit că ați înțeles la telefon.

Râde.

— Veniți, vă explic totul.

Angelica este de o simplitate și o claritate dezarmante. A prevăzut toate eventualele mele întrebări încă înainte ca eu s-o întreb ceva. Semnez tot ceea ce am de semnat și-i spun la revedere.

— Treceți pe la noi la oficiu, sunt sigură că avem multe propuneri bune pentru dumneavoastră.

— Cu plăcere.

Astfel rămân singur, mă bucur de surpriză, pregătesc cadoul și apoi îi trimit un mesaj.

115

Vine de departe, merge repede, apoi se oprește și se uită în jur. Dar nu mă vede. Stau așezat la o măsuță, beau încet din berea mea, savurându-le pe ambele. Este odihnită, are un pic de machiaj, puțin ruj, e slabă, pare mai matură, este mai frumoasă și eu doar acum îmi dau seama de asta cu adevărat. Sau poate e pentru că am acceptat ceea ce încă mai simt pentru ea. Eu o iubesc. Și nu este nimic mai frumos decât să te pomenești naufragiat într-o iubire, mânat de destin, pierdut în dorința de a avea o persoană alături, lăsat în voia ei fără niciun fel de gânduri. Iau telefonul și-i scriu un mesaj.

Până și Dumnezeu se minunează de cât de frumoasă te-a

*picat. E ciudat că orașul acesta îți permite să umbli peste tot...
Ești un atentat la ordinea publică.*

Babi citește mesajul și zâmbeste, clatină din cap și scrie ceva. Peste o secundă primesc răspunsul ei.

Încetează să te mai amuzi pe seama mea. Unde naiba ești?

În barul din fața ta.

Când citește acest ultim mesaj, se întoarce spre bar, căutându-mă printre oameni, și în sfârșit mă vede. Și atunci zâmbeste într-un fel deosebit, de o frumusețe devastatoare încât orice gând sau ezitare, pe care aș putea încă să le am, dispar. Dacă cineva îți zâmbeste în acest fel doar pentru că te-a văzut, este ca și cum ți-ar spune „te iubesc” la televizor în prima seară, e ca și cum ar scrie aceste cuvinte pe o clădire din Montecitorio, sau le-ar fi încrustat direct pe soare. Mă ridic când ajunge la măsuță.

— Cât de frumoasă ești.

— Da, da, salut, poetule.

Ne sărutăm pe obraz, ca doi prieteni obișnuiți, dar scânteia de dorință pe care o simt cred că ar putea provoca un scurtcircuit și ar putea arde Roma mai ceva decât un Nero modern. Ne așezăm și ea începe să râdă.

— Ce fel de joc e acesta? M-ai rugat să vin aici... Ai noroc că Massimo este la școală, iar eu sunt liberă...

— Am noroc.

— Știu. Amândoi avem, dar cred că nu m-ai făcut să vin până aici pentru o cafea, nu-i așa?

Atunci las banii pe masă, mă ridic, o iau de mână și o duc cu mine.

— Vino.

Mergem în tăcere, în depărtare se aud bătând clopotele

unei biserici.

— Dacă e vorba de căsătorie, cred că ar fi o mică problemă din ambele părți.

— Da, așa cred și eu.

— Și atunci ce-i asta? Vrei să ne prefacem că suntem turiști și ne întoarcem acasă adresându-ne cu dumneavoastră?

— Am făcut-o deja.

Se întinde spre mine și îmi fură un sărut.

— Totuși așa face-o din nou. Cu tine măcar și în fiecare zi și tot n-aș obosi.

Îmi atinge brațul.

— Știi că te doresc ca o nebună? Nu mi s-a mai întâmplat să simt ceva asemănător. N-am mai dorit pe nimeni atât de mult.

Pentru o clipă închid ochii. Faptul că a fost totuși și cu altcineva în viața ei îmi sfâșie inima în bucăți. Nu trebuie să mă gândesc. Face parte din trecut, s-a terminat, a rămas în urma noastră, după ușa fericirii noastre. Trebuie să fiu în stare de acest lucru. Am făcut până și patru sute de flexiuni, i-am bătut pe Hook și pe Sicilianul, mult mai puternici decât mine, numai pentru că nu mă opream, pentru că mintea mea o lua razna. Iar acum nu sunt în stare să zdrobesc niște umbre inutile și minuscule din trecutul ei, să le dezintegrez pur și simplu cu puterea voinței mele? Trebuie. Apoi o scot din buzunar, iar Babi rămâne mirată.

— Nu... Unde ai găsit-o?

— M-a însoțit în acești ani, în timp ce tu erai plecată la studii peste hotare. Te aștepta.

Atinge eșarfa albastră, uzată, roasă pe la margini, istorică, epică spectatoare a primei iubiri din viața ei. Și-o apropie de

nas, închide ochii și respiră toată frumusețea acelei amintiri.
Mă privește emoționată.

— Ce proști am fost.

— Să nu ne mai gândim.

Iau eșarfa și o desfac.

— Îmi permiți?

Babi devine fetișcana de altădată, se întoarce, se lasă legată la ochi și-mi dă mâna. Continuăm să mergem.

— Nu mă lăsa să cad, bine?

— Nu, desigur.

— Mi-e frică să nu mă doară.

— Nu trebuie să-ți fie frică, eu sunt cu tine.

— Și atunci tot așa mi-ai spus, și totuși m-am lovit la picior.

— Într-adevăr, mamma mia, ce memorie!

— Aș fi vrut să te uit, dar întotdeauna ai fost în inima mea.

Zâmbesc, dar ea nu mă vede. Apoi un câine latră în direcția lui Babi și se apropie de ea, iar Babi, pentru că nu-l vede, se ferește și până la urmă mă îmbrățișează.

— Ajutor! Mă mușcă!

Stăpâna, care îl ține de lesă, îl smucește și-l trage spre sine.

— Fii cuminte, Rocky.

Se îndepărtează clătinând din cap, surprinsă de comportamentul nostru bizar.

— Era mare acest Rocky?

— Ce vorbești, un dulău! Și seamănă cu stăpâna lui, exact ca în *IOI dalmațieni*.

Babi izbucnește în râs.

— Nu l-am privit!

Continui s-o duc de mână ignorând ochii curioși ai trecătorilor, ignor și un copil care arată spre noi și-i cere explicații mamei sale, care însă nu știe ce să spună, nici măcar ce să inventeze.

— Oprește-te aici.

— Step, dar noi suntem căsătoriți. Dacă te vede cineva și-i spune soției tale?

— Am să zic că făceam repetiții pentru un spot televizat. Babi se simte jignită de promptitudinea mea.

— Nu erai așa.

— E vina ta.

Îmi dau seama că este ofensată.

— Scuză-mă, sunt un prost. N-am să mai vorbesc așa și nu vom mai face lucruri de acest fel, dar oricum am făcut-o. Deja suntem înăuntru. Fii atentă la trepte.

— Bine.

O ajut să intre în ascensor. Închid ușile și le deschid când ajungem la mansardă.

— Hei, nu-i vorba despre o petrecere cu toată familia mea, nu-i așa? Pentru că nu știu cum ar reacționa.

— Nu, astăzi nu este ziua ta de naștere, îi spun râzând. Sau este?

Încearcă să mă lovească, dar din fericire fac iute un pas în spate și Babi ratează ținta. Apoi îi blochez brațul.

— Hai, glumeam, gata... Oprește-te aici.

Închid ușile ascensorului și deschid ușa de la apartament.

— Așa, bine, pe-aici, puțin înainte. Oprește-te.

Închid ușa la spatele ei, fac un pas în spate și-i dezleg eșarfa. Babi deschide încet ochii, îi mijește un pic din cauza

luminii, până se obișnuiește, și rămâne uimită. În fața ei, cupola Bisericii San Pietro, acoperișurile tuturor caselor de pe via Gregorio VII, priveliștea spre via della Conciliazione.

— Știu că-ți plac mansardele, aceasta este cea mai înaltă pe care am găsit-o. Și astea, îi dau un breloc cu litera B, sunt cheile tale. Nu știi cum va fi între noi, nu știi ce se va întâmpla, n-aș vrea să rănesc pe nimeni, dar nici nu vreau să trăiesc fără tine.

Babi nu zice nimic, continuă să privească panorama splendidă din fața ochilor ei. Stăm pe terasa mare, deasupra altor edificii, în linie dreaptă cu Vaticanul. Îmi zâmbeste arătându-mi-l.

— Să sperăm că vom avea binecuvântarea sa.

Dar amândoi știm că suntem păcătoși, nu vrem să ne pocăim, pentru că atunci când iubești, și iubești în acest fel, te gândești că ești deja iertat. Nu este aceasta iubirea despre care vorbea Dumnezeu? Aș da totul și aș renunța la tot numai să pot continua să trăiesc... Nu putea fi totul mai ușor de la început? Umblăm în tăcere prin această locuință reconstruită, imaculată.

— A fost refăcută de curând și n-a locuit nimeni aici. Vom locui noi și îi vom da culoare.

Babi se apropie și mă îmbrățișează.

— Îmi place foarte mult. Aș fi făcut-o exact așa, tu și ea sunteți visul meu devenit realitate. Vreau să trăiesc cu tine cât va fi posibil. M-am rugat toată noaptea. Am continuat să mă gândesc până dimineață. Știu că nu e corect. Știu că greșesc. Știu că n-ar trebui, dar nu pot altfel, nu reușesc, ajunge, destul... vreau să fiu fericită.

Ne sărutăm îndelung în mijlocul salonului pustiu, în

acea locuință goală, fără draperii, fără tablouri, dar plină de lumină, de nebunie și pasiune. Ca marea la asfințit, cu suprafața calmă și liniștită, dar în adâncurile căreia se ascunde cine știe ce furtună. Dar acum nu. Acum suntem fericiți, suntem noi și basta, cum ar fi trebuit mereu să fim.

— Vino cu mine.

O duc în fața unei uși închise. Iar când o deschid, apare un pat cu așternuturi noi, întunecate, de mătase. Pe comoda din stânga sunt niște trandafiri roșii, alături este o sticlă de șampanie cu două pahare încă împachetate.

— Ca să nu se spargă. Ți amintești?

Și ea, emoționată, încuviințează. Atunci îmi scot telefonul și-l las pe comodă alături de boxa din care, de această dată, se aude *Beautiful*, cântecul nostru.

— Vrei să pornim de aici?

— N-ai înțeles. Eu am rămas mereu aici. Te iubesc.

— Mai spune-mi odată.

— Te iubesc, te iubesc, te iubesc.

— Dar de această dată să nu te răzgândești.

116

Mă întorc la oficiu târziu după-amiază. Giorgio îmi vine imediat în întâmpinare.

— Hei, e totul în regulă?

— Da, totul e okay.

Mă privește ca să înțeleagă dacă sunt liniștit și senin, dar nu-i dau ocazia să-și dea seama de ceva, pentru că în

realitate așa și sunt.

— Azi după-amiază trebuia să vină scenariștii, ți-am trimis un mesaj, dar nu mi-ai răspuns.

— Ai dreptate, scuze. N-am reușit să mă eliberez. Mi-am amintit că trebuia doar să ne prezinte scenariul pentru *Radio Love* ca să-l putem citi, corect? Nu era vorba de o ședință...

— Exact, ți-am lăsat o copie pe masă. Sună toți, pentru că-l vor pe Simone Civinini pentru toate transmisiunile următoare, de parcă noi am fi impresarii lui!

— Și de ce nu? Cerem 20 de procente și îl pot avea...

— Corect, nu m-am gândit. Păcat că a intrat în agenția lui Peppe Scura.

— Nu pot să cred, cu el? E cea mai neinspirată alegere. Cine l-a sfătuit? Desigur că nu noi.

— Din păcate, îmi închipui cine a făcut-o. Este agentul lui Juri, nu? Și a prietenei noastre Paola Belfiore.

— Ca să vezi.

— Și altă noutate este că a semnat pentru toate edițiile. I-au promis o sută cincizeci de mii de euro.

— Ce?

— Da. Vezi ce se întâmplă dacă nu stai la birou... Glumesc. Am aflat de la o prietenă care lucrează la Rete. Civinini nici nu ne-a întrebat.

— E o sumă frumoșică.

— Da, rezultatul este foarte bun și de aceea a obținut foarte mult. Dar gândește-te că e numai pentru această emisiune. N-a semnat un contract cu Rete sau un contract exclusiv pentru doi ani. Așadar, după ce se încheie filmările, va fi totuși liber pe piață.

— Ar fi trebuit să-l luăm de la bun început sub control și

în calitate de moderator. Nu ne-a trecut prin minte.

— Nu ne-am putut imagina.

— Într-adevăr. Acum vreau să citesc scenariul.

— Okay, să-mi spui ce părere ai.

Mă închid în birou, las geanta pe masă, iau mapa cu contractul de închiriere a mansardei din Borgo Pio și-l pun în safeu, împreună cu cheile. Apoi mă așez la masă și încep să citesc. Lectura mă absoarbe, îmi plac personajele, îmi place ce se întâmplă. Din când în când râd de unul singur, imaginându-mi scenele descrise. Nu pot să înțeleg cine poate fi autorul momentelor care mă amuză cel mai mult, sunt un grup de șase autori diferiți, unii de patruzeci de ani, alții de douăzeci, unii burghezi, alții nonconformiști. Mi-o imaginez pe Ylenia, rebela cu părul ras, care poate discută despre comportamentul vreunui personaj feminin cu Claudia, altă scenaristă de patruzeci de ani, care s-a căsătorit de tânără, a spus că face parte din PD, dar este foarte credincioasă și probabil are copii de aceeași vârstă cu Ylenia. Nu îndrăznesc să-mi închipui ce-ar putea ieși între cele două, aș vrea să fiu invizibil și să pot pătrunde vreodată la una dintre întrunirile lor. Mă uit la ceas. Este 20:15. Nu mi-am dat seama. Timpul a zburat. Iau telefonul. Am un apel pierdut de la Gin și un mesaj de la ea.

Ce faci? Ești bine? Am încercat să te sun, dar n-ai răspuns. Voiam să știu dacă te întorci la cină. Te sărut, iubitul.

Închid ochii. Te sărut, iubitul. Cum mă simt? Îngrozitor de vinovat? Nu. Nu pot să fac nimic. M-aș putea simți vinovat doar din respect pentru promisiunile făcute, pentru jurământul în fața lui Dumnezeu. Da, știu, ar trebui să fie așa, dar nu e și nu pot să fac nimic. O iubesc pe Gin, țin la ea,

dar e un alt tip de iubire. Ar trebui s-o părăsesc. Ar trebui cel puțin să-i spun. Dar cum ar fi, cum ar reacționa?

Mă uit la ceas. E 20:25. Ne-am spus: „Niciodată după 20:30. Va fi regula noastră. Și niciun mesaj.” Ea a decis totul.

— Cum vrei.

— Iar viețile noastre rămân în afara acestor pereți, ne-am înțeles? Aici nu-i nicio întrebare. În această casă suntem căsătoriți tu și eu, suntem numai tu și eu, nu există nimeni altcineva, nici soțul meu, nici soția ta. Și evident nu-ți voi permite să ai în același timp vreo altă femeie, nici măcar să curtezi pe cineva, e clar?

Babi mă privește prefăcându-se răutăcioasă.

— Imaginează-ți dacă tu ai avea o altă amantă. Amanta unui amant ar fi ceva absurd. Nici nu știi ce ți-aș face dacă aș afla.

— Tu nu ești amanta mea, ești soția mea.

— În această casă. Doar în această casă, nu încurca.

Încalc regulile. O sun.

— Alo? Te deranjez?

— Nu, sunt singură, vreau să-l duc pe Massimo la culcare.

Tu ești bine?

— Da, foarte bine, sunt la oficiu.

— Te-ai răzgândit? Prea multe obligații?

— Nu.

— Vrei să subînchiriezi casa?

— Nu.

— Vrei să împărțim chiria?

— Nu.

— Vrei să-mi spui măcar o dată da?

— Bine, da.

— Minunat, îmi era teamă să nu aud iarăși nu!

Continuăm să râdem și să glumim, pierdem noțiunea timpului, suspendați deasupra tuturor lucrurilor, apoi ne luăm rămas-bun spunându-ne deja noapte bună și tăcem într-un mod ciudat, unic și special. Mi-o imaginez singură, într-o odaie oarecare, zâmbind lipită de telefon. Acum aș vrea să găsesc o frază perfectă care s-o poată face să înțeleagă ce simt cu adevărat pentru ea. Dar acea frază nu există. Atunci, după toată această liniște, îi spun „ciao”, dar într-un mod cu totul deosebit care îmi pare că ar conține tot ceea ce încercam disperat să-i spun. Dar poate și mai mult. Închid telefonul și-l fixează cu privirea. Cum oare vom reuși să ducem toate acestea mai departe? Nu știu și nici nu vreau să mă gândesc.

Îi scriu lui Gin.

Ai vrea să ieșim să mâncăm ceva împreună?

Da, aș vrea foarte mult.

Okay, te sun când ajung lângă casă.

Totuși să mergem cu mașina.

Desigur.

Într-o clipă, această frază mă aduce înapoi la realitate, la copilul care va veni, la responsabilitățile mele... Nu-mi ajunge aer, mă sufoc. Dar îmi revin. Nu trebuie să mă gândesc. Îmi iau rămas-bun de la cei rămași în oficiu.

— Eu plec.

Ne regăsim la Gigetto pe via Alessandria. Gin este veselă

și foarte flămândă.

— Îmi era poftă de o pizza cu mozzarella și roșii. Îmi pare rău că nu pot să înfulec niște friptură.

Îi zâmbesc în timp ce-i torn apă. Las sticla pe masă, îmi iau berea și beau puțin.

— Am fi putut să-i invităm pe Ele și Marcantonio. Ne-ar fi fost interesant în compania lor și mai ales i-am fi văzut în calitate de cuplu oficial, nu de amanți caraghioși, care se sărută pe ascuns în restaurant...

Amanți caraghioși... Un amant poate fi caraghios? Nu, mai degrabă îmi pare legat de ceva dureros, imperfect, ceva incomplet, care trăiește la umbră și nu se bucură de soare...
Gin continuă să spună.

— Da, amanți caraghioși. Poate acum, de când sunt împreună, nu se mai sărută, iar ceilalți doi caraghioși erau de-a dreptul niște ciudați.

— Da, într-adevăr.

— Ce-ai făcut astăzi?

— Eu?

Nu există nimic mai greșit decât să răspunzi astfel. Pe cine l-a întrebat dacă nu pe mine? Trebuie să fiu mai atent.

— Am citit scenariul noului serial. Ar trebui să-l citești și tu.

— Este bun?

— Nu-ți spun nimic, vreau părerea ta.

Continuăm să discutăm despre tot felul de chestii, despre ce-am făcut, despre muncă și despre cât de mult ne solicită.

— La birou mă simt în largul meu. Fiul șefului, Nicola, mi-a făcut cândva curte, când noi nu eram împreună, dar nu s-a întâmplat nimic pentru că ai apărut iarăși tu, înainte ca

să se poată întâmpla ceva... Păcat.

Poate vrea să mă facă să mă simt gelos. Dar eu o ascult liniștit, glumesc, o fac să observe că m-am schimbat, că nu sunt dispus să mă cert.

— Îmi pare rău, dar n-am să-ți fac scene de gelozie din cauza acestui Nicola...

Și atunci Gin râde.

— Ah, cu atât mai bine... în acest caz aş putea să-ți povestesc și despre toți ceilalți!

— Desigur.

În realitate nu m-am schimbat chiar atât de mult. Adevărul este unul singur: nu trebuia să mă întorc.

117

Pallina ajunge la Tiepolo, se uită în jur și o vede. Stă așezată într-un colț, își verifică telefonul. Zâmbește când ajunge la masa ei. Se vede bine că Babi este în cea mai bună formă, pare o fetișcană, are obrajii îmbujorați și niciun rid, e proaspătă ca un trandafir îmbobocit. Se așază și o surprinde ca de obicei, doborând-o cu întrebări.

— Spune-mi imediat cum ai semnat un pact cu Faust. Da, vreau să știu dacă e datorită vreunei injecții sau poate se datorează sucului de fructe, sau e efectul vreunei alte băuturi miraculoase că ești atât de frumoasă și arăți mai tânără decât mine.

Babi râde.

— Da, acum să-mi divulgi secretul! insistă Pallina.

— Întâi de toate m-ai lăsat fără grai și apoi, să știi că poți sta liniștită, pentru că eu am îmbătrânit cu cel puțin zece ani.

— Tot e prea puțin! Hai să comandăm ceva, trebuie să mă întorc repede. A avut loc un scandal.

— Ce s-a întâmplat? Povestește-mi.

— Ți-am spus că șeful, tipul cu cap de cal care îmi tot spune: „Toate mă plac, cu siguranță îți voi plăcea și ție...”, Adalberto Trevi. Păi, alaltăieri s-a dat la mine pe bune, eu m-am întors acasă și am făcut o greșeală.

— Ce-ai făcut?

— Tremuram toată, eram foarte nervoasă. Bunny și-a dat seama, a început să-mi pună întrebări după întrebări și eu, până la urmă, i-am povestit totul.

— Ești nebună? Ai turnat gaz pe foc.

— Exact. A doua zi l-a așteptat în fața biroului, eu l-am rugat și l-am implorat să nu se ia la bătaie, dar din fericire el nu m-a ascultat.

— Și ce-a făcut?

— I-a dat câteva palme, dar ușoare, niște pălmuțe...

— Bunny? Îmi închipui!

— Îți jur! Îl pălmuia în timp ce-i vorbea, ca să-i intre mai bine în cap.

— Și ce-i spunea?

— „Să nu mai faci așa ceva... de nu, am să vorbesc cu soțioara ta, nu cumva s-o concediezi că atunci sigur am să vorbesc cu soțioara ta... să iei aminte, că de nu...”

— Am să vorbesc cu soțioara ta!

— Bravo, cred că și el a înțeles. Doar că acum nu am dreptul să fac nicio greșeală, Adalberto Trevi mă urăște.

Dacă-i voi da vreun motiv să mă concedieze, o va face, sunt sigură. De fapt, am început deja să-mi caut de lucru în altă parte. Dacă poate printre prietenii voștri bogați are cineva un studio de arhitectură și design, care nu se dă la femei sau, și mai bine, dacă e gay, atunci eu sunt disponibilă. Pornesc de jos și sunt curată...

— Să comandăm, hai!

Își iau ambele salată, suc, fructe, o fac pe vegetarienele.

— Vezi, eu ți-am povestit totul despre necazurile mele, tu ce-mi povestești? Tu m-ai invitat aici...

— Întâi de toate, acum că ne-am regăsit, n-ar trebui să ne pierdem, de aceea, când avem posibilitate, ar fi bine să ne vedem. Mai mult, știi ce-am putea face? Să mergem la cinema să vedem ultimul film al lui Woody Allen, am auzit că-i drăguț.

— Scuze, dar de ce nu te duci cu Lorenzo?

— E complicat...

— Pentru că este mereu plecat?

— Nu, pentru că ne-am despărțit.

— Ce?! Aceasta chiar este o știre bombă! Cum adică?

Așteaptă, îți spun eu. L-ai prins cu alta.

Babi îi zâmbește.

— Da, și nu știi cât sunt de fericită!

— Glumești?

— Lorenzo a lăsat calculatorul deschis și i-am găsit chatul erotic cu una dintre frumoasele de la televiziune.

— Frumoase și multifuncționale.

— Poate, dar oricum nu mă interesează. Așteptam să se sfârșească această căsnicie, dar nu din vina mea...

Pallina mijește ochii.

— Să nu-mi spui că...

Babi zâmbește și dă aprobator din cap.

— *Lina III*, petrecerea lui de burlaci...

— Adică te vezi cu Step?

— Întocmai.

— Dar în ce sens?

Babi începe a râde.

— În cel mai profund.

— Amândoi sunteți nebuni! Cum se poate? Sunteți căsătoriți, el chiar este căsătorit...

Pallina se oprește, are o îndoială.

— Ascultă, noi n-am vorbit niciodată pe îndelete, dar eu, fiindcă am redevenit prietena ta de suflet, pentru că asta sunt, nu-i așa?

Babi zâmbește.

— Da.

— Uite, eu nu vreau să te rănesc, dar trebuie să-ți spun. Știi că ei așteaptă un copil, nu-i așa?

— Da. Step mi-a spus totul.

— Însă odată ai spus că ar fi unicul motiv care te-ar putea opri.

— Am trecut și peste aceasta. Totuși noi am vorbit îndelung, am clarificat multe lucruri din trecut. Dacă nu ar fi fost acest copil pe drum, poate am fi fost împreună și la lumina zilei.

— Te gândești la Massimo? Cum se va simți?

— Mă îngrijorează puțin, dar atunci când simt iubirea, copiii până la urmă înțeleg. Și apoi, tatăl său n-a prea stat cu el.

— Ei bine, dar totuși Lorenzo a fost alături de el în

vacanță, de Crăciun, la toate petrecerile, adică a fost cu el de multe ori.

— De-acum încolo nu va mai fi.

Apoi Babi se gândește puțin și într-un final zice:

— Ascultă, eu ți-am spus toate acestea și acum am să-ți mai spun ceva, dar trebuie să-mi promiți că nu vei spune nimănui.

— Îți jur.

— Dacă Step va afla că ți-am spus, risc să-l pierd din nou.

— Îți jur, n-aș face niciodată una ca asta, doar mă cunoști.

— E adevărat. Atunci îți spun: am închiriat o locuință împreună.

— Ce? Sunteți nebuni de legat... Adică voi trăiți împreună în altă parte?

— Da, uneori ne întâlnim acolo... de parcă am fi căsătoriți, eu și el, dar nu-ți spun nimic mai mult și, mai ales, nu-ți spun unde se află.

Pallina ia sucul și-l bea pe tot. Apoi lasă paharul pe masă și arată spre paharul lui Babi.

— Îmi permiți?

Babi încuviințează și Pallina îl golește și pe acela.

— Credeam că va fi o cină distractivă, nu una tulburătoare. La acest lucru chiar nu mă așteptam. Și acum? Ce mai tămbălău.

— Nici nu vreau să mă gândesc. Important este că ne-am regăsit. Așa a vrut Dumnezeu și tot El va hotărî pentru noi.

— Și dacă în acea zi va fi ocupat cu altceva?

Pe neașteptate viața mea se schimbă cum n-aș fi crezut vreodată că se poate întâmpla. Sau începe să fie așa cum ar fi trebuit să fie.

— Am comandat acest tablou, îți place?

Îmi arată o fotografie de-a noastră prelucrată, stăm așezați pe un zid, imortalizați de cine știe cine, zâmbind, ne pierdem în privirile noastre. Mai tineri, dar probabil mai puțin îndrăgostiți decât suntem acum.

— A fost mărită, imprimată și înrămată... îți place?

— Foarte mult.

— Pe bune? Nu-mi spune minciuni.

— Da, îmi place foarte mult, dar mai ales îmi plăci tu.

Și astfel amenajăm locuința. Ne dăm întâlnire în vreun magazin, cumpărăm draperii, covoare, cearșafuri, dar nu și televizor. În fiecare zi, la ora prânzului, suntem împreună, îmi pregătește ceva de mâncare și discutăm cu ce să mai amenajăm mansarda noastră.

— Îți plac aceste pahare?

— Foarte mult.

Le așază într-o vitrină veche de mobilier, pe care am găsit-o la un anticar din Trastevere.

Apoi ridic din umeri.

— Poate le vom folosi când vom avea oaspeți.

— Da, desigur.

Însă știm amândoi că nu va fi așa.

Trec zilele, săptămânile, la serviciu merge totul și mai bine, acasă stau puțin, deoarece Gin lucrează și ea, nu ne întâlnim des. Pentru moment așa stau lucrurile, dar știu că peste puțin timp nu va mai fi la fel. Aurora se va naște în curând. Nu voi mai putea să mă justific. Sună telefonul.

— Vino, sunt la Teatro delle Vittorie. Vino imediat.

Renzi este foarte alarmat.

— Ce se-ntâmplă?

— E nevoie de tine aici. Vino cât de repede poți.

Închid telefonul, nu-i departe de oficiu. Am filmat jumătate din edițiile emisiunii, *Lo Squizzone* continuă să acumuleze o medie de 23 de procente. Nicio emisiune difuzată la acea oră n-a avut o audiență asemănătoare în ultimii ani. Nu înțeleg care ar putea fi problema. Dar când intru în Teatro delle Vittorie, nu-i nevoie ca să-mi explice cineva ceva. Simone stă în mijlocul scenei cu Paola Belfiore alături. Juri și Dania stau așezați pe partea laterală lângă participanți.

— Cu Paola am inventat așa o chestie. Ea o va face pe Sibilla care prezice viitorul vreunui obiect sau cuvânt, iar participanții trebuie să ghicească, vă dau un exemplu...

Simone îi face un semn Paolei care, cu microfonie, zice:

— Pâine.

— Care ar putea fi răspunsurile în acest caz? Leonardo?

Asistentul de studio, care se află în postura participantului, răspunde:

— Va fi mâncată.

Simone se preface că se uită în foi ca să vadă răspunsul.

— Nu.

Leonardo mai încearcă o dată.

— Va fi binecuvântată!

— Exact! Ați înțeles? E simplu, dar distractiv, dacă nu ghicesc, le mai dau niște indicii.

Renzi se apropie de mine.

— Ai văzut?

— Da...

— Ce putem face?

— Nimic, cred. Păcat, părea puternic.

— Foarte puternic, să vedem cât va dura.

— Dar trebuie să ții cont că a devenit destul de important, și dacă Belfiore este aici, este numai vina și meritul lui, noi nu avem nimic cu asta.

Renzi îmi zâmbește.

— Corect. Iar jocul cum îți pare?

— O tâmpenie. Însă el poate transforma orice în aur. Să mergem să-l salutăm, hai...

În acest fel ne apropiem.

— Salut, Paola.

— Salut, Stefano!

Coboară de pe scenă, acoperă cu mâna microfonul așezat pe bluziță și spune ca să nu audă nimeni:

— Sunt fericită că prezint această emisiune, mulțumesc.

— Simone este foarte tare. Toți suntem fericiți.

Îl privesc de departe și ridic degetul mare. El își agită pumnul închis.

— Va ieși bine acest joc, crede-mă, Stefano...

— Cum pot să nu te cred? Sunt sigur de asta!

Pierde un pic din zâmbet, văzând că plec din studio.

Vine regizorul. Roberto Manni.

— O pauză de cinci minute, vă rog. Credeți că sunt Gianni Dorati? Vreau niște lumini speciale pentru frumoasa noastră Sibilla.

Se apropie de Paola zâmbindu-i.

— Trebuie să apari în această emisiune mai frumoasă ca oricând.

Simone o ia de mână.

— Mai frumoasă? Exagerezi! Noi mergem să bem o cafea, să ne chemați când vor reîncepe filmările.

Se îndepărtează îmbrățișați, râzând și fără să se ascundă.

Juri ia telefonul.

— Peppe? Da, scuză-mă, dar trebuie neapărat să-ți vorbesc. Așa nu merge, drăcie, am construit un personaj, iar acum acesta mi-l distruge?

Ascultă ce zice Peppe Scura de cealaltă parte și continuă:

— Nu-mi pasă deloc, vino la Roma să vorbim pentru că așa nu merge...

Și dispare după decor.

Roberto Manni este împăciuitor.

— Nu deschideți microfonul lui Juri în studio și nu-l ascultați în regie, mulțumesc.

Cu siguranță a doua indicație nu va fi respectată.

Renzi se apropie de Dania.

— Vrei o cafea?

— Nu, mulțumesc. Mă plictisesc, încă puțin și mă enervez. Nu poți face nimic pentru personajul meu? Era atât de drăguț. În acest mod eu devin inutilă, nici nu mă văd. Mai bine mă întorc la Milano, am aflat că acolo vor începe mai multe emisiuni.

O privește, iar ea zâmbește ca o fetiță răutăcioasă.

— Dacă-i așa, nu ne mai vedem. Hai, încearcă să faci ceva...

— Am nevoie să reflectez un pic.

— Da, hai, măcar ceva minor, dar să mă văd.

Renzi se gândește la indicațiile lui Calemi. Trebuia să fie o stagiară și să rămână în spatele cortinei, acum a devenit o dependentă de popularitate.

— Ieri te-am sunat de câteva ori, la început era liber, apoi ai închis...

— Da, vorbeam cu mama. Am avut o discuție. M-am infuriat și m-am dus la culcare. Nu voiam să aud pe nimeni.

Renzi se gândește: dar eu nu sunt un nimeni. Însă spune altceva:

— Îmi pare rău. Azi luăm cina împreună?

— Nu știu, s-ar putea să fiu ocupată, oricum trebuie mai întâi să trec pe la IALS. Ne sunăm mai târziu. Mă vei căuta ca să rezolvăm această chestie? Aș vrea să știu.

— Da, voi încerca.

Renzi pornește pe holul care duce spre redacție, apoi spre cabine. Intră în cabina autorilor.

— Cum vă merg treburile, băieți?

— Bine.

În realitate însă, par toți un pic șocați de puterea absolută a lui Simone Civinini.

— Okay, continuați tot așa.

Apoi se oprește în fața cabinei lui Simone. Rămâne o clipă nehotărât, dar în cele din urmă bate.

— Intră.

— Îmi permiți?

Când îl vede, Simone se ridică și-i vine în întâmpinare.

— Desigur, ce surpriză frumoasă. Tată, doar n-ai venit să mă cerți, nu-i așa?

Renzi se preface că se amuză.

— Nu. Salut, Paola.

— Salut.

— Voiam să-ți cer o favoare.

Se uită la Paola Belfiore, care stă așezată pe canapea și-și face unghiile. Simone îi observă privirea.

— Eu și Paola suntem ca un tot întreg. Spune ce doreai să spui.

— Aș vrea ca Dania Valenti să facă ceva, să nu dispară în totalitate. Poate o folosești ca asistentă, să-ți aducă plicurile sau răspunsurile Sibilliei.

— Nu, când sunt eu, nu, intervine Paola.

Simone înțelege că situația e delicată.

— Bine, o voi folosi la început, la primele întrebări, ca să nu fie aproape una de alta. E bine așa?

Paola ridică pur și simplu din umeri.

— Okay.

— Adică așa rămâne?

Simone îl lovește cu palma peste umăr.

— Da, tată, ai văzut câte lucruri au în comun tatăl și fiul?

— Salutări de la Calemi, am să-i transmit că ai făcut asta pentru el.

Simone ridică sprânceana, zâmbind cu viclenie.

— Am să-i spun eu, diseară luăm cina împreună.

Și-l face să iasă din cabină.

Zilele trec liniștite în mansarda de la Borgo Pio.

— Diseară Gin organizează acasă o cină doar pentru femei, eu pot să lipsesc dacă îți convine.

Babi este fericită.

— În sfârșit pot să gătesc ceva gustos. Da, ne vedem acolo?

— Bine, dacă vrei, merg eu la cumpărături, între timp tu îl trimiți pe Massimo la culcare și vii, astfel nu vom pierde timpul.

— Da, mi se pare o idee bună.

— Atunci scrie-mi un mesaj cu tot ce trebuie să cumpăr, eu merg la supermarket și apoi ne vedem acolo.

— Okay.

Lucrez liniștit la niște proiecte, când aud că primesc un mesaj. *Grana, rughetta, avocado, salată verde, o roșie verde și una roșie, ceapă roșie, un măr, o pară, struguri, cireșe maraschino și o sticlă de Pinot... Îți amintește de ceva? Citesc ce vrea să-mi pregătească și văd că are nevoie de o mulțime de ingrediente. Îi răspund imediat.*

Hei, vrei să mă îngraș ca un soț bun care se respectă?

Da, te ademenesc cu mâncare... Și nu doar!

Mă face să râd și-i scriu. Ha-ha-ha.

Totuși n-ai memorie bună, era vorba de prima cină pe care mi-ai pregătit-o tu... N-am ce-ți face: ai uitat.

Vrei să-mi amintesc de ceva ce s-a întâmplat câțiva ani în urmă! O cină la care, printre altele, tu n-ai venit!

Glumim în continuare la telefon, ca și cum ar fi trecut doar o zi de atunci.

Puțin mai târziu sunt la supermarketul de pe corso Francia. Nu este aglomerat și găsesc repede unde să parchez. Este o zonă întunecoasă cu multă verdeață în jur. Fac cumpărăturile și mai iau și-o sticlă de Blanche și una de Tancredi. Mă îndrept spre fata de la casa de marcat. Plătesc și ies cu două sacoșe. Nici nu reușesc să le las în mașină, că aud o femeie țipând.

— Ajutor! Nu! Opriți-vă! Nu! Ajutor!

Nu prea departe de mine, doi băieți încearcă să-i smulgă geanta. Ea strigă disperată, lovește cu piciorul, se zvârcolește, strânge geanta la piept și când ei încearcă să i-o smulgă, ea ajunge la pământ. Las sacoșele în mașină și într-o clipă sunt la spatele celor doi. Ei nu reușesc să mă vadă, pe primul îl lovesc cu pumnul în falca dreaptă, simt că i se desface sub greutatea loviturii, iar capul i se dă pe spate. Întind piciorul spre celălalt lovindu-l într-o parte, cu atâta putere, încât el cade jos. Încearcă imediat să se ridice, dar alunecă, caută să se îndepărteze cât mai repede de mine, dar calcă pe brichetă. Eu găsesc pe jos o piatră, o iau și-l lovesc în spate. După care iau o sticlă, sunt gata să-i înfrunt, dar cei doi fug și se pierd în întunericul străzii. Atunci o ajut pe doamnă să se ridice.

— Cum vă simțiți? Sunteți bine? Au plecat, calmați-vă, sprijiniți-vă de mine.

Însă când îi văd fața și o recunosc, rămân fără cuvinte. Când destinul pune ceva la cale, nu-i putem sta împotrivă.

Deschid ușa casei.

— Babi, ești aici?

— Sunt la bucătărie, gătesc pentru soțiorul meu.

Intru în bucătărie și las sacoșele pe masă lângă ea.

— Ce aromă...

Ne sărutăm și observ că este foarte elegantă. Are o fustă de-un albastru-închis, pantofi cu toc, o bluză de mătase și un colier lung de pietre negre.

— Așa gătești tu?

— De obicei în lenjerie... Dar am făcut o excepție pentru tine!

Iau din frigider o sticlă de Corona și o deschid. Mă așez la masă și beau o înghițitură.

— Sper că am luat tot ce mi-ai cerut. Cred că a fost mai mult o încercare ca să vezi cum mă descurc...

— Exact. Dă-mi să văd.

Deschide sacoșele și se uită înăuntru.

— Perfect, probabil chiar am să mă mărit cu tine.

— Fii atentă, uneori miracolele se întâmplă! Știi pe cine am salvat cu puțin timp în urmă?

— Pe cine?

— Pe mama ta.

— Pa mama mea?

— Da, era la cumpărături în același supermarket. La ieșire au atacat-o doi tipi și au încercat să-i fure geanta.

Babi se schimbă la față.

— Au rănit-o? Cum se simte?

— Nu, nu, totul e în ordine. Am însoțit-o până la mașină și s-a liniștit.

— Nu pot nici măcar s-o sun, pentru că n-ar trebui să știu asta.

— Păi da.

— Ce absurditate. Și ce-ați vorbit?

— Am întrebat-o cum se simte, ea a spus că se bucură să mă vadă, că îi par mai irezistibil decât de obicei și că vrea să mă răsplătească... dar eu i-am răspuns că nu pot, fiindcă trebuie să iau cina și să fac dragoste cu fiica ei.

— Cretinule. Hai, fără glume.

— Am tratat-o ca pe o femeie care a fost agresată. Am fost amabil, am întrebat-o dacă vrea s-o însoțesc, i-am oferit un pahar cu apă și când am văzut că se simte bine, am condus-o până la mașină. Ea mi-a spus: „Tocmai tu m-ai salvat. Credeam că ești complicele celor doi.”

— Nu pot să cred! Mama mea este îngrozitoare, niciodată nu se dă bătută.

Îmi termin berea, apoi mă ridic și, în timp ce gătește, o îmbrățișez de la spate, îi iau lingura din mână și sting focul. Se întoarce și ajunge în brațele mele.

— Ce faci? mă privește curioasă, zâmbind.

— Am salvat-o pe mamă. O merit cel puțin pe fiică!
Și o iau de mână, ducând-o cu mine.

Raffaella intră în casă, se chinuie să deschidă ușa cu sacoșa de cumpărături în mână, dar abia intrată, o lasă să cadă pe un scaun.

— Claudio? Ești acasă? Unde ești? Nu știi ce mi s-a întâmplat.

Neauzind niciun răspuns, închide ușa și parcurge coridorul până ajunge în salon.

— Claudio?

Îl vede așezat în fața calculatorului, cu mai multe mape deschise, cu o grămadă de foi pe masă și cu părul ciufulit.

Cu ochelarii căzuți pe nas, continuă să miște mouse-ul pe mouse pad în sus și în jos, căutând ceva pe monitor. Și se pare că nu găsește ceea ce ar trebui să fie.

— Claudio? Claudio? Mă auzi? De-o oră te sun. Au încercat să mă jefuiască și știi cine m-a salvat?

Dar Claudio de parcă s-ar afla în altă parte, așa că Raffaella țipă la el.

— Claudio! Cu tine vorbesc! Vrei să mă ascuți?

Atunci, în sfârșit își dă seama de prezența soției sale, o privește și începe să plângă, dar nu pentru că îi vede bluza sfâșiată și fusta șifonată.

Eleonora o privește curioasă pe Gin.

— Ce ai? Îmi pari perfectă, ai o burtă rotundă și frumoasă, o față mai drăguță și mai admirabilă de o mie de ori decât ai avut vreodată, acum pot să ți-o zic!

Gin râde. Ele clatină ușor din cap.

— Să știi că nu glumesc. În anumite zile, erai de-a dreptul o urâciune.

— O, Doamne, nu-mi spune așa, că am s-o nasc acum pe Aurora, aici acasă, și va trebui să te ocupi tu de toate.

— Nu, nu, scuză-mă, glumeam, iartă-mă, nu mai râde, fii serioasă.

Gin se adună, se așază mai comod pe canapea, se sprijină cu ambele mâini de perne și încearcă să se ridice mai sus ca să stea cu spatele drept.

— Vrei să te ajut?

— Nu, nu, acum mi-e bine.

Apoi, după câteva clipe de tăcere, îi spune:

— Cred că Step are pe cineva...

— O, Doamne, credeam că îmi vei spune cine știe ce...

Gin o privește uimită.

— Nu, eu îmi făceam griji pentru sănătatea ta, pentru bebeluș, ce să zic...

Atunci înțelege cât de mult suferă Gin din cauza acestor cuvinte.

— Scuză-mă. Spune-mi totul. Uneori sunt de-a dreptul o cretină. Ce te face să crezi asta? Ai găsit ceva?

— Nu, am doar niște bănuieli. Nu vine la prânz. Mai demult venea mereu. Uneori iese seara, este mereu ocupat, nu mă sună, nu-mi trimite mesaje și apoi, nu mai facem sex de foarte mult timp.

— Gin, acesta este un lucru normal, ești însărcinată, poate se gândește la Aurora, ar trebui să apreciezi că nu este ca bărbații cărora nu le pasă chiar dacă ești cu burta mare și suferi... Altfel spus, e ceva din categoria bine că respiri!

Gin clatină din cap.

— N-am ce-ți face, până și în cele mai dramatice situații tu reușești să glumești. Ești un dezastru.

— Cum adică? Vreau explicații! Cum adică sunt un dezastru?

— Păi da, situația este complicată, iar tu vorbești aiurea.

— Vreau să te fac să vezi partea bună a lucrurilor, latura lor pozitivă. Așadar, Step lucrează mult, slavă Domnului, câștigă bine, nu se mai ia la bătaie, are capul pe umeri, este elegant, e foarte tare, sunt sigură de ceea ce spun, și acum o așteaptă pe Aurora. Adică tot ceea ce se întâmplă sau nu se întâmplă, cum ar fi sexul, este ceva absolut normal. Pe tine te apucă paranoia fără niciun motiv. Ai dovezi? Nu, deoarece

n-ai dovezi, instanța nici nu are pentru ce să te audieze!

Ele ia o scrumieră și o trânteste de două ori pe măsura de cristal din fața canapelei.

— Totul e clar!

Gin se apleacă în față încercând s-o oprească.

— Fii atentă! Totul este clar, dar să nu-mi strici măsura!

— Salut, mamă.

— Salut.

Daniela și Raffaella se sărută la ușa.

— Babi a venit deja?

— Da, este acolo cu tatăl tău.

Daniela intră în salon și-i găsește așezați pe canapea.

— Salut, sis', ce punctuală ești! N-ai fost prinsă în ambuteiaj? Corso Francia era blocat în totalitate.

— Am trecut pe jos, pe Ponte Milvio.

— Ce să zic, ești șmecheră...

— Da, ca să vezi... Vrei să vii sâmbătă la mine cu Vasco? Vor veni și câțiva prieteni de-ai lui Massimo, se vor distra.

— Vineri plec la Eurodisney.

— Ei lasă! Nu mi-ai spus nimic despre asta.

— E o surpriză din partea lui Sebastiano, azi a venit la școală cu două bilete. El a organizat totul. Vom sta trei zile și ne întoarcem duminică seara.

Babi îi aruncă o privire și ridică un pic sprânceana, dar Daniela precizează:

— A luat o cameră dublă pentru mine și Vasco, iar pentru el o cameră alături.

Babi râde.

— Foarte elegant, ca prințul din *Cenușăreasa!*

— Da, dar mă îndoiesc că-mi va aduce gheata mea All Star Converse și apoi se va căsători cu mine!

— De ce?

— Pentru că gheata aceea miroase a naibii de rău!

— Tâmpito.

— Doriți un ceai?

Raffaella le zâmbește ficelor.

— Cu plăcere!

Puțin mai târziu stau cu toții așezați pe canapelele din salon. Babi mănâncă cu poftă un biscuit.

— E ca din poveste, e foarte gustos.

Claudio își atribuie toate meritele.

— Eu i-am găsit, sunt englezești.

Raffaella pronunță sentința:

— Prea mult unt nu-i benefic pentru sănătate, de altfel...

Claudio se uită dezolat la cele două fiice.

— Toată viața fac numai greșeli.

Babi își ia ceașca.

— Nu-i adevărat, un lucru l-ai făcut foarte bine. Te-ai căsătorit cu ea...

Daniela ar vrea să adauge: „Norocul ei, de nu, cine ar fi luat-o cu un asemenea caracter.” Însă preferă să zâmbească și adaugă doar:

— Corect.

Raffaella zâmbește, se preface mulțumită de această reuniune de familie, termină de băut ceaiul, lasă ceașca pe masă, își șterge gura și se uită la fiice. Cine știe cum vor reacționa și, în special, ce vor spune.

— V-am chemat aici pentru că avem o problemă gravă.

Babi și Daniela încetează să mai râdă și devin serioase. Dacă Raffaella spune așa ceva, înseamnă că lucrurile sunt într-adevăr grave. Ar putea fi o problemă de sănătate, poate tata se simte rău, presupune Babi. De fapt, pare foarte obosit. Poate au primit vreo amenințare, se gândește Daniela, dar de ce? Nu le rămâne decât să asculte. Raffaella, însă, nu știe cum să înceapă, se simte stânjenită și în același timp îi este rușine de această situație.

Claudio încearcă să destindă un pic atmosfera care s-a creat.

— Nu trebuie să vă îngrijați, nu este vorba despre ceva atât de dramatic, pur și simplu am pierdut totul, da...

Și ca să le ajute să digere mai ușor noutatea, încearcă să glumească.

— Am devenit săraci.

Babi și Daniela rămân fără cuvinte. Pe de o parte se simt ușurate, nu e așa cum și-au imaginat, dar pe de altă parte noutatea le pare neverosimilă.

Babi intervine prima:

— Cum s-a întâmplat?

Claudio încearcă să le explice:

— Am efectuat o operație financiară riscantă.

— Ai efectuat.

Raffaella își arată furia și disprețul.

Claudio încuviințează.

— Așa este, eu am efectuat, dar numai pentru că un prieten m-a asigurat că se va deschide o companie farmaceutică în Franța și imediat după asta în America. El însuși a investit mai mult de douăzeci de milioane de dolari.

— Voi cât ați investit?

— Șapte milioane...

Babi și Daniela rămân uluite, nu credeau că poate fi vorba de o asemenea cifră. Cum au putut părinții lor să dețină o sumă atât de mare și s-o piardă? Claudio le explică totul.

— Am ipotecat și casa de vacanță, și pe aceasta, și apoi toate terenurile, alte imobile, inclusiv cele două magazine care ne aduceau un profit bunîșor.

Raffaella explică totul și mai clar.

— Nu mai avem nimic.

— Nu chiar nimic, avem cincizeci de mii de euro la bancă.

— Patruzeci și șase de mii cinci sute.

Precizarea dureroasă făcută de Raffaella reflectă suferința pe care o trăiește.

Babi ridică din umeri.

— Ca să fiu sinceră, îmi pare că a fost un pas cu adevărat hazardat. Dar mă bucur că aceasta este problema, și nu una legată de sănătate. Tată, vei vedea că lucrurile se vor îmbunătăți, acum va trebui să fiți mai prudenți, să economisiți, iar la compania financiară pe care o gestionați va trebui să faci totul cu mai multă atenție...

Raffaella schițează un zâmbet de circumstanță.

— Da, desigur.

Daniela, în schimb, este mult mai directă.

— Scuze, dar de ce ne-ați chemat?

Claudio nu zice nimic. Raffaella îl privește îndelung, dar văzând că nu scoate niciun cuvânt, mișcă ușor din cap. Știam eu. Soțul meu nu are curaj să le spună nimic fiicelor noastre. Nici nu aveam îndoieli, ca întotdeauna, trebuie s-o fac eu.

— Avem nevoie de ajutorul vostru. Am făcut calculele, ca să rămânem în această casă avem nevoie de opt sute de

mii de euro. E clar că noi ne-am gândit deja la un plan de supraviețuire. Vom ajunge la o rată de o mie patru sute de euro pe lună. Poate ceva mai mult.

Raffaella se uită la Babi.

— Pentru soțul tău e floare la ureche.

Apoi i se adresează Danielei:

— Și pentru Sebastiano. Ne-am gândit că ar putea fi șase sute din partea lui Lorenzo și două sute de mii din partea lui Sebastiano. Rata o vom împărți în jumătate la amândoi... Dar în această privință, mai bine vom face așa cum spuneți voi, ne puteți da indicații dacă vreți.

Babi zâmbește.

— Mamă, îmi pare foarte rău, dar nu vă pot ajuta.

— Scuze, dar lasă-l pe Lorenzo să decidă, poate îi va face plăcere s-o facă, se va simți important și nobil.

— Te rog, mamă, doar știi că vrem să divorțăm. Nu știi dacă procesul va fi liniștit, dar cu siguranță nu mă pot duce să-i cer șase sute de mii pentru părinții mei.

Raffaella se întoarce spre Daniela.

— Dar tu? Ce crezi?

O fixează și în acea privire parcă s-ar vedea toți banii cheltuiți până acum câteva luni pentru ea și fiul ei. Ajutorul pe care i l-a dat Raffaella atunci când ea nu era angajată nicăieri și când încă nu exista un tată al copilului. Daniela știe să citească perfect fiecare gând al ei, de altfel Raffaella niciodată nu a evitat să-i pună asta în vedere.

— Mamă, știu cât m-ai ajutat și-ți voi fi mereu recunoscătoare. Mă bucur că am început să lucrez și am putut renunța în sfârșit la banii tăi. Sebastiano a fost de acord să-l recunoască pe Vasco și ne ajută foarte mult, dar

nu vreau nicidecum să creadă că l-am căutat pentru că este bogat. Vreau *doar* să fie tatăl lui Vasco și nu cineva care ne dă bani. Trebuie să-i dea dragostea lui, timpul lui, atenția, pentru că acestea valorează mult mai mult, și uneori până și celor mai bogați le lipsesc.

Raffaella zâmbește, apoi o privește pe Babi și continuă să zâmbească, după care brusc își schimbă expresia feței, devine serioasă, dură, furioasă, așa cum ficele ei deseori au văzut-o.

— Adică acum, voi două îmi dați o lecție de viață, mă învățați care valori sunt mai importante, mai mult chiar, mă faceți să înțeleg cât de norocoasă am fost și nu mi-am dat seama, corect?

Babi, ca soră mai mare, intervine prima, încercând s-o calmeze.

— Mamă, n-o lua așa, nu învățăm pe nimeni nimic. Doar îți explicăm care este situația noastră și ce putem face cu posibilitățile și mijloacele noastre. Dacă aveți nevoie de bani, reieșind din capacitățile noastre, vă vom da totul, îmi imaginez...

Babi se uită la Daniela.

— Da, desigur. Dacă trebuie să plecați din această casă, de exemplu, vom fi bucuroase să vă găzduim la noi.

Babi încuviințează.

— Absolut.

Raffaella zâmbește.

— Bine. Acum scuzați-mă, dar vreau să merg în odaia mea să reflectez asupra acestei situații.

Raffaella se ridică.

Babi face la fel.

— Mamă, nu e atât de dramatic, gândește-te că nu ai o boală, nu ai nimic, toată viața ai avut o anumită situație financiară, acum trebuie să trăiești puțin mai calculat și atât. Dacă vrei, vă repet, ușa casei mele este deschisă. Am cameră pentru oaspeți și sunt sigură că nu te vei simți rău acolo.

Raffaella se gândește la cinele ei, la prietenele ei, la ce vor spune ele după aceste schimbări. Dacă ar hotărî să trăiască la una dintre fiicele sale, va trebui să le ceară permisiunea ca să joace cărți. Și așa îi vine cel mai spontan și natural zâmbet.

— Sunteți foarte drăguțe, mulțumim. Iar acum, scuzați-mă.

Se îndepărtează, merge rigidă, dar cât ar vrea măcar o dată să fie sinceră și în ciuda bunei creșteri asupra căreia a insistat mereu, le-ar trimite pe ambele cât mai departe. Totuși, nu face altceva decât să închidă ușa cu delicatețe.

Claudio se uită la Babi și la Daniela.

— Aveți dreptate și vă mulțumim pentru ajutorul vostru. E doar un moment. Mama voastră nu va reuși niciodată să accepte schimbările...

Și zâmbește cu aceeași dezinvoltură cu care a pierdut șapte milioane de euro.

În studioul de la Teatro delle Vittorie adrenalina a atins cote maxime. Ultima ediție a emisiunii *Squizzzone* este în direct. Roberto Manni schimbă camerele una după alta.

— Șapte, unsprezece, patru, se pregătește camera numărul doi, luați-o pe ea în prim-plan, doi! Perfect, fiți gata cu Jimmy și apoi din nou doi, unsprezece! E bine așa, mai repede, trei!

Simone Civinini stă în mijlocul scenei, își ia rămas-bun de la vedetele care au participat la emisiune.

— Îi mulțumesc lui Fabrizio, lui Paolo, Antonellei, Mariei și îndeosebi vă mulțumesc vouă, celor de-acasă, care ne-ați urmărit mereu și ne-ați susținut, ca această emisiune să devină cea mai vizionată din ultimii cinci ani! Ne vom revedea curând, cu voia lui Dumnezeu, un zâmbet din partea lui Simone Civinini și...

— Și a Paolei Belfiore.

Intră dansatoarele, se încheie transmisiunea și ecranul se face negru. Sala explodează în aplauze, asistenții, tehnicienii, autorii și șefii au venit de la sediul central ca să ne salute și, mai ales, să fie prezenți la cel mai mare succes al ultimilor ani.

— Felicitări, toți ați fost foarte buni, felicitări, Simone!

Publicul este supravegheat de agenții de pază, în timp ce Simone și Paola ajung la cabine. Roberto Manni îi așteaptă acolo.

— A fost o ediție foarte reușită, felicitări!

— Mulțumesc, Robi, fac un duș și ne vedem toți împreună la Goa. Noi am făcut rezervări acolo, veniți?

— Desigur, pe curând.

— Sau mai bine facem așa: întâi mâncăm câte ceva la Carolina pe Ponte Milvio, dar numai noi cei mai apropiați, ce ziceți? Ne relaxăm puțin și apoi va urma distracția adevărată.

— Perfect.

Pe hol ne întâlnim cu Roberto Manni care-mi strânge mâna.

— A fost o perioadă cu adevărat frumoasă, o emisiune reușită și distractivă, plină de surprize „umane” și un foarte mare succes!

— Așa este...

— Despre aceasta am putea face un film, și nu despre lucrurile plictisitoare cum se face de obicei.

Se îndepărtează clătinând din cap.

Renzi este de acord.

— Dar pe cine vom alege să-l joace pe Ridley Scott de Ragusa?

— Cred că putem să-i propunem lui.

— Corect, este de neîntrecut.

Bat la ușa cabinei lui Simone și el ne deschide imediat.

— Salut, voi, tocmai pe voi vă căutam, vă mulțumesc că mi-ați dat această șansă.

Simone și-a scos sacoul și cravata.

— Ai fost la înălțime. Mai facem un sezon împreună?

— Desigur, de ce nu?

Observ că ne privește un pic stânjenit.

— Vii la Goa?

— Da, dar i-am spus lui Manni să mâncăm întâi ceva la Carolina, ca să mă relaxez... Haideți, veniți cu noi, iar apoi vom merge cu toții să dansăm.

— Okay, ne vedem acolo.

Ne îndreptăm spre studio. Renzi mă privește.

— Îmi părea oarecum stânjenit.

— E firesc. A semnat cu Medinews, dar nu are curajul să ne spună.

— Pe bune? Cum ai aflat?

— Am informatorii mei. Va lua un milion și jumătate pentru un an de exclusivitate.

— Doar un an? Nu e stilul lor.

— După părerea mea, ei vor să-l înlătore de pe piață, cum au făcut și cu prezentatorul care avea mare succes la Rai, Marco Baldi. L-au luat ca să-l folosească și să-i dezumfle succesul. Apoi l-au concediat și nu l-a mai dorit nimeni.

— Într-adevăr, a dispărut.

— Vei vedea că nu mă înșel.

Puțin mai târziu stăm așezați la Carolina cu Simone, Paola și câțiva administratori, în timp ce la altă masă stau Juri, Dania și alte fete și băieți din grupul de dansatori. Mâncăm, râdem și glumim.

Simone se ridică și ne solicită atenția tuturor.

— Scuzați, aș vrea să spun un toast. Pentru Viitorul, pentru Stefano Mancini și pentru acest succes extraordinar, care poate fi primul din multe altele care vor urma!

— Mulțumim! În cinstea ta!

Toți ciocnesc, apoi beau și continuă să vorbească.

Eu, după ce am pronunțat în gând câteva „descânțece”, mă apropiu de Renzi și-i șoptesc la ureche:

— Ce măscărici. Scuze, dar oare să nu semnăm noi cu el un contract de exclusivitate în calitate de actor?

— Să știi că nu-i o idee rea... zice Renzi zâmbind. Aceasta este practic ultima lui cină...

— Cu Viitorul, apoi se va vedea.

Ridicăm și noi paharele și toastăm.

— În cinstea succeselor noastre... Fără trădare sau jocuri duble.

Renzi ridică paharul.

— Niciodată!

Deschid telefonul, am un mesaj de la Gin.

Iubitule, cum a decurs ultima transmisiune? Am văzut emisiunea și mi-a plăcut foarte mult, ați fost foarte buni, în special tu. Te iubesc numai pe tine.

Zâmbesc, citind această ultimă frază. Dau berea peste cap, mă simt vinovat. Apoi, într-un fel găsesc o justificare. Ar fi trebuit de la început să fiu îndrăgostit numai de ea, s-o uit pe Babi, să nu sufăr, să fiu fericit până acum. Uneori invidiez dezinvoltura cu care se încheie unele povești, iar unele iubiri reîncep cu o ușurință incredibilă și lasă totul în urma lor: cuvinte, săruturi, promisiuni, zâmbete, gelozie. Totul aparține unui trecut care este uitat repede, aproape șters, ca în acel film pe cât de frumos, pe atât de dureros, *Se mi lasci ti cancello*. Titlul a fost tradus într-o manieră nepotrivită de cei care l-au făcut să apară în Italia. Titlul original era: *Eternal Sunshine of the Spotless Mind*, „Fericirea infinită a unei minți inocente”, un vers preluat din lucrarea *Eloisa to Abelard* a poetului englez Juriander Pope. Și, cu toate că în Italia filmul nu a avut titlul la înălțime, îndrăznețul scenarist a câștigat un Oscar. Și e corect, pentru că învinge cel care îndrăznește. Iubirea, iubirea adevărată, nu se poate șterge. Rămâne tatuată pe inima ta, nu există laser care s-o înlăture, și vrei tu sau nu, dar acea cicatrice o vei avea pentru totdeauna.

Comand încă o bere, observ că Renzi se uită ce se întâmplă la celelalte mese. Îi urmăresc privirea, se uită la Dania care râde, flirtează cu Juri, se lasă îmbrățișată, atinsă, își trimite unul altuia priviri răutăcioase, promisiuni imaginare. Apoi Renzi este strigat pe neașteptate de șeful de departament de

lângă el.

— Câte puncte avea emisiunea la început?

— Şaisprezece.

Este nevoit să se prefacă interesat şi să-l asculte.

— Vreau să-ţi spun, ştii de ce a ieşit atât de bine?

Îl văd pe Renzi clătinând din cap.

— Nu, de ce?

Îmi dau seama că lui Renzi nu-i pasă absolut deloc de teoriile despre televiziune ale acestui tip, el este cu toată fiinţa lui la cealaltă masă, gelozia îl doboară, ar vrea să-l trimită la toţi dracii pe şeful de departament, s-o ia pe Dania de braţ şi s-o ducă de aici. Nu-l invidiez. Îi torn de băut. El se întoarce şi inevitabil se uită la cealaltă masă, dar apoi îmi întâlneşte privirea, suspină şi pur şi simplu îmi spune: „Mulţumesc”. Dar eu îi citesc pe faţă toată suferinţa. Ne aduc altceva de băut, cineva comandă cafeaua, după care Renzi merge la proprietar să plătească. Când revine în sală, Dania şi ceilalţi au plecat deja. Simone şi Paola la fel. Am rămas numai noi şi şefii.

— Ce faceţi, veniţi la Goa?

— De ce nu?

Apoi îl întreb pe Renzi:

— Vrei să te duc?

— Nu, mulţumesc, sunt cu maşina. Ne vedem acolo, te aştept la intrare.

Astfel eu urc în Smart şi, în timp ce conduc, o sun. Mi-a spus că va ieşi cu nişte prietene. Îmi răspunde imediat.

— Speram că mă vei suna. Felicitări, înainte să ies am văzut un fragment din emisiune. E foarte drăguţă.

— Noi mergem acum să sărbătorim la Goa. Tu?

— Noi tocmai am terminat de mâncat.

— Nu vreți să veniți?

— Ar fi frumos, îmi zice și continuă cu voce joasă. Dar acestea două sunt ca niște mortăciuni, au vorbit tot timpul despre copiii lor și despre viitoarele vacanțe.

— Dacă vrei, te aștept sau vin să te iau.

— Bine, când mă pornesc îți trimit un mesaj.

— Okay.

Rămânem o clipă în tăcere, apoi Babi râde.

— Hei!

— Da.

— Tot ceea ce tu știi.

Închide. E nebună. E foarte tare, vreau s-o văd.

Puțin mai târziu sunt pe via Libetta. Parchez. Mă opresc la intrarea în local, mă apropiez de agentul de pază care are o mapă în mână.

— Bună seara, am rezervat trei mese...

Însă nu reușesc să-mi termin fraza.

— Step! Ca să vezi, nu te-am recunoscut.

Celălalt agent de pază, care până în acel moment se uita în altă parte, este Cecilio, care pentru mine este de nerecunoscut. N-are niciun fir de păr, toți mușchii umflați și crescuți cu anabolizante i-au dispărut, i-a rămas numai zâmbetul tâmpit de cândva, dar cu dinți mari îngălbeniți. În rest nu s-a schimbat deloc, stă la ușă ca și atunci și îl face pe agentul de pază. Mă îmbrățișează și mă lovește cu palma pe spate, iar apoi i se adresează colegului său, mai tânăr decât el.

— Auzi, Miche', tu știi cine-i acesta? E 10 cu plus! Dar de unde naiba să știi... Auzi, Step, ce poți să le zici, aceștia încă

multe n-au văzut!

Și-i mai spune tipului:

— Nu cumva nu voiai să-i permiți să treacă? Nici nu apuci să clipești și el deja e înăuntru...

Râde ca un nebun.

— Ce mai încăierări, nu-i așa, Step? Frumoase vremuri. Ce faci, intri sau nu?

— Îl aștept pe un prieten.

— Okay. Ne vedem mai târziu.

I se adresează colegului:

— Auzi, Miche', lasă-l să treacă cu cine vrea el.

Miche', care îmi imaginez că este Michele, nici n-a deschis gura și continuă să-și facă treaba.

— Trebuie să vină o fată, probabil cu niște prietene. Avem rezervată o masă, îi permiți să treacă?

Tipul scoate un mormăit și înțeleg că înseamnă „da”. Miche' nu-i prea mulțumit de felul cum l-a tratat Cecilio.

După niciun minut, vine Renzi și intrăm. Înăuntru sunt foarte mulți oameni, dar exact la marginea ringului îi văd pe Simone și Paola. Sunt și ceilalți, așezați la mesele noastre. Ne apropiem. Muzica răsună tare, așa că ne salutăm prin gesturi și zâmbim, lăsând să se înțeleagă că totul e bine.

— E foarte frumos! strigă o oarecare Tania, o dansatoare care o trage pe prietena ei de braț, mergând împreună pe ringul de dans.

Și alții se ridică de pe canapele și merg să danseze. Au adus deja sticlele, iar pe mijlocul unui talger stau paharele pline cu șampanie. Îi transmit unul lui Renzi și-mi iau și mie unul.

Le ridicăm și ciocnim. Beau șampania. Văd fotografi

care se apropie de ring. Dintre toți se remarcă Juri, care dansează în centru sub ochii mai multor fete. Se mișcă bine, poate exagerează un pic, dar ține ritmul și se dă în spectacol numai pentru că vede obiectivele ațintite asupra lui. Apoi se întâmplă inevitabilul. Sub privirea implacabilă a aparatelor de fotografiat, Dania Valenti dansează tot mai aproape de Juri, se atinge de el și, înfierbântată de lumina flash-urilor, îl sărută. Continuă să-și atingă limbile, care de-a dreptul le atârnă din gură sub obiectivele neliniștite a trei sau patru sărmani așa-zii reporteri, care cred că immortalizează cine știe ce scenă incredibilă a unei palide *Dolce Vita*. Mă uit la Renzi, care zace pe canapeaua din fața mea, asistând neputincios la toată scena care degenerază puțin câte puțin. Juri și Dania se sărută într-o manieră exagerată, mimând o îmbrățișare, și totul se petrece sub ochii câtorva tineri care par iritați. Renzi se ridică de pe canapea și merge spre baie. Îl urmez. Îmi pare rău pentru tot ceea ce s-a întâmplat. Dar nu prea știu ce să-i spun. Când intru, îl găsesc liniștit, în fața vespasienei urinând. Mă apropii și eu și-i țin companie din toate punctele de vedere. Stăm în tăcere, în timp ce facem pipi. Pe-aici este multă lume. Unii se spală pe mâini, alții se uită în oglindă și pleacă. La un moment dat, Renzi își încheie pantalonii și merge spre lavoar. Eu fac la fel. Ne spălăm mâinile, le uscăm sub jetul de aer cald, fără să spunem niciun cuvânt. Simone Civinini ne întrerupe tăcerea respectuoasă.

— Sunteți aici. Ați pierdut spectacolul, Juri și Dania practic și-au tras-o în ring.

Se uită la Renzi.

— Tată, nu te simți bine? Tipul îl face pe gay-ul când îl apucă, iar ea îți poate face tot ce dorești, dacă-i promiți ceva!

Și cu mine s-a culcat.

Renzi nu mai vede nimic. Se gândește la băiețașul din Civitavecchia, la faptul că anume el i-a dat ocazia să deschidă gura. Îmi usuc încă mâinile când Renzi se apropie de el, îi zâmbește, îl îmbrățișează din mers și, mai bine decât Suarez cu Chiellini și decât Tyson cu Holyfield, îl mușcă de ureche.

— Nu, stai, ce faci!

Imediat sunt lângă ei, încerc să-i despart, dar Renzi pare să nu cedeze, în timp ce Simone țipă, înnebunit de durere. În sfârșit reușesc. Simone îndată își duce mâinile la ureche și, când le retrage, văzându-le murdare de sânge, țipă și mai tare. Renzi îl îmbrânțește.

— Să ții minte că nu sunt tatăl tău, nemernicule.

Îl scot din camera de baie, iar cu coada ochiului văd cum Simone se privește în oglindă, încercând să înțeleagă ce s-a întâmplat într-adevăr cu urechea lui. Trecem prin mijlocul oamenilor și ne oprim într-un colț mai liniștit.

— Ești bine? Cum te simți?

Renzi încuviințează, dar nu zice nimic.

— Bătăușul și măcelarul, legenda continuă...

Râde, dar înțeleg că e la pământ. Brusc, lângă noi apare Babi.

— Hei, ești aici. Ți-am trimis un mesaj. Te-am sunat, dar n-ai răspuns.

Renzi o privește.

— E vina mea, mă certam și el m-a salvat de la o prostie... Poate ar fi mai bine să plec.

— Da. Ar fi mai bine.

Se îndepărtează fără măcar să-și arunce privirea spre ring. Preferă să evite spectacolul pe care cei doi continuă să-l

dea acum mai liniștiți.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic, o încăierare din gelozie...

— Și tu ai fost pacificatorul?

— Da.

— Nu pot să cred.

— Da, așa este. Vino, să nu stăm aici...

Am văzut o scară în capătul sălii, o duc acolo, urcăm în întuneric și ieșim pe acoperișul de la Goa. Muzica se aude și aici. Câțiva tineri fumează ceva mai mult sau mai puțin legal, unul are o sticlă, alții dansează un pic mai departe. Găsim un loc mai întunecos și ne sărutăm.

— De-o viață n-am mai fost într-un club de noapte.

— Nici eu.

O îmbrățișez și dansăm în ritmul unei melodii numai a noastră. Din când în când ne sărutăm și continuăm să ne mișcăm, dar într-un mod mai grațios decât Juri și Dania și din fericire, fără să fim fotografiați.

120

— Hei, te-ai întors târziu aseară. M-am trezit la trei și încă nu erai.

Gin îmi zâmbește pregătind dejunul.

— Da, m-am întors pe la patru.

— Mi-ar fi plăcut să vin cu tine, de-o viață n-am mai fost într-un club de noapte.

Cuvintele lui Babi. Mi se pare că trăiesc în filmul

Groundhog Day. Doar că aici frazele se repetă, însă cu două persoane diferite.

— Muzica a fost foarte frumoasă.

Gin se ridică de pe scaunul de bucătărie un pic obosită.

— Dar unde puteam să mă duc cu burta asta?

— De fapt, e frumoasă și rotundă.

— Hai, lasă. Am fost ieri la medic ca să fixeze prima vizită, și în urma investigației mi-a spus că Aurora se simte foarte bine, stă cu capul în jos, gata să iasă. Sunt foarte fericită.

Gin reușește să se prefacă liniștită. De fapt, medicul a insistat să-i investigheze și limfomul, dar, ca și la vizitele precedente, ea a rămas fermă pe poziție.

— Domnule doctor, nu insistați, nu vreau să-mi fac griji inutile. La orice stadiu s-ar afla acest monstru, oricum nu aș interveni, de ce ar trebui să mă enervez?

— Felul cum judecați este destul de corect. Treceți printr-un moment de mare frumusețe și fericire și mi-ar plăcea ca totul să continue cât mai liniștit.

Gin tace câteva clipe. Și dacă nu va fi așa? Cum se va descurca Aurora fără mine? Copila încă nici nu a venit, iar eu deja plec. O învăluie o umbră de tristețe. Medicul își dă seama.

— Ginevra, trebuie să rămâneți la fel de pozitivă și veselă. Trebuie să vă gândiți că totul va fi bine, exact cum mi-ați spus. Cum adică, mai întâi m-ați convins și apoi v-ați răzgândit?

Gin râde.

— Aveți dreptate!

— Vai, iată așa vă vreau.
Și medicul o însoțește până la ușă.

Gin mai bea un cappuccino cu lapte de soia, apoi deodată, fără să se gândească, îi vine așa o întrebare:

— Step, totul e în ordine?

Rămân calm.

— Da, desigur. Totul e perfect. De ce mă întrebi?

— Nu știi, uneori am o senzație ciudată. În ultimul timp n-ai prea stat pe-acasă și mai demult te simțeam altfel. E adevărat că eu sunt mereu obosită. De fapt, voi, bărbații, ar trebui măcar o dată să simțiți cum e când ai înăuntrul tău o ființă care crește și te face să te mărești peste măsură, te face să vomțiți, te stoarce de puteri, te face să ai poftă... Dar nu din acelea!

— Uite, ultima dată când m-ai făcut să ies noaptea din casă a fost pentru că aveai poftă de pepene verde. A fost culmea! Iar acum, fetița noastră va avea alunițe mari ca semințele de pepene verde, sau cum va fi?

— Răule. Nu-mi aminti de slăbiciunile mele.

— Ai dreptate.

Își desface brațele zâmbind.

— Mă îmbrățișezi un pic?

Dorind un pic de iubire, siguranță și liniște, ar vrea să se poată abandona și să se refugieze în mine. Mă apropii și o îmbrățișez delicat, ea își lasă capul pe pieptul meu și văd cum închide ochii, îi urmez respirația ce-i mișcă ușor firele de păr întunecat care-i ajung lângă gură. Cine știe la ce se gândește. Ar trebui să fiu insula ei de fericire, refugiul care

rezistă în fața oricărei furtuni, ar trebui să fiu adăpostul ei făcut din beton armat, solid, capabil s-o apere până și de o bombă atomică. Dar eu nu simt nimic din toate acestea, sunt un suflet în derivă ghidat de o inimă luată prizonieră cu mult timp în urmă. Apoi Gin se dezlipește de mine.

— Mulțumesc, chiar aveam nevoie.

Se uită fix în ochii mei, îi vede strălucitori. Îmi zâmbeste.

— Aceasta este cea mai frumoasă parte din tine. Te emoționezi în momente simple ca acesta. Te iubesc.

121

Am făcut dragoste și apoi duș împreună, ca atunci când eram niște adolescenți. Ca atunci când pentru ea părinții erau problema. Ca atunci când nu aveam copii. Acum suntem la masă. Și-a comandat sushi și sashimi. Am fost pe la toate restaurantele din vecinătate, totuși ne plac livrările la domiciliu. Prin fereastra salonului intră soarele. Lumina pătrunde printre draperiile ușoare, albe, și se întinde de-a lungul covorului mare, atinge canapeaua, mobila, până și televizorul pe care ea până la urmă a vrut să mi-l dăruiască.

— Ești un producător de televiziune, nu poți sta aici fără să urmărești emisiunile de la amiază. Probabil, ar trebui să cumpărăm mai multe televizoare și să facem un perete ca să poți urmări simultan ce se întâmplă la toate canalele.

— Ești dramatic de perfectă.

Pentru o căsnicie, aș vrea să-i spun, dar n-aș face-o să râdă. Acum mâncăm în tăcere, satisfăcuți de plăcerea

abia trăită. Săruturile ei pentru mine sunt mereu ca un scurtcircuit. Îmi este de ajuns un contact cât de mic cu ea și simt fiori în interior, o senzație unică. Odată ea mi-a spus ceva asemănător. Tocmai intrasem în casă, am sărutat-o, mi-am strecurat mâna pe sub bluza ei și i-am atins spatele. Atunci ea a închis ochii, a clătinat din cap și a zâmbit.

— Nu pot să cred. Tu pentru mine ești ca și cântecul lui Battisti, *Le cose che pensano... M' estasiati, ti spensierai...*

— Exagerezi!

— E adevărat! Lucio se gândea la noi atunci când a scris aceste cuvinte... Eu mă pierd în tine ca în acel cântec. Necazul meu este că nu mă mai regăsesc. În această dimineață pregăteam o supă cremă pentru Massimo și în timp ce roteam lingura, la radio a început exact acest cântec și am izbucnit în plâns, amestecam și plângeam, amestecam și plângeam, ca o proastă.

— De ce, iubito?

— Pentru că sunt fericită, și în același timp mi-e teamă să nu te pierd din nou.

Iau cu bețișoarele sushi cu somon, îl trec prin sos de soia și-l pun în gură. Torn în paharul ei un pic de Asahi și îl umplu pe al meu. Când las berea pe masă, observ că mă privește. Zâmbește ușor. De parcă n-ar fi fericită.

— Ce este?

— Nimic. Mă gândeam la aceste momente și la cât sunt de frumoase. N-am crezut niciodată că le-aș putea trăi din nou...

— Doar la aceasta te gândea?

— Nu.

— La ce altceva?

— Vrei neapărat să știi?

— Da.

— Mă gândeam că în curând vei deveni tată.

Îi zâmbesc.

— Da, însă pentru a doua oară.

— Dar va fi altfel, din păcate n-ai fost alături de primul copil, e vina mea și nu știi cât de dureros a fost pentru mine. Nu știu dacă vei putea să mă ierți vreodată.

Se ridică și se duce la bucătărie. Se sprijină de chiuvetă și începe să plângă. Mă duc lângă ea, o îmbrățișez de la spate și-mi ating fața de umărul ei.

— Babi, de ce faci asta? N-am pentru ce să te iert. Îl văd în fiecare clipă prin intermediul tău, și apoi, plimbările împreună prin parc sau când îl aștept cu tine la ieșirea din școală, zâmbetul lui când îl văd venind ori când îl aud cum mă strigă: „Hei, Step!”. Toate aceste lucruri îmi umplu inima, mă copleșesc. Este fiul meu și îl iubesc din tot sufletul. Voi fi întotdeauna în viața lui, orice s-ar întâmpla, în orice moment în care el ar putea avea nevoie de mine. Nu-mi doresc altceva decât să-l știu fericit. Aceasta înseamnă pentru mine să fiu tată. Apropo, Massimo nu spune nimic acasă că uneori acest Step este prezent în viața lui? Nu cumva Lorenzo l-a auzit și-ți face probleme?

Babi își șterge lacrimile cu dosul palmei și clatină din cap.

— Nu, totul e în regulă. I-am spus că te-am întâlnit de câteva ori, doar pentru că lucrezi în apropiere de locul unde lucrez eu. Însă i-am spus și că ești căsătorit și foarte fericit.

Se întoarce și-mi zâmbește.

— Și apoi, Lorenzo nu mă întreabă nimic niciodată, pentru că dacă i-aș pune eu întrebări, ar avea el probleme.

Las discuția să se încheie, nu i-am povestit niciodată despre întâlnirea noastră la Vanni. Ne întoarcem la masă și terminăm de mâncat. Iau vasul cu gheață și pregătesc două cupe, cu fistic și frișcă pentru ea, cu ciocolată pentru mine.

— E foarte gustoasă, de unde ai cumpărat-o?

— De la Old Bridge, din piazza Risorgimento.

— Unde este mereu multă lume? Credeam că dau și cadouri, odată ce tot timpul au cumpărători care stau la coadă.

Babi zâmbește și ia cu lingurița o bucată mare. O pune în gură și o lasă să se topească încet.

— Nu, nu, pentru că au înghețată foarte gustoasă și cremoasă.

— E adevărat.

Închide ochii savurând înghețata.

— E ca din povești, la fel ca tine...

Deschide ochii.

— Dar mă voi trezi vreodată? Cum crezi?

— Nu înțeleg, ce ai azi?

— Te-ai săturat de mine? Te-ai săturat să vii aici în fiecare zi?

— Speram că-mi va trece, că nu te voi mai dori, că această continuitate mă va calma într-un fel, mă va potoli, dar n-a fost așa. Ceea ce simt de fiecare dată când te ating este ceva fascinant. Ai o savoare fără sfârșit.

Babi se ridică și vine alături de mine, îmi ia cupa din mână și o pune pe masă. Se așază pe genunchii mei. Mă sărută lung, limbile noastre sunt reci de la înghețată, buzele noastre au o aromă cu nuanțe de fericire, sunt moi, perfecte. Lucrul care mă impresionează cel mai mult este că

n-am avut niciodată un sărut „fals”. Apoi se dezlipește, dar rămâne aproape de gura mea, cu ochii închiși, simțindu-mi respirația. Apoi îi deschide.

— Spune-mi adevărul, crezi că se va schimba ceva după ce se va naște fetița voastră?

— Nu.

Și o sărut din nou de frică să nu fiu sincer.

Ședința cu doi supervizori de la Rete, Achille Pani și Marilena Gatti, în privința filmului televizat, a durat toată dimineața. Dar în final rezultatul este exact cel la care speram.

— Felicitări, scenariul este foarte bun, va fi un mare succes.

Achille Pani pare cu adevărat mulțumit. Are în jur de șaiszeci de ani, este chel, poartă niște ochelari de vedere rotunzi, are mustăți albe, e plinuț. Din câte mi-a spus Renzi, toată viața a lucrat în domeniu și de fiecare dată când sunt alegeri, circulă zvonuri că el ar putea fi următorul director, și totuși în fiecare an se regăsește făcând aceeași muncă, dar cu un salariu puțin mai mare. Marilena Gatti este mai tânără, are vreo patruzeci și cinci de ani, nu aleargă după funcții și este entuziastă.

— În sfârșit! Este tocmai ceea ce-și doresc telespectatorii. Sunt atât de bucuroasă că ați trecut anume voi. N-ar trebui s-o spun, dar am răsfoit scenariul filmului propus de Ottavi

și vă spun sincer că sunt lucruri citite și răscitite. Noi avem un public care are degetul atrofiat, nu schimbă canalul și nici nu știe la ce se uită, dar va trebui să-l trezim.

Achille Pani o întrerupe.

— Marilena, noi nu am citit scenariul celui alt film.

— Într-adevăr, am încurcat ceva.

Eu și Renzi râdem.

— În acest domeniu nu este loc de confuzii.

— Adevărul e mereu pe jumătate!

— Exact.

Ne ridicăm și-i însoțim până la ușă. Achille îmi strânge mâna cu putere.

— Și actorii îmi plac foarte mult.

— Da, am ales lume bună. Sunt mulți actori talentați, nu știu de ce sunt folosiți mereu aceiași, ar fi bine ca cel puțin să se schimbe fețele deja cunoscute, pentru a experimenta și a le oferi și altora o șansă.

Imediat Marilena adaugă:

— Exact. Ottavi folosește aceiași actori în filme diferite, uneori oamenii nici nu-și dau seama la ce film se uită!

— Marilena!

— Noi nici nu am văzut propunerile lor pentru casting...

Am înțeles, am înțeles.

— Azi vom transfera a doua tranșă a plății. Când vă gândiți să începeți filmările?

Mă uit spre Renzi.

— Luna viitoare vom fi gata.

— Foarte bine.

Pleacă toți mulțumiți. Închidem ușa și ne întoarcem în sala de ședințe. Pe un panou imens sunt fotografiile actorilor.

Alice apare la ușă.

— Doriți câte o cafea binemeritată?

Renzi îi zâmbeste.

— S-ar cuveni o șampanie.

Eu continui:

— Noi aici bem întotdeauna! Adu-ne cafea.

— O pregătesc imediat.

Aruncă o privire la fotografiile de pe panou.

— Anume așa mi-am imaginat protagoniștii. N-am răbdare să văd filmul.

Și dispare cu toată veselia ei. O privesc mulțumit.

— Alice este cea mai bună achiziție a anului, avem noroc că n-au ademenit-o alții.

— Nu-i o trădătoare.

— Civinini e mai rău decât un trădător.

— A depus plângere. Îmi cere să-i plătesc nu știu ce sumă, avocații se ocupă de tot...

— Ți-ai pierdut mințile. Trebuie să-ți păstrezi luciditatea și calmul... Că doar nu ești un bătauș, nu?

— Nu!

— Ei bine, le-am dat apă la moară bârfitorilor și acum nu se mai înțelege cine dintre noi și ce-a făcut.

Îl văd pe Renzi abătut, încerc să-l încurajez.

— Am înfruntat situații și mai complicate. Din fericire, în realitate nu s-a întâmplat nimic grav.

— Da. Totuși am greșit și nu mi-o pot ierta. Nu se va mai întâmpla.

— Perfect. Îți amintești că voiam să-ți găsec vreun defect? Păi, l-am găsit. Și pot să-ți spun adevărul? Ai comis cea mai bună greșeală posibilă. A meritat. E un ipocrit, unul

care se vinde, un nerecunoscător și apoi, orice ai fi făcut tu cu o femeie, n-ai fi vorbit niciodată așa. Mai mult, dacă n-o făceai tu, aș fi avut eu grijă. Adică vreau să-ți mulțumesc pentru greșeala ta, pentru că eu am greșit destul.

Alice bate la ușă.

— Îmi permiteți?

— Te rog.

— Iată cafeaua.

Întră și lasă ceștile pe masă și este gata să plece.

— Doriți să închid ușa?

— Da, mulțumesc.

Rămânem singuri.

— Se pare că suntem pe drumul cel bun. Damario este regizorul, ei ni l-au dat, dar era printre candidații noștri. Le-a plăcut scenariul și astăzi vor transfera a doua tranșă.

— Din care vom avea un profit bunîșor, pentru că în comparație cu cheltuielile pe care le-am stabilit, am reușit să economisim în jur de 30 la sută.

— Cum adică?

— Au vrut să calculeze după o formulă nouă. Semnează totul la un anumit cost, care este mai mic decât era la început. Ei cred că noi n-am reușit să alegem ce este mai bun în privința locației, numărului aparițiilor, rolurilor minore și tot așa, și oricum vom avea extra profit. Imaginează-ți cât de mult umfla prețurile Ottavi, Grăsanul!

— Bravo, Renzi. Ține minte că săptămâna care vine trebuie să prezentăm noul proiect pentru următorul sezon.

— Totul este gata, suntem din nou în competiție cu Grăsanul și încă două companii mai puțin importante.

— Cine știe dacă vom reuși să trecem și de această dată...

Renzi ridică ceașca de cafea, ca și cum ar toasta.

— Desigur că da.

Îl imit și bem, apoi las ceașca pe masă. Printre fotografiile actorilor lipite pe panou, o observ pe cea a Daniei Valenti. Renzi își dă seama.

— Are un rol mic... Doar trei secunde.

— Bine faci, lui Calemi îi va plăcea că-i urmăm indicațiile.

— Nu-i mai pasă de ea, a adoptat o altă fiică... Este o favoare pe care i-am făcut-o direct ei.

— Bravo, oricum e bine să-ți menții legăturile, nu se știe niciodată... Și Teresa?

— Nu vorbim.

— Nu știu ce să-ți spun. În astfel de cazuri, orice ai zice tot nu se potrivește.

Renzi suspină.

— I-am criticat pe alții și m-am pomenit eu însumi în această situație. Cred că cineva acolo sus a făcut-o intenționat, m-a văzut încrezut și îngâmfat și a vrut să mă pună la încercare, cine dacă nu Dumnezeu...

— Dar eu ce-ți spuneam tot timpul? Nici toate filmele luate la un loc n-ar putea povesti prin ce trec acum.

— Ah, atât de prost îți merge?

— Foarte rău.

— Vrei să vorbim?

Îi răspund zâmbind:

— Nu.

— Mi se pare corect.

Tocmai în acel moment, poate destinul m-a ascultat, îmi sună telefonul. E Gin.

— Iubitule, sunt acasă la mama, am trecut foarte liniștită

s-o salut și mi s-au rupt apele! Suntem în drum spre spitalul San Pietro, acolo unde am stabilit cu medicul Flamini.

— Okay, ne vedem acolo.

Închid și mă uit la Renzi.

— Uite, un nou episod. Titlul: în curând se va naște Aurora!

Nu-mi iau rămas-bun de la nimeni din oficiu, cobor cu ascensorul și într-o clipă sunt afară. Acum însă, înainte de a pleca, trebuie să dau un telefon.

— Alo, Babi, ai ieșit de-acum?

— Nu, mă pregătesc.

— Nu pot să vin, îmi pare rău.

— Ce s-a întâmplat? Ai vreo ședință și ai uitat? Sau te duci la prânz cu alta?

O aud cum râde.

— Cu amanta amantului! Doar te-am prevenit, dacă te prind, n-am să te iert.

Ne-am înțeles să ne spunem mereu totul, nu pot s-o mint.

— Fetița este pe cale să se nască, merg la spital.

Brusc își schimbă tonul.

— Ah, scuză-mă.

— De ce „scuză-mă”, ce are a face? N-aveai cum să știi, dar nu e o situație dramatică... Sper.

Și apoi continuă pe un ton vesel:

— Nu, ai dreptate, mi s-a părut că am spus ceva cu totul

nepotrivit. Du-te, du-te, iubitule. Și felicitări. Trimite-mi un mesaj ca să știu că e totul bine.

Babi închide telefonul. Fără a reuși să se controleze, izbucnește în plâns. Se uită în oglindă și se simte ridicolă și începe să râdă singură. Uite, privește-te, ești îngrozitoare, plângi ca o cretină. De când n-ai mai plâns? De-o viață! Ar trebui să fii fericită pentru el, ar trebui să fie lacrimi de bucurie, nu știi să iubești cu adevărat, fiindcă așa ar trebui să fie. Acum are și el un copil. Adică, de fapt are doi, ori cel puțin unul și jumătate! Râde iarăși, apoi ia telefonul.

— Salut, ce faci?

— Bine, tu? Ce s-a întâmplat de mă suni la ora asta?

— Nu-mi pune întrebări, spune-mi numai da, bine?

— Ce trebuie să spun: da sau bine? N-am înțeles...

— Nu trebuie să pui întrebări și zi da.

— Da, bine...

— Cretino! Sună la oficiul lui Step și spune că-l cauți.

Apoi îi explică detaliat ce trebuie să facă.

În acel mic bar, Etilico Spirit din piazza Bainsizza, câțiva tineri citesc *la Repubblica*, alții pălăvrăgesc cu entuziasm despre cine știe ce idei inovatoare care vor revoluționa tubul catodic și doar doi sau trei mănâncă liniștit, poate pentru că încă nu merg la universitate. Mai au nevoie de doi-trei ani, depinde de cum vor susține examenele, și apoi se vor molipsi de dorința de a schimba lumea. Pe Dania Valenti cu siguranță că nu o interesează astfel de lucruri, îl salută pe Renzi care-i vine în întâmpinare, ca și cum între ei nu s-ar fi întâmplat absolut nimic.

— Salut! Ce bine că ai reușit să vii!

— Da, dar nu pot sta mult. I-am spus lui Stefano că am o întâlnire, dar apoi trebuie neapărat să trec pe la el. I se naște fetița.

— Ce vorbești? Minunat! Îmi este foarte simpatic! Sunt foarte fericită pentru el. Uitasem că este căsătorit. Soția lui n-a venit niciodată la filmări.

— Cineva poate fi căsătorit nu doar dacă soția lui vine la filmări.

— Doamne, cât ești de acid. Încă mai ești furios din cauza lui Juri? Ne-am sărutat numai pentru că fotografiile erau acolo. Ai cumpărat *Super Vip Donna*? Au apărut fotografiile! Adică, este un întreg reportaj.

— Da, l-am văzut.

O față scundă și plinuță, îmbrăcată în negru, cu buzele roșii ca cireașa și părul scurt și cârlionțat, se apropie de masa lor. Scoate un carnețel și un pix din buzunarul unui șorț negru și este gata să-și noteze.

— Bună, ce doriți să comandați?

— Pentru mine numai un suc de rodie.

Îi spune încet lui Renzi:

— M-am îngrășat foarte tare.

— Iau și eu unul.

Fata își pune la loc în buzunar carnețelul și pixul și se apropie de o masă murdară, ia câteva farfurii, pahare și șervețele și cu toate acele lucruri intră înapoi în bar.

— Hai, nu fi supărat! Și apoi tu mi-ai spus că ai pe cineva, așa că la ce bun să te superi?

— Nu mai suntem împreună.

— Îmi pare rău pentru că v-ați certat... Dar ce s-a

întâmpilat? Nu, nu, nu-i treaba mea.

— Îți spun.

— Nu, ți-am zis că nu vreau să știu. Mai bine spune-mi, ai reușit să obții rolul pentru mine? O joc pe Stefania, prezentatoarea radio care pornește de jos și ajunge vestită?

— Nu, pentru acest rol au dorit-o pe Vargada.

— Însă ea face mereu totul! Cu ce este mai bună decât mine? Știu de ce, pentru că muncește atât de mult, pentru că este amanta lui Delfini, directorul de la Rete, iată de ce. Dacă eram în locul ei, acum aș fi fost la Hollywood. Și până la urmă, pe cine am să joc?

— Pe Caterina.

— Dar Caterina apare numai într-un episod, are un rol minor!

— Dar e cazul episodului, totul se învâрте în jurul ei... Și apoi, ești la început, încă n-ai jucat în filme.

— Nu! Eu vreau s-o joc cel puțin pe Federica, sora Stefaniei. Dacă n-am nici acest rol, mă întorc la Milano!

Dania ia un pachet din geantă, scoate o gumă de mestecat, o pune în gură și guma dispare ca într-o prăpastie. Începe s-o mestece plictisită, după care îi vine o idee.

— Cine-i regizorul?

Renzi o privește ghicindu-i planurile.

— Încă nu s-a hotărât.

Între timp vine fata cu sucurile.

— Mulțumesc.

Dania începe să bea în tăcere. După ce bea mai mult de jumătate, lasă paharul pe masă.

— Și totuși pentru rolul Stefaniei ar fi fost corect să fac cel puțin o probă. De unde să știe ei dacă sunt talentată sau

nu? O necunoscută ar putea să-i surprindă pe toți, nu-i așa? În timpul realismului, oamenii erau luați din stradă, totul era mai real, aceea era cinematografie.

Continuă să bea până termină tot suc. Apoi îi vine în minte o altă idee bună.

— De ce să nu mergem la mine? Îți dau copia primului episod și vei vedea cum mă descurc. Hai, tu nu m-ai văzut niciodată. Dacă vei vedea cât sunt de bună, sunt sigură că vei face presiuni ca să-mi dea mie rolul, pentru că ești primul care a crezut în mine.

— Trebuie să merg la spital.

— Dar dacă Stefano de-abia a plecat, fetița se va naște peste trei-patru ore, și nu va fugi nicăieri!

Dania îi zâmbește și-i face cu ochiul. Renzi o privește și se gândește la fotoliul din mijlocul salonului care dă spre acel geam, la frumusețea acelei panorame... Cum să-i spună nu?

Când ajung, pentru prima dată spitalul San Pietro mi se pare altfel. După un accident de motocicletă, am așteptat ore întregi la urgență, pentru că îmi luxasem cotul. Altă dată pentru că mi-am scrântit glezna în timpul unei partide de fotbal, iar într-o noapte am ajuns aici după o încăierare la Piper. Am venit împreună cu Pollo, ambii eram bine umflați. Stăteam în sala de așteptare de la urgență, dar văzând că toți cei care veneau treceau înaintea noastră, fiindcă erau într-o stare mai gravă, ne-am dus la barul de pe corso Francia. Am

cerut niște gheață și am stat afară, așezați la o măsuță, puneam cubulețele de gheață peste locurile dureroase. Am încercat să ne dezumflăm puțin ca să arătăm cât de cât prezentabil, înainte de a ne întoarce acasă. Am făcut împreună un fel de cronică a încăierării, amintindu-ne mai mult sau mai puțin anumite momente, pe unele distorsionându-le, pe altele exagerându-le, dar oricum avusesem mai mult noroc decât alții și acesta era lucrul cel mai important. Eram un băiețandru, plin de furie și agresivitate, cu prietenul meu Pollo și minciunile lui. Alte vremuri. Acum sunt aici pentru că îmi schimb din nou statutul, din soț în tată. Și în pofida celor întâmplate în ultimul timp, sunt foarte emoționat. Urmez indicațiile. Urc la al doilea etaj și pe hol îi văd pe Francesca și Gabriele.

— Salut, cum se simte Gin?

Tatăl lui Gin zâmbește, dă din cap, dar nu scoate niciun cuvânt. Francesca este mult mai liniștită.

— Totul e în ordine, este înăuntru, medicul a spus că mai trebuie puțin ca dilatarea să fie completă. Intră dacă vrei, dacă nu ți-e frică...

Îi zâmbesc, iar ea, ca și cum scuzându-se, adaugă:

— Mulți ar fi vrut, dar n-au reușit. Gabriele n-a putut intra cu mine. Azi, e un miracol că a venit până aici. El, când intră într-un spital, se simte rău, aproape leșină.

Gabriele râde și în sfârșit prinde glas.

— O faci intenționat! De această dată mă simțeam atât de bine! Acum, din vina ta, iar mi se face rău.

Îi las să discute în pace, împing o ușă mare și mă regăsesc într-o sală perfect sterilizată, mai răcoroasă decât holul. Imediat apare o infirmieră.

— Cine sunteți?

— Soțul Ginevrei Biro, pacienta medicului Flamini.

— Da, e înăuntru. Vreți să asistați? E pe cale să nască...

— Deja?

— Nu sunteți fericit? Doriți să petreceți toată ziua aici?

— Nu, nu.

— Vă rog, îmbrăcați acestea.

Îmi dă niște haine de-un verde întunecat într-o pungă transparentă. O deschid, găsesc o cămașă ușoară, un fel de scufie și niște acoperitori de încălțăminte de unică folosință. Îmbrac iute totul și mă îndrept spre ușa după care am văzut-o dispărând. Intru într-o încăpere mare. Iat-o. Gin stă pe un pat, e transpirată, sprijinită în coate, un cearșaf o acoperă până la genunchii îndoșiți. Medicul e în față la picioarele ei.

— Hai, încă, așa, așa, foarte bine, împinge... Destul, ajunge, acum respiră. Îndată începem din nou.

Medicul mă vede.

— Bună, stai într-o parte, aproape de capătul patului, lângă Ginevra.

— Iubitule, ai venit...

— Da.

Nu mai zic nimic ca să nu stric totul, ca să nu greșesc ceva.

Gin îmi zâmbește, întinde mâna, eu o apuc și rămân așa, emoționat, fără să știu bine ce să fac, apoi simt că mă strânge cu putere.

— Iată, iese, îi văd capul, continuă așa, împinge, acum respiră, și mai tare, împinge, împinge!

Gin ia câte o gură de aer, una după alta, își arcuiește spatele, strânge din dinți, închide ochii, îmi strivește mâna până Aurora apare la lumină. O vedem pe această ființă

mică, prinsă încă de un fir lung de carne, murdară și ținută în jos. Deodată începe să plângă, schimbându-și complet felul de a respira. Medicul ia foarfeca și mi-o întinde.

— Vrei să-l tai dumneata?

— Da.

Mereu spun numai „da”, continuând să nu știu ce altceva să spun. Mi-o dă și-mi arată locul exact.

— Aici.

Deschid foarfeca, tai și Aurora devine pentru prima dată independentă. Medicul transmite fetița infirmierei, care o spală imediat cu un jet delicat de apă, o curăță peste tot cu mișcări rapide, o șterge, o unge cu un fel de cremă sub ochi și se apropie de doctorița care o examinează notând ceva într-un carnet, când termină, o învelește și i-o aduce lui Gin.

— O doriți aproape? Țineți-o un pic sprijinită deasupra.

Gin acceptă șovăielnic. O ia încet-încet în brațe, este emoționată, nu zice nici ea nimic și o pune la pieptul său. Aurora mișcă lent capul, Gin o privește încântată, este mai fericită ca niciodată, se întoarce spre mine, ca și cum mi-ar cere o confirmare.

— Oare chiar noi amândoi am creat această fetiță? Numai tu și eu? Nimeni altcineva? Nu se poate. Nu e cel mai frumos moment din viața noastră? Nu pentru asta am venit aici, pe această lume? Și oare pentru ea noi doi ne-am întâlnit?

Aurora își mișcă iar capul și eu mă emoționez, îmi dau seama că îmi curg lacrimile, nu pot să le opresc, nu pot face nimic, plâng, plâng de fericire. Dacă n-ar fi venit Aurora pe lume, aș fi fost în altă parte acum, cu Babi, cum am făcut în ultimul timp, când ar fi trebuit să fiu mereu alături de Gin. Îmi este rușine, îmi este rușine pentru fericirea mea furată,

îmi pare că am smuls-o de la altcineva, de la altcineva care ar fi meritat-o mai mult decât mine, de la acel Nicola de exemplu sau de la un milion de alți bărbați, care ar fi fost fericiți și mândri să fie acum în locul meu.

— Iubitule, ce ai? De ce plângi așa? Totul e bine, este foarte frumoasă, e fiica ta, e Aurora! Ia-o, ia-o și tu.

Eu clatin din cap și continui să plâng, spun nu, nu pot. Dar apoi văd cum Gin se îndepărtează puțin, ca și cum ar vrea să vadă mai bine scena, ca să poată înțelege. Atunci îi zâmbesc, încuviințez și mă apropii, iar ea devine iarăși senină, îmi transmite atent acel boțișor delicat, eu îl iau cu ambele mâini, îngrijorat să nu cadă, ca pe cel mai fragil și delicat cristal care a existat vreodată, dar în același timp, ca pe comoara cea mai prețioasă din această lume. Când o iau lângă mine, văd acel chip perfect, ochișorii închiși, buzele mici și subțiri, mânuțele plăpânde, minuscule, firave. Aurora. Îmi imaginez cum inima ei pulsează delicat, pompează sângele, îl face să se miște prin piciorușe, prin mânuțele care din când în când se deschid și se închid. Este inimioara pe care eu niciodată în viață n-aș vrea s-o fac să sufere.

Când ies din sala de nașteri, sunt încă absolut tulburat și nu observ câtă lume a venit. Holul este plin de rude și prieteni.

— Salut, Stefano, felicitări! Ce frumos! Când putem să le

vedem?

Sunt Simona, Gabriella, Angela, Ilaria și alte câteva prietene de-ale lui Gin pe care nu-mi amintesc cum le cheamă. Este și Luke, evident, fratele ei, cu prietena lui, Carolina. El mă îmbrățișează.

— Sunt foarte fericit. Cum se simte Gin?

— Bine, bine. Dacă vreți, puteți să intrați puțin, am s-o anunț. Își revine. Însă doar o salutați, dar nu toți odată, să nu se sufoce... Și Aurora la fel.

— Cum e?

— Foarte frumoasă.

— Cu cine seamănă?

— De unde să știi? Spuneți-mi voi cu cine seamănă. Eu nu înțeleg nimic!

Francesca, mama lui Gin, râde.

— Lăsați-l în pace, nu-l sufocați și pe el!

— Da, salvează-mă dumneata.

Vine Gabriele, care-mi aduce cafea într-o ceașcă mare și nu într-un păhăruț de plastic.

— Unde-ai găsit-o?

— Am corupt-o pe șefa secției. Știam că trebuie s-o aibă ascunsă pe undeva.

Îmi strânge brațul cu putere și aproape că îmi varsă cafeaua.

— Era ceea ce-mi doream cel mai mult. Mulțumesc, Stefano, m-ai făcut fericit.

O văd pe Francesca, ne privește, a urmărit scena, este emoționată, îl strigă:

— Gabriele, vino aici, lasă-l în pace. De parcă ai fi un copil.

Se duce la ea și se îmbrățișează, el o sărută pe frunte și încep să vorbească cu voce joasă, din acel moment eu nu-i mai aud, dar îi văd cum râd. Sunt fericiți, niște bunici tineri, încă se iubesc, niciunul dintre ei nu pare să aibă vreo îndoială, o umbră că ar mai exista o persoană. Se întorc, mă privesc și-mi zâmbesc. Schițez și eu un zâmbet. Nu vreau să mă gândesc la ce s-ar putea întâmpla dacă aş părăsi-o pentru alta, cum și-ar aminti această scenă, ar vedea-o în cu totul altă lumină. Cât de mare le-ar fi dezamăgirea.

„Nu-i era de-ajuns nașterea Aurorei? Nu i-ar fi umplut zilele și inima?”

„Iar eu? Eu i-am ajutat să se împace! E vina mea. Gin nici nu dorea să audă de el, iar eu am convins-o să-i mai dea o șansă. Am greșit totul. Sărmana mea fată. Nu mi-o voi ierta niciodată.”

Îmi imaginez că acestea ar putea fi cuvintele lor. Poate Gabriele ar fi și mai dur, nu i-ar fi frică de mine, s-ar simți îndreptățit de durerea pe care o încearcă, poate m-ar insulta, știind că nu i-aș face nimic. Are dreptate. Toți au dreptate. Eu sunt primul care nu pot să mi-o iert.

La amiază vine tatăl meu cu Kyra. Au adus flori, o plantă mare, ca să fiu mai exact.

— O veți ține afară, pe terasă sau în casă, acum nici nu-mi amintesc cum e mai bine. Dar va crește împreună cu Aurora.

Apoi vine Paolo, împreună cu Fabiola și îmi dau un cadou împachetat.

— Așteptați, veniți înăuntru, salutați-o pe Gin.

Au transferat-o în salonul 102. Ajuns la ușă, eu bat.

— Pot să intru?

Deschid încet, înăuntru sunt unchiul și mătușa ei.

— Salut, Stefano, veniți, veniți, noi deja plecăm.

Și astfel intră Paolo cu Fabiola. Gin zâmbeste privind-o, este puțin obosită, dar își revine.

— Mulțumesc că ați venit, intrați!

Fabiola ia cutia din mâinile lui Paolo și i-o întinde.

— Ți-am adus ceva. Ai să vezi că te va salva.

Gin începe să despacheteze cadoul, lasă hârtia pe pat, eu o iau, o mototolesc și o arunc în coșul care e plin cu hârtii de la alte cadouri. Gin privește cadoul zâmbind.

— Ce frumos!

— E un carillon, o lună care se rotește și proiectează imagini pe perete.

Fabiola e mândră de acest dar.

— Să știi că te-am salvat! Nu știu cum va fi Aurora, dar Fabio, când era bebeluș, plângea încontinuu, eu eram extenuată și isterică, cu Paolo a fost și mai grav, iar acest carillon era singurul lucru care reușea să-l liniștească pe Fabio și să-l facă să adoarmă. Practic această lună care se rotește ne-a salvat căsnicia.

E foarte mulțumită și-l sărută apăsând pe buze pe Paolo care zâmbeste. Mai vine cineva din rude. Aurora a fost dusă la nursery, așa că eu îi însoțesc ca s-o vadă prin peretele de sticlă.

— Iată, e aceea de acolo.

Le-o arată. Puțin mai departe un alt tată al unui nou-născut face la fel. Altul discută cu o rudă, nefiind sigur care este copilul său, nereușind să vadă bine numărul de pe brățara pe care copilul o are la încheietura mâinii.

— E acela...

— Nu, îți zic că-i celălalt, e mai lung...

Îi las în nehotărârea lor și mă întorc la Gin.

— Îmi permiți?

Este în sfârșit singură.

— Da, iubitele, mă bucur că te-ai întors, credeam că ai plecat...

— Glumești? Ține, am ceva pentru tine.

Îi dau un pachet, îl desface.

— Dar e foarte frumos.

E un pandantiv mic în formă de fetiță din aur alb, cu un diamant și un lănișor. Pe el are încrustat numele Aurora.

— Mulțumesc. Mi-l pui la gât?

Mă apropii și reușesc să-l trec delicat pe sub părul ei și să-l închei.

Îl atinge cu mâna.

— Sunt atât de fericită.

— Și eu.

— Totul a decurs bine.

— Da, ai fost minunată.

— Tu m-ai ținut de mână și mi-ai dat curaj. Când te-am simțit lângă mine, nu mi-a mai fost teamă. Cu tine nu mi se poate întâmpla nimic.

Îmi zâmbește în timp ce eu rămân tăcut și-i zâmbesc drept răspuns. Apoi îmi pare un pic tristă.

— În această ultimă perioadă nu ți-am fost mereu aproape, n-am fost prezentă la multe evenimente importante pentru munca ta, nici măcar la petrecerea finală a primei tale emisiuni. Mă ierți?

Nu știi ce să spun. Simt un nod în gât. Ea continuă să-mi zâmbească.

— Te asigur că voi deveni iar Gin cea de altădată. Voi fi

lângă tine mai mult decât înainte, iar Aurora va fi cu noi și eu nu voi fi o mamă fricoasă sau stângace, mă voi strădui din răspuțeri. Ea ne va da și mai multă lumină și vom fi perfecți, așa cum ți-ai dorit mereu.

O văd indecisă pentru o clipă, de parcă un gând i-a trecut prin minte, dar apoi devine senină, din nou sigură de tot ceea ce-a spus. Aș vrea să fiu și eu la fel.

— Iubito, nici nu putea fi altfel. Acum gândește-te numai la odihnă, ca să-ți revii mai repede și să ne putem întoarce acasă. Lucrul cel mai important este că Aurora s-a născut, se simte bine și e foarte frumoasă.

O sărut gingaș.

— Mă duc acasă, fac un duș și-mi aduc lucrurile de dormit aici.

— Nu, rămâi acasă. Totul a decurs foarte bine, nu sunt probleme. Te sun dacă am nevoie de ceva, dar sper să nu am.

Insist și până la urmă reușesc s-o conving. Apoi ies din salon. Mă duc la etajul de deasupra unde se află Aurora. Când ajung, pe hol nu mai este nimeni. Mă apropiu de peretele de sticlă. O infirmieră examinează nou-născuții. Când mă vede, mă recunoaște și-mi aduce amabil pătuțul cu Aurora mai aproape, chiar lângă peretele de sticlă. Îi mulțumesc și ea se îndepărtează. Aurora e trează, mișcă mânuțele și încearcă să deschidă din când în când ochii, dar nu-i prea reușește. Face niște grimase ciudate, ca și cum ar vrea să plângă sau ar deranja-o ceva, dar e numai o clipă, devine iar liniștită și mișcă din buze ca și cum ar suge. Este foarte frumoasă.

Cineva bate la ușa salonului 102.

— Îmi permiteți?

— Intrați.

Medicul Flamini intră în salonul unde stă Gin.

— Cum vă simțiți? Totul e bine? Fetița este minunată și n-are nicio problemă de niciun fel, am făcut toate investigațiile posibile, analizele și toate celelalte, n-are nici măcar un semn micuț de icter.

— Bine, mă bucur, vă mulțumesc pentru tot, domnule doctor.

— Dar din păcate știm că nu putem spune același lucru despre mamă.

Gin îi zâmbește.

— N-ar putea să dispară ca printr-o minune?

— Da, ar fi foarte frumos, dar nu putem crede în miracole. Trebuie să utilizăm cele mai bune soluții medicale pe care le cunoaștem în prezent. Am avansat mult și tehnicile s-au perfecționat continuu. Așadar, eu v-am dat ascultare, v-am respectat decizia, dar acum trebuie să ne ocupăm de limfom. N-ați dorit să fiți stresată și eu n-am zis nimic, dar ultimele analize și ecografia pe care am făcut-o ne spun că se află la jumătate de drum, a crescut, nu atât de repede cum îmi era frică, din fericire, dar nu-l putem lăsa liniștit. Este momentul să-l atacăm hotărâți, cu radioterapie și chimioterapie. Dacă sunteți de acord, de mâine vom începe primul tratament. Veți fi sub supravegherea colegului meu, domnul doctor Dario Milani. Sunt sigur că dacă vom începe imediat, în scurt timp vom reuși să-l învingem.

Gin închide o clipă ochii, încearcă să găsească puteri.

— Da, dar aceasta înseamnă că n-o voi putea alăpta pe

Aurora?

— Nu, nu veți putea. Dar e mai bine să-i dați lapte praf, decât să mai așteptăm. Înțeleg alegerea pe care ați făcut-o, dar nu mai putem subevalua pericolul la care vă expuneți. Vă aflați într-o situație foarte gravă. Trebuie să învingeți de dragul Aurorei.

Lent, din ochii lui Gin încep să curgă lacrimi. Medicul observă și-i întinde cutia de șervețele pe care o are alături.

— Știu, e un șoc, dar trebuie să rămâneți optimistă. Acum odihniți-vă, sunteți obosită. Pentru orice întrebare, chemați-mă.

În cele mai diverse momente, chiar și atunci când viața ar trebui să fie doar minunată, oamenii reușesc s-o complice. Și eu am intrat prostește în această categorie. Sunt aici, în fața peretelui de sticlă, privesc zâmbind într-un mod atât de simplu și firesc, aproape idiot, cele mai mici peripeții motorii ale Aurorei, încântat și amuzat de aceste mișcări pe care în curând nu le va mai avea. Îmi amintesc de *Metamorfoza* lui Kafka, una dintre puținele cărți care mi-au plăcut la școală. Știu că s-o compar pe fiica mea cu o gânganie este de-a dreptul nepotrivit, dar acum, dificultățile ei, neputința ei totală, m-au făcut să găsesc această asociere a ei cu cartea. Poate nu este atât de absurdă comparația, cu o mică precizare, în realitate acel gândac sunt eu. Mă regăsesc sprijinit pe spate, cu picioarele și mâinile spre tavan, în imposibilitatea de a mă întoarce, de a redeveni stăpânul mișcărilor mele. Ca și cum tot ce mi s-a întâmplat în ultima perioadă m-ar fi blocat. De parcă aș fi o balenă care, greșind curenții, a ajuns la mal. Mă

sting în bătaia soarelui, luat în derâdere de vreun spectator curios care nu are altceva de făcut în această dimineață. Nu e nimic mai rău decât să-ți scape din mâini frâiele vieții tale, se mergi călare pe un cal nărvaș care să te ducă nu se știe unde, el știind și amuzându-se pe seama ignoranței tale. Sau să te regăsești de unul singur, într-o zi cu vânt, pe un vas cu pânze fără cârmă, în voia valurilor. Nu poți corecta traseul și nu-ți rămâne decât să privești resemnat cum te îndrepti spre stânci. Chiar nu pot face nimic?

— Dar e fantastică! Este cel mai frumos copil pe care l-am văzut vreodată.

Pallina e la spatele meu, mă ia prin surprindere, îmi zâmbește și apoi mă îmbrățișează.

— Pollo ar fi nebun de bucurie pentru tine și ar vrea numaidecât să fie nașul.

O privește mai atent apropiindu-se de sticlă.

— Îți seamănă, a împrumutat multe de la tine. Păcat, putea fi mai frumoasă! apoi râde. Glumesc, e ca din vis, te va scoate din minți, te vei îndrăgosti de această femeie, cum nu ți s-a mai întâmplat vreodată.

Și acele cuvinte, împreună cu toate emoțiile simțite până în acel moment, mă fac să mă destăinui.

— Mă văd cu prietena ta.

Pallina ar vrea să-i mărturisească totul lui Step, că este din nou prietenă cu Babi și că ea i-a povestit despre ei doi,

dar a promis. Nu poate. Nu poate trăda o prietenie renăscută, și astfel devine o foarte bună actriță uimită cu adevărat de această noutate, dar fără să exagereze.

— Ei lasă! Ce vrei să spui? Vă vedeți? Nu pot să cred...

Și rostirea acestor cuvinte o fac să pară și mai credibilă.

— Da. Nu știu cum s-a întâmplat. Cred că n-am încetat niciodată să ne iubim.

Se așază pe o bancă de spital, în fața celui du-te-vino continuu, uitându-se la oamenii îngrijorați, fericiți, deznădăjduiți, plini de speranță, oameni care intră și ies după ce l-au vizitat pe vreun prieten, pe vreo rudă care s-a însănătoșit, sau au fost ei înșiși la vreun medic, care le-a dat cine știe ce verdict.

— Credeam că pot controla situația, dar nu e așa.

Și Step îi povestește totul despre întâlnirea de la Villa Medici, despre petrecerea de burlaci, despre gelozia pe care a simțit-o atunci când a văzut cum cineva îi făcea curte.

— M-a făcut să înțeleg ce simt încă pentru ea. N-am mai văzut nimic, Pallina. Tu doar mă cunoști...

— Bine că nu l-ai bătut.

— Asta nu.

Step râde.

— Cel puțin în această privință m-am schimbat spre bine. Dar nu de tot...

Îi povestește despre surpriza pe care i-a făcut-o.

— Am legat-o la ochi ca atunci când am fost la Ansedonia și am dus-o într-o mansardă frumoasă din Borgo Pio, dar de această dată fără să sparg ușa.

— Nu mai spune...

Pallina încearcă să pară surprinsă și credibilă pentru a

nu se lăsa descoperită.

— Da, am închiriat-o pentru a putea trăi în fiecare zi cu ea, cum mi-am dorit mereu.

Step, cu coatele sprijinite de picioare, își ia capul între mâini, de parcă într-un anumit fel, de undeva, ar putea veni o soluție. Dar nu vine, cel puțin el nu reușește s-o găsească. Apoi își ridică fața și zâmbește.

— Azi, când eram în salon cu Gin și am luat-o pe Aurora în brațe, am plâns ca niciodată, nu puteam să mă opresc.

Râde.

— Îți jur, Pallina, a fost o situație absurdă. Nu știi ce aveam înăuntru, dar în acel moment m-am deblocat.

Pallina îl privește cu gingășie. Acel băiat, acel bărbat căruia nu i-a fost niciodată teamă de nimic, care se lua la bătaie, înfruntând oameni de două ori mai bine făcuți decât el, a fost pus în genunchi de un nou-născut.

— Îmi pare rău.

Step o privește mirat.

— Nu trebuie să-ți pară rău, mă simt mai bine, cu adevărat, e un lucru ciudat, dar mă simt mai ușurat.

— Mă bucur atunci.

Step clatină din cap.

— Tu faci ca totul să pară ușor.

— Scuze, dar dacă îmi zici că te simți rău, îmi pare rău, iar dacă apoi îmi spui că te simți bine, mă bucur.

— Desigur, corect. Cum îți merge cu Bunny?

— Bine, foarte bine. Sunt mulțumită și așa ar trebui să fii și tu.

— De fapt, sunt.

Step începe să râdă.

— Vezi, am înțeles cum funcționează.

Și continuă să râdă amândoi. Apoi Step devine serios.

— Lucrul cel mai îngrozitor este că oricum ar continua această poveste, orice alegere aș face, se va încheia tragic. Oricum cineva va fi nefericit.

Pallina continuă să asculte în tăcere.

— Însă astăzi, luând-o în brațe pe Aurora, am înțeles că trebuie să rămân aici. Într-un fel sau altul, va fi mai puțină nefericire pentru alții, iar în ce privește fericirea mea... Păi, sunt antrenat.

Și Pallina înțelege că adânc undeva au rămas niște cicatrici vechi, până și o dragoste atât de mare nu poate să le șteargă pe toate.

— Acum trebuie să găsesc modalitatea de a-i spune lui Babi. Nu are sens să continuăm să ne vedem în fiecare zi, ar face și mai dureros momentul în care va trebui să ne despărțim.

Pallina încuviințează fără să spună nimic. Nu credea că se va deschide așa și nu se aștepta să-l audă spunând acele cuvinte. Apoi Step se întoarce brusc spre ea.

— Te rog mult, nu-i spune nimic, lasă-mă să găsesc cel mai potrivit mod să-i spun eu, chiar dacă știu că nu există niciun cuvânt care ar putea s-o facă să accepte. Jură-mi că n-ai să-i spui.

— Îți jur.

Ce ciudat, se gândește Step, doar acum o înțeleg pe mama mea și înțeleg iubirea despre care mi-a vorbit Giovanni Ambrosini. O iubire interzisă este cea mai mare nedreptate.

Pallina parchează puțin mai departe de local și pășește atentă să nu-i intre tocurile între pietrele din pavaj. Ajunsă la adresa Cellini 30, bate la ușa lui Jerry Thomas. Se deschide o ferestruică și apare fața unui băiat cu barbă stufoasă și ochelari rotunzi în stilul anilor '20.

— Parola?

— Artemisia Absolut!

Băiatul zâmbește, închide ferestruica, deschide ușa și o lasă să intre.

— Poftim, sunt Robbie, mergi în capătul coridorului.

— Mulțumesc.

Pallina parcurge o cameră lungă, cu pardoseală albă cu negru și cu niște făclii în colțuri care fac iluminarea cu totul specială. Sunt anii prohibiției. Într-o sală roșie, cu niște canapele de piele întunecată și măsuțe joase, un trio de muzicanți cântă o baladă veche, peste tot sunt chelneri îmbrăcați în uniforme în stilul anilor '20, asortați până la cele mai mici detalii, în *ghette alle bombette*, fără să le lipsească mustățile răsucite în sus, populare în acea epocă. Apoi o vede. Babi stă așezată pe singura canapea roșie, are un trabuc și bea un cocktail dintr-un pahar de sticlă umplut cu frunze de mentă. Pallina se așază alături de ea.

— Salut...

— Hei, nici nu te-am observat.

Oprește imediat un chelner care trece pe alături.

— Scuze, ți-o prezint pe prietena mea. Ea este Pallina, iar el este Juri.

— Îmi pare bine, ce vrei să iei?

— Ceea ce bea ea.

— Hei, aveți gusturi tari...

Se îndepărtează fără să mai adauge ceva.

Pallina o privește surprinsă pe Babi.

— Aici fumatul e permis?

— Aici poți face orice! Dacă n-aș fi rezervat, n-aș fi aflat parola pe care ți-am dat-o și n-am fi putut intra. Ei pornesc de la acest concept, sunt proprietarii localului și de aceea aici poți face orice vor ei!

— Ce tare.

Pallina gustă cartofii de pe masă.

Babi lasă paharul jos.

— Hai, sunt gata. Cum arată fetița?

— Preferi versiunea soft?

— Așteaptă...

Babi ia din nou cocktailul în mână și ia o înghițitură lungă, apoi îl lasă pe masă și-și șterge gura.

— Nu, pe cea hard. Dă-i drumul.

— Fetița este foarte frumoasă. Este leit tatăl ei în variantă feminină, așadar, este și mai frumoasă. Vai, de fapt, eu mi-am imaginat-o anume așa... Încă nu se prea vede nimic, e un fel de boț cu ochi înfășat, dar am o presimțire că va fi foarte frumoasă.

Babi zâmbește.

— Bine. Lăsând totul la o parte, mă bucur pentru ea.

Exact în acel moment vine Juri cu un cocktail și niște aperitive.

— V-am adus și niște pizzette pentru că, dacă beți chestia asta pe stomacul gol, va trebui să vă car în spate până acasă...

— Mulțumim!

Juri se îndepărtează, Pallina ia cocktailul, dă la o parte frunzele de mentă și bea. Dar înghite doar un pic și simte că se sufocă.

— Hei, e foarte tare! Iar tu îl bei de parcă ar fi un suc! Ce naiba-i asta?

— Păi, se numește Angelo Azzurro, are la bază niște super gin, mi-a părut foarte potrivit pentru tema discuției noastre!

Pallina pufnește în râs.

— Nebună mai ești.

— Păi, dacă iei viața prea în serios, atunci ea chiar se ia de tine.

— Poate că ai dreptate.

Pallina mai bea din cocktail și încearcă să-și recapete imediat răsuflarea ca să nu tușească, dar nu reușește. Babi râde văzând că îi curg lacrimile când încearcă să înghită, dar până la urmă Pallina își revine.

— Mamma mia, cât e de tare. Aici toți beau așa?

— E un local clandestin. De asta și l-am ales. Întâlnirea noastră n-a avut loc niciodată.

Pallina soarbe, dar foarte puțin, de data aceasta nu mai suferă ca la început. Muzica este plăcută, pe canapele stau mai multe femei decât bărbați, în local este o atmosferă ciudată.

Babi o fixează.

— Hei? Îmi povestești sau nu? Te-am trimis la San Pietro ca să aflu totul!

— Cântărește două kilograme și șase sute de grame, se simte bine, nu a avut nicio problemă.

— Okay, despre asta mi-ai spus deja. Dar ei, cum e între ei? Într-un moment ca acesta poți înțelege mai bine cum merg treburile într-un cuplu.

Pallina ar vrea să-i spună totul, dar nu poate, se gândește la prietenia ei cu Step, la ce s-ar gândi Pollo, la cum s-ar simți Step dacă ar afla că l-a trădat în asemenea hal după ce i-a jurat. El vrea s-o părăsească, nașterea Aurorei a schimbat totul. Poate Step nu va rezista să stea prea mult departe de ea și vor fi iarăși împreună... Însă va putea fi totul ca mai înainte? Iar Babi cum se va descurca? Dacă acum i-ar povesti totul lui Babi, ea ar fi în stare să aștepte și să audă totul încă o dată, dar din gura lui? Nu, n-ar putea. Pallina mai bea puțin. Trage de timp, dar oricum trebuie să-i spună ceva. Babi așteaptă, mișcă repede piciorul, îl agită legănându-l, dorind poate să sublinieze cât de enervant este momentul. Pallinei îi vine deodată o idee. Uneori poți să dezvălui ceva fără să spui tot ce ți s-a povestit.

— Okay, vrei să știi totul?

— Da.

— Sunt fericiți. Sunt foarte fericiți. Dacă nu mi-ai fi povestit tu, n-aș fi crezut povestea cu petrecerea de burlaci, sau faptul că el a închiriat o mansardă pentru voi. Venirea pe lume a Aurorei l-a schimbat complet pe Step. A devenit tată.

Babi vrea să spună ceva, dar Pallina o oprește.

— Da, știu, era deja tată. Dar el n-a trăit nașterea copilului vostru, a aflat despre el după mult timp. Cu ea însă a fost tată de la bun început, a asistat la naștere, a luat fetița în brațe, a plâns...

Babi rămâne în tăcere. După care îl vede pe Juri trecând.

— Scuze... Poți să-mi mai aduci două?

— Da, desigur.

Chelnerul pleacă. Pallina o privește mirată.

— Eu încă nu l-am terminat pe-al meu!

— Ambele sunt pentru mine.

Babi termină de băut cocktailul dintr-o înghițitură. Lasă paharul pe masă, ia trabucul și trage din el înviorându-l. Muzicanții cântă o piesă frumoasă de jazz, *Speak Low* de Nina Hoss.

Babi mai trage din trabuc. O privește pe Pallina și-i zâmbește.

— În această seară am luat o decizie importantă. Și cel mai ciudat lucru este că tu m-ai făcut s-o iau.

— Eu? De ce?

— Pentru că m-ai mințit.

— Ce? Eu nu ți-am spus nicio minciună.

În acel moment vin cele două cocktailuri, Juri le lasă pe masă, Babi îl ia pe primul și-l bea dintr-o răsufare. Acum decizia ei este dureros de clară. O privește pe Pallina.

— Vezi, totul a mers foarte bine, dar ai făcut o mică greșeală. Iar aici, la Jerry Thomas, nimeni nu te iartă.

— Ce greșeală am făcut?

— Eu nu ți-am spus niciodată că era vorba de o mansardă.

Zilele următoare sunt foarte ciudate. Gin și micuța sunt acasă. Din odaia Aurorei se răspândește miros de copil prin toată casa. Peste tot sunt lucruri de-ale ei. Sticlucțe, cutii cu lapte praf, suzete de diferite dimensiuni, un cântar mic de cântărit mâncarea și altul mai mare pentru a monitoriza creșterea în greutate.

— De ce n-o alăptezi?

— Pentru că nu am destul lapte.

— N-aș spune.

Gin râde.

— Aparențele înșală. Nu ești mulțumit că putem dormi ca de obicei și ne sculăm la ora indicată ca s-o hrănim cu biberonul? E mult mai comod, iar tu o hrănești numai la ora șase!

— Mă pot sacrifica mai des dacă vrei.

— Nu, n-am încredere în tine, ești distrat, aici e nevoie de cea mai mare precizie, mă descurc eu.

— Te văd un pic obosită.

— Nu-ți face griji, mă obișnuiesc, vei vedea că-mi voi reveni.

La muncă e tot mai bine, am început repetițiile pentru emisiunea pe care am cumpărat-o de la Simone Civinini, *Cine pe cine iubeste*. Ne-au dat o pereche de prezentatori

tineri, un băiat și o fată, Carlo Neri și Giorgia Valli, care îmi par potriviți, dar mai ales liniștiți. E ciudat faptul că n-au fost recomandați. Directorul proiectului este Vittorio Mariani, alegerea participanților ne-a fost încredințată nouă și compania noastră a lucrat foarte bine. Perechile care trebuie descoperite vin din toată Italia și mulți dintre ei sunt foarte amuzanți. Regizorul nu mai este Roberto Manni, alias „Ridley Scott de Ragusa”, dar un oarecare Cristiano Variati, un angajat de la Rete, are în jur de cincizeci de ani, este calculat și simpatic, îi tratează pe toți cu o amabilitate surprinzătoare. Au început și filmările pentru serial. Am văzut câteva secvențe și-mi pare mai reușit decât ceea ce am citit pe hârtie. Actorii sunt perfecți pentru rolurile lor și sunt ghidați cu multă grijă și atenție. Fiecare dintre ei i-a adăugat ceva în plus personajului său și iese o treabă foarte bună. Renzi este satisfăcut.

— Ai văzut? Și Dania Valenti joacă bine.

— Da, e foarte credibilă ca actriță.

În realitate, rolul pe care l-a primit e foarte asemănător cu felul cum este ea în viața de toate zilele. Unicul lucru sigur este că numărul aparițiilor ei a crescut vizibil, iar gurile rele spun că se datorează întâlnirilor ei frecvente cu regizorul. Renzi a preferat s-o ignore, cu toate că despre acest lucru i-a povestit însuși directorul de producție, Remo Gambi.

— Stă mereu lângă regizor. Până și atunci când nu se filmează scenele ei, ea totuși vine pe platou.

— Iubește această muncă. Vrea să învețe tot ce e posibil.

Remo mă privește încercând să înțeleagă ce se întâmplă și de ce Renzi a răspuns astfel. Firește că eu schimb subiectul.

— Cum stăm cu respectarea termenelor?

— Săptămâna trecută ne-am reținut cu două ore, dar per ansamblu decurge mai repede decât am prevăzut.

— Foarte bine, continuăm tot așa.

E foarte mulțumit că a reușit să țină ritmul și să respecte planul, poate și din cauză că Renzi i-a promis un premiu pentru acest lucru.

— Dacă reușești să termini mai devreme, pentru fiecare zi în minus îți dau câte o mie de euro. Dar dacă observ că vreo secvență este scoasă, pentru fiecare scenă nereușită îți reduc două mii din salariu.

Remo a zâmbit la început, apoi a înțeles că era vorba de o armă cu două tăișuri.

— Atunci să facem în felul următor... Eu încerc să economisesc cât mai mult, iar dacă munca vă pare bine făcută, îmi dați cât vreți voi drept premiu.

Cu Babi însă situația este bizară, parcă ar fugi de mine. De când am luat acea hotărâre nu reușesc să i-o comunic. E ca și cum aș purta înăuntru o suferință pe care n-o pot împărtăși. Trebuie neapărat s-o văd. Mă pregătesc să plec în Spania și dacă reușesc să-i vorbesc înainte de asta, sunt sigur că zilele pe care le voi petrece peste hotare mă vor ajuta să accept toate astea. Cel puțin sper.

— Nici azi nu poți?

— Trebuie să stau cu Massimo. Trece printr-o perioadă dificilă la școală, îl iau peste picior, îl necăjesc. Iar tatăl lui e mereu ocupat.

Mă gândesc la Lorenzo, la absența lui din viața „fiului său”.

— Da, ar fi nevoie de un bărbat care să-i explice că astfel de lucruri sunt ceva obișnuit. Mi s-au întâmplat și mie când

învăţam la şcoală.

— Dar mai târziu te-ai răzbunat.

— Exact, ar trebui să-i spun toate acestea, l-ar ajuta.

— Însă nu poţi. Acum trebuie să te ocupi de fetiţa ta.

— Da, dar vreau să te văd, vom sta la Madrid timp de o săptămână ca să discutăm despre o emisiune pe care le-am vândut-o. Ne putem vedea azi? Sau tu intenţionat faci așa, Babi?

Râde.

— Întotdeauna te gândeşti la rău. Eşti gelos pe fiul meu?

Aş vrea să-i spun: „Iar tu eşti geloasă pe fiica mea? Nu mi-ai spus nimic, mi-ai trimis doar un mesaj: *Sper că ea este sănătoasă și frumoasă*. Ca și cum ar spune: *Sufăr, dar nu zic nimic*.” Nu sunt gelos pe Massimo. Sunt gelos pe timpul pe care nu-l putem trăi împreună. Destul, trebuie să ne întâlnim și să punem punct.

— Atunci ne vedem? Am nevoie să te văd, pe bune.

Urmează o clipă de tăcere.

— Okay, la cinci e bine? Poţi?

— Da. Pe curând.

Pentru Babi sfârșitul convorbirii este ca și sfârșitul lumii. Știe că atunci când se vor întâlni totul se va termina, nu vor fi alte zile pentru ei. Simte un gol profund, își imaginează cât de singură va fi fără el, cum vor trece zilele una după alta, iar ea va încerca cu disperare să nu se gândească la el. Îi vin în minte toate cântecele în care se vorbește despre astfel de momente: *The Blower's Daughter*. *Orgolio e dignità*. *Nessun rimpianto*. *Mille giorni di te e di me*. *La mia storia tra*

le dita. Creep. Io vorrei... non vorrei... ma se voui. Niciunul nu reușește s-o facă să zâmbească, să-i ușureze suferința, să-i îndepărteze durerea pe care o simte.

Îmi petrec toată ziua în oficiu, am ședințe după ședințe, verific e-mail-ul, studiez noile proiecte, le scriu persoanelor pe care de mult trebuia să le sun, dar am tot amânat. De fapt, nu vreau să mă gândesc, nu vreau să caut cuvinte. Este foarte greu să spui „s-a terminat, ne vom mai vedea, am greșit, poate e mai bine să uităm.” Dar e și mai greu dacă nu te gândești. „Babi, te rog, am nevoie de timp, în acest moment situația este prea complicată...”

Orice frază aș compune, simt în sinea mea că sună fals. E o disonanță, un scrâșnet, un strigăt prea ascuțit, din acelea care sunt în stare să spargă un cristal, sau și mai rău, o inimă. Îmi imaginez cum îi dispare surâsul de pe buze, îmi închipui cât va fi de mirată și de dezamăgită.

„Cum adică, ai închiriat această locuință și eu nu ți-am cerut nimic mai mult. Vreau doar inima ta și nimeni nu va afla niciodată. Nu riști nimic.”

Mi-ar putea spune asta, dar n-ar fi de-ajuns. Mereu i-am urât pe bărbații care fac lucrurile pe jumătate. Până și Renzi, cu toate calitățile lui, cu tenacitatea lui, cu luciditatea lui, m-a dezamăgit la început, dar apoi a știut să-și accepte slăbiciunea, s-a lăsat impresionat de fetișcana aceea ușuratică, și de dragul iubirii ei a lăsat totul, casa, iubita, certitudinile, fără jumătăți de măsură.

„Înseamnă că nu mă iubești destul”, mi-ar putea spune ea.

Nu pot să devin tatăl unei fetițe și s-o trădez înainte ca ea să poată pronunța primul cuvânt. Trebuie să rămân alături de ele.

„Iartă-mă, Babi.” Și ar mai trebui să-i spun: „Uită-mă.” Dar nu am puteri. N-aș vrea să mă șteargă din viața ei, știu că orice s-ar întâmpla, în fiecare clipă când voi încerca să mă prefac că totul e bine, ea va fi întotdeauna prezentă în inima mea.

Ajung în fața ușii de la mansarda din Borgo Pio aproape fără să-mi dau seama. Bag cheia în broască și o întorc, dar numai o dată. Ea a venit deja.

— Step, tu ești?

— Da, iubito.

Și atunci când rostesc aceste cuvinte, îmi este rușine.

Ea vine din bucătărie, zâmbitoare și frumoasă ca de obicei, dar mi se pare mult mai zâmbitoare și frumoasă acum, poate pentru că știu ce urmează să se întâmple.

— Salut!

Mă îmbrățișează și mă sărută pe buze, dar scurt, apoi își lasă capul pe pieptul meu și mă strânge. Rămân surprins. Se dezlipește de mine.

— Cum te simți? De când nu ne-am văzut? Mi-a părut o veșnicie.

— De patru zile.

— E prea mult.

— Am adus ceva.

Merge la bucătărie și se întoarce cu două pahare.

— Am luat un vin spumant. Un Poiré. Gustă să vezi cât e de bun, am băut la o petrecere și m-a înnebunit.

Îmi întinde paharul.

A băut la o petrecere. Ea a fost și în altă parte. Ea va fi altundeva. Ea fără mine.

Mă privește și-mi zâmbește, ridică paharul și-l apropie.

— Pentru fericirea noastră, totuși...

Ciocnește paharul ei de al meu și-l bea repede, până la fund, închizând ochii. Eu beau mai încet. Doar acum o privesc mai bine. Are niște pantaloni de-un albastru-închis, largi, pantofi foarte eleganți, o centură la mijloc și o cămașă albă cu niște nasturi mici, care-i ajung până la gât. Gulerul cămășii este mare, mânecile largi cu manșete lungi și strâmte. Observă că o privesc.

— Îți place? Am cumpărat-o ieri de la Max Mara.

Eu mă gândesc: cum adică, zilele trecute mi-a spus mereu că este ocupată, dar ce făcea? Mergea la cumpărături? La petreceri? Babi lasă paharul jos.

— Aș vrea să nu plâng, Step, dar nu cred că voi putea. Aș vrea să-ți spun că am cunoscut pe altcineva, însă n-ar fi corect pentru că te-aș răni din nou și în zadar. Voi fi mereu a ta și aceasta trebuie să-ți fie suficient. Te rog, nu mă întreba nimic, lasă-mă să plec așa. Cea mai mare dragoste pe care o simți pentru un bărbat, o poți demonstra bucurându-l, gândindu-te la fericirea lui mai mult decât la a ta. Cred că acum tu trebuie să-ți vezi de viața ta, poate tocmai acest lucru a-i vrea să mi-l spui, dar nu reușești. Am ales greșit, eu am greșit și nu vreau să continui s-o fac. Aș vrea ca tu să fii tatăl perfect pentru fetița ta și să fii alături de soția ta. Și doar spunând asta, simt că mă prăbușesc. Pentru mine vei exista doar tu, pentru totdeauna, de această dată, din păcate, sunt foarte sigură.

Îmi las paharul și o trag spre mine. O sărut delicat și-mi

pare cel mai frumos sărut din lume. O strâng cu putere și o doresc mai mult decât oricând, dar simt că ea se oprește și începe să plângă murmurând:

— Te rog, lasă-mă să plec, încă un sărut și voi rămâne aici pentru totdeauna.

Brațele mele cad în jos și într-o clipă ea este liberă. Își ia geanta de pe scaun și o aud cum pleacă. Deschide ușa. Cheamă ascensorul. Aud pașii ei repezi pe scări. Nu vrea să aștepte, poate crede că aș putea deschide ușa și aș fugi după ea, sau poate nu se gândește la nimic, vrea doar să fugă departe de noi. Rămân în picioare în mijlocul salonului și pe neașteptate mă asaltează o tăcere înfricoșătoare. Singurătatea acestei case, după toate acele râsete, săruturi, pasiune. O iubire care nu mai trăiește aici. Mă regăsesc mergând prin casă, privind obiectele pe care le-am căutat împreună: cărțile, paharele, lustrele. Cioburile unei iubiri care brusc a sărit în aer. Babi nu mai este. Nu pot să cred. Credeam că până la urmă nu voi spune niciuna din acele fraze, n-aș fi ales niciun cuvânt, pentru ca iubirea noastră să trăiască mai departe. Până la urmă aș fi acceptat să fiu un bărbat pe jumătate, dar perfect fericit. În schimb ea a spus totul în locul meu, mi-a furat vorbele, a avut mai mult curaj decât mine. Când intru în cameră, găsesc pe pat o surpriză. Un album la fel ca cel pe care mi l-a trimis la oficiu, cu un bilet deasupra. *Credeam că vom continua... Păcat.* Când îl deschid, rămân fără cuvinte. Sunt alte poze făcute în momente pe care le-am trăit împreună, eu și ea, eu și Massimo, noi trei. În parc, cu bicicleta, însoțind-o până la școală să-l luăm pe Massimo, fotografiile imprimate din telefon care povestesc momentele cele mai frumoase pe care

le-am trăit în ultimele luni. Și tocmai în acea clipă, ca un apel la ordine, care să-mi amintească de obligațiile pe care mi le-am asumat, sună telefonul. E Gin.

— Iubitule, ce faci? Vii diseară la cină sau nu?

— Da, în curând voi fi acasă.

— Știi că azi Aurora a râs întruna? Nici nu-ți închipui cât e de frumoasă. Îți mulțumesc pentru cadoul pe care mi l-ai făcut.

— Da, mă bucur. N-am răbdare să vă revăd.

Închid telefonul, las albumul cel nou lângă celălalt și încui ușa de la mansarda din Borgo Pio. Cel mai urât lucru când faci o alegere, este clipa de după, când crezi că ai greșit totul.

Îmi umplu fiecare clipă a zilelor care urmează încercând să-mi distrag gândurile. Revin la sală, mă antrenez în liniște, alerg un pic pe banda de alergare ca să-mi recapăt forma. Câteva femei de diferite vârste încearcă să țină ritmul cu o instructoare vioaie. Unele reușesc mai bine, altele mai puțin, dar în fiecare dintre ele o caut pe Babi. O șuviță de păr, o fărâmă de zâmbet, culoarea pielii, forma urechilor, a mâinilor, a gurii, a bărbiei. Caut disperat în ele ca un pervers, ca un Frankenstein blestemat, ceva care m-ar satisface. Dar nimic nu mă poate domoli. Trebuie să încep să-mi antrenez din nou mintea, nu trebuie să mă întorc la acele gânduri, la acea splendidă, continuă obsesie. Și de parcă n-ar fi destul,

din boxele sălii care transmit RTL, răsună un Lucio trădător. *Senza te, senza più radici ormai, tanti giorni in tasca tutti li da spendere...*¹¹ Pur și simplu zâmbesc înfrânt. Nu e nicio strofă în acest cântec care să nu se potrivească cu ceea ce simt acum, mi se pare că este o glumă. *Non c'era soluzione, ma sì che ho fatto bene.*¹² Par să fie scuzele pe care le repeți întruna pentru a te convinge, dar știi foarte bine că lucrurile stau cu totul altfel. Imediat după aceea adaugă: *Ma perché adesso senza te, mi sento come un sacco vuoto, come un coso abbandonato?*¹³ Titlul pune vârf la toate, *Orgoglio e dignità*¹⁴. Exact în astfel de momente se vede puterea voinței, când reușești să stai *lontano dal telefono, se no si sa...*¹⁵ Închei antrenamentul, merg la vestiar. Nu pot să mă mint pe mine însumi, primul lucru pe care vreau să-l fac de fiecare dată este să deschid dulapul și să verific telefonul. Verific dacă nu m-a sunat, dacă nu mi-a trimis vreun mesaj. Găsesc diferite mesaje, dar niciunul nu este de la ea. Încerc să văd dacă telefonul are semnal, dacă apelurile și mesajele mi-au venit înainte să las telefonul în dulap, poate m-a căutat, mi-a scris, dar nu eram în aria de acoperire. Nu, nimic, până și ultima, cea mai slabă iluzie a mea dispare. Oricine ar fi vrut să mă sune, ar fi reușit fără probleme. Doar munca reușește să mă distragă cu adevărat.

— Îți amintești că trebuie să prezentăm costurile noului serial? Avem la dispoziție numai o săptămână, dacă nu reușim, nu vom putea participa la concursul de la Rete

11 Fără tine, ca fără rădăcini, trec zilele în zadar... (it.)

12 Nu exista altă ieșire, da, am făcut bine așa. (it.)

13 Dar de ce acum fără tine, mă simt ca o insulă pustie, ca un țărm abandonat... (it.)

14 Orgoliu și demnitate (it.)

15 Departee de telefon, că de nu... (it.)

pentru anul viitor.

Renzi îmi zâmbește.

— Mă crezi atât de uituc?

Nu spun nimic.

— Okay, ai dreptate, crezi că sunt distrat. Am exagerat. Am fost și sunt. Dar există o limită pentru tot. E vorba de ceva foarte important. Va fi al doilea sezon pentru noi și ar putea fi confirmarea pentru un contract de cine știe cât...

— Știu. De aceea am ținut să-ți amintesc.

— Am pregătit toate actele, am nevoie doar de costurile unor locații și le voi avea peste două-trei zile. Vineri va fi totul gata. Vei vedea că dacă va fi bine, vom merge din nou să sărbătorim la piscina de la Hilton, în fața Grăsanului, de data aceasta o vom lua și pe Aurora.

Da, Aurora. De dragul tău rezist, de dragul fericirii tale, a privirii tale, pentru că tu poți să-mi zâmbești și nu-l vezi în mine pe tipul care „a făcut-o pe mama ta să sufere”.

Când mă întorc seara acasă, mă apropiu de leagănul ei și-i simt respirația. Numai aceasta pare să mă liniștească. Da, mă simt mai bine, zâmbesc în întunericul odăii. Închid încet ușa și mă duc în dormitor, Gin e deja sub plapumă, cu veioza de pe noptieră aprinsă, citește o carte.

— Privește, îmi arată coperta. *Limbaajul secret al copiilor*. Ar trebui s-o citești și tu, e important. Nici nu-ți imaginezi câte lucruri utile învăț din ea.

— Am s-o citesc. Aurora este atât de frumoasă, vreau să înțeleg cum să nu greșesc ceva.

Gin închide cartea și o pune pe picioare.

— Știi, au fost niște momente când am crezut că te-am pierdut. Nu înțelegeam ce se petrece, de parcă ideea că urma să se nască fetița te îndepărta de mine...

— Ce vorbești? Nu-i adevărat.

— Nu erai cu mine. Întotdeauna erai departe chiar dacă stăteai alături de mine și puteai să te enervezi pentru orice fleac.

— Scuză-mă.

— Nu, cu siguranță era și vina mea. Tu nu știi, dar atunci când te gândești la ceva, pe față îți apar diferite expresii. Te priveam și era clar la ce te gândeai.

— La ce mă gândeam?

— Sufereai.

Apoi începe să râdă.

— Ar fi nevoie de o carte care să te descifreze și pe tine: *Limbajul secret al lui Step*. Cine știe ce-aș înțelege...

— Nu multe, cred, nici eu uneori nu mă înțeleg.

Giin zâmbește și hotărăște să nu mă mai întrebe nimic altceva.

— Mă bucur că te-ai întors.

În zilele ce urmează avem niște rezultate profesionale foarte bune. Petrecem o săptămână la Madrid, în studiourile de la Tele Tres. Emisiunea este reușită, au îmbunătățit-o și de parcă nu era de-ajuns, ne-au făcut și o ofertă de exclusivitate: să realizăm numai cu ei trei emisiuni de-ale noastre timp de trei ani, pentru cinci milioane de euro.

— Trebuie să reflectăm puțin.

Translatoarea, Elvira Cortez, nu zice nimic, așa că îi repet.

— Scuze, ați putea traduce ce-am spus?

— Da, da, desigur.

Puțin după asta aud fraze în spaniolă și văd cum directorul general îmi zâmbește.

— *Claro que sí.*

— Desigur că da, ne traduce Elvira Cortez.

Doar că această frază am înțeles-o și singuri.

Seara suntem în restaurantul La Finca de Susana. Ni l-au recomandat niște autori spanioli, este un local foarte bun la câțiva pași de plaza Puerta del Sol. Luăm un *risotto* cu sepie și cu sos aioli. O sticlă de Burgáns Albariño, un vin Galicia, pe care-l savurăm cu plăcere.

— Ce succes neașteptat!

Renzi este foarte entuziasmat.

— N-aș fi crezut niciodată că se vor întâmpla aceste lucruri minunate pentru Viitorul!

Ciocnim în continuare, după care ne aduc un jambon iberic fantastic, niște *patatas bravas* și calmari fripți. Mai luăm o sticlă de Burgáns Albariño.

— Acum nu ne mai rămâne decât să cucerim țările anglo-saxone și poate America.

— Inclusiv America de Sud.

— Da.

Ciocnim și visăm cu ochii deschiși. Apoi Renzi ia telefonul și-l privește. Poate cu speranța să găsească cine știe ce mesaj. Îl închide și-l bagă înapoi în buzunar.

— Știi ce-mi lipsește grozav de tare? O persoană cu care să împărtășesc toate astea.

— Sunt eu aici!

Glumesc, ca să împrăști această neașteptată melancolie alcoolică.

— Mulțumesc, dar nu ești stilul meu. Aș vrea să-mi fie alături singura persoană cu care aș vrea să fiu mereu, chiar dacă știu că nu este deloc potrivită pentru mine.

Nu știu ce să-i spun, știu despre cine vorbește și e o situație de-a dreptul imposibilă, poate cea mai complicată în care putea să ajungă. Pare absurd, dar e mai rea decât obsesia lui Simone Civinini pentru Paola Belfiore.

— Renzi, pot să-ți spun ceva?

Mă privește tăcut, nu poate hotărî dacă să-mi permită sau nu. Cred că-și închipuie că ceea ce-i voi spune nu-i va face plăcere. Dar e un curajos, așa că până la urmă încuviințează.

— Eu cred că ea este foarte tânără și încă nu știe bine ce vrea. Tu, în schimb, ești în cu totul alt moment, ai un alt parcurs, alte drumuri de făcut. Teresa este persoana potrivită pentru tine. Întoarce-o, dacă nu-i prea târziu. Dania a fost o nebunie, o distracție, o greșeală conștientă dacă vrei... greșeala pe care s-o faci mai devreme sau mai târziu.

Râde.

— Acum ajunge. Nu te mai lăsa pradă acestei slăbiciuni inutile, fii iarăși puternic. Îți face numai rău, îți afectează încrederea, reputația, gândurile.

— Chiar așa?

— Da, te face să pierzi plăcerile vieții, frumusețea lumii, dezinvoltura oamenilor. Cu ea te pierzi într-un vârtej. Ai trăit povestea, ți-a plăcut...

— Foarte, foarte mult.

— Iar acum destul. Va fi a ta atunci când vei depăși

momentul și te vei mulțumi s-o privești doar de la distanță. Te-ai distrat, dar nu mai poți face nimic.

Urmează o pauză de tăcere. Apoi îmi zâmbește.

— Eh, pare ușor.

— Dacă vrei, așa și este.

— Tu ai reușit?

— Nu, dar mă prefac că da.

Și exact în clipa în care o spun, mă învăluie amintiri și imagini din trecut. Babi adolescentă, Babi cea de azi, femeie, mamă, grozav de senzuală. Zâmbetul ei, picioarele, gura, privirile noastre, mâinile noastre împreunate, atingerile noastre, corpurile noastre. Babi cea numai a mea. Cuvintele, declarațiile, dragostea ei, îmbrățișările, râsetele în timp ce facem sex. Babi, Babi, Babi, de trei ori tu.

Beau un pahar de vin ca să-mi sufoc gândurile, dar ele sunt răutăcioase, obraznice, trădătoare, permanent luptă cu inima mea, dornice s-o copleșească până o fac să explodeze, mi-o arată frumoasă, elegantă, vorbind cu altcineva, care râde auzindu-i cuvintele și care nu se gândește la mine. Distrasă, atrasă, ajunge până să-l atingă, să se apropie de el. Cum adică? Tu ești a mea, tu care mi-ai jurat, tu care spuneai că nu ești în stare nici măcar să te uiți la alți bărbați, unde ești acum? Cu cine vorbești? Ce se întâmplă în mintea ta? Care sunt intențiile tale? Mă apucă un atac de panică. Neputința mea de a ajunge la ea acum ca să o văd, ca să-i vorbesc, ca s-o ating ori ca s-o strâng cu putere, cerându-i iertare. Am greșit, scuză-mă, te rog, mă închin în fața ei, îi strâng picioarele și plâng nefericit pentru că n-am știut să fiu egoist. Atunci suspin lung, beau încă un pahar și mă uit la Renzi.

— Poate tu ai dreptate. Pierde-te în iubire, distruge-te, îneacă-te până când n-ai să mai poți. Uită cuvintele mele de mai devreme. Eram beat de rațiune.

Ridic paharul și ciocnim, bem și râdem, ca niște proști. Când totul este îngrozitor de clar și fără acele cuvinte inutile.

130

— Iubito, m-am întors!

Intru în salon și închid ușa.

— Sunt în odaie.

Mă duc la Gin, îi schimbă scutecele Aurorei care stă întinsă pe pat. O îmbrățișez de la spate și o sărut. Se întoarce și-mi zâmbește.

— Ne-a fost dor.

— Și mie de voi. Uitați-vă ce v-am adus.

Las o sacoșă la capătul patului.

Gin termină să-i îmbrace Aurorei scutecele și deschide cadoul.

— Ce drăguțe sunt, mulțumesc!

Două tricouri albastre-deschis, identice, dar de mărimi diferite, cu inscripția MATADOR și imaginea neagră a unui taur.

— Mi-l pun imediat.

Îl îmbracă și-mi zâmbește veselă.

— Cum îmi stă?

— Foarte bine, frumoasă și îndrăzneță...

Observ că e albă la față.

— Te simți bine?

— Da, de ce?

— Ești puțin palidă.

— Aurora a avut colici toată noaptea, n-am închis un ochi, ție ți-a mers! Cum a fost în Spania?

— Foarte bine. Am încheiat un contract pentru trei ani. Acum vreau să fac un duș și plec la oficiu, avem o zi importantă. S-ar putea să producem încă un serial pentru anul viitor.

— E acela pe care mi l-ai dat să-l citesc, *În adâncul inimii*? Povestea a doi îndrăgostiți din două familii care se urăsc?

— Da, *Romeo și Julieta* în versiune modernă. Nu-i nimic bun, dar e bine gândit și se întâmplă tot felul de lucruri.

— Da, de fapt mi-a plăcut. Înseamnă că trebuie să ținem pumnii strânși.

Merg la baie și mă dezbrac. Observ că pe poliță sunt mai multe flacoane. Vreau să iau unul, dar intră Gin.

— Ce sunt acestea?

— Nimic, niște vitamine. Am lipsă de fier în organism, trebuie să mă recuperez, de aceea sunt puțin cam palidă.

— Spune-mi dacă trebuie să te ajut cu ceva.

— Nu, iubitule, nu-ți face griji. Te-ai întors și asta contează cel mai mult. Poate la noapte, dacă voi fi obosită, o vei hrăni tu.

— Desigur, voi seta alarma, nu-i nicio problemă, doar să-mi explici ce am de făcut.

Și mă strecor sub duș.

Când ajung la oficiu, o mulțime de oameni așteaptă la

ușă.

— Bună ziua.

— Bună ziua.

Mă salută toți, în timp ce-mi fac drum să intru.

— Scuze...

— Poftim.

Până la urmă reușesc să trec și mă întâlnesc cu Alice.

— Bună ziua, ce mai faci?

— Foarte bine. Organizăm participații pentru primele trei emisiuni *Cine pe cine iubește*.

— Ah, desigur, înregistrăm mâine și poimâine, corect?

— Exact. De aceea e un pic aglomerat.

— Nu-ți face griji. Dar Renzi?

— Nu este, a plecat undeva, înainte de asta mi-a spus că are o întâlnire. A venit azi-dimineață, dar a ieșit imediat, nu mi-a spus când se întoarce.

— Okay, voi fi în biroul meu.

Închid ușa, deschid poșta electronică și găsesc contractul cu Tele Tres și-l tipăresc la imprimantă, apoi mă așez pe canapea ca să-l citesc. Din când în când îmi notez câte ceva sau pun un semn de întrebare unde nu mi-e clar. Când termin, mă întorc la masa de scris și sun la studio.

— Bună ziua, studioul Martelli, cu cine vorbesc?

— Îl caut pe avocatul Ugo Tobazzi. Sunt Stefano Mancini, mulțumesc.

Aștept câteva minute pe fir, apoi îmi răspunde.

— Salut, ce mai faci? Cum a fost în Spania?

— Bine, mulțumesc, tocmai de asta te-am sunat.

Discutăm un pic despre cum merg treburile.

— Bine, atunci când poți, să treci pe la noi să semnezi

contractul și trimite-mi modelul cel nou cu notițele tale, ca să-l verific.

Închei convorbirea și continui să citesc e-mail-urile. Am primit niște cereri din Olanda, din Grecia și Germania. Renzi într-adevăr este foarte priceput, iar Grăsanul a fost prost că l-a lăsat să-i scape. Deschid mapa pe care mi-a lăsat-o Alice pe masă. Sunt niște proiecte noi, unele deja realizate peste hotare și cu perspective pentru Italia, altele sunt proiecte absolut noi create de tinerii autori. De unde să știu, poate printre ei mai este un Simone Civinini. De fapt, Renzi avea dreptate, i-au propus un contract numai ca să-l scoată de la Rete, în prezent numele lui nu mai apare în noua grilă de la Medinews. Cel puțin toată toamna viitoare nu va apărea pe ecran. Chiar sunt curios să văd cât va dura povestea lui de iubire cu Paola Belfiore, departe de televiziune. Studiez în continuare proiectele noi, sunt și lucruri interesante, dar și mai puțin reușite. Două sau trei ar putea fi luate în considerație și realizate. Când termin, îmi dau seama că e ora șapte seara. Mă ridic și deschid ușa. În jur nu-i nimeni.

— Alice?

— Da, sunt aici. Ce doriți?

— Nimic, mulțumesc. Ați terminat selecția?

— Da, totul e în regulă, i-au audiat pe toți. Am acoperit primele cinci emisiuni.

— Perfect. Despre Renzi nu știți nimic?

— Nu, am încercat să-l sun, dar are telefonul închis. Dacă nu mai aveți nevoie de mine, aș vrea să plec acasă.

— Poți pleca, mulțumesc, ne vedem luni.

— Seară bună.

Rămân singur în oficiu. Deschid o bere și mă așez să

privesc televizorul. Urmăresc știrile teleturnalului când aud că primesc un mesaj. Mă ridic și iau telefonul de pe masă. E de la Achille Pani.

Îmi pare foarte rău că nu ați fost incluși în concurs pentru că nu ați prezentat costurile. În adâncul inimii era favoritul nostru, salutare, pe curând.

Amuțesc. Îl sun imediat pe Renzi. Nimic, încă are telefonul închis. Trântesc telefonul pe masă. O fi fiind cu tipa aceea. Ca să vezi. Nu pot să cred că din vina lui am pierdut șansa de a produce un nou serial, pentru că n-a prezentat la timp toate actele necesare. Termin berea și mai deschid una. Mă duc în biroul lui, văd că și-a lăsat geanta deschisă și până și cheile. Va trebui neapărat să treacă pe aici. Bine, am să-l aștept. Merg încolo și înapoi prin oficiu, în liniște, gândindu-mă cum a putut să uite un lucru atât de important, nu pot înțelege. Spuneam că aș fi fericit dacă ar face vreo greșală care l-ar face mai uman, dar nu m-am gândit la o prostie de felul acesta. Deodată aud cum cineva culege codul și se deschide ușa. Ies pe hol, este el. Intră gâfâind, are părul zbârlit, pare abătut. Cine știe ce o mai fi pus la cale. Sunt negru de furie.

— Cum ai putut face o asemenea prostie? Explică-mi, spune-mi ce altceva important și urgent aveai de făcut, că ai uitat să trimiți la timp planul proiectului! Cât de mult te-a prostit fetișcana aia? Măcar de-ar merita.

Renzi se întoarce și mă privește cu răutate.

— Exagerezi.

Mă întreb ce s-ar putea întâmpla acum. Dar el nu pare deloc îngrijorat.

— Și mai ales, te înșeli.

— Nu cred. Ai spus că te vei ocupa de tot. Trebuia să trimiți actele peste o zi și mulțumită ție am pierdut concursul.

— Ascultă, n-am vrut să-ți spun nimic, dar fiindcă mă tratezi astfel, nu am altă alegere.

Îmi întinde o mapă.

— Ce-i asta?

— Motivul pentru care a trebuit să ne retragem.

Nu înțeleg despre ce vorbește, așa că o deschid și rămân fără cuvinte. Sunt mai multe fotografii, cele mai explicite și cele mai pasionale cu mine și Babi. Clipe din viața noastră din ultimele luni, în stradă, lângă ușa de la intrare și, de parcă nu-i era de-ajuns, acel obiectiv indecent a reușit să pătrundă și în intimitatea terasei noastre. Momentele furate care acum și-au pierdut frumusețea delicată, acea iubire de care îmi amintesc cu nostalgie, par doar niște împerecheri murdare.

Renzi mă privește stânjenit.

— Îmi pare rău. A trebuit să retrag proiectul nostru ca să te pot scoate din aceste chestii. Ar fi apărut în ziare și cel mai rău, la tine acasă. Mi-a lăsat și aceasta.

Dintr-o pungă scoate o sticlă de șampanie rosé, ușor zgâriată. Pare un cadou reciclat pentru un Crăciun inexact, însoțit de un bilețel. *Sărbătoriți împreună cu mine! Gennaro Ottavi*. Este o carte de vizită cu numele și adresa companiei lui. Nu spun nimic. Rămân tăcut, apoi îmi iau geaca din cuier.

— Step, n-ar ajuta la nimic, treaba e deja făcută. L-am pierdut. Orice-ai face ar fi în defavoarea noastră. A vrut să se răzbune și a făcut-o în cel mai urât mod.

— Totuși îi va părea rău că a ținut în mână aceste fotografii.

Sunt pe motocicletă, merg ca un nebun, trec printre mașini ca și cum aș fi pe o pârtie de schi, la dreapta, la stânga și iar la dreapta, după care intru iarăși pe stânga. Accelerez înainte ca semaforul din galben să devină roșu. Mă uit la vitezometru, 80, 100, 120. Sunt pe șoseaua din Lungotevere, 130, 140. Adresa este Trastevere 100, nu-i greu de reținut. Îl aștept lângă ușa de la intrare. Abia îl văd ieșind, mai întâi îl „adorm” pe bodyguardul care-l păzește mereu și apoi „pălăvrăgesc” un pic cu el. Să nu mai aibă niciodată chef de glume. Scad viteza, 130, 120, 100. Sunt pe cale să înfrunt curba care din Lungotevere duce spre Aurelia. O femeie cotește brusc, s-a speriat de ceva, alt șofer se aruncă inevitabil spre dreapta ca s-o evite, un altul face la fel. În fața mea se formează pe neașteptate un zid de mașini. Nu mai pot să le evit. Încetinesc, frânez, alunec, înclin motocicleta ca să găsesc disperat un spațiu prin care să trec, dar este prea târziu. Ajung să mă ciocnesc de acel zid de fiare în plină viteză, îi dau drumul motocicletei și cad. Se lasă întunericul.

Gin schimbă scutecele Aurorei, îi vorbește veselă, de parcă ar putea s-o înțeleagă.

— Cât pipi poți să faci? De azi-dimineață nu fac altceva decât să-ți schimb scutecele. Vrei să-mi antrenez îndemânarea, da?

Sună telefonul pe care l-a lăsat pe pat și, fără să se uite cine-i, răspunde.

— Alo?

— Gin, sunt Giorgio Renzi. Scuză-mă, dar trebuie să-ți spun. Step e la spitalul Santo Spirito. A avut un accident.

— O, Doamne. Dar cum? Cum se simte? Ce s-a întâmplat?

— Nu știu nimic. Acum m-au anunțat, sunt în drum spre spital.

— Ne vedem acolo.

Gin o îmbracă iute pe Aurora și sună imediat acasă la părinții ei.

— Mamă, tu ești?

— Da, ce s-a întâmplat?

— Step a avut un accident, trebuie să merg la spital, ți-o aduc pe Aurora.

— Da, desigur. Dar cum se simte Step?

— Nu știu nimic. Îndată vin la voi.

— Okay, însă ai grijă cum conduci.

Renzi ia fotografiile, le pune înapoi în mapă și le încuie în safeu. Nu trebuia să-i spună. Trebuia să-i suporte furia și să-i accepte toate insultele oricât de urâte ar fi fost. Trebuia să pară că el a greșit, deoarece acum este prea distrat din cauza poveștii cu Dania Valenti, așa cum a crezut Step. Dar n-a făcut-o. A fost slab. Totuși ar fi fost dificil să-l fac să creadă că am fost atât de neatent. Dacă Step ar fi acceptat acea versiune, între ei ar fi apărut o ruptură. Renzi s-a dus din urma lui, a încercat să-l oprească. Dar n-a reușit. Era cu mașina, ar fi putut să-l urmărească și să-l oprească. În

schimb s-a întors la oficiu și puțin mai târziu a fost sunat de la spital. N-au vrut să-i spună nimic mai mult, doar: „E aici.”

Gin ajunge în grabă la urgență, parcurge holul și-l întâlnește pe Renzi care deja o așteaptă.

— Cum se simte?

— A fost un accident grav, și-a fracturat brațul și din păcate are o lovitură puternică la cap. Este sub supravegherea medicilor. Are un hematom, dar în partea superioară, mai puțin periculoasă. Ei spun că încă nu știu cât e de grav, încă nu sunt siguri. Știi cum sunt medicii, nu se dezechilibrează niciodată.

— Dar cum s-a întâmplat?

— Nu știu, avea o întâlnire de serviciu, din păcate ne-am reținut la birou și a hotărât să meargă cu motocicletă. Nu cunosc cum anume a avut loc accidentul. Este aici, la reanimare, poate vom reuși să-l vedem.

Vorbesc îndelung cu infirmierele și cu un medic și până la urmă reușesc să intre la el. Step stă întins pe un pat, cu diferite monitoare alături și o perfuzie, are brațul stâng imobilizat, sub sprânceana dreaptă are cusături și o vânătăie mare sub cea stângă, și o umflătură, însă nu pare atât de îngrijorător cum și-au imaginat. Renzi zâmbește.

— Nu e foarte rău.

— Când se distra jucând box, l-am văzut în stare și mai proastă...

— Are o constituție fizică puternică. Vei vedea că va reacționa bine.

— Să sperăm...

— Vrei să mergi acasă?

— Nu, rămân aici. Pe Aurora am lăsat-o la mama mea, pot sta liniștită.

— Eu merg să mănânc ceva și vin înapoi.

— Mulțumesc.

— Trebuie să-i anunțăm pe ai lui?

— Să așteptăm, poate vom afla mai multe, să nu se îngrijoreze degeaba.

— I-au dat un sedativ. Au spus că deși este slăbit, s-ar putea să se trezească dintr-o clipă în alta. Ai numărul meu?

— Da.

— Dacă ai nevoie de mine, sună-mă.

— Bine. Mulțumesc.

Renzi pleacă. Gin se duce de cealaltă parte a patului și aduce un scaun mai aproape de el. Îi ia mâna și o ține strâns într-a ei. Nu poate să creadă. Tocmai acum când sunt atât de slăbită, tocmai acum când avem nevoie de tine, mai ales Aurora, să nu faci glume.

Ia telefonul și o sună pe mama ei, care îi răspunde imediat.

— Cum e?

— Bine, nu mi se pare atât de grav. Se odihnește, și-a fracturat o mână, singura problemă serioasă este că s-a lovit la cap, despre aceasta încă nu se poate ști nimic, dar îl țin sub control. Ce face Aurora?

— Foarte bine, doarme liniștită. Am culcat-o în patul tău și am înconjurat-o cu perne, e în siguranță.

— I-ai dat treizeci de grame de lapte praf dizolvat în apă?

— Da, Gin, am făcut totul așa cum mi-ai spus tu. Au trecut mulți ani, dar încă îmi mai amintesc câte ceva. Peste vreo

trei-patru ore, când se va trezi, am să-i dau iar să mănânce.

— Mulțumesc, mamă. Dacă ai nevoie de ceva, sună-mă.

— Da, să nu-ți faci griji, fii liniștită și ține-mă la curent.

Gin încheie conversația, activează modul silențios și se relaxează puțin. Îi vine să plângă, este atât de obosită. Tratamentul pe care îl face o slăbește și tocmai acum trebuia să se întâmple și acest accident. Ar avea nevoie să se simtă puternică, frumoasă și să nu aibă permanent amețeli. Am reușit să scap de ele în timpul sarcinii și au dat peste mine acum. Schițează un zâmbet. Medicul mi-a spus că trebuie să gândesc pozitiv, va trece, și Step se va simți bine, totul va fi ca înainte, poate chiar și mai bine. Cu acest ultim gând, ținându-l strâns de mână, obosită ca niciodată, adoarme. Are un somn agitat. Se află pe o plajă, e cald, nicăieri nu-i nicio umbră, nici măcar o umbrelă, iar în mare nu-i voie să te scalzi. Nici nu poți să te apropii, sunt niște grilaje. Ar vrea să se spele, să se îmbropsăteze sau cel puțin să se protejeze de soare, dar nu e posibil. Puțin mai departe de ea, într-un leagăn fără decorațiuni, fără să aibă măcar o păturică deasupra, stă Aurora. Se apropie de ea, se așază în fața soarelui, îi ține umbră cu corpul ei, simte că amețește, nu știe cât va mai putea rezista așa. Un zgomet neașteptat și Gin se trezește. I-a alunecat mâna în jos, a lăsat mâna lui Step și s-a lovit de scaun. Se scoală brusc, îngrijorată pentru ce s-ar fi putut întâmpla. Dar de fapt se umple de fericire când îl vede cum deschide încet ochii, uitându-se în jur până o găsește, și-i zâmbește.

— Să nu faci glume, nici să nu încerci. Ești tată, nu poți să-ți permiți una ca asta, ai înțeles? Îi mângâie mâna, în timp ce câteva lacrimi i se rostogolesc tăcute din ochi. Te iubesc

mult. Nu mă speria așa.

Step închide ochii, simțindu-se mai vinovat ca niciodată. Trebuie să dea la o parte toată povestea. Gin are dreptate, sunt tată, nu-mi mai pot permite una ca asta.

132

Gin așteaptă să vină Renzi la spital ca să-i ia locul. Medicii au liniștit-o. Hematomul s-a reabsorbit parțial, în următoarele zile va simți multă durere și va avea dificultăți la mișcare, va fi nevoie de o perioadă lungă de odihnă ca să revină în formă, dar nicio consecință. Gin urcă zâmbitoare în mașină. Cu atât mai bine, orice complicație de acest fel m-ar fi distrus într-un asemenea moment. Conduce spre casă. Sunt obosită, vlăguită, este ora șase dimineața, nu-i cazul să o trezesc pe mama, pentru că, în primul rând, dacă mi-a urmat indicațiile, trebuie s-o fi hrănit pe Aurora cu trei ore în urmă și probabil doarme acum. Merg acasă, fac un duș, dorm un pic și când mă trezesc, mă duc s-o iau pe Aurora. Dar când ajunge aproape de casă, își dă seama că a făcut o greșală. Caută disperată în buzunarele de la geacă, în geantă, pe scaunul de alături, sub el, în spate, dar nu sunt. A luat actele, dar nu și cheile. Nu-mi convine să mă întorc la spital, mai ales pentru că Step nu are nimic la el. Cel mai bine ar fi să merg la el la oficiu, unde avem încă un set de chei.

La această oră matinală e ușor de găsit loc de parcare, în jur nu-i nimeni. Gin coboară din mașină și-l salută pe

portarul care mătură în fața ușii deschise. Urcă la al doilea etaj și culege codul pe tastieră. Intră și se îndreaptă spre biroul lui Step. Se apropie de safeu și introduce codul. Este același ca și codul de la safeul de acasă, datele zilelor lor de naștere. Un zgomot ușor și safeul se deschide. Începe să caute cheile și în sfârșit le găsește. Le ia, dar când e gata să închidă safeul, își dă seama că nu sunt cheile de la casă. Este o cheie mai lungă și una de la o ușă blindată. Se uită curioasă la breloc, are doar litera S. Ar trebui să mai fie un set de chei. Scoate toate documentele ca să vadă dacă cheile nu sunt mai în spate. Lasă actele jos și în sfârșit găsește cheile de acasă. Dar când vrea să pună la loc documentele, observă ceva. Un contract de închiriere. Citește. A fost încheiat între Step și o oarecare Mariolina Canneti pentru o mansardă din Borgo Pio, 14. Gin continuă să citească foarte mirată. Un apartament în chirie? Și nu mi-a spus niciodată nimic? Fotografiază contractul cu telefonul, apoi închide totul în safeu și iese cu cele două seturi de chei.

Orașul abia se trezește, pe străzi sunt puține mașini, câțiva oameni somnoroși așteaptă autobuzul în stație. Gin conduce încet, dar inima ei bate neliniștită. Cum adică un contract de închiriere? Caută cu disperare vreo explicație care s-o liniștească. Și deodată zâmbește. Probabil a hotărât să ne mutăm, știe cât de mult îmi place acea regiune... O mansardă, poate mai mare și mai luminoasă. Accelerează puțin pentru că, de curioasă ce este, nu mai rezistă. Ajunsă pe via de Mascherino, parchează și coboară din mașină. Merge pe jos spre Borgo Pio căutând adresa. O cuprinde o îndoială. Se uită în galeria cu imagini, caută fotografia pe care a făcut-o, o deschide și verifică data contractului.

A închiriat locuința cu șase luni în urmă. De ce încă nu mi-a spus nimic? Și până la urmă îi vine în minte un mic indiciu, ceva care o face să creadă că acea casă este pentru ei trei, pentru ea, Step și Aurora. Poate încă se fac lucrări, o reconstruiește, sau poate sunt deja terminate, și vrea să-i facă o surpriză. Și așa, optimistă și plină de speranță, ajunge la casa cu numărul 14. Găsește cheia și descuie ușa de la intrare. O închide în urma ei. Ușa masivă produce un zgomot ușor în liniștea acelei clădiri și ecoul lui o însoțește pentru o clipă. Coridorul arată proaspăt, cu pereții largi și tavanul înalt. Niște trepte de marmură duc spre un ascensor de fier. Gin apasă butonul și ascensorul vine, ea deschide prima ușă, apoi pe a doua care e de sticlă și, după ce a închis totul, apasă pe numărul 5. Când ajunge la ultimul etaj, iese din ascensor și-l închide cu delicatețe. În fața ei este doar o ușă, nu poate să greșească. Bagă cheia mai lungă în broască și nesigură încearcă s-o întoarcă. Aude cum se deschide încuietoarea. N-a greșit, e aici. Gin deschide ușa încet, speriată puțin de ceea ce ar putea să descopere. Poate aici locuiește cineva, va crede că sunt o hoată și mă va împușca. „Ucisă în timp ce încerca să spargă o mansardă de pe Borgo Pio 14.” Zâmbește, dar hotărăște să împiedice acel articol imaginar să devină realitate.

— Este cineva?

Ridică un pic vocea:

— E cineva?

Neauzind niciun răspuns, intră și închide încet ușa după ea. Aprinde lumina. Apartamentul este frumos, e amenajat, colorat, locuiește cineva, sunt cărți, lustre, covoare, canapele, un televizor modern, o fotografie în ramă. Curioasă, se

apropie să vadă mai bine cine este perechea din poză. Când o vede clar, simte că amețește. Step și Babi, așezați pe un gârduț, își zâmbesc unul altuia. Este o fotografie făcută cu mulți ani în urmă, desigur. Dar ce caută aici, în această casă? Ce înseamnă toate astea? Cuprinsă de neliniște, continuă să cerceteze. Deschide iute dulapurile, sertarele, caută prin baie, dar nu găsește nimic ce ar putea să-i explice, ceva care să descifreze misterul. Ajunge în ultima cameră. Deschide ușa. Patul este strâns, are un așternut de mătase întunecat, iar în bibliotecă sunt numai două albume de fotografii. Le ia, le așază pe pat și-l deschide pe primul. Sunt fotografiile unui copil, un copil frumos care crește an după an, sub fiecare poză sunt niște însemnări care descriu ce se întâmplă în imagine. *Massimo a împlinit un an. Massimo sărbătorește împreună cu prietenii. Aici suntem la călușei. Acesta este primul lui meci de fotbal.* Gin răsfoiește repede albumul. Sunt doar notițe care însoțesc diferite momente din viața aceluia copil, nu spun nimic altceva, nimic, până la ultima fotografie. Într-o poză este multă lume, iar copilul este în centrul fotografiei. *Acesta este primul lui matineu, lipseai numai tu!* Lui Gin i se învârtește capul. Ce înseamnă această frază? Tu, de ce „tu”? Și aproape știind că în al doilea album va afla adevărul, îl ia, îl apropie de sine și îl deschide. Una după alta, sunt fotografiile recente. Step și Babi în diferite ipostaze, în această casă, la bucătărie, așezați pe canapea, o serie de selfie-uri mai mult sau mai puțin furate din viața lor trăită împreună în aceste luni. Gin are ochii plini de lacrimi, dar continuă să răsfoiască și cu cât înaintează, pagină după pagină, cu atât plânge mai tare, până când simte că moare de durere, văzându-i împreună în pat.

Cum se poate? Tu ești tatăl fiicei mele. Ești tatăl Aurorei, ești soțul meu. N-ai murit atunci în accident, ai murit acum. De ce mi-ai făcut toate astea? De ce ai vrut să mă pedepsești așa? Continuă să întoarcă ultimele pagini din album, sughițând, orbită de lacrimi și durere. Până la ultima pagină cu fotografia unde sunt ei trei împreună: Babi, Step și copilul. Fraza de sub poză: *Să ții minte că eu și fiul tău te vom iubi mereu. Chiar dacă nu vom fi cu tine, în fiecare zi vei fi în inimile noastre.*

Fiul tău? Acel copil este fiul lui Step? Gin nu mai rezistă. Nu-i ajunge aer, i se învârte capul, simte că stomacul i se întoarce pe dos, aleargă la baie, ridică capacul, se apleacă și vomită strigând.

133

Au trecut câteva zile. Step s-a întors acasă, încă îl mai doare, dar de fapt mai rău, din toate punctele de vedere, se simte Gin.

— Ai nevoie de ceva? Eu trebuie să ies.

— Nu, mulțumesc. Totul e bine?

— De ce?

— Îmi pari schimbată.

— Sunt doar un pic obosită. Accidentul tău m-a stresat îngrozitor.

— N-am vrut. Am încercat în toate felurile să-l evit.

Încep să râd, încercând s-o molipsesc și pe ea, dar nu reușesc.

— Din când în când să te uiți la Aurora. Chiar dacă este Mara, ar fi bine să arunci și tu câte-o privire.

— Da, desigur.

Se apropie de mine, mă sărută ușor, de parcă n-ar vrea să se rețină prea mult, și pleacă. Sunt mulțumit că am făcut această alegere. Cu toate că Babi îmi lipsește foarte mult. Nu trece nicio clipă fără să mă gândesc la ea. O văd de fiecare dată când închid ochii, când mă relaxez sau când vreau să adorm, ea îmi ocupă toate gândurile. Nu mă mai apropii de Gin, nu pot, mi se pare că aș trăda-o, dar știu că nu voi putea continua să fiu așa. Trebuie să reușesc s-o uit, credeam că am reușit, dar timpul pe care l-am petrecut împreună m-a făcut să înțeleg și să accept pentru totdeauna că acest lucru nu se va întâmpla niciodată.

— Oricum ești al meu, mi-a spus ea odată. Nu ți-am mărturisit niciodată, dar eu sunt vrăjitoare.

— Pe bune?

— Da, de trei ori ai fost al meu, iar acum nu-ți voi mai da drumul. De trei ori al meu.

— Văjtit de Babi...

Și acum, mai mult ca oricând, este cu mine. În tăcerile mele, în visurile mele, în zâmbetele mele, în durerea mea că am pierdut-o încă o dată. Gin este minunată, dulce, frumoasă, gingașă, e soția mea, e mama Aurorei, e atentă, inteligentă, veselă. Dar... Este un „dar”. Dar nu e ea. Dar destul. Nu mai e nimic de spus. Dar destul. Cât de frumos ar fi să te poți îndrăgosti la comandă, aș fi fericit cu Gin, totul ar fi perfect, dar nu este ea. Și toate acestea mă distrug, hotărârea pe care am luat-o devine zadarnică. De ce sunt atât de neputincios în fața acestei iubiri?

Gin așteaptă, stă singură în sala de așteptare, când vine asistenta.

— Intrați, vă rog, medicul vă așteaptă.

O urmează de-a lungul holului până ajung la o ușă. Asistenta o deschide, iar Gin intră în cabinetul medicului Dario Milani, care se ridică de pe scaun.

— Vă rog, simțiți-vă comod.

Apoi observă că n-o însoțește nimeni.

— Ați venit singură?

— Da.

Medicului nu-i prea place acest lucru, dar nu permite să se observe. Ia foile cu rezultatele analizelor, dar imediat le lasă pe masă. Știe perfect care-i situația.

— Ar fi trebuit să începem mult mai devreme tratamentul. Gin tace.

De ce îmi tot repetă aceeași informație? Decide să fie politicoasă.

— Știu. Am făcut o alegere.

— Am început din al doilea stadiu și acum suntem în al treilea. Din câte se vede, rezistați perfect la aceste cicluri, însă nu dați niciun fel de semne.

— Dar le simt înăuntru.

Și nu știu de ce, domnule Milani, ar vrea să adauge, am o durere care mă devastează, dar nu e durerea despre care vorbiți dumneavoastră.

— N-ar trebui să purtați toată această greutate de una singură. Ați vorbit cu soțul dumneavoastră?

— Nu.

— Vorbiți atunci cu vreo prietenă, cu mama, cu o rudă, cu cineva care ar putea să vă fie alături în aceste momente. Nu se poate să țineți totul înăuntru, știu că aveți o fetiță, dar nu trebuie să fiți singură. Trebuie să vă găsiți liniștea pentru a putea înfrunta momentul cu pace în suflet și în minte, cu aceeași seninătate pe care o aveți în privire... Cum se numește fetița?

— Aurora.

— Exact. Trebuie să facem un miracol de dragul Aurorei.

Gin stă așezată la o măsuță afară, la barul Due Pini. Ce noroc, a ieșit soarele. Îl privește cu invidie și cu un sentiment de resemnare totală, care o copleșește pe neașteptate. Cât a mai rămas până nu voi mai simți această căldură? Cel mai dureros lucru este că nici n-o voi auzi pe Aurora rostind primele cuvinte. Este gata să plângă, dar găsește puterea de a opri lacrimile, de a-și regăsi echilibrul. Nu poți să te dai bătută tocmai acum, Gin. Ești la jumătatea drumului, încă nu s-a spus nimic mai mult sau mai puțin sigur, ești tot cum erai înainte. Doar ți-a căzut puțin părul, dar se pare că nimeni n-a observat. Apoi o vede venind. Ea îi zâmbește și o salută de departe. Închide mașina și se apropie cu mersul ei incredibil de rapid. O sărută pe Gin și se lasă în scaunul din fața ei.

— Ah, în sfârșit. De-acum credeam că în vis am fost domnișoară de onoare. Drăcie, de o săptămână alerg după tine.

— Ai dreptate, scuză-mă. Nu prea m-am simțit bine. Am avut o problemă.

— Ce problemă?

— Step.

— Mi-ai spus doar, a avut un accident, dar își revine, nu?

— Da, desigur. De fapt, eu am căzut din tren. Am aflat că a închiriat o mansardă în Borgo Pio împreună cu Babi.

— Ce? Ele face ochii mari. Poate te înșeli, de unde ai aflat? Gin îi povestește cum a descoperit totul.

— După cum vezi, nu poate fi vorba de o greșală. Din păcate nu m-am înșelat. Mi-ar fi plăcut să fie așa.

Și Ele este distrusă, clatină din cap îndurerată.

— Drăcie. Nu trebuia să se întâmple, îmi pare rău.

— Nu știi ce simt eu, sunt la pământ.

— Bine, dar zici că ai găsit un album din care e clar că s-au despărțit.

— Așa am înțeles, dar el nu mi-a spus niciodată nimic, are un copil cu alta și nu-mi spune nimic? Se întâlnește cu ea după ce mi-a jurat că n-o va mai vedea niciodată. Și nu se întâlnesc întâmplător ca să bea o cafea... Închiriază o locuință! O cafea e altceva, mai bine bea până se îneca!

Ele râde.

— Gin, ești nebună! Așa reacționezi? Îți arde de replici tari?

— Viața, cred eu, încă nu m-a luat în serios, că de altfel nu-mi făcea asemenea glume. El se răstoarnă cu motocicleta, iar eu, în timp ce mă gândesc că ar putea avea cine știe ce traumă gravă, descopăr toate aceste lucruri... E o nedreptate.

— Dar tu îl iubești?

— Foarte mult, dar îl și urăsc. Aș vrea să-l bat.

— O poți face acum cât e cu brațul rupt.

— Chiar pe bune aș face-o...

— Ce comandăm?

Iau două cafele și continuă să vorbească.

— Și nu ți-a spus niciodată nimic?

— Nu.

— Pot să-ți spun ceva? Dacă îl iubești atât de mult și el a părăsit-o...

— Da, dar nu știu de ce s-a terminat între ei, cine a hotărât, nu știu nimic.

— Ei bine, el sau ea, nu contează, important este că s-a încheiat, nu?

— Da, desigur.

— Atunci las-o baltă, mergi înainte, aveți o fiică, poate nu se va mai întâmpla și cu altcineva. Aceasta era unica lui slăbiciune, tu mereu ai știut-o, nu-i așa?

— Da, dar mi-a jurat.

— Gândește-te la Aurora, lasă-l să vadă că nu s-a înșelat, că a făcut alegerea corectă, că tu ești mai bună decât ea...

— Eu într-adevăr sunt mai bună decât ea...

— Să ții minte acest lucru. Nu-l face pe el să simtă greutatea acestei greșeli. Nu te mai gândi la ea, dar gândește-te la timpul pe care puteți să-l petreceți împreună, tu și el, doar voi doi și Aurora...

— Vezi, și aici e o problemă...

— Încă una?

— Din păcate, da. Nu știu dacă voi avea tot acest timp.

Ele o privește mirată, nu înțelege.

— Am ieșit acum din cabinetul unui medic oncolog. Am o tumoare.

Ele ar vrea să fie mai puternică, dar nu reușește, începe să plângă. O privește și plânge în tăcere, fără să poată spune

ceva, măcar un cuvânt, până la urmă, când își revine puțin, reușește să murmure numai:

— Scuză-mă.

Gin îi zâmbește.

— Ca să vezi, mi-a spus să vorbesc cu cineva, să aleg o persoană dintre cele mai dragi ca să nu duc singură această greutate, și eu te-am ales pe tine. Totuși, am greșit alegerea.

Ele începe să râdă, plânge și iar râde. Ia un șervețel de hârtie și își suflă nasul.

— Uff, ce proastă sunt, n-ar fi trebuit să plâng, fir-ar, sunt o pacoste. Și eu am venit să-ți spun o noutate, Marcantonio m-a cerut în căsătorie, iar tu, ca de obicei, mi-ai luat-o înainte.

De data aceasta Gin e cea care râde.

— Hai, sunt fericită pentru tine. Sper să fiu și eu în aceea zi.

— O, Doamne, nu vorbi așa, mi se termină lacrimile. Poate nu-i atât de grav, nu?

— Păi, nu știu, dar cred că da. Medicul a vorbit despre miracole.

Citesc mesajele din poșta electronică în laptopul meu MacBook Air în salon. Mă simt mai bine. Renzi a zis că am avut noroc, atât în privința accidentului, cât și pentru faptul că nu știe ce s-ar fi întâmplat dacă îl întâlneam pe Grăsanul chiar atunci când clocoteam de furie.

— E bine că s-a întâmplat anume așa. Grăsanul nu va mai face una ca asta, mai ales că s-a răzbunat pentru că noi începusem acest joc, adică eu. Da, într-o oarecare măsură e vina mea.

Îi zâmbesc.

— Mulțumesc, Renzi.

Dar toate acestea nu-mi sunt de ajuns. Știu cum sunt eu și nu vreau să mă resemnez. Nu ar fi trebuit să facă acele poze niciodată. E adevărat, eram pe cale să comit o greșală, nu se va mai repeta, dar eu nu mă grăbesc.

Aud cum se deschide ușa.

— Iubito, tu ești?

— Nu, sunt un hoț.

— Într-adevăr, tu mi-ai furat inima.

Râde și își lasă geanta pe masă. Așa ne place să ne tachinăm. Se apropie și mă sărută.

— Cum se simte Aurora?

— Foarte bine. Ne-am jucat, este fascinată de degetele mele. Le mișcam așa, în fața ei, dar nu prea aproape. Până la urmă m-a apucat de un deget și mi l-a strâns. E ceva fantastic, pe bune.

— Aveai mâinile spălate, nu-i așa?

— Desigur.

Rămân puțin serios, apoi, din păcate, schițez un zâmbet.

— Se vede foarte bine când spui minciuni. Ți-am spus că întotdeauna să te speli pe mâini.

— Dar le-am spălat azi-dimineață și n-am ieșit nicăieri, reiese că nu-i minciună!

Văd cum Gin se întoarce și pentru o clipă privirea ei se înăsprește, vrea să deschidă gura ca să-mi spună ceva, dar se

pare că se răzgândește și până la urmă, zâmbește.

— Da, bine, îți dau dreptate. Dar dacă ieși, să nu uiți niciodată.

— Nu, desigur, ți-am promis.

O văd cum înmărmurește și nu mai răspunde nimic, apoi dispare în dormitor. Ce ciudat, mă gândesc în sinea mea, dar în fond e normal, de curând a născut, e încă încordată.

În timp ce Gin începe să se dezbrace, se gândește la acele cuvinte: ți-am promis. Ah, da? Îmi promiți când ai un fiu și nu mi-ai spus niciodată despre acest lucru, sau îmi promiți cum mi-ai promis să n-o mai vezi, dar în schimb tu ai închiriat o mansardă unde v-o trăgeați până mai ieri? Nu, nu, spune-mi, explică-mi, ce fel de promisiune este de această dată? Mai bine aș asculta-o pe Ele, trebuie să uit această poveste odată pentru totdeauna, de dragul Aurorei și pentru binele meu. Mă doare prea tare, acum, că sunt atât de slăbită, este cel mai urât lucru ce mi se putea întâmpla. Trebuie să mă gândesc că nici n-a fost, că n-am descoperit nimic, că n-a existat niciodată, că nu e un dobitoc, cu toate că este. Se strecoară sub duș încercând să se calmeze.

Puțin mai târziu Gin iese din odaie îmbrăcată și machiată. Poartă niște pantaloni negri și o bluziță albă. Este foarte elegantă și deosebit de drăguță. Când o văd, rămân surprins.

— Hei, am uitat că ieșim, dar nici bona n-a venit.

— De fapt nici nu trebuia să vină, bona ești tu...

— Ah, eu sunt?

— Da. N-aș angaja o bonă pentru o fetiță atât de mică. Am încredere în mama, care a fost o infirmieră foarte bună, și în Mara, care ne ajută prin casă de mult timp, imaginează-ți ce-ar face o necunoscută sau ce i-ar da Aurorei, dacă ea ar începe întâmplător să plângă.

— Mai pe scurt, trebuie să înțeleg că ieși de una singură...

— Desigur, profit de acest moment când ești silit să fii dădacă. Și poate nu-ți amintești, dar eu ți-am spus alaltăieri că azi iau cina cu niște colegi de la birou.

— Așa e, îmi amintesc. Okay, sunt dădacă de bunăvoie, nu mai pot da înapoi. Unde mergeți să luați cina?

— Cred că la Duke's sau la Chez Cocó pe viale Parioli. Mi-au spus că au mai fost pe-acolo când eu n-am mers cu ei, eram ocupată cu Aurora până peste cap. Ea mânca liniștită în burta mea, iar eu vomitam! Acum, în schimb, de când am generat-o pe micuța extraterestră, e corect să devin din nou liberă, iar tu să te ocupi de ea cel puțin nouă luni, dacă e să împărțim egal timpul... Ai fost prea liber în ultima perioadă, și prea multă libertate strică!

— Cine ți-a spus? Regizorul filmului *12 ani de sclavie*?

— Nu, mama călugăriței din Monza.

— Hei, bună și asta! Cine ți-a sugerat-o?

— Studiile mele asidue.

Se înclină, mă sărută și-mi zâmbește.

— Dacă ai probleme cu Aurora, sună-mă. Dar sunt sigură că vei fi o dădacă perfectă... Dacă ți se face foame, ți-am lăsat câte ceva pe masă la bucătărie, dacă vrei, încălzește mâncarea în cuptorul cu microunde, dacă nu este bună și așa.

— Dar...

— Bere ai în frigider.

— Okay.

Rămân fără cuvinte.

— Îmi citești gândurile, ești perfectă.

Gin zâmbește și închide ușa. În realitate e plină de furie. Desigur, îți citesc atât de bine gândurile, dar nu mi-am dat seama că ai pe cineva. Și sunt atât de perfectă încât ai căutat imperfecțiunea în altă parte, poate pentru că e mai potrivită pentru gustul tău sau pentru că te plictiseam. Vreau să văd dacă mă voi simți mai bine fiind imperfectă așa cum vrei tu.

Gin ajunge în via Tunisi și faptul că imediat găsește loc de parcare la câțiva pași de restaurant, îi pare a fi un semn bun. Coboară parasolarul și deschide oglinjoara. Își examinează machiajul, își atinge cu degetul colțurile ochilor, apoi îl vede ieșind din Bar Sotto il Mare tocmai pe el. Coboară din mașină și o închide, pășește zâmbitoare până când el o vede.

— Salut... Nu pot să cred. Știi, eram sigur că nu vei veni.

— Păi, dacă făceam una ca asta, cel puțin te-aș fi prevenit, că doar nu vreau să-mi pierd jobul!

Nicola râde.

— Am făcut rezervare înăuntru. E mai bine, nu?

Îi zâmbește un pic răutăcios. Încearcă într-un fel să se justifice:

— Bate puțin vântul.

— Da, înăuntru mi se pare perfect.

Nicola ajunge la masă, trage scaunul pentru ea și apoi se așază și el.

— Aici este pește crud foarte gustos, acum că în sfârșit ai

voie să mănânci.

— Trebuie să mă controlez... Mi se pare că unii cred că sunt încă însărcinată.

— Nu vorbi prostii. Nu te-ai îngurășat mult și trebuie să-ți spun că ești cea mai frumoasă mămică pe care am cunoscut-o vreodată.

— Pentru că toate celelalte fete pe care le cunoști nu au copii! E simplu să-mi faci un asemenea compliment.

— Nu-i adevărat, cunosc multe mame, am treizeci de ani și majoritatea colegelor mele de clasă au copii, dar niciuna nu-ți poate face concurență.

Gin îi zâmbește, acest compliment a fost foarte drăguț.

— Mulțumesc.

— E adevărat ce-ți spun, că de altfel aș fi ieșit la cină cu una dintre ele.

— Ah, desigur!

Acesta e mai puțin drăguț, dar nu poți avea totul.

Comandă un platou mare de crudități, un amestec de legume la cuptor, carbonara cu pește spadă și un fileu de ton cu semințe de susan. Cina este foarte bună și e însoțită de un Sauvignon Blanc rece.

— Vinul acesta e într-adevăr gustos.

Gin îl bea cu poftă și cu multă plăcere, în timp ce ciugulește niște sepii prăjite. Nicola continuă să-i toarne în pahar.

— E adevărat, vinul e o minunăție.

Gin îi zâmbește.

— Nu-ți imaginezi cât e de bine să mănânci fără niciun fel de frică.

— Nu, nu-mi imaginez. Dar știu cât de bine poate fi să

petreci o seară cu tine. A fost visul meu dintotdeauna. Și tu știi asta.

Gin zâmbește, dar, ciudat, nu reușește. De parcă s-ar simți sigură, fermă de ceea ce și-a propus să facă, îndrăzneță cu dorința ei de a fi imperfectă și fericită, și de a înșela, așa cum se obișnuiește acum să se facă.

— Nu credeam că vei accepta invitația mea.

— De ce?

— La birou ești mereu drăguță și amabilă, dar se simte perfect care este femeia care îți lasă un pic de spațiu. Iar tu nu lași nici măcar o fereștrică.

Gin mai bea puțin vin. Nicola o privește intens. E un băiat frumos. Are ochii verzi, părul întunecat și cârlionțat și o constituție fizică de invidiat. Este ideal pentru a fi „imperfectă și senină”.

— Îmi mai torni un pic?

Nicola îi umple paharul. Sticla este aproape goală, iar el a băut foarte puțin.

— Îmi amintesc că într-un film se spunea că există uneori un moment când o femeie, dintr-un motiv sau altul, poate să cedeze.

— Și tu crezi că acesta este unul din acele momente?

— Nu știu. Eu pur și simplu doream să-mi petrec timpul cu tine. Ce va fi, va fi. Un „nu” spus de tine poate fi și mai frumos decât multe și inutile cuvinte de „da”.

Gin nu spune nimic, mai bea niște vin. Replica asta a fost mai bună. Continuă cu *sgroppini*, cu fructe de pădure, cu înghețată și lichior. Și de parcă n-ar fi de-ajuns, Nicola îi propune un ultim toast.

— Mergi să bem ceva la mine? Locuiesc în apropiere.

Și astfel Gin se regăsește ușor amețită pe o terasă în piazzale degli Eroi.

— Privește, se vede cupola Bazilicii San Pietro.

— Da, e foarte frumoasă, și este atât de bine iluminată.

Oare de câte ori au văzut-o ei din mansarda din Borgo Pio? Nu vreau să mă gândesc. Anume pentru asta sunt aici. Și în timp ce privește acoperișurile Romei, Nicola o ia de braț, o întoarce spre el și o sărută pe gură. Și în același moment, îi ia mâna și i-o coboară în jos, ca să-i arate cât de mult o dorește. Durează o clipă, gura lui, mâna împinsă tot mai jos... Și mai jos... Nu, nu pot. Gin se dezlipește de el imediat.

— Scuză-mă. Eu... Eu voiam doar, nu, scuză-mă.

Și fără să mai adauge ceva, intră în salon, își ia geanta și iese.

Puțin mai târziu este deja acasă. Intră în liniște, închide ușa fără să facă zgomot. Step doarme în pat. Aurora e acolo alături, doarme liniștită și ea. Gin se duce la baie și se demachiază. Apoi lovește cu pumnul în chiuvetă. Multe femei, după ce și-au înșelat soții, după ce s-au culcat cu altul, s-ar înfuria pentru ceea ce-au făcut, sau ar fi copleșite de un sentiment de vinovăție doar pentru a se justifica. Eu, în schimb, sunt plină de furie pentru că n-am fost în stare s-o fac.

Gin s-a trezit cu o oră în urmă, așa cum a prevăzut când i-a dat Aurorei să mănânce ultima dată, și a hrănit-o din

nou. O ține în brațe și o saltă ca să eructeze mai repede. Le văd prin geamul salonului prin care pătrund primele raze ale dimineții.

— Cum a fost cina?

Se întoarce surprinsă și-mi zâmbește.

— Nu tocmai cum mă așteptam. Dar e mai bine așa.

Trece prin fața mea și merge s-o lase pe Aurora în pățuc, apoi se duce la baie, se spală pe mâini, își îmbracă halatul și se duce la bucătărie.

— Vrei o cafea?

— Da, mulțumesc.

Puțin mai târziu se întoarce în salon și-mi aduce ceașca.

— Am adăugat lapte de soia, dar foarte puțin...

— Ai făcut bine. Mulțumesc.

Sorb un pic din cafea. Dincolo de geam cerul se colorează lent, se debarasează de indigo și începe să capete nuanțe mai deschise. Acum este de un albastru-palid și nu e niciun nor.

— Astăzi va fi o zi frumoasă.

Gin privește în direcția mea.

— Da, va fi soare, să sperăm că va ține toată ziua.

— Aseară a sunat asistenta avocatului Merlini, te căuta, nu a dorit să-ți trimită un e-mail. A spus că nu mai este nevoie, și-au retras plângerea. S-a scuzat că a sunat acasă, dar aveai telefonul închis. Nu știa nimic despre cină.

— Ai întrebat-o?

O privesc, rămân în tăcere pentru câteva minute, apoi hotărâsc să-i răspund.

— Nu.

— Nu e așa cum crezi.

O opresc înainte ca ea să continue.

— Nu-mi spune nimic. Nu trebuia să știu. N-am fost așa cum ți-ai dorit, am greșit și-mi pare rău. Dar aș vrea s-o iau de la început.

— Ești sigur?

— Da, cred că tu ar trebui să știi.

— Câte ceva știu...

— Poate doar îți imaginezi, dar eu aș vrea ca tu să știi totul, pentru că în caz contrar nu vom putea să luăm totul de la capăt. M-aș simți un ipocrit lângă tine. Cred că ar fi unica soluție. Pe urmă, dacă vrei, plec, dar trebuie să mă ascuți. Am avut o poveste cu Babi. Ne-am întâlnit vreo șase luni în urmă. Am închiriat un apartament unde ne vedeam în fiecare zi, dar când s-a născut Aurora, mi s-a făcut rușine. Mereu am crezut că orice mi s-ar întâmpla în viață, orice lovitură aș primi, nimic nu mi-ar putea sta în cale. Dar acum nu pot să mă iau de nimeni, eu sunt problema și asta-mi displace foarte mult.

Mă uit la Gin, nu zice nimic, văd cum îi curg lacrimi pe obraji, dar nu pot să mă opresc.

— Am descoperit că fiul lui Babi este fiul meu. E adevărat. Despre aceasta n-am știut nimic până acum aproape un an, aș fi vrut să-ți spun, dar am aflat în aceeași zi în care mi-ai spus că ești însărcinată. Aș fi stricat totul.

Gin zâmbește.

— Nu-ți face griji, oricum ai reușit.

Încerc să zâmbesc. Dar sunt conștient cât de mult o doare.

— Nu știi ce m-a apucat, Gin, ți-am promis, nu voiam să te dezamăgesc încă o dată, nu voiam să te fac să suferi, m-am străduit cât am putut, dar așa a ieșit.

Se înfurie.

— Nici să nu încerci.

Se ridică de pe canapea și vine lângă mine.

— Nu mă lua peste picior. Ești bărbatul care poate face *sute* de flotări, ești plin de furie și voință. Tu nu simțeau durere când hotărai să mergi până la capăt. Încăpățânarea ta întotdeauna a fost mai puternică decât mintea și inima ta. Ai fi putut să eviți totul, nu erai beat, nu erai drogat, știai ce se întâmplă. Să nu-mi spui că așa a ieșit. Tu ai făcut să iasă anume așa.

— Ai dreptate.

— Nu-mi este de ajuns să am dreptate. Doream să fiu eu prima ta alegere. Da, mă simt o înlocuitoare, o femeie de rezervă, mă faci să cred astfel fiindcă, din cauză că nu o puteai avea pe ea, m-ai ales pe mine, doar pentru a te simți mulțumit câtuși de puțin. Însă așa nu vei fi fericit niciodată.

— Nu, nu-i adevărat, vreau să fiu, vreau să fiu fericit împreună cu tine.

— Da, gândește-te că ai promis în fața Lui, trebuia să trăiești cu mine, să-mi fii alături în bogăție și în sărăcie, la bucurie și la necaz, la bine și la rău, dar a fost destul s-o vezi din nou și ai dat totul la o parte.

— Te rog, Gin, nu vorbi așa. Ți-am spus, am greșit, s-a întâmplat, dar s-a terminat. Și de astăzi s-o luăm de la capăt. Te rog. Privește, privește cât e de frumos...

Îi arăt afară după geam razele de soare care străbat niște nori îndepărtați, par contururile unei coroane, fac cerul să arate unic și deosebit, aproape sacru.

— Te rog, iubito, iartă-mă, să nu aruncăm totul în aer, ți-am povestit. Cred că am făcut multe lucruri frumoase pentru tine și numai unul greșit, tot același, e adevărat, dar

numai unul.

— Dar tu nu crezi că nu vei putea niciodată să depășești povestea aceasta? Iubirea pe care încă o simți pentru ea nicidecum nu reușești s-o lași în trecut... Toate acestea sunt mai presus de capacitatea mea de înțelegere...

Îmi pare obosită, învinsă, clatină din cap, își lasă umerii în jos, dar vrea să mai spună ceva.

— Poate vrei, dar nu reușești, va fi mereu așa. Tu nu vei fi niciodată al meu în totalitate. Înțelegi că eu nu pot să accept acest lucru?

Rămân tăcut o clipă.

— Aș fi vrut să fiu mai bun.

Mă mângâie pe față.

— Știu, dar nu poți fi mai bun cu mine când inima ta aparține alteia.

— Nu e așa, Gin, te rog, nu insista, gândește-te la Aurora. Avem toată viața înaintea.

— Uite, din păcate tocmai aceasta e problema. Și judecând după cum au decurs lucrurile, nu cred că există miracole în viață.

Și într-o clipă se pare că viața mi-a întors spatele, de parcă ne-am fi certat. Doar acum înțeleg că de multe ori când îmi părea obosită, nu era din cauza nașterii. Părul ei, care era cândva un motiv de mândrie, acum, rămas în peria din baie, este ca o hârtie de turnesol a unei vieți care se stinge.

— Cum te simți?

— Binișor.

— Medicul a spus că sunt semne de însănătoșire.

Gin zâmbește amar.

— Medicul ar vrea ca tratamentul să dea rezultate, ca medicina să fie în stare să trateze orice, dar nu este întotdeauna așa.

— Putem să încercăm și metode alternative.

— Nu cred că ar exista alte soluții...

Gin este obosită, se așază pe scaunul de alături. Își pune un braț pe masă, iar cu celălalt mișcă în sus și în jos căruciorul.

— Întotdeauna m-am întrebat ce cred despre viața persoanele care au o asemenea problemă. Este ceva ce nu te face să mori imediat, nu-ți ia zilele, dar îți dă ocazia, aproape te obligă să te gândești la viață, s-o privești cu invidie, te face să înțelegi cât erai de prostuț și distrat când n-o iubeai cu toată ființa ta.

Apoi aproape zâmbește.

— Ca și oricare alt lucru, numai când îl pierzi, îl prețuiești cu adevărat. Acum înțeleg cât de frumoasă este viața... dar pentru mine e de parcă s-a încetșosat, ca și cum aș privi-o de după o sticlă nu prea curată. Lucrurile își pierd conturul, puțin câte puțin nu mai văd nimic la fel de clar ca până acum.

— Gin, nu vorbi așa.

— În această perioadă m-am gândit deseori la Steve Jobs. Îmi plăcea mult, el a fost în stare să inventeze totul. Era foarte deștept, genial, avea toți banii pe care-i dorea și părea că nimic nu-l mai îngrijorează. Când a aflat de tumoare,

toți credeau că el oricum va învinge, va veni un medic cu o nouă descoperire, cu vreo metodă nouă care va face minuni. Pentru un timp s-a simțit mai bine, se părea că va reuși, dar n-a fost să fie. Niciun medic nu s-a putut lăuda că l-a salvat pe Steve Jobs, el nu mai este. Dacă el n-a reușit, cum aş putea eu să reuşesc?

Gin se uită la Aurora și începe să plângă. Își acoperă fața cu ambele mâini și sughiță. Nu pot nici măcar să deslușesc ce spune, vorbește cu voce joasă, cuvintele ei se dezzechilibrează în sughițuri, se pierd în durere. Mă apropii, o îmbrățișez, iar ea mă cuprinde strâns. Apoi îmi șoptește la ureche:

— Mi-e frică, mi-e frică foarte tare.

— Iubito, eu sunt mereu aici cu tine. Fii liniștită, vei vedea că încet lucrurile se vor îmbunătăți, trebuie să fii liniștită. Trebuie să-i dai timp organismului tău să reacționeze, să nu-l stresezi, să nu-ți fie frică, nu ajută la nimic. Nu te îngrijora, relaxează-te. Sunt sigur că totul va fi bine.

Gin încetează să mai plângă, se pare că și-a revenit și-mi zâmbește.

— Mulțumesc, mă duc la baie.

— Spune-mi, ai nevoie de ceva?

— Nu, merg să-mi clătesc fața.

Dar când închide ușa, din păcate aud că vomită.

În aceeași după-amiază reuşesc să ies pentru o întâlnire, dar fără să-i spun nimic. Inventez primul lucru care-mi trece prin cap.

— Avem o ședință la oficiu, discutăm noile proiecte, trebuie să fiu prezent măcar câteva minute, să nu creadă că

sunt un needucat.

— Desigur, du-te, nu-ți face griji.

— Ai nevoie de ceva?

Nu spune nimic, apoi mă privește și suspină ușor, ceea ce ar putea însemna o groază de lucruri.

Dacă am nevoie de ceva? Știi de câte lucruri aș avea nevoie acum? Poate de unul am nevoie mai mult decât orice: am nevoie de timp. Aș vrea să am tot timpul necesar ca să pot fi alături de fiica mea, aș vrea să mai trăiesc vreo zece ani, poate numai cinci, dar de fapt n-am să reușesc s-o văd nici măcar cum spune primele cuvinte.

M-am gândit că toate acestea ar putea fi în acel suspin, sau poate este tocmai ceea ce i-a trecut prin minte. Până la urmă Gin îmi zâmbește frumos.

— Da, vreau să te întorci imediat după ce termini.

O sărut și o cuprind cu delicatețe.

— Voi veni cât de repede va fi posibil.

Și fără să mă întorc, ies din casă.

Am plâns în mașină. Îmi dau seama că cineva ar fi putut să mă vadă în timp ce așteptam la semafor, dar nu mă interesează. Pentru mine restul lumii nu mai contează.

Acum stau așezat și aștept. Piciorul nu mă ascultă. Se agită, bat cu călcâiul în podea și tremur un pic. În sfârșit vine secretara.

— Mancini.

Mă ridic.

— Urmați-mă, vă rog.

Nu salut pe nimeni dintre cei care stau în sala de așteptare, merg în tăcere după femeia aceea până când se oprește în fața unei uși deschise și-mi zice să intru.

Doctorul Dario Milani îmi vine în întâmpinare.

— Bună ziua, ce mai faceți?

Îmi întinde mâna și-mi arată spre un scaun.

— Vă rog, luați loc.

Se întoarce spre masa lui și se așază în fața mea.

— Am venit ca să înțeleg mai bine care este situația Ginevrei Biro, soția mea.

— Da, mi-a comunicat secretara.

Deschide o mapă pe care o are în față.

— Am aici o procură semnată de Ginevra, care evident a prevăzut această întâlnire. Situația, cu regret, este foarte clară, nu mai este loc de minuni. Cred că nu-i mai rămâne nici măcar o lună de viață.

Sunt tulburat de această noutate.

— Dar cum e posibil?

— E o boală pe care o are de mult. A lăsat-o nederanjată prea multe luni. Soția dumitale a făcut o alegere, a pus-o pe Aurora pe primul loc, din păcate în fața ei însăși, și zic din păcate, pentru că nu am mai putut face prea multe. Ar fi trebuit să înlăturăm tumoarea de la bun început, dar soția dumitale n-a vrut să asculte. Eu nu eram atunci, e ceea ce mi-a povestit ginecologul ei. Când a venit la mine, era deja în al doilea stadiu.

Rămân tăcut, îmi este rușine și mă îngrozește ceea ce vreau să întreb.

— Spuneți-mi un singur lucru, domnule Milani, și vă rog să fiți sincer. Credeți că o durere, o neplăcere mare ar fi putut grăbi lucrurile în acest mod?

Mă privește în tăcere, își încleștează mâinile, iar eu aștept disperat un răspuns, care m-ar putea face să mă simt vinovat

tot restul vieții. În sfârșit medicul vorbește.

— Nu. Nu știu ce s-a întâmplat, ce durere i-ați provocat soției, dar nu. E adevărată, desigur, legătura dintre starea sufletească și tumoare. Fericirea, liniștea și pacea ar putea să încetinească timpul, dar n-ar putea să vindece. Chiar și dacă ați fi fost perfect, Ginevra ar fi avut de trăit probabil cu o lună mai mult, dar poate că nu, v-o spun din toată inima. Ar fi fost o diferență minimă, sau poate niciuna, dar nu vă spun asta ca să nu vă simțiți vinovat. Din păcate acesta este adevărul.

— Și atunci, ce putem face?

— Nimic. Fiți alături de soția dumneavoastră. Acesta este singurul lucru. Faceți-o să se simtă mai iubită ca niciodată.

137

Când mă întorc, casa e plină de oameni. Gin i-a chemat pe mama și tatăl ei și pe Eleonora, au venit și fratele ei Luke cu prietena lui, Carolina. Francesca plânge, Gabriele o liniștește, Luke nu spune nimic, Carolina privește în jos. Eleonora o ține de mână pe Gin, care mă vede și-mi zâmbește.

— Te-ai întors repede.

— Da, vrei ceva?

— Puțină apă, te rog. Voi doriți ceva?

Nimeni nu vrea nimic. Toți au un nod în gât. Numai Eleonora știa deja, pentru ceilalți a fost o lovitură neașteptată.

— Păi, nu stați așa! Gin zâmbește și încearcă să-i

consoleze. De parcă ați fi la o înmormântare. Nu e corect, nu acesta e momentul. Acum trebuie să pretindeți că sunteți puternici.

Și atât de dure sunt acele cuvinte, încât reușește să-i învioreze, situația se schimbă spre bine, după-amiaza trece liniștit. Gin se simte un pic mai bine. Ies să iau niște paste, mă duc la Mondy pentru că știu că le place părinților ei și, când mă întorc, facem un ceai. Sunt alături de Gin, o îmbrățișez în timp ce vorbește, povestește despre un film pe care l-a văzut și i-a plăcut foarte mult, dar nu-și amintește nici denumirea, nici numele actorilor.

— Îmi pierd talentul de povestitoare.

Nimeni nu a reacționat la această replică. Însă, până la urmă, după ce Gin a povestit subiectul, intervine Eleonora.

— Păi da, e *Fracture*. Iar el, soțul înșelat care o omoară, este Anthony Hopkins.

— E un film bun, mi-a plăcut mult. Și actorul mai tânăr e drăguț și talentat.

Eleonora e bine pregătită.

— Este Ryan Gosling, s-a filmat și în *Drive* și *Holland March*, a regizat un film, dar nu-mi amintesc cum se numește!

— Ah, continuă Gin. Nu ești chiar atât de pregătită!

Eu îl caut în telefon.

— E *Lost River*.

— Bravo!

— Te cred, cu telefonul în mână toți suntem deștepți!

Încercăm să ne amintim alte filme care ne-au plăcut și filme despre care știm că vor apărea în curând. Francesca îi face o observație lui Gabriele:

— N-am mai fost la cinematograful de o sută de ani.

— Pentru că tu nu vrei să pierzi niciun episod din *The Secret*.

Gin și Eleonora râd.

— Nu pot să cred... Mamă!

— Îl privesc când nu știu ce să fac.

— Bine, atunci, în curând mergem cu toții la cinema.

Când își dau seama că Gin este obosită, pleacă toți împreună.

După ce închid ușa, mă întorc spre ea:

— A fost bine.

— Da, foarte bine.

— Mă bucur, m-am uitat de mai multe ori la tine și îmi păreai liniștită, nu aveai dureri.

Gin clatină din cap.

— Mă pricep să mă prefac, nu-i așa? Merg să mă culc, sunt epuizată. Te trezești tu, te rog, pentru Aurora?

— Da, desigur.

— Bine, mulțumesc, iubitele.

Mă sărută și se îndreaptă spre dormitor, este senină și liniștită, iar eu o urmez.

Gin începe să se dezbrace.

— Step...

— Da?

— Va trebui să te obișnuiești.

— Vorbim despre asta altă dată, bine?

— Bine, spune-mi doar un lucru. Profesorul Milani a fost foarte pesimist?

— Ah, ai înțeles.

— Da. Nu știi să minți, mai ales în ultima perioadă...

Râde un pic, apoi devine serioasă.

— Hai, scuză-mă. Spune-mi ce-a zis.

— Nimic. Medicii nu spun nimic, constată și atât. Nu încercă să formuleze o opinie, doar te informează.

— Într-adevăr. Măine însă tu te vei întoarce la serviciu, nu vreau ca din cauza mea Viitorul să stagneze și să ai probleme.

— Totul e în perfectă ordine, iubito. Acum e important ca tu să te simți mai bine.

— Bine. Mă voi strădui să te bucuri.

Dormim îmbrățișați, cum n-am făcut de mult. O simt tremurând din când în când și o strâng cu mai multă putere. Mă trezesc la ora trei, mă strecor încet din pat și fac tot ce mi-a spus. Reușesc să nu fac zgomot, o hrănesc pe Aurora și o aștept să regurgiteze. Apoi mă strecor din nou în pat și o cuprind. Ea se trezește o clipă și-mi caută mâna, o strânge în fața ei, se luminează și se cufundă iarăși în somn.

În zilele următoare trec pe la oficiu, dar numai dimineața. Renzi este foarte satisfăcut.

— Am semnat pentru un film care va apărea la Medinews, avem cereri din Franța și Belgia, am vândut deja în toată Europa câte puțin. Cred că ai putea să ai un salariu mai mare.

— Mă promovezi, Renzi?

— Da, o meriți.

— Mulțumesc, îți aduc o cafea.

— Te însoțesc.

Ne oprim lângă aparatul de cafea, iau un pahar și-l pornesc.

— Ai văzut? Simone Civinini nu prezintă nicio emisiune. Renzi este mai informat decât mine.

— Poate îi vor da să facă un talk-show, o încrucișare dintre David Letterman și *Che tempo che fa*, cel puțin așa mi s-a spus, dar, de fapt, nu prea înțeleg ce ar însemna.

— Poate va fi un band sau un show, în afară de interviuri.

— Au vrut să angajeze și o actriță de comedie, una care face parodii.

— O femeie? Imaginează-ți cât de fericită va fi Belfiore.

— Ah, da. E ciudat totuși, n-aș fi crezut că va reuși să reziste mult în ghearele acelei zgripturoaice.

— Poate s-au despărțit.

— În reviste încă apar împreună. Dar cred că este doar o chestiune de timp...

Firește că îmi vine să-l întreb ce se întâmplă în viața lui, cum îi merge cu Dania Valenti. Și ea apare în reviste, dar mereu cu cineva nou, mai mult sau mai puțin frumos, dar cu ceva comun, toți sunt vestiți. Ne privim o clipă, rămânem așa, cu cafeaua în mână. Apoi, Renzi suflă deasupra păhăruțului.

— Frige un pic.

— Eh, da...

Dar nu mai spunem nimic altceva și ne întoarcem în birourile noastre.

— Salut-o pe Gin din partea mea.

— Da, mulțumesc. Am să-i transmit.

Continuăm să vindem emisiuni, uneori cu un profit minim, alteori cu un profit foarte bun, dar așa cum m-a învățat Renzi, important este să devenim cunoscuți și să

încercăm mereu să vindem succese. Numele Viitorului crește. Logoul este același, dar logoul pentru filme i l-am dat lui Marcantonio să-l elaboreze și trebuie să spun că l-a perfecționat, e cu totul altfel.

Doar cu câteva seri în urmă a insistat să vină la noi la cină, am luat niște pizza ca să n-o obosim pe Gin. Le-am comandat de la Berninetta împreună cu bere artizanală Baladin Nora. A fost o seară frumoasă. La sfârșit, în timp ce mi beam cafeaua, Marcantonio a bătut cu cuțitul în paharul de sticlă și s-a ridicat în picioare.

— Voi sunteți primii care află noutatea de ultimă oră. Eu și Ele ne căsătorim!

Își zâmbesc. Marcantonio se așază la loc și o sărută, sunt cu adevărat îndrăgostiți. Noi îi felicităm, iar eu o fac pe spiritualul.

— Cine pe cine a cerut în căsătorie?

Marcantonio aproape se simte ofensat.

— Eu am stat și-n genunchi, nu-ți spun ce cuvinte am rostit...

Ele subliniază:

— Foarte frumoase.

— Ah, desigur.

Marcantonio nu se poate abține:

— Trebuie să inventăm o nuntă ciudată și veselă, pe plajă sau pe vreo navă doar pentru noi, că de altfel toți o vor compara cu nunta voastră și noi precis vom pierde, clar lucru...

— Ce vorbești.

Apoi Gin, cu nevinovăția ei, întrebă:

— Când va fi?

Ele răspunde prompt.

— Pe 26 iunie.

Pentru oricine altcineva ar fi o întrebare banală, pentru noi toți însă devine o durere atroce. Rămânem în tăcere pentru o clipă.

— Am să deschid înghețata pe care ați adus-o, bine?

Mă ridic de la masă în timp ce Gin bea puțină apă, apoi se uită din nou la Ele și Marcantonio.

— Sunt fericită pentru voi.

Ele îi zâmbește.

— Mulțumesc.

Se apropie și o strânge de mână.

— Este cea mai apropiată dată pe care am putut-o obține.

— Nu-i nimic.

Sunt la bucătărie, dar acele cuvinte ajung la urechile mele și mi se strânge inima. E ca și cum ar fi spus: „Mi-ar fi plăcut foarte mult să particip la nunta voastră, dar deja nu voi mai fi.”

Eu nici nu vreau să mă gândesc. Revin în odaie, de parcă n-aș fi auzit nimic.

— Am adus cupele. De unde ați luat-o? Am gustat-o și mi se pare ca din poveste.

— Am luat-o de la gelateria La Romana, de pe via Cola di Rienzo, au deschis de curând, fac și clătite, și prăjituri cu umplutură de ciocolată albă și neagră, cu cremă deasupra. Pe mine întotdeauna m-a șocat că la Milano trebuie să plătești cincizeci de cenți pentru crema de frișcă, pricepeți?

— Dar dacă vrei dublă?

— Păi, probabil e un euro.

Vorbim despre chestii stupide, ca până la urmă, când își

amintești de o seară ca asta, nu-ți vine în minte despre ce s-a vorbit, dar cum a fost și, mai ales, ce-ai simțit în adâncul inimii. Ca acele ultime cuvinte spuse de Gin, când ne-am luat rămas-bun la ușă, înainte ca Ele și Marcantonio să plece.

— Mă bucur că ați trecut pe la noi și sunt fericită că vă căsătoriți. Până astăzi îmi făceam griji pentru Aurora, de-acum încolo voi fi mai liniștită. Vă rog, veniți mai des.

Închide ușa, iar eu o îmbrățișez și îi mângâi fața.

— A fost bună cina, nu-i așa?

— Foarte bună. E de necrezut că se vor căsători, cum crezi?

— Da.

Începem să punem la loc câte ceva, dar văd că ea este obosită.

— Lasă, iubito, mă ocup eu.

— Mulțumesc.

— Ca să vezi, mi se pare că te simți puțin mai bine.

Ea se întoarce și începe să râdă.

— Da, ca și atunci când îmi spuneai că nu m-am îngrășat sau că eram frumoasă fără machiaj!

— Nu, nu-i adevărat, și apoi, așa și credeam cu adevărat! La fel ca și acum.

Din păcate mă înșel.

E duminică dimineață, abia s-a făcut ora nouă, soarele strălucește, iar eu și Gin, împreună cu Aurora în cărucior,

facem o plimbare la Villa Glori. Se simte miros de cai venind dinspre manejul care se află nu prea departe, dar și parfumul ploii care a căzut în noaptea precedentă. Ne oprim la bar și comandăm două pahare de cappuccino.

— Nu mâncăm nimic?

— Nu, mulțumesc, nu mi-e foame.

— Eu îmi iau niște biscuiți din cereale integrale.

Ne plimbăm, Gin se întoarce spre mine și-mi zâmbește. Observ că are un pic de cappuccino deasupra buzei de sus.

— Ai mustăți, așteaptă.

Îi trec delicat cu arătătorul peste buză, ea îmi oprește mâna, închide ochii și o sărută. O mai ține strâns lângă obraz și o duce din nou spre gură, deschide ochii și-mi zâmbește.

— Te-am iertat, știi?

Merg spre ea, știu că în acest caz orice aș spune ar fi greșit. Să-i spun „mulțumesc” ar fi urât. Așa că tac. Ea în schimb continuă.

— Mi-ai realizat cel mai frumos vis, ceea ce-mi doream cel mai mult, mi-ai făcut cel mai frumos cadou și pentru că îl am de la tine, îl face să fie și mai deosebit.

— Gin, eu...

— Ssst.

Ridică mâna și pentru o clipă închide ochii. Apoi începe iar să împingă căruciorul, o face lent, poate ca să n-o trezească pe Aurora.

— Lasă-mă pe mine să vorbesc. Tu ai toată viața înaintea ta să spui o grămadă de lucruri. Astăzi am să vorbesc eu, iar tu mă vei asculta...

Îmi zâmbește.

— Ei bine, poți spune câte ceva din când în când, dar nu

trebuie să mă contrazici, pentru că eu obolesc repede dacă încep să mă cert...

Continuăm să ne plimbăm de-a lungul drumului din interiorul parcului. Din când în când pe-alături trec tineri care fac jogging, o doamnă mai în vârstă merge grăbită, pe o bancă stă un domn și citește un ziar, puțin mai departe, la un havuz, o doamnă îl ajută pe micul ei Jack Russel să bea, apoi deschide o sticlută ca s-o umple cu apă proaspătă. Suntem pe drumul care duce spre piazzetta de pe coline, aici nu ne mai întâlnim cu nimeni, iar soarele este foarte strălucitor. Și pe neașteptate, inspirată poate de toată această liniște, Gin începe să vorbească.

— Vreau să facă box, să fie puternică dar și feminină, elegantă și să-i placă sportul, inteligentă și veselă, să semene cu mine...

Se mai gândește un pic.

— Să aibă ceva de la mine, ceva care să te facă să te gândești la mine uneori, măcar atunci când ești singur, să te facă să zâmbești și să-mi apreciezi calitățile prin intermediul ei.

— Dar eu întotdeauna le-am apreciat.

— Da, e adevărat. Atunci să considerăm că oricum trebuia să le aibă, bine?

Râde.

— Vreau ca tu să fi mereu disponibil pentru ea, să nu uiți de ziua ei de naștere, s-o cerți cu dragoste, s-o faci să se simtă capabilă și importantă chiar și atunci când va face primele greșeli. Că oricine i-ar fi alături, tu să ai încredere deplină în acea persoană. Aș vrea să fii ca Mel Gibson în filmul pe care l-am văzut împreună, *What Women Want*, îți amintești?

— Da. Era vară, era un ciclu de filme cu el la cinematograful Tiziano.

— Auzea gândurile femeilor. Și a ajutat-o pe fiica lui care își făcea griji pentru balul de absolvire și atunci când era pe cale să se culce cu iubitul ei pentru prima oară, i-a dat niște sfaturi.

— Țin minte momentul acesta!

— Minți. Trebuie să privești încă o dată filmul. Va trebui să fii prezent și în astfel de situații. Va trebui să te gândești la dragostea ei, s-o îndrumi, să n-o obligi. S-o sfătuiești, dar să-i lași ei libertatea de a decide... Înțelegi?

Am ajuns în vârful piazzettei. Gin se oprește lângă o bancă, se uită în cărucior, Aurora încă doarme. Își strecoară mâna cu delicatețe și-i aranjează mai bine pătura. O privesc și eu. Are mânuțele ridicate, de parcă cineva a descoperit-o și i-a spus: „Mâinile sus.” Aurora s-a supus și continuă să doarmă fericită. Are obrăjorii roz, gura ușor deschisă și este foarte frumoasă. Gin se urcă pe bancă și se așază pe spetează ca să fie mai sus. Își aranjează puțin părul.

— Cum arăt?

— Bine.

Clatină din cap.

— Și eu mai continui să am încredere în tine...

Își scoate din geantă iphone-ul, îl pregătește și mi-l dă.

— Într-o zi, când va întreba de mine, tu îi vei arăta acest video pe care îl facem acum...

— Dar...

— Niciun „dar”. Știu că ai mai văzut ceva asemănător, dar nu contează, nu mă iau la întrecere cu cei care sunt originali. Vreau să știe ceva despre mine, să mă cunoască

oricât de puțin, să nu vadă numai poze care nu i-ar spune nimic. Vreau să-mi audă vocea, să-mi vadă zâmbetul, să-și poată imagina cum era mama ei. Spune-mi adevărul, cum arăți?

— Ți-am spus, arăți bine. Ești frumoasă ca întotdeauna, ești puțin obosită, dar în cadru nu se va observa acest lucru.

— Vezi, aceasta este o minciună acceptabilă.

Respiră de mai multe ori, trage aer și-l aruncă afară, ca un înotător sub apă, pregătit pentru scufundările care vor deveni un nou record mondial. Dar ea nu, ea face asta pentru a-și alunga teama, ca să-i ajungă aer când va vorbi, ca să-și țină discursul dintr-o singură răsufolare, dar cât mai lung posibil și fără să plângă.

— Ești gata?

Îi fac semn că da.

— Poți să înregistrezi.

Și după o clipă, Gin începe să vorbească.

— Salut, iată-mă, sunt mama ta. Aș fi vrut foarte mult să fiu cu tine în fiecare zi, să-ți fiu alături, dar într-un anumit fel sunt, poate puțin mai îndepărtată, dar sunt mereu cu tine. Te-am ținut în brațe tot timpul cât am putut și nicio clipă nu m-am despărțit de tine. Ți-am dat toată dragostea mea și în fiecare zi m-am rugat să fii așa cum ești, cum îmi imaginez eu că ești. Așadar, poate că tu ai văzut poze cu mine, dar eu vreau să-ți povestesc ceva mai mult, ceva ce n-ai putea să afli de la nimeni altcineva. De mică eu eram timidă, foarte timidă, și chiar dacă toți îmi spuneau că sunt frumoasă, eu nu mă simțeam deloc așa. Dar frumusețea nu e chiar atât de importantă. Tatăl tău mi-a iubit toate defectele, și tu va trebui să găsești un bărbat care va ști să le iubească pe ale

tale. Și, mai ales, încearcă să fi mereu fericită. Uneori nu avem timp să savurăm fericirea și de aceea nu ne simțim îndeajuns de fericiți.

Îi povestește întâmplări hazlii din liceu, despre un iubit de-al ei de atunci despre care nu știam nimic și despre cum a fost primul ei sărut. Povestind, reușește să mă facă să râd. Vorbește liniștită, până când se ridică de pe bancă și se apropie de cărucior. Nu încetez să o filmez în timp ce se apleacă și o ia grijuliu pe Aurora în brațele ei.

— Iată-mă, iubirea mea, aceasta ești tu acum... Și suntem împreună.

O ridică puțin ca să o pot filma și o sărută ușor pe obraz.

— Tu dormi, iar eu te veghez așa cum voi face în fiecare clipă din viața ta.

O duce aproape de față, închide ochii și-i ascultă respirația.

— Te simt, suntem aproape-aproape, așa cum ar fi trebuit să fie mereu viața noastră. Promite-mi că vei fi fericită. Te iubesc foarte mult.

Văd că încuviințează, ca și cum ar spune că s-a terminat, și eu opresc înregistrarea. Gin o așază delicat pe Aurora în cărucior. O acoperă cu pătura și se întoarce spre mine.

— Mulțumesc.

Nu spun nimic. Îmi vine să plâng și cu greu îmi rețin lacrimile. Până la urmă reușesc să vorbesc.

— Va fi fericită.

— Da, mă bucur că o avem.

Mă ia de braț și își lasă capul pe umărul meu.

— Împingi tu căruciorul?

— Desigur.

Mergem de-a lungul drumului care duce în jos, spre ieșirea din Villa Glori. Apoi Gin îmi mângâie mâna.

— Te-am iubit enorm. Am fi fost o pereche frumoasă. Păcat că nu mai este timp. Haidem acasă la părinții mei acum. Să o lăsăm la ei pe Aurora.

— Da, bine.

— Și pe urmă să mă duci la spital.

139

Am reușit să obțin o cameră la Quisisana, cea mai bună care era, cu posibilitatea de a o avea pe Aurora în odaia de alături. La început Gin era neliniștită.

— Cum mă voi descurca cu biberonul și cu laptele? Trebuie verificat dacă este identic cu cel de care mănâncă ea, am observat că unele nu-i plac. Și apoi, când nu va mai mânca lapte, va trebui să-i dăm supă de legume, tapioca, făină de orez, va trebui să întrebăm pediatrul de care să folosim...

— Iubito, am adus totul, nu te gânde, ne vom organiza câte un pic.

— Eu nu voi fi, nu voi fi...

Izbucnește în plâns, eu o îmbrățișez, o strâng cu putere și nici nu știu ce să-i spun, mă simt atât de neputincios, atât de inutil. Apoi Gin se liniștește.

— Scuză-mă. Nu-i bine așa. Vreau să-ți las o amintire frumoasă, nu se va mai întâmpla.

— Orice ai face, nu se schimbă nimic. Nu-ți face griji,

fi tu însăși, fii cum vrei, cum ai fost mereu. Anume aceasta mi-a plăcut la tine întotdeauna. Nu te schimba.

Îmi zâmbește și ia cheia.

— Să mergem în cameră.

În zilele următoare o vizitează toți, unul după altul. Tatăl ei, mama, Eleonora, Ilaria, Luke cu iubita lui Carolina, câteva prietene mai apropiate, Angela, Antonella, Simona, bunica Clelia, Adelmo, fiul unchiului Ardisio și Maria Linda, colega ei de facultate. Doctorul Milani trece pe la ea de două ori pe zi și mereu e politicos, dar știe că nu poate spune nimic diferit din ceea ce din păcate deja știm.

Luni dimineață medicul se apropie de mine.

— A trebuit să-i mărim doza de morfină, ca să simtă mai puțină durere, mi se pare absurd să sufere.

Nu pot spune nimic altceva decât „da”.

După-amiază vine don Andrea.

— Ce faci, Stefano?

Nu reușesc să-i răspund, doar îmi las capul în jos și rămân să fixez podeaua. Atunci el îmi pune mâna pe braț.

— Îmi pare foarte rău. După cum se vede, Dumnezeu are alte planuri pentru ea.

— Da.

Îmi vine în minte mama mea. De-acum am trăit toate acestea, dar până în ultima clipă n-am crezut că și aici este vorba despre o situație extremă.

— Păcat că nu ne putem aștepta la miracole...

Don Andrea mă privește, dar nu spune nimic. Apoi ridică din umeri.

— Merg s-o văd.

Intră singur în salonul unde stă Ginevra și rămâne mai mult de patruzeci de minute. Când iese îl văd mai puțin încordat decât era la început, chiar îmi zâmbește, se apropie și mă îmbrățișează.

— Gin e mai puternică decât noi toți. Și în trecut m-a surprins, dar acum pur și simplu m-a tulburat. Este extraordinară. Eu trebuie să plec. Ne sunăm pentru orice necesitate. Și apoi... Să îmi spui cum dorești să organizăm totul.

Se îndepărtează.

Și apoi... Peste cât timp va fi acel „și apoi...”?

Mă trezesc devreme și, după ce o hrănesc pe Aurora, intru la Gin. S-a trezit deja și ia dejunul în pat.

— Bună dimineața, ai dormit bine?

— Foarte bine.

Medicul a spus că se va simți mai bine datorită morfinei.

— Bine, mă bucur. În dimineața aceasta nu pot lipsi de la serviciu, din păcate. Renzi a fixat o întâlnire cu noul regizor al filmului, trebuia să participe la ședința de la oficiu și apoi să ia prânzul, dar știi ce s-a întâmplat? El, anume el, Renzi „cel exact”, este ocupat cu alte treburi și nu este disponibil.

— Înseamnă că nu mai este atât de ordonat. Cu atât mai bine, nu? Ai spus că uneori îți pare că seamănă cu un marțian și era o chestie alarmantă...

— Într-adevăr.

În realitate cred că s-a întâmplat iarăși din cauza prostiilor Daniei Valenti, dar nu i-am spus nimic, sunt ultimul care să

poată judeca ce ajung să facă oamenii pentru dragoste.

— Ei bine, eu plec. Dacă ai nevoie de ceva, sună-mă. Le-am spus infirmierelor să te ajute cu Aurora. Este Claudia, infirmiera responsabilă de acest etaj, ea are doi copii mici, e tânără și va fi bucuroasă să-ți dea o mână de ajutor.

— E drăguță?

— Nu, Gin, nu e deloc drăguță. Însă trebuie să fie pricepută și, în plus, eu am plătit-o anume pentru aceasta.

Mă apropii și o sărut.

— Ne vedem mai târziu.

— Da.

Închid încet ușa. Gelozia ei m-a făcut să zâmbesc. A fost un moment spontan. Aș vrea ca totul să fie mai simplu, dar cum poate fi? Urc în mașină și conduc spre oficiu.

Gin a rămas singură. Trimite un mesaj de pe telefon cu toate indicațiile necesare. Apoi se ridică și se duce să se uite la Aurora. Doarme fericită și senină, în cameră temperatura e perfectă. Această clinică este ideală. Se apropie de geam și privește în jos. După clădire este un drum, un gard viu, o grădină nu prea mare, dar cu un mic rozariu. Totul este bine îngrijit. Infirmierele încearcă să-ți îndeplinească toate doleanțele ca să nu fie probleme, caută să nu facă zgomot. Poate de aceea Aurora doarme atât de mult. Revine în salon, merge la baie, se dezbracă, face un duș și se îmbracă. Vrea să fie elegantă cu ceea ce are. Se machiază privindu-se în oglindă. E bucuroasă că nu i-a căzut tot părul, chiar dacă este mai rar decât era cândva.

Zece minute mai târziu bate cineva la ușă.

— Pot să intru?

— Da.

Gin îi zâmbește lui Giorgio Renzi.

— Am venit cât am putut de repede. Când mi-ai trimis mesajul că Stefano a ieșit, eu eram deja pe drum, dar am fost prins în trafic lângă piazza Euclide. Spune-mi totul, ce pot să fac?

— Uite, e ceva simplu.

Gin începe să-i explice de ce ar avea nevoie, de ce crede că aceasta este cea mai bună soluție.

Renzi rămâne fără cuvinte, nicidecum nu s-a așteptat la una ca asta și se simte puțin stânjenit.

— Dacă ești sigură, așa am să fac. Însă am nevoie de timp.

Gin clatină din cap.

— Și eu aș avea foarte multă nevoie... Dar din nefericire nu-l pot avea.

Gin îi întinde o foaie.

— Aici vei găsi tot ceea ce-ți va fi de folos pentru început.

El ia foaia și o citește, în timp ce Gin îi explică cum a făcut. Renzi își dă seama că nu are dreptul să greșească.

— Mai ai nevoie de ceva?

— Nu, mulțumesc. Ești foarte amabil. Te aștept aici. Nu te reține mult.

— Dar dacă n-am să reușesc?

Gin îi zâmbește.

— Te-am rugat pe tine pentru că ai reușit să faci și lucruri mai importante. Vei reuși.

Renzi încuviințează, apoi iese închizând ușa după el. Intră în ascensor. Are dreptate, uneori am rezolvat situații mai complicate decât aceasta. Gin știe cum să motiveze oamenii. Acum să vedem ce voi reuși să fac.

— Sunteți Babi, nu-i așa?

Cine e bărbatul care o oprește pe neașteptate în fața ușii? Babi a ieșit astăzi din casă puțin mai târziu ca să meargă la oficiu, dar nu avea fixată nicio întâlnire, nu aștepta nici măcar vreun curier. A prezentat toate lucrările importante. E o perioadă liniștită, sau cel puțin așa părea până nu demult.

— Sunt Giorgio Renzi. Încântat.

Îi întinde mâna, dar Babi nu se mișcă.

— Nu vă cunosc. Nu-mi amintesc să vă fi întâlnit vreodată.

— Da, ne-am văzut o dată, la Goa, dar era multă lume și am schimbat doar două cuvinte. E firesc să nu vă amintiți.

Renzi îi zâmbește.

— Totuși am auzit multe despre dumneata. Sunt un colaborator de-al lui Stefano Mancini.

Babi încremenește.

Renzi continuă:

— Step...

— A pățit ceva?

— Nu, el se simte bine. Situația însă e complicată. Soția lui, Gin, e foarte bolnavă.

— Îmi pare rău, dar nu înțeleg ce doriți de la mine.

Babi se întreabă ce știe oare acest Renzi, ce i-a povestit Step, dar, mai ales, de ce l-a trimis la ea. Este pe cale să-l întrebe, însă Renzi o întrece.

— Gin m-a trimis aici. Ar vrea să vă întâlniți.

Babi pălește la față. Ce, ea? Ce s-a întâmplat? Ce i-a spus Step? De ce vrea să mă vadă?

— Mi-a dat această foaie azi-dimineață.

Babi o ia. Are tipărită o fotografie de-a ei, este notat programul ei, toate deplasările ei, până și ora când merge să-l ia pe Massimo. Babi ia o poziție defensivă.

— Ce vrea de la mine? Ce-a spus? De ce vrea să mă vadă? Mă deranjează faptul că ea cunoaște atâtea despre mine, nemaivorbind de fiul meu. Aș putea merge la poliție cu această foaie.

— Nu cred că vrea să vă certați, ar vrea numai să vorbești. Nu-i ajuns puteri, e pe moarte.

Babi se calmează, îi dă foaia înapoi, Renzi o împătorește și o pune în buzunar.

— Dacă nu doriți să acceptați, vă înțeleg foarte bine. Să te găsești față în față cu durerea ei este incomod. Așa m-am simțit și eu cu puțin timp în urmă. Dar acum, fiind aici cu dumneavoastră, încercând să vă conving să faceți ceva pentru Gin, mă face să mă simt mai bine. Gândesc probabil ca un egoist. Dacă ați veni să o vedeți, ar fi un gest de iubire în ciuda la toate... Uneori, fiind buni, ne putem șterge din suflet sentimentul de vinovăție. Cel puțin astfel se întâmplă cu mine. Însă eu trebuie să fiu bun încă în multe alte situații.

Gin o ține pe Aurora în brațe când aude că cineva bate la ușă.

— Intrați.

Renzi intră și închide ușa.

— Iată-mă, m-am întors.

— Cum a fost?

— Bine.

Gin îi zâmbeste.

— Eram sigură că vei reuși. Spune-i să între și ai grijă să nu fiu deranjată pentru niciun motiv. Să mă anunți când afli că vine Step.

— Nu, fii pe pace, el e ocupat.

— Bine. Poți să aștepti până termin? Nu va dura mult.

— Okay. Să-i spun să între?

— Da.

Gin o lasă pe Aurora în cărucior, se așază în fotoliu, își aranjează mai bine rochia și închide pentru o clipă ochii. Apoi din nou aude o bătaie la ușă.

— Intrați.

Babi intră. Astfel, pentru prima dată, sunt una în fața alteia. Gin a văzut-o deseori, dar de departe. Babi, în schimb, doar în niște fotografii. Rămân câteva clipe să se privească. Apoi Babi întinde mâna.

— Salut, eu sunt Babi. Îmi pare rău că facem cunoștință într-o situație ca aceasta.

Gin se uită la mâna suspendată în aer, întinsă spre ea. O privește pe Babi drept în ochi și-i strânge mâna.

— Să-ți ofer ceva?

— Nu, mulțumesc.

Babi se apropie de cărucior. Fetița este vioaie, se mișcă, își agită mâinile și picioarele și într-un final zâmbeste.

— E foarte frumoasă...

— Mulțumesc. Știu că și tu ai un copil, Massimo, recunosc că l-am văzut în poze, și este și el foarte frumos, de fapt eu știu totul.

Babi vrea să-i răspundă ceva, dar Gin o oprește.

— Nu vreau să mă cert. M-am gândit mult la toate. E firesc că m-am înfuriat pe voi, îndeosebi pe tine, dar în realitate, când se întâmplă astfel de lucruri, nu reușești să le vezi dintr-o parte. Eu am încercat să o fac și mi-am dat seama că sunt foarte vinovată, sunt vinovată pentru că am dorit să am pe cineva care nu era al meu.

Babi o privește și nu zice nimic. Acceptă în tăcere această mărturisire.

Gin desface larg brațele.

— Vezi, am înțeles această idee importantă. Orice s-ar întâmpla, chiar dacă tu nu-l vei mai iubi, chiar dacă nu va fi cu tine, el va fi al tău pentru totdeauna. Acesta este lucrul pe care-l invidiez la culme, dar știu că nu se poate face nimic, nu e nici măcar o înfrângere, este tocmai ce mi-am dorit cel mai mult, este iubire.

Babi se emoționează, ar vrea să nu se observe, aproape că îi este rușine să asculte ce spune, dar în acea descriere este tocmai ceea ce simte ea pentru Step.

Gin îi zâmbește.

— Știi că e așa, nu-i nimic rău, nu sunteți de vină, e paradoxal, dar voi amândoi ați încercat să evitați toate acestea.

— Da.

— Acum însă aș vrea ca tu să faci un lucru important pentru mine.

Babi o privește surprinsă, nu știe ce ar putea s-o roage Gin și hotărăște să nu răspundă, ci să asculte.

— Vreau ca tu să-l faci fericit pe Step, să-i umpli viața de iubire așa cum n-am reușit să fac eu. Vreau să vă știu

împreună, ca o familie frumoasă, fără ne cazuri sau probleme. Dar dacă nu va fi posibil, dacă nu veți reuși, atunci să nu pierdeți timpul. Uite, e tot ceea ce am vrut să-ți spun.

Apoi Gin se așază în fotoliu.

— Scuză-mă, dar sunt puțin obosită. Așază-te și tu dacă vrei.

Babi se așază pe canapeaua din fața ei.

Gin ia paharul de pe măsuță și bea un pic de apă.

— Poate și ție ți-e sete, ți-aș turna, dar n-am putere, scuză-mă.

— Am eu grijă, fii pe pace, nu-i nicio problemă...

Babi ia un pahar și-l umple.

— Mă bucur că ai venit. Ai fi putut refuza.

Babi bea puțină apă și lasă paharul pe măsuță.

— Da, aș fi putut fi o lașă. Dar nu sunt.

Gin îi zâmbește.

— Cineva ar putea crede că este ușor să faci un discurs ca al meu când ești pe moarte. Dar nu e adevărat. Eu cred în ceea ce am spus. Îl iubesc foarte mult și nu contează cum mă simt. Aș fi fost o egoistă să-l țin cu mine. Dacă iubești foarte mult pe cineva, ce vrei cel mai mult?

— Să fie fericit.

— Da. Exact. Și el ar putea fi, cu tine.

Stau în tăcere câteva clipe, Gin privește afară pe geam. E o zi frumoasă, simte căldura soarelui pe picioare.

Babi ar vrea să spună ceva, dar e surprinsă de acele cuvinte, se aștepta la altceva. Acum chiar se simte stânjenită.

— Am fi fost prietene foarte bune.

Gin se întoarce spre ea și-i zâmbește.

— Nu, am fi fost două prietene rivale, din păcate.

Babi simte brusc cum i se strânge inima, înțelege cât e de specială fata aceea, recunoaște că nu este la fel ca ea. Eu niciodată n-aș fi fost în stare să construiesc un asemenea discurs, aș fi fost plină de furie, m-aș fi gândit că o proastă mi-a luat soțul și acum eu mor și plec, iar ea îmi va lua locul și eu nu pot face nimic, nu mai pot lupta.

— Gin, îmi pare foarte rău că te-am cunoscut astfel, așa cum îmi pare rău pentru tot ce s-a întâmplat. Iartă-mă. Eu niciodată n-aș fi fost în stare să mă comport ca tine, ești mai bună decât mine.

Gin zâmbește.

— Pentru cineva, nu sunt destul de bună. Dar e bine și așa. Acum trebuie să mă odihnesc.

Babi se ridică și se îndreaptă spre ușă.

— Ciao, mulțumesc că ai venit. Ține minte că mi-ai promis să-l faci fericit.

141

Când mă întorc la Quisisana după-amiază, am o surpriză frumoasă. Bat la ușă.

— Pot să intru?

— Desigur!

Gin e îmbrăcată și machiată, se joacă pe pat cu Aurora.

— Salut, iubito, cum te simți?

— Mult mai bine, nu mă deranjează nimic.

Din păcate e doar meritul morfinei. În această dimineață, când ne-am întâlnit pe hol, medicul mi-a pus o întrebare

care m-a făcut să înțeleg totul.

— Vă întoarceți devreme, nu-i așa?

— Da.

Gin aranjează mai bine puținul păr de pe ceafa Aurorei. Mă privește foarte mulțumită.

— Ai văzut cât e de frumoasă?

— Da.

— Cred că îți seamănă foarte mult.

— Nu-i adevărat, eu văd la ea multe din trăsăturile tale.

— Da, forma ochilor, dar fața și gura sunt ale tale.

— Probabil da.

— Din când în când, atunci când îi vei întâlni privirea, îți vei aminti de mine?

— O voi face chiar și atunci când nu va fi acasă.

Îi mângâi ușor mâna, sprijinită pe cuvertura de pe pat și ea îmi zâmbește.

— Vreau să ies. Am văzut că grădina din spatele clinicii e foarte frumoasă. Poți să mă duci acolo?

Astfel ajungem afară. E liniște, traficul e departe. Se aud păsări cântând, iar soarele nu este prea puternic. Aurora doarme în cărucior. Ne oprim lângă un mic rozariu. Pereții clădirilor din jurul nostru sunt vopsiți în portocaliu. În altă parte a Romei soarele apune, dar noi nu putem să-l vedem.

— Cele mai frumoase asfințituri se văd de pe corso Francia.

Ea are același gând.

— De câte ori le-am văzut de pe motocicletă de la spatele tău.

Aranjează un pic pătura Aurorei.

— Cu ea am cunoscut fericirea, cele mai puternice

emoții, și toate datorită ție.

— Nu vorbi așa. Am greșit de multe ori.

— Da, știu, dar apoi singur ți-ai dat seama, nu?

— Da.

Gin se apropie de rozariu, ia delicat un trandafir între degete, închide ochii și-l miroase.

— De fiecare dată mirosul trandafirilor mă uimește. E atât de unic, îmi place la nebunie. Vreau ca Aurora să aibă parfum de trandafir.

— Va avea.

— Și vreau ca la aniversarea ei de optsprezece ani să poarte o rochie de culoarea cireșei și ca în acea zi să primească un buchet frumos de trandafiri și să aibă o bijuterie cu numele noastre...

Apoi brusc se oprește.

— Aș vrea atât de multe lucruri. Numai acum apreciez fiecare detaliu al vieții, cu toate că era în fața ochilor mei în fiecare zi.

— Iubito, tu n-ai fost niciodată prea distrată, chiar dacă erai mereu grăbită, reușeai să savurezi fiecare moment.

— Da, mai ales când luam cina!

Gin râde, amuzată cu adevărat, cu acea dezinvoltură pe care a avut-o de multe ori în momentele cele mai fericite pe care le-a trăit.

— Așa este, îmi plăcea să mă uit la tine cum mănânci. Mănânci cu cea mai mare poftă de pe lume.

— Mulțumesc! De data aceasta te cred și accept complimentul.

Ne așezăm pe banca de alături și stăm tăcuți.

— Azi am văzut-o pe Babi.

Rămân înmărmurit. Nu cred că glumește.

— Cum ai văzut-o? Ce vrei să spui?

— A venit să mă vadă.

— Dar eu n-am mai văzut-o, nici n-am sunat-o, n-am nicio vină.

— Știu. Am invitat-o eu. M-a ajutat Pallina, mi-a spus unde poate fi găsită. Iar Renzi a convins-o să vină la mine.

Rămân în tăcere. Mă întreb de ce. Ce-a vrut să afle? De ce a vrut să sufere? Dar Gin e senină și într-un final mă ia de mână și mă mângâie.

— M-am gândit că ar fi corect să ne cunoaștem. De fapt, amândouă iubim același bărbat și poate că acel bărbat ne iubește pe ambele, dar în mod diferit. Ți place acest raționament?

Nu spun nimic.

— Totuși mi-a plăcut. Foarte mult. De obicei, când o femeie o întâlnește pe alta care a avut ceva cu soțul ei, nu poate pricepe ce a găsit el la ea, nu-i observă calitățile sau se gândește: *De ce m-a ales pe mine dacă-i place una ca aceasta?* Eu, în schimb, n-am avut acest gând. Pentru că atunci când erați împreună, eu am intrat în povestea voastră, îndrăgostindu-mă de tine. Chiar dacă tu nu știai.

Gin râde.

— Eu te-am vrut. Te doream la nebunie și te-am avut. Și am făcut un copil cu tine. Acum îți cer un singur lucru. Poate te vei întoarce la Babi sau vei avea o altă iubită, tu decizi, dar vreau ca tu s-o crești pe Aurora, dragostea ta pentru ea trebuie să fie mai presus decât orice, pentru că înăuntrul tău va fi și iubirea mea, tu va trebui s-o iubești pentru doi. Iar dacă vreo femeie n-o va iubi pe Aurora ca pe fiica ei, te

rog, să nu-i permiți s-o facă să sufere. Ești în stare să înțelegi toate acestea și trebuie s-o faci de dragul meu.

— Da, ai dreptate, așa va fi.

— Promite-mi. Sunt sigură că în această privință nu vei greși.

— Mulțumesc. Ți promit, Gin.

Ne îmbrățișăm și stăm tăcuți pe bancă, și cred că ea nu observă cum eu plâng. Mă înșel de fapt. Gin se desprinde și mă sărută delicat pe buze, iar cu degetul îmi șterge colțurile ochilor.

— Trebuie să fii puternic. Eu am să vă veghez fiecare pas.

— Da.

— Nu cumva crezi că eu trebuie să-l încurajez pe Step?

Râd, dar în râsetul meu se aude ecoul plânsului și al durerii.

— Acum du-mă în cameră, te rog.

Rămânem așa, alături, întinși pe pat toată noaptea. Aurora a dormit în căruciorul de lângă noi. Când mă trezesc în zori ca s-o hrănesc, ea are deja ochii deschiși, s-a trezit. Mama ei, în schimb, nu mai este.

Gorgio, tatăl lui Stefano, este nerăbdător. S-a oprit pe pragul casei.

— La urma urmei, de cât timp ai nevoie să te pregătești? Suntem așteptați!

— Da, da, venim.

Kyra iese din dormitorul din capătul coridorului cu fetița și cu o geantă mare pe umăr.

— Dacă m-ai ajuta, am putea ajunge mai devreme.

Giorgio se întoarce înapoi, îi ia geanta și merge grăbit spre ușa de la intrare. Ies din casă, încuie ușa și se îndreaptă spre ascensor. Giorgio apasă butonul.

— Am întârziat.

— Crezi că vor pleca de acasă?

— Nu-mi place s-o văd pe Fabiola pufnind pentru că am ajuns la ora unu. Știi cât e de punctuală.

— Ei și, ce mare lucru.

Ușile ascensorului se deschid. Kyra intră cu fetița, Giorgio o urmează, apasă butonul și așteaptă ca ușile să se închidă. Coboară. Dalina se trezește brusc și începe să plângă. Kyra îi dă suzeta și copila se liniștește. Ajung la parter, ies din ascensor, deschid ușa mare a blocului și sunt afară. Lângă casă stă parcat Passat-ul lui Giorgio.

Puțin mai târziu sunt acasă la Paolo. Intră, se salută și imediat se așază la masă. Fabiola a pregătit bucate vegetariene pentru Kyra, *paste alla Norma* și carne cu cartofi pentru Giorgio, Paolo și copiii lor. Mănâncă liniștiți, pălăvrăgesc, iar într-un anumit moment Dalina începe să plângă.

Kyra se ridică.

— E ora mesei.

Ia din geantă un sufertaș.

— Pot să-l încălzesc?

— Desigur, zice Paolo.

— Eh, ferice de Dalina, acum mănâncă cremă de orez, iar apoi, în timpul zilei, când i se face foame, are mereu ceva

bun la dispoziție! spune Giorgio, arătând spre sânii Kyrei.

Fabiola se uită urât. Giorgio continuă:

— Îți închipui, Paolo, Dalina este mătușa lui Fabio, a Victoriei și a Aurorei? De fapt, nepoții îi vor da mătușii cadouri de Crăciun! Îți imaginezi? zice râzând. Suntem de-a dreptul o familie ciudată, dar frumoasă, nu? Până la urmă, pentru toate poate fi găsită o soluție!

Îl lovește cu palma peste umăr.

— Da, tată.

Da, așa este. Anumiți oameni reușesc să simplifice până și imposibilul.

— *Radio Love* e tare, nu-i așa? Episoadele ies bune, iar eu mă descurc de minune! Am auzit aceasta nu doar de la prieteni! Dacă voi continua așa, va trebui să-mi dați un rol mai important.

Dania Valenti micșorează un pic volumul sunetului.

— Urmează secvențe în care eu nu sunt...

Renzi zâmbește sorbind din bere.

— Da, e excelent. Ascultă, dar pe unde ai fost aseară? De două ori am încercat să te sun, însă n-ai răspuns. Nici măcar pe WhatsApp.

Dania lasă telecomanda pe masă.

— Ți-am spus doar, am ieșit în oraș cu Asia și Gioia. Am luat cina la Duke's. Nu stau tot timpul cu ochii pe telefon.

Renzi mai bea din berea care nu-i mai pare fresh.

Dania își pune mâinile pe ale lui.

— Știi că alaltăieri, în timp ce înregistram, a fost Adolfo pe platou? Îl cunoști? A regizat *Un tuffo al cuore*, serialul

pentru Cielo.

— Da, știu cine-i.

— Mi-a spus că sunt grozav de talentată.

Renzi mai bea puțin.

— Aseară am trecut pe la Duke's, dar nu v-am văzut.

Dania se ridică.

— Hai, ce faci, mă urmărești, prostituțule?

— Nu, ieșisem de la ședință, am trecut să te salut.

— Ei bine, poate plecasem deja.

După care adaugă:

— Așteaptă-mă, mă duc la baie, vin într-o secundă.

Dispare după ușa mică.

Abia intrată, scoate celularul din buzunarul de la blugi și deschide WhatsApp-ul. I-au scris diferite persoane, dar până la urmă găsește ceea ce o interesează cel mai mult, mesajul lui Adolfo Cresti.

Aseară ai fost fenomenală. Ne mai vedem?

Dania zâmbește. Scrie repede.

Desigur! Cu plăcere!

Renzi bea ultima picătură de bere, se ridică și iese din apartament. Coboară scările. Nu. Încă nu erați plecate. Nici n-ai fost acolo. Renzi ajunge la ușa de la intrare, o deschide și o închide după el. Se îndreaptă spre mașină. Dania deschide robinetul, lasă apa să curgă un pic și în sfârșit iese din baie. Nu-l vede pe Renzi.

— Hei, unde ești? Te-ai ascuns în dormitor?

Deschide ușa, dar nu-i nimeni. Ridică din umeri. Ia telefonul. Scrie un mesaj.

Diseară dacă vrei. Și i-l trimite lui Adolfo Cresti.

— Alo, scuze, aș vrea să rezerv o masă pentru diseară, la ora nouă.

— Bună ziua, desigur. Pe numele cui?

— Simone Civinini.

— Simone... Mă scuzați, puteți repeta numele de familie?

— Civinini.

— Mi-l puteți spune un pic mai rar, ce scriu?

— Sunt prezentatorul emisiunii *Squizzone*.

— Cine?

— Simone Civinini de la *Squizzone*.

— Ah, da. Așadar Ci...vi...ni...ni. Am notat. Aproape totul e ocupat, dacă sunteți de acord, a rămas o masă pentru două persoane lângă bucătărie.

— Ah, da. Bine.

E adevărat. Mi-au spus că la Cracco lumea face rezervări cu o săptămână înainte. Dar am găsit măcar un loc. Chiar vreau să sărbătoresc. Simone Civinini urcă în Audi Q7 și, înainte să pornească, ia telefonul și caută un număr. Apoi apasă tasta verde. În scurt timp răspunde o voce feminină.

— Alo?

— Da, salutare, sunt Simone Civinini, am sunat ca să confirm întâlnirea cu domnul director Calemi, de azi după-amiază.

— Directorul? Vai, da. M-a rugat să vă transmit că a trebuit să plece de urgență, probabil vă veți întâlni în curând. Vă doresc o zi bună. La revedere.

Apelul se încheie. Simone Civinini se uită la iPhone-ul său. Cum adică probabil? Am fixat această întâlnire cu o săptămână în urmă. Și nici măcar nu m-a prevenit? Și acum?

Este trei după-amiază. Desigur că e prea devreme pentru a lua cina la Cracco. Însă am rezervat. Și vreau să mănânc bine.

Daniela așază la loc tricourile lui Vasco pe care le-a scos din uscător. A strâns deja cele două valize și lucrurile sale după călătoria la Genova, unde au mers să vadă acvariul. S-au simțit foarte bine toți trei împreună. Sebastiano într-adevăr este nemaipomenit. Apoi se uită la fiul ei.

— Ai terminat temele?

Vasco ridică manualul ca să-i arate pagina.

— Bine, termină și pe urmă poți să te joci.

El lasă iarăși capul în jos și continuă să scrie.

Când face așa, seamănă foarte mult cu tatăl său. Aude sunetul unei notificări în telefon. Se duce să-l ia, atinge ecranul și citește. E Sebastiano.

Salut! Vrei să mergem la cinema diseară? Este Piuma, la Farnese. Voiam să-l văd.

E filmul despre doi tineri de optsprezece ani, iar ea este însărcinată.

Da, se spune că e foarte dulce, drăguț și foarte simpatic. Eroii se descurcă, trăiesc împreună și sunt fericiți. Seamănă cu noi un pic! Vrei să mergi?

Daniela zâmbește. Mereu este foarte tandru.

Bine, o sun pe bonă chiar acum.

Pe via Giovanni Pittaluga este ceva trafic, lucru obișnuit pentru ora șase seara. Trecători, oameni de culoare,

băieți pe skateboard și mult zgomot. Raffaella merge nervoasă puțin înaintea lui Claudio. Doi bărbați îl salută și el le răspunde. Imediat după aceea îl vede pe Ambar, proprietarul minimarketului indian, care stă lângă ușă cu brațele încrucișate.

— Hei, prietene, ce mai faci?

— Bine. Tu?

— Bine. Ai văzut meciul? Roma în out, eh?

— Ce vorbești, totul a fost regulamentar.

— Nu! Am văzut! N-a fost gol!

— A fost! Mingea...

Claudio vrea să se oprească, dar Raffaella se întoarce spre el.

— Mergem la supermarket. Mișcă-te! La ora asta trebuie să fie plin de lume...

Și continuă să pășească repede.

— Da, vin. Ciao, Ambar, pe mâine.

— Ciao.

Ambar rămâne la ușă și îl privește cum se îndepărtează.

Claudio o ajunge pe Raffaella din urmă.

— Sunt de treabă oamenii aici la Tiburtino, nu-i așa? Sunt amabili. L-ai văzut pe Ambar? Ține minte că sunt supporterul Romei. În vechiul nostru cartier pe nimeni nu-l interesa. În fond, aici nu-i chiar atât de rău, nu?

Raffaella continuă să meargă. Apoi brusc se oprește. Se întoarce. Îl privește.

— Ești de-a dreptul un nemernic.

Teresa ajunge la destinație și parchează mașina nu

departe de intrarea în restaurant. Renzi o vede și-i vine în întâmpinare. Ea îi zâmbeste. Are cu ea o servietă cu care se duce la birou.

— Salut, ce mai faci?

— Bine, dar tu?

Se sărută pe obraz.

— Intrăm?

— Da.

Puțin mai târziu stau așezați la masă în Metamorfoși, pe via Giovanni Antonelli. Un chelner le aduce niște *schiaciatine* de diferite feluri, cu sos picant. Teresa ia una și o gustă.

— Mamma mia, ce gustoasă e.

Renzi o privește.

— Îți stă bine cu părul prins.

— Ca să vezi! Azi am fost la tribunal și l-am prins ca să mă simt mai comod. Am întârziat un pic pentru că vin direct de acolo.

Deci nu a trecut pe acasă. Nu s-a întors ca să se îmbospăteze sau să-și schimbe hainele.

— Și tu arăți bine. Doar că pari puțin obosit.

— Da, avem mult de lucru, și apoi întâmplarea cu Gin și Stefano a lipsit pentru o perioadă.

— Da. Ce tragedie. Se simte mai bine?

— Acum da. A suferit mult și chiar și-a schimbat complet viața.

— Uneori e unica soluție.

Teresa vrea să ia vinul, iar Renzi o întrece, îi zâmbeste și-i toarnă un pic de Vermentino.

— Și cum putem noi s-o schimbăm pe a noastră?

Teresa bea o înghițitură și-l privește.

— Dar am făcut-o deja.

— Da, am greșit.

— În realitate, dacă lași să treacă ceva timp, lucrurile par puțin altfel decât le credeai la început.

— Vrei să spui că ai reflectat asupra celor întâmplate între noi?

— Am redimensionat totul. Am analizat unele nuanțe pe care le scăpasem din vedere. Știi povestea cu omul cel orb?

Renzi o privește curios.

— Depinde. Care anume?

— Povestea cu orbul care cerșește.

— Nu.

— Un tip nevăzător stă jos și are o tăbliță pe care scrie: *Sunt orb, ajutați-mă, vă rog*. Nimeni nu se oprește ca să lase vreun bănuț în pălăria lui. Trece pe lângă el un agent de publicitate, se apleacă, pune câteva monede, apoi ia tăblița, o întoarce pe partea cealaltă și scrie o altă frază. Puțin mai târziu trece iarăși pe acolo, vede că pălăria nevăzătorului este plină și atunci zâmbește.

— Ce-a scris pe tăbliță?

— *Azi e o zi frumoasă de primăvară, iar eu nu o pot vedea.*

Renzi rămâne tăcut.

— Era același lucru de a spune că e orb, dar în alt mod. Și totul s-a schimbat.

Ea mai mănâncă o *schicciatina* și apoi îl privește drept în ochi.

— Ești o persoană deosebită și m-am simțit foarte bine lângă tine. Dar s-a întâmplat ceea ce s-a întâmplat și în toate aceste săptămâni m-am simțit foarte prost. M-am

simțit inutilă, aproape ghinionistă. Dar până la urmă mi s-a întâmplat ca celui orb. A venit cineva și a schimbat inscripția. Și totul s-a schimbat. Dacă tu nu m-ai fi părăsit, nu l-aș fi întâlnit niciodată. Îmi pare rău, sunt cu altcineva și mă simt foarte bine.

Simone Civinini stă așezat la o măsuță la Cracco, alături de bucătărie. Localul este plin. El abia a făcut comanda. Ia telefonul și deschide WhatsApp-ul.

Salut, scumpo, întâlnirea pe care o aveam aici la Milano a fost contramandată, dar am hotărât să rămân la cină la Cracco. Voi pleca imediat după ce mănânc, voi fi la Roma puțin după miezul nopții și ne vom vedea.

Trimite mesajul. Așteaptă ca ea să-l citească. Trec câteva secunde, dar nu se întâmplă nimic. Simone Civinini se duce la baie să-și spele mâinile. Când iese, verifică telefonul. A citit mesajul, dar n-a răspuns. Atunci el adaugă: *Unde ești?* Iar acest mesaj rămâne suspendat, nu are cine să-l citească.

Sebastiano și Daniela stau așezați în sală. Abia a început partea a doua. E adevărat, se gândește Daniela, filmul este drăguț și deloc apăsător. Într-un anumit moment Sebastiano se întoarce și o privește.

— Îți imaginezi, tu mi-ai dat anume ceea ce nici nu conștientizam că-mi lipsea. Mulțumesc.

Se întoarce din nou spre ecran și continuă să urmărească povestea celor doi tineri, Ferro și Cate. Daniela îi studiază profilul. Seamănă atât de mult cu Vasco, mi se pare că-l văd

pe el cum scrie. E atât de deosebit. Poate că îi lipsește ceva în comparație cu tipii pe care îi cunosc sau cu care m-am întâlnit. Dar în realitate are mult mai multe decât alții. Se apropie atunci de urechea lui.

— Iar tu, încet-încet, îmi umpli viața...

Și-i strânge mâna.

Paola Belfiore abia s-a așezat. Se uită în jur. De pe terasa cu verandă de sticlă de la ultimul etaj al hotelului de cinci stele din Palazzo Manfredi, se văd Colosseumul și cupola. O privesc care îți taie respirația. Câțiva oameni iau cina, discreți și tăcuți. Peste câteva clipe, Mirko Guarini, cunoscut drept „Loks”, revine la masă:

— Scuză-mă, dar l-am salutat pe producător și i-am mulțumit pentru această cină. Că doar nu în fiecare zi poți mânca la Aroma!

— Ca să vezi, ai făcut foarte bine, data viitoare cel puțin să mi-l prezinți!

— Desigur! Comandăm? A plătit meniul cu degustare făcut de bucătarul-șef Giuseppe Di Iorio ca să sărbătorim semnarea contractului.

— Mmmm, trebuie să fie gustos!

Doi chelneri aduc primele gustări.

— Mamma mia, cât de apetisant e totul!

Mănâncă, vorbind despre fleacuri.

— Mai pe scurt, ai fost fenomenal în acest nou quiz muzical! Cred că ai făcut furori.

— Mulțumesc, de fapt, după cum îți spuneam, am semnat acest contract nou și mi-au încredințat prezentarea

unui alt sezon, voi apărea la Medinews vineri seara.

— Ce frumos! Ciocnim?

Puțin mai târziu Paola Belfiore își verifică telefonul. Vede mesajul lui Simone Civinini. Hotărăște să-i răspundă.

Simone Civinini aude telefonul vibrând, îl ia, fericit că a primit în sfârșit un răspuns. *Salut, îmi pare rău, dar sunt ocupată. Ne vedem altă dată, poate.*

Nu era tocmai ceea ce aștepta. Poate? Cum adică poate? Ce au toți cu acest poate?

Bunny o îmbrățișează.

— Hai, mergem să luăm cina în oraș...

— Dar spuneai că ești obosit, îți pregătesc ceva, nici nu va trebui să ieșim.

— Ești sigură?

— Da.

Pallina aude sunetul telefonului, se dezlipește de Bunny și îl ia. Citește mesajul pe care l-a primit și i-l arată lui Bunny.

— Privește.

El se apropie și urmărește cu ochii acele cuvinte, apoi se uită la Pallina.

— Reiese că se văd.

— Se pare că da.

— Ce poveste, nu?

— Da.

Bunny zâmbește.

— Când doi oameni se întâlnesc în asemenea mod, nu ar trebui să se despartă niciodată. Rar se întâmplă astfel, n-am nicio îndoială.

Pallina îl privește, a impresionat-o cu aceste cuvinte, cine știe dacă și pentru ei există un plan la fel de bun. Pentru o clipă îi vine în minte Pollo, apoi Gin, viața a înspăimântat-o de două ori prin felul cum poate schimba totul pe neașteptate. Dar nu vrea să se gândească, nu acum. Îl îmbrățișează și nu zice nimic. Doar un singur lucru.

— Vrei spaghetti carbonara?

— Da, vreau!

În realitate Pallina nu știe să pregătească nici măcar un scrob. Și Bunny știe foarte bine.

— Dar aș vrea să te ajut...

— Bine, dacă vrei...

Își zâmbesc. Iubirea înseamnă să-l faci pe celălalt să nu simtă greutatea propriilor incapacități.

Don Andrea așază la loc ultimele lucruri după ce a oficiat masa de dimineață, apoi vede trandafirii albi din colț și fără să vrea, îi vine în minte Gin și discuția lor când a mers s-o viziteze ultima dată la spital.

— Don Andrea! Ce surpriză frumoasă...

Odaia este foarte luminoasă și primitoare. Îi zâmbește în timp ce se apropie de ea.

— Am vrut să te salut.

Vede leagănul Aurorei, se ițește s-o vadă. Copila doarme. Își ia un scaun de lângă patul lui Gin, se așază și o ia de mână.

— Te ascult cu plăcere, orice ai vrea să-mi spui. Sau să stăm amândoi în tăcere, cum preferi... Dacă vrei, putem să ne rugăm.

Gin privește afară pe geam.

— Ai văzut ce grădină frumoasă este aici? Trandafirii sunt minunați.

— Da. Și timpul este frumos.

— Mă gândeam la cartea aceea, *Micul Prinț*. Dumneata ai citit-o?

— Da, e o poveste frumoasă.

— Îți amintești când el o întâlnește pe vulpe și ea îi spune că timpul pe care l-a pierdut pentru trandafirul lui roșu a făcut ca trandafirul să fie atât de important, și că el este responsabil pentru ceea ce a împlânzit și respectiv este responsabil pentru acel trandafir?

Don Andrea îi strânge mâna cu mai multă putere.

— Eu am fost o norocoasă. În viața mea am avut doi trandafiri, Step și Aurora. M-am dedicat lor și ei m-au făcut fericită. Însă, anume din acest motiv sunt responsabilă pentru viața lor.

Gin îl privește pe don Andrea drept în ochi.

— Rezultă că trebuie să-i veghez în fiecare clipă. Iar dumneata mă poți ajuta.

— Cum?

— Asigurându-te că ei vor face totul pentru a fi cu adevărat fericiți. Încercând să le fii alături, chiar și de la distanță. Și dacă îți vei da seama că ceva nu merge, să le vorbești, cum ai făcut-o cu noi în seara dinaintea nunții.

Don Andrea rămâne în tăcere.

— Îmi promiți?

— Bine.

— Dacă îți va părea că Step suferă după moartea mea, să-i spui că el este trandafirul meu și că trebuie să se liniștească, eu voi fi mereu cu el. La fel cum voi fi întotdeauna cu Aurora.

Apoi Gin se întoarce din nou spre fereastră.

— Am citit odată o frază foarte frumoasă. Viața este ca o bicicletă, ca să-ți menții echilibrul trebuie să mergi înainte și să pedalezi. A spus-o Einstein. Don Andrea, când îl vei vedea trist, să-i spui acest lucru.

Preotul se simte tulburat, dar îi zâmbește.

— Acum vrei să te mărturisești?

— Bine.

Și astfel don Andrea o ascultă pe Gin și după câteva minute își fac semnul crucii.

— Acum te rog să mă ierți, dar mi-e somn.

— Desigur, odihnește-te.

Gin închide ochii. Don Andrea rămâne s-o privească. În tăcere, ridică mâna dreaptă și o binecuvântează. Apoi se ridică, duce scaunul la loc, atent ca să nu facă zgomot, se mai uită o dată la Aurora și iese.

O fată atât de frumoasă și generoasă, știu că Tu ai adus-o în calea mea ca să mă înveți ceva. În acest moment însă pot să înțeleg doar că îmi lipsește.

Eleonora ia de pe polița bibliotecii din salon albumul mare, cu copertă din piele de culoarea fildeşului. Îl strigă pe Marcantonio.

— L-ai pregătit?

— Da.

Marcantonio vine cu un talger. Pe el sunt două căni de ceai, zahăr din trestie și câțiva biscuiți.

— Iată-mă.

Se așază amândoi pe canapeaua albă. Eleonora începe

să răsfoiască albumul cu fotografii de la nunta lor. Biserica, slujba de cununie, preotul, orezul aruncat și foițele de hârtie cu cele mai cunoscute citate despre dragoste, apoi parcul vilei unde s-au făcut fotografiile oficiale, piscina cu toți oaspeții în costume de baie, inclusiv tinerii însurăței în apă. Așa a fost petrecerea lor de nuntă, o mare sărbătoare neformală, cu posibilitatea de a face baie și de a se relaxa. Într-o fotografie se vede și Stefano Mancini, care ridică un pahar și ciocnește spre obiectiv. Dar nu zâmbește. Apoi cina, bufetul, muzicanții, bombonierele.

— A fost frumos, nu-i așa?

— Foarte frumos.

— Numai ea lipsește...

— Lipsește doar în poze. Știi, era și este.

— Da.

Marcantonio o îmbrățișează pe Eleonora.

— Bem ceai?

— Desigur.

— Știi ceva? Trebuie să mai cumpărăm un album.

— De ce? Ne recăsătorim?

— Nu, prostuțule! Vom lua încă unul cu ursuleți sau cu floricele. Încă nu știu.

Marcantonio bea un pic de ceai. Apoi o privește mai atent.

Eleonora pufnește.

— Vrei sau nu vrei să-i faci poze copilului tău?

El nu mai bea, lasă ceașca pe măsuta din salon și o fixează din nou.

— Într-adevăr?

— Da!

Se sărută cu bucurie, fericiți și neîncrezători.

Eleonora se dezlipește și-i face semn cu mâna să se oprească.

— Dar trebuie să îmi promiți ceva important.

— Ce anume?

— Dacă va fi fetiță, o vom numi Ginevra.

Au trecut mai multe luni de când Gin nu mai este. Dar este mereu în gândurile mele. De această dată îmi voi ține promisiunea.

Azi marea e liniștită. Notarul și fostul proprietar au plecat. Umblu prin casă, mă uit să văd ce mici lucrări mai sunt necesare, privesc mobila rămasă, canapelele frumoase din piele, tablourile de diferite dimensiuni ilustrând marea și tot felul de corăbii. Unele sunt frumoase, altele doar interesante, iar unele pur și simplu triste. Cine știe câte lucruri a văzut această casă, câte generații, câte nopți de dragoste permise și nepermise, exact ca a noastră. Un bol plin cu pietre, toate diferite, unele rotunde, altele colorate, sunt până și cioburile unei sticle pe care marea le-a camuflat în timp, într-atât de bine încât să rămână neobservate printre pietre. Cine știe cine le-a găsit. Poate o femeie. Puțin mai departe este un orologiu vechi de perete, nu merge, acele stau oprite la ora douăsprezece și cincisprezece minute de cine știe cât timp. Câteva fotolii deschise la culoare au fost acoperite cu niște cearșafuri albastre. În centrul salonului

este o masă mare. Mă așez, în fața mea este un geam care dă spre mare. În dreapta pot vedea toată Feniglia, iar mai departe se vede Porto Ercole și marea infinită, și în fața ei Giglio, Giannutri și multe alte insule. N-aș fi crezut niciodată că îmi voi permite o asemenea vilă și încă anume aceasta. Aud o mașină claxonând de două ori, apoi interfonul. Mă duc la bucătărie. În dreapta ușii este un ecran mare împărțit în nouă cadre mici. În primul, jos în stânga, este ea. A venit. Ridic receptorul și apăs un buton. Am făcut-o instinctiv, dar am ghicit. Văd cum se deschide poarta și intră. Privesc mașina care parcurge tot drumul, o urmăresc la camerele video până când ajunge în curtea din fața casei. Traversez salonul și ies.

— Salut.

Coboară și-mi zâmbește.

— N-ai să crezi, dar ascultă!

Se strecoară prin geamul mașinii și face mai tare volumul cântecului de la radio. *Ancora tu. Ma non dovevamo vederci più? E come stai, domanda inutile. Stai come me...*¹⁶ Micșorează volumul.

— Îți dai seama? E un semn al destinului. E de necrezut.

— Da, mă gândeam că tu l-ai pus!

— Păi da, eu nici nu știu măcar ce post e acesta.

Se uită în jur.

— E foarte frumoasă. Nu mi-o aminteam atât de frumoasă.

— Vino.

O iau de mână. Parcurgem împreună același traseu

16 Iarăși tu. Dar parcă nu trebuia să ne mai vedem? Cum te simți, o întrebare inutilă. Te simți la fel ca mine... (it.)

de mulți ani în urmă, când eram mai tineri, când nu eram căsătoriți, când nu aveam copii, dar eram la fel de îndrăgostiți. Ajungem la terasa cu vedere spre mare.

— Pe bune ai cumpărat-o?

— Da. Mă gândeam să sparg iar geamul, dar oricum ar fi trebuit să-l repar și de aceea am cerut să-mi lase cheile.

Babi începe să râdă. Chipul ei este odihnit, senin, reflecțiile soarelui se joacă prin părul ei. O doream doar pe ea în viața mea, aș fi renunțat la tot, ca să n-o pierd niciodată. Am încercat disperat s-o uit, să mă îndrăgostesc din nou, dar ajunge, trebuie să las la o parte orgoliul, trebuie să accept că această iubire este mai puternică decât orice, decât voința, până și decât destinul care avea un alt plan pentru noi doi.

— Babi, Babi, Babi.

— Da, sunt chiar eu.

Râde.

— Repet numele tău de trei ori ca să fiu sigur că nu visez, de trei ori tu.

— Da, și eu te iubesc de trei ori mai mult decât atunci când am fost prima dată în această casă. Credeam că nu vei mai dori să mă vezi. Ți-am scris când s-a întâmplat, iar tu mi-ai răspuns doar cu „mulțumesc”.

Sufeream.

— Îmi pare rău. Știi că a vrut să ne întâlnim?

— Da, mi-a spus, dar nu mi-a povestit nimic despre întâlnirea voastră.

— M-a impresionat, nu cred că eu aș fi fost atât de puternică în locul ei. Era mai bună decât mine, eu aș fi fost mai rea. Ea în schimb nu, n-a fost, deloc. Mă așteptam la orice, dar ea mi-a cerut ceva foarte frumos pe care sper să-l

pot realiza.

— Ce anume?

— M-a rugat să te fac fericit.

Mă emoționez. Mă gândesc cât de frumoasă era Ginevra, cât de mare și darnică era inima ei și cât de mult mă iubea, încât a fost în stare să spună una ca asta.

— Am avut nevoie de timp, scuză-mă.

— Nu-i nimic.

Mă sărută delicat, mă îmbrățișează și mă strânge cu putere și-mi spune cuvintele pe care le așteptam de mult timp:

— Te iubesc, Stefano Mancini.

Nu-mi vine să cred că sunt din nou cu ea.

— Și eu te iubesc.

Stăm îmbrățișați, mângâiați de soare, cu ochii închiși, în tăcere, lăsând la o parte orice gând inutil, savurând acest moment pe care viața a vrut să ni-l dăruiască din nou.

Intrăm înăuntru și dăm frâu liber imaginației.

— Aici mi-ar plăcea să avem un televizor mare. Aici s-ar potrivi o canapea mai lungă și alta în fața ei pentru prietenii pe care îi vom invita în oșpeție.

— Pe-ai mei sau pe-ai tăi?

— Pe-ai noștri.

Hotărâm ce culoare să aibă draperiile, decidem să schimbăm tablourile triste și vara s-o petrecem aici, cu copiii noștri. Și că Babi o va iubi mult-mult pe Aurora.

— Va fi fetița noastră. Te voi ajuta în toate și Ginevra, sunt sigură, va fi mândră de fiica ei și de mama ei cu împrumut.

Babi s-a schimbat, sau mai degrabă, este ea însăși fără îndoieli și temeri. Continuăm să ne imaginăm schimbări

mari și mici, vesela de bucătărie, șervetele de baie, florile din grădină, iar cel mai ciudat e faptul că mergem prin salon ținându-ne de mână de parcă ne-am teme să nu ne pierdem din nou.

Sfârșit

MULȚUMIRI

Uneori o carte te ajută să-ți atingi un scop în viață, cel puțin e ceea ce mi se întâmplă mie. Inevitabil, dar câteodată, chiar și când e vorba de trădare, scoate la iveală unele momente din trecutul tău pe care le-ai uitat sau le-ai lăsat de-o parte.

Și astfel am ocazia de a întoarce la loc un anumit „pasaj”, mă distrez când „hotărâsc” ceea ce li se întâmplă personajelor mele cu toate că uneori, și de fapt acesta e cel mai frumos moment, îmi scapă din mână inventându-și singure replicile, un fapt neașteptat, care mă surprinde.

Când le privesc mai bine, brusc le recunosc! Observ că în realitate, în spatele aceluia personaj se află cineva pe care îl știu...

Atunci zâmbesc și înțeleg când îi iubesc sau când nu îi suport și mă irită profund.

Într-un fel sau altul oricum i-a dat mai multă viață personajului meu, așa că vreau să le mulțumesc ambilor, un pic mai mult celui pe care-l iubesc, și de asemenea celui alt, cu care, în această carte, pur și simplu m-am distrat.

Iar acum vreau să trec la mulțumiri.

Un mulțumesc aparte întregii echipe a Editurii Nord și Grupului editorial Mauri Spagnol.

Lui Stefano Mauri și lui Marco Tarò, care din start m-au făcut să mă simt ca acasă.

Cristinei Prasso, care părea să cunoască atât de bine

pasajele din *Trei metri deasupra cerului* și *Te doresc*, încât părea să fie fana mea!

Un mulțumesc special pentru Graziella Cerutti, directorul comercial al Prolibro, care e foarte drăguță și este cu adevărat fana mea!

Mulțumiri Cristinei Foschini, managerul biroului de drepturi și achiziții GeMS, și Benedettei Stucchi, biroul de gestionare a drepturilor Nord, care, deși trebuie să rezolve probleme contractuale complicate, reușesc întotdeauna să-și păstreze zâmbetul.

Un mulțumesc aparte lui Paolo Caruso și Giorgiei di Tolle, care, pentru a nu mă lăsa să fac greșeli, au verificat și *Trei metri deasupra cerului* și *Te doresc*!

Mulțumiri lui Alessandro Magno, manager digital GeMS, și Orianei Di Noi, de la oficiul e-book Nord.

Apoi mulțumiri Elenei Pavanetto, manager marketing GeMS, care mi-a dăruit o frumoasă cutie cu un album de fotografii „speciale”. Sunt acele lucruri simple făcute cu dragoste și care-mi plac foarte mult.

Mulțumiri lui Giacomo Lanaro și întregii echipe de marketing, pentru creativitatea și pasiunea lor.

Și, în sfârșit, mulțumiri managerului oficiului media, Barbara Trianni, care cu harnicele Laura Passarella și Francesca Leo au încercat să facă astfel încât chiar și cea mai zăpăcită persoană să afle despre această carte.

Mulțumiri pentru editare Giuditei Russo și Mariei Cristina Olati, care au muncit excelent la corectură până în ultima zi posibilă.

Vreau să-i spun mulțumesc întregii agenții Pontas, Anna Pontas și Maria Cardona, care m-au ajutat să închei această

carte cu seninătate, fără să simt niciun pic de anxietate chiar dacă ziua de livrare a manuscrisului se apropia, numărul paginilor creștea și timpul expira!

Salutări prietenei mele Ked, Kylie Irina Doust, care, chiar dacă mă urmărește de departe, întotdeauna mi se pare aproape.

Un zâmbet pentru Valentina, cititoarea mea foarte atentă, pentru exacta Fabiana și pentru draga mea Luce.

Și-apoi mulțumiri speciale pentru Giulia, care cu multă răbdare m-a văzut stând până noaptea târziu, cu speranța de a scrie o carte bună. Mulțumesc, iubire!

Salutări și un zâmbet marelui meu prieten Giuseppe, care este cu mine mereu.

FEDERICO MOCCIA

Romanul poate fi comandat online pe
www.bestseller.md | www.editurabestseller.ro

Bestseller Internațional
Roman tradus în 14 limbi
Peste 12 milioane de exemplare vândute

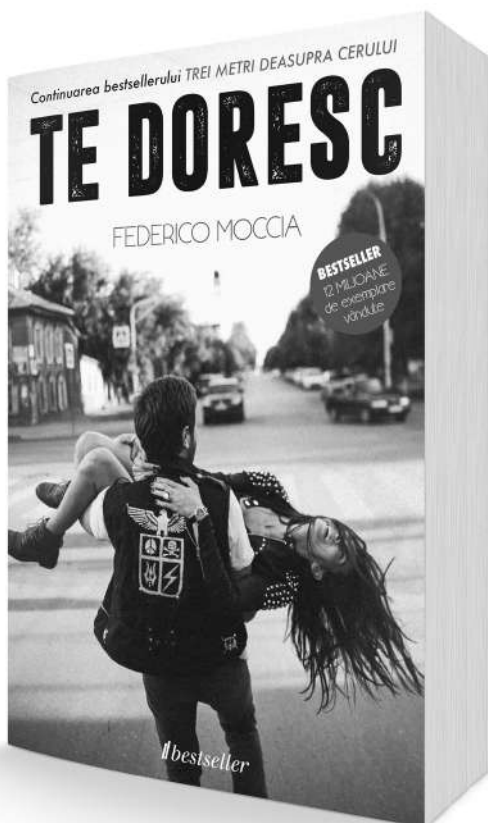
Ea este o elevă model și o fică perfectă. El este un tip violent și dur. Provin din două lumi diferite. În ciuda la toate, între ei se naște o poveste de dragoste pe cât de frumoasă, pe atât de controversată. O relație pentru care cei doi trebuie să lupte mai mult decât se așteptau. Step și Babi sunt ca Romeo și Julieta contemporani, într-un cadru ce pare să fie creat pentru iubire.

O mare poveste de dragoste. Pe de o parte tinerii, viața de grup, motocicletele și cursele, pe de altă parte incertitudinile și tăcerile unor familii nefericite. Un microcosmos de vieți furioase care încearcă să se desprindă de la pământ.

„Federico Moccia este un autor care redă sentimente și stări de spirit. Descrieri actuale, amintiri sau trăiri în care nu poți să nu găsești o mică parte din tine.”

— Maria Cristiana Tudose, autoarea romanului
„Eu sunt femeie”

FEDERICO MOCCIA

Romanul poate fi comandat online pe
www.bestseller.md | www.editurabestseller.ro

Continuarea bestsellerului „Trei metri deasupra cerului” de Federico Moccia.

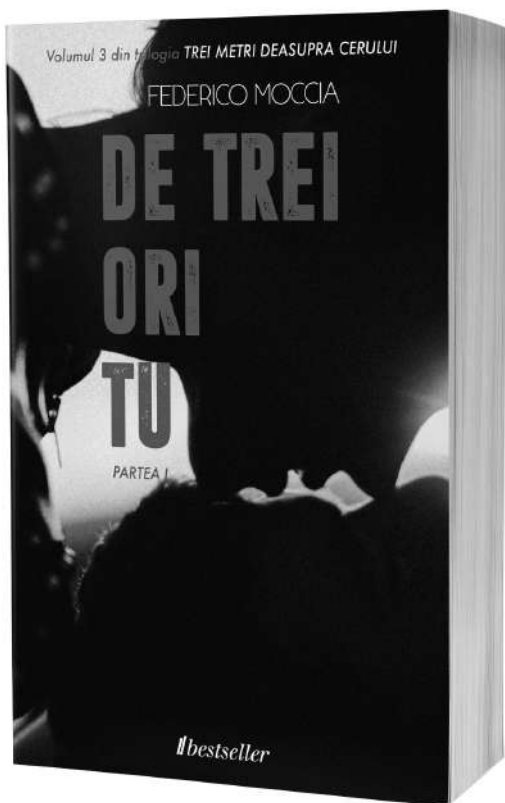
„Voi reuși vreodată să mă întorc acolo, unde doar îndrăgostiții trăiesc, la trei metri deasupra cerului?”

După ce a trăit doi ani la New York, Step revine la Roma. Amintirea cu Babi l-a însoțit tot timpul și îi este frică de momentul când se va reîntâlni cu ea. Deodată, își dă seama că lucrurile s-au schimbat și puțin câte puțin va trebui să-și reconstruiască viața în Italia: să-și facă prieteni noi, să se angajeze, să înceapă o viață nouă...

Când o cunoaște pe Gin, o fată veselă și frumoasă, își dă seama că poate să se îndrăgostească din nou. Dar nu este ușor să o uite pe Babi, iar când o revede, simte că toată lumea lui se dezechilibrează... Merită să încerci să retrăiești o poveste de dragoste trecută sau e mai bine s-o uiți pentru totdeauna?

În volumul „Te doresc”, partea a doua a romanului „Trei metri de asupra cerului”, Federico Moccia ne captivează cu un roman savuros care ne vorbește despre dorințe, dragoste și vise.

FEDERICO MOCCIA

Romanul poate fi comandat online pe
www.bestseller.md | www.editurabestseller.ro

Urmărește-ne online:

facebook.

🔍 Bestseller

Instagram

🔍 @bestseller_books

wattpad

🔍 Editura Bestseller

You Tube

🔍 Bestseller

WordPress

🔍 www.citesc.blog

Pinterest

🔍 Bestseller

twitter

🔍 @bestsellermd

LinkedIn

🔍 Bestseller

tumblr.

🔍 bestseller-books

